

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Daima muhteşem.”

Julia Quinn

Davetsiz Misafir

GAELEN FOLEY

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

©psilon®

SBLMRT

DAVETSİZ MİSAFİR

Orijinal Adı: My Dangerous Duke

Yazarı: Gaelen Foley

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmén

Çeviri: Lea Ovedya

Düzelti: Fahrettin Levent

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Eylül 2013

ISBN: 978-9944-82-715-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 Gaelen Foley

Türkçe Yayın Hakkı: Anatoliaİt Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

DAVETSİZ MİSAFİR

Gaelen Foley

*Çevirmen
Lea Ovedya*

epsilon®

*İyi yürekli ustam, ben bir şey demeden dedi ki:
“Cam acısa da gözüünden yaş akmayan şu iriyarı
adama baksana.”*

– Dante’nin Cehennemi, XVIII Kanto, II. 82-84

*“Ölümlü insanların başına gelen her güzelliğin
bir laneti vardır.”*

– Sofokles

Bölüm 1

Cornwall, 1816

Güçlü ve korkutucu bir yabancıya bir oyuncak gibi hediye edilmek üzereydi. Kate Madsen hayatının bu noktaya nasıl geldiğini güç de olsa anlıyor, fakat zorla yutmak zorunda kaldığı ilaç yüzünden korkunç kaderine baş kaldıramıyordu.

İçine afyon ruhu katılmış karışım kısa sürede etkisini göstermişti. İçmesinin üzerinden yarım saat geçmemişken öfkesi dinmiş, aklı bulanmış, sivri dili dönmez olmuş ve kaçakçıların karıları onu kaçınılmaz sona hazırlamak için geldiğinde yumruk halini almış elleri gevşemişti.

Bilinci yarı kapalı halde sadece evet ve hayır diyebilmişti. Karakterine aykırı olsa da uysal bir şekilde durmuş ve kadınlar tarafından kabaca yıkanıp lorda sunulmak üzere bir fahişe gibi giydirilmişti.

Kate adamların Warrington Dükü'nü neden kızdırdıklarını bilmiyordu, fakat lordun öfkesini dindirmek adına bakire bir kurban olarak sunulacağını anlamıştı.

Bu vahşî adamın kadınlara karşı doymak bilmez bir iştahı olduğu biliniyordu.

Hem bu özelliği hem de her türlü şiddeti uygulama konusunda bir uzman olması bölgedeki yerlilerin ona neden “Canavar” dediğini ortaya koyuyordu.

Yaşananlar kâbustan farksızdı. Bedenini saran beyaz renkli muslin kumaşı görünce acıyla gülmekten başka bir şey yapamadı. Kurtulma şansı olmadığını biliyordu. Yarı çıplak halde kontrolsüzce titriyordu ve bunun nedeni havanın soğuk olmasından ziyade başına geleceklerden korkmasıydı.

İçmek zorunda kaldığı ilaç - bulunduğu sahil kasabasında uğuldayan kış rüzgârının bacalardan tüten dumanı dağıtması gibi - endişelerini uzaklaştırmış ve biraz olsun sakinleşmesini sağlamıştı.

Kadınlar dolanmış uzun kahverengi saçlarını tararken neredeyse kafa derisini yüzeceklerdi. Üzerine ucuz bir esans püskürttükten sonra geri çekilip çıkardıkları işe hayranlıkla baktılar.

Yüzü deniz havasına maruz kalmış kadınlardan biri, “Oldukça hoş,” dedi. “Temizlenince bir şeye benzedi.”

“Evet. Canavar onu beğenecektir.”

“Yine de hâlâ çok solgun,” dedi bir diğeri. “Gladys, yanaklarını biraz renklendir.”

Bütün bunlar sanki bir başkasının başına geliyor gibiydi. Pembe renkli kaygan bir krem pek de kibar olmayan bir şekilde önce yanaklarına, sonra dudaklarına sürüldü.

“İşte oldu.” Bunun üzerine Kate’i ayağa kaldırıp kapıya doğru sürüklemeye başladılar.

Körelmiş, karmakarışık olmuş duyularına karşın Kate bu dar odadan çıkacağını algılayınca uyuşuk halinden az da olsa sıyrıldı. “Bekleyin,” dedi güç bela mırıldanarak. “Ayakkabılarım... Ayakkabılarım yok...”

“Yok çünkü yeniden kaçmaya çalışmaman için ayakkabılarını çıkardık Bayan Akıllı!” diye söylendi Gladys. “Al, şarabını bitir. Yerinde olsam hepsini içerdim. Adamın sana kaba davranacağı aşikâr.”

Bu uyarı karşısında gözleri kocaman açılan Kate kadına uzun uzun baktı. Ama ona karşı gelmedi. Kadehi aldı ve içine afyon ruhu katılmış olan kırmızı şarabı bir dikişte içti. Nezaketsiz kadınlar sonunda onun inadını kırdıklarını düşünerek aralarında güldüler.

Ağır dozda afyon ruhu verilmezse genç kızın - bir ay önce kaçırıldığı gecede olduğu gibi - ortalığı velveleye vereceğini ve vahşi bir şekilde mücadele edeceğini biliyorlardı.

Bunun yerine Kate uykulu gözlerle boş kadehi onlara geri uzattı.

Kadınlar bileklerini iple bağladıktan sonra onu merdivenlere yönlendirdiler ve bu dağınık küçük evin zemin katına indirdiler.

Kır saçlı yaşlı Caleb Doyle ve çetenin diğer üyeleri aşağıdaki odada onu şatoya götürmek için bekliyorlardı. Bu zamana kadar zekâsıyla saygı gören Kate bir fahişeyi andıran hali yüzünden kendini aşağılanmış hissediyor, kimse-nin yüzüne bakamıyordu.

Tanrı’ya şükür içlerinden hiçbiri onunla alay etmeye

kalkışmadı. Onurundan geriye kalan kırıntılar bir de onların alaylarını kaldıramazdı.

Düşüncelerini saran pusun arasından adamların ne kadar ciddi görüldüğünü fark etti. Umduğu üzere hiçbiri neşeli değildi.

Kate adamların hissettiği korkunun kokusunu alabiliyor, bu yüzden daha da çok korkuyordu.

Ulu Tanrım! Yanına götürüldüğü lord nasıl biriydi ki bu zorba adamları bile sahibi yaklaşıncı kırbaçlanmaktan korkan köpekler gibi titretebiliyordu?

Yaşlı Caleb karısına dönerek homurdandı: “Terbiyesiz bir kızı bir leydiye dönüştürmeyi nihayet başarmışsınız.”

“Evet. Nasıl davranması gerektiğini sonunda anladı. Endişelenme kocacığım...” dedi Gladys. “Lordun öfkesini dindirecektir.”

“Ümit edelim de yemi yutsun,” diye mırıldandı Caleb. Başka tarafa yöneldi, fakat karısı kolundan tutup onu bir kenara çekti.

“Bu riske girmek istediğinden emin misin?” diye sordu Gladys.

“Başka ne yapabilirim ki?” dedi Caleb alaycı bir sesle.

Karı koca alçak sesle konuşuyor olsa da Kate söylenenleri duyabilecek kadar yakınlarında duruyordu. Genelde olup biteni hemen kavrayan beyni uyuşmuş haldeydi ama yaptıkları planın kendisiyle ilgili olduğundan emindi.

“Onunla konuşmamaya kararlı mısın Caleb? Tamam, kızgın olabilir ama yaşananları açıklarsan...”

“Yeterince aşağılandım!” diye karşılık verdi kocası sertçe. “Yardım istediğimizde bize gönderdiği cevaba baksana! Merhametsiz piç kurusu! Çarlarla ve prenslerle birlik

olup ne gibi karanlık işler çevirdiğini Tanrı bilir. Majesteleri son zamanlarda bizim gibilerle ilgilenmeye tenezzül etmeyecek kadar önemli biri haline geldi... Cornwall'a en son ne zaman geldiğini bile anımsayamıyorum. Sen anımsayabiliyor musun?"

"Epey oldu," dedi Gladys.

"Evet ve geri dönmesinin nedeni de o lanet olası gemi kazası! Hiçbirimizi önemsemiyor, onun koruması altında olmamız bile umrunda değil. Bana sorarsan nereden geldiğini unutmuş gibi. Fakat bu küçük ders bunu anımsamasına yardımcı olacak."

"Caleb!"

"Endişelenme. Kızı yanına götürdüğümde, hoşuna gitse de gitmese de bizden yardım istemek zorunda kalacak."

"Tamam ama yanılıyorsan işte o zaman çekeceğimiz var."

"Yanılmamayı umuyorum," diye cevap verdi Caleb gözlerinde öfkeli bir pırıltı belirirken. "Fakat seçeneklerime baksana Gladys. Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan iyidir."

"Pekâlâ," dedi Gladys kollarını göğsünde kavuşturarak. "Şayet eminsen öyle olsun."

Caleb adamlarına dönerek, "Hadi," dedi. "Kızı getirin. Majestelerini bekletmeyelim!"

Pislik içindeki iki adam Kate'i kollarından kavrayıp gelenin zifiri karanlığına, ocak ayının kemikleri donduran rüzgârına doğru sürükledi.

Kate karı koca arasında geçen konuşmadan bir şeyler çıkarmaya çalışırken bunaldığını hissetti. Duydukları neler döndüğünü anlayabilmesi için yeterli değildi, ancak ilk

kez bir şeyler duyabilmişti. Ve afyon kanına işlerken durumu tam olarak kavrayamıyordu.

İçinde kabaran mutluluk ve korku yüklü dalgalar arasında gidip geliyor, bu yüzden tek bir düşünceye odaklanmakta zorluk çekiyordu. Akışına bırakmak çok daha kolaydı...

Bu sırada adamlar onu kucaklayıp beklemekte olan eski püskü üç at arabasından birine oturtular. Caleb soğuktan korunmasını sağlayacakmış gibi ona incecik bir battaniye uzattı, sonra da az önce konuşulanları gizlice dinleyip dinlemediğini çözmek istercesine ona dik dik baktı.

Bir an sonra Canavar'ın atalarından kalma evine, Kilburn Şatosu'na doğru yola koyuldular.

Kafile rüzgârın uğuldadığı kasabadan ayrılırken Kate boş gözlerle at arabasının penceresinden dışarı baktı.

Tam tepede asılı duran ay minicik yıldızları açığa çıkaracak şekilde duman rengi bulutların arasından kendini gösteriyordu; kış takımyıldızları Manş Denizi'nin parlak yüzeyinin ötesindeki ufka kadar uzanıyordu.

Dondurucu geceye demir atmış olan limandaki kaçakçı gemilerinin soluk fenerleri akıntının etkisiyle sallanıyordu.

Kafile bir tepeye doğru tırmanırken uzaktan Kilburn Şatosu'nun siyah kuleleri görünüyordu.

Kate donuk gözlerle şatoya bakarken başını bir an için cama yasladı. Oraya gittiğinde başına neler geleceğini düşünecek kadar zamanı olmuştu, zira uzun süredir tutulduğu o küçük odanın penceresinden baktığında bir-iki kilometre ötedeki sevimsiz siyah kuleleri görebiliyordu.

Yerel efsanelere göre sahibinin soyundan gelen lanet yüzünden şato periliydi.

Kate üzerine çöken uyuşukluktan kurtulmak istercesine kafasını salladı. *Cahil halkın boş inançları.* Warrington Dükü lanetli değil sadece kötü bir adamdı ve Kate bunu tüm o eğitimsiz zavallılara açıklayabilirdi. Yoksa nasıl bir adam böylesine bir haksızlığa katlanırdı ki?

Geçen birkaç hafta içinde kaçakçıların karılarından duyduğu dedikodulara göre dük kulağa rezil bir soylu gibi geliyordu - zengin, kudretli, ahlaksız. Ahlaksızlığın dibine vurmuş gibiydi. Kadınlar aynı zamanda onun Londra'da adının anılması yasak olan Cehennem Kulübü adlı bir topluluğa üye olduğunu da söylemişlerdi.

Dükün kendini orada nasıl eğlendirdiğini düşünmek bile Kate'in ürpermesine neden oluyordu.

Ne var ki ondan nefret etmek tüm bunların başına neden geldiğini çözmeye çalışmak kadar anlamsız görünüyordu.

En başından beri neden kaçırıldığını tam olarak anlamamıştı zaten. Kitaplarıyla sakın bir hayat süren, kimseye zarar vermeyen kendi halinde biriydi. Bildiği kadarıyla düşmanı da yoktu.

Kabul etmek gerekirse pek arkadaşı da yoktu.

Neden birinin hedefi olmuştu ki?

Çocukluğundan beri mantık bilmeceleri çözmeyi sevse de bu bilmecenin cevabını bulamıyor, sadece içinde bulunduğu duruma bir cevap uydurabilmek için kendince nedenler yaratıyordu.

Sonuçta kaçakçılar karaborsayla ilgilenirlerdi ve savaşın sona ermesiyle işleri bozulmuştu. Barış sağlandığından beri lüks Fransız mallarından gümrük vergisi alınmıyordu.

Cornwall'da sıkıntılı bir dönem baş göstermişti. Bu yüzden de kaçakçılar hayatlarına devam edebilmek adına daha karanlık işlere bulaşmışlardı.

Ah, daha önce beyaz köle ticaretiyle ilgili bir şeyler okumuştun. Gazeteler bazı çetelerin alıkoydukları genç kızları para karşılığında sapkın zevkleri olan soylulara gizlice sattığını yazmıştı.

Yine de Kate bu tür söylentilerin gotik romanlarda yer bulan efsanelerin ötesinde bir şey olduğunu aklına bile getirmemişti. Şimdi ise hiç istemese de bir şekilde hikâyeye dahil oluvermişti.

Bu içinde bulunduğu duruma uyan tek açıklama gibi görünüyordu.

Birkaç dakika önce kulak misafiri olduğu Doyle'ların gergin sohbeti az da olsa durumunu açıklığa kavuşturuyordu, ancak öylesine sersemlemiş bir haldeydi ki duyduklarıyla aklından geçenler arasında bir bağlantı kuramıyordu. Her ne olursa olsun dile getirilen sözler hayra alamet değildi. Tüm bunlara *neyin* sebep olduğunu düşünmek yerine bir çıkış yolu bulmalıydı.

Şatoya giderek yaklaşıyorlardı. Araba ilerledikçe Kate'in korkusu artıyordu. Afyon ruhunun etkisinden kurtulmaya çalışarak yerinden doğrulup kapı kulpuna uzandı. Kaçma düşüncesiyle kulpu çevirdi ama işe yaramadı.

Kaçmayı başarsa bile - yarı çıplak halde olduğu düşünülürse - gecenin acımasız soğuğu birkaç saat içinde ölümüne sebep olabilirdi.

Adaletin bir gün yerini bulacağını bile umut edemiyor, çaresizliğe sürükleniyordu. Herkes bir dükün suçlarından ötürü iddia makamının huzuruna çıkamayacağını bilirdi.

Kime anlatabilirdi? Bir dükün karşısında kim ona inanırdı? Kendisi bile tüm bu yaşadıklarına inanmakta zorluk çekiyordu.

Tek bildiği o adamın, sapkın zevkler uğruna canını alabileceğiydi.

Hayır, bu noktada tek ümidi adamın işi bittikten sonra yaşamasına izin vermesi, belki de onu evine göndermesiydi.

Dartmoor'un kenarındaki saz çatılı sıcacık kulübesini düşününce gözleri yaşlarla doldu, ilacın etkisiyle giderek duygusallaşıyordu. Tanrı'nın yardımıyla eve dönme fırsatını ele geçirirse bir daha asla soyutlanmış hayatından şikâyet etmeyecekti. Son günlerde keşfettikleri ona dünyada yalnızlıktan çok daha beter şeylerin olduğunu göstermişti.

Durumunun en berbat tarafı ise o aptal O'Banyon'un yanlış kızı kaçırmış olmasıydı!

Kaçırıldığı gece, çete lideri O'Banyon ona yanlış isimle - Kate Madsen yerine Kate Fox diye - hitap edip durmuştu.

Onun adı Kate Madsen'di!

Umudunu giderek yitirse de tüm bunların yalnızca bir yanlış anlaşılmadan ibaret olabileceğini düşündü. Belki de bu yanlış düke anlatabilir, onu bu konuda ikna edebilirdi. Ama yine de...

Çocukluğundan kalma bir anı, neredeyse unuttuğu ufak bir olay, başına gelenleri dayandırdığı teoriyi sarsmakta ve tüm bedeninin korkuyla titremesine neden olmaktaydı.

Fakat artık bunları düşünecek zaman kalmamıştı.

Kaderi onu vazgeçilmez sona yaklaştırmıştı.

Kilburn Şatosu'na gelmişlerdi.

Sevimsiz görünen buz tutmuş kayalarla çevrili olan taş bina ay ışığıyla parıltıyor, etrafa kapkara gölgeler yansıtıyordu.

Kate döndü ve üç at arabasının da ilerlediği açılır kapanır köprüde etrafına bakındı. Kemer altından geçerlerken, nöbetçi kulübesindeki iriyarı iki muhafız durmaksızın devam etmelerini işaret etti.

Demek gelmeleri bekleniyordu.

Kate arabanın camından şatonun dış duvarlarına göz attı. Her iki taraf da alabildiğine uzanıyor ve gecenin karanlığında gözden kayboluyordu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı. *Buradan kaçmak mı?* Bu imkânsızdı. Kalın kıyafetler giyip üzerindeki uyuşukluktan kurtulsa bile her taraf silahlı adamlarla doluydu.

Neden? Neden bu adamın bu kadar çok silahlı muhafızı vardı?

Görünüşe bakılırsa dükün saklamak istediği pek çok şey vardı.

Kate onun kaçakçılarla ilişkisinden birkaç sonuç çıkarmıştı zaten.

Yasadışı işlere karışan bu adamların soylu patronu olan dük, onların kıyı bölgesinde özgürce çalışmalarına izin veriyor ve kuşkusuz karşılığında bu haksız kazançtan pay sağlıyordu. Kaçakçılar Cehennem Kulübü'nün bu doymak bilmez üyesine muhtemelen onun gibi genç kızlar tedarik ediyorlardı.

Elinin altında bu kadar silahlı muhafız olmasına şaşır-mamak gerek, diye düşündü Kate. Kafası bulanık olmasına rağmen varlıklı bir adamın bu tür kanunsuz yeraltı faali-

yetleriyle ilgilenebilmesi için güvenlik önlemleri almasının tek mantıklı yol olduğunu görebiliyordu.

Belki de adam tarihte adı geçen her zorba gibi sadece bir paranoyaktı - bu düşünce aklında belirince tozlu tarih kitaplarını özlediğini hissetti. Sezar ve onun Praetorian muhafızları ya da modern zaman Sezar'ı Napolyon ve onun geçen yaz Waterloo sonrasında artakalan büyük ordusu gibi.

Şayet dük bir paranoyak çıkarsa, başı tahmin ettiğinden çok daha büyük bir belada demektir.

Tam karşısındaki dört kule karanlıkta yükseliyordu. At arabaları iç kale duvarının merkezinde kalan avluya ulaşmıştı.

Kate toynak seslerinin yavaşladığını duyunca paniğe kapıldı, mucizevi kaçma umudu her geçen saniye daha da tükeniyordu.

Adamlar hızla arabalardan atlamaya başladılar. Kapının açılmasıyla irkilen Kate gecenin soğuk havasının yüzüne vurduğunu hissetti.

“Hadi,” dedi Caleb sertçe ve uzanıp onu dışarı çekti.

Kate dışarıdaki soğuğa karşın elindeki battaniyeye sarınmaya çalışırken adam kumaş parçasını çekerek incecik kıyafetini gözler önüne serdi. “Buna ihtiyacın olmayacak.”

Kate ayakları yere değeri değmez acıyla inledi, çünkü incecik beyaz çorapları buzlu zemin üzerinde hiçbir koruma sağlamıyordu.

Doyle başıyla adamlarından ikisine işaret ederek, “Yürümesine yardım edin,” diye emretti.

“Tamam efendim.” Adamlar kollarından kavrayıp onu şatonun kemerli kapısına doğru sürüklemeye başladılar.

Adamlara yetişmeye çalışan Kate'in dişleri birbirine çarpıyor, neredeyse çıplak olan ayakları her adımda acıyor, korkudan bacakları dolanıyordu.

Hâlâ başı dönüyordu ve zihni karmakarışık. Biri bu halimi görse sarhoş bir fahişe olduğumu zanneder, diye düşünüyordu yine de. Ah soylu Fransız annesi onu bu halde görse kesin mezarında ters dönerdi.

Neyse ki soğuğun iyi bir tarafı vardı. Uyuşukluğu az da olsa azalmış, olup bitenleri çok daha açık bir şekilde algılayabilmesini sağlamıştı.

Yarı kapalı gözlerle şimdi ya da gelecekte kaçabileceği bir yer arıyordu. Adamlara göz atarken o gece kulübesine girip onu kaçıran üç adamdan hiçbirinin aralarında olmadığını fark etti.

Kate özellikle O'Banyon'dan nefret ediyordu. *İğrenç zorba.*

O akşam çete liderinin ismini tesadüfen duymuştu: İki genç adamdan biri ona evi soyup sormayacaklarını sorarken. O'Banyon onlara bu konuda serbest olduklarını, bulabildikleri ne kadar para ve mücevher varsa alabileceklerini söylemişti ki bu da pek bir şey aşırılamayacakları anlamına geliyordu.

Kate'in en kıymetli eşyaları raflarda dizili olan kitaplardı, ancak adamlar Aristo ya da Brad'le ilgilenmeyecek kadar ilkellerdi.

Rüzgâr siperli taş girişe vardıklarında Doyle durmalarını emretti. "Ellerini çözün," dedi adamlarına.

Kate'i kollarından tutan adamlar şaşkınlıkla efendilerine baktılar.

"Majesteleri bundan hoşlanmayabilir," diye mırıldandı Caleb. "Bırakın nasıl istiyorsa öyle bağlasın. Endişelenme-

ysin, kız adını bile anımsayamayacak durumda, bu halde hiçbir yere kaçamaz. Hadi, sallanmayın, çabuk olun! Soğuktan donmak üzereyim!”

Kate adamların verilen emre uyduklarını görünce rahatladı ve ellerini uzatıp ipi çözmelerini izledi.

Yürümeye devam etmeden önce Doyle parmağını Kate’in yüzüne doğru sallayarak uğursuz bir uyarıda bulundu. “Sakin o çok konuşan ağzını majestelerinin önünde açmaya kalkma, yoksa geldiğin yere geri dönmek isteyebilirsin. Anladın mı beni? Terbiyesizliği hiç sevmez. O çok güçlü bir adamdır. Aklın varsa çeneni kapalı tutup sana söyleneni yaparsın. Anlaşıldı mı?”

Kate bileklerini ovuştururken usulca başını salladı.

Doyle onun bu suskun hali karşısında şaşkın görünüyordu. Kaş çatışı ise derinleşmişti. “Ah, sakın bana kesime giden küçük bir kuzu gibi bakma,” diye bağırdı. “Civardaki onlarca kız sırf onun yatağında bir gece geçirebilmek için canını vermeye hazır durumda! Ama sen yaşayacaksın endişelenme!”

Kate kaskatı kesildi. Adamın sert ses tonu gözlerini yakan yaşların yanaklarından süzülmesini engellemiş, az da olsa cesaretini toplamasını sağlamıştı. Elinden geldiğince omuzlarını dikleştirdi ve bu durumdan sıyrılacağına dair kendi kendine ant içti. Tanrı’nın yardımıyla korkudan sinip mağlup edilmeyecekti.

“Hadi beyler, şeytana ödeme yapma vaktimiz geldi,” diye mırıldandı Doyle ve kapıyı tıklattı.

Siyahlar içinde sıkı bir uşak hemen kapıyı açtı.

İçeri girerlerken, “İyi akşamlar Eldred,” dedi Caleb elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak.

Sıska uşak eğilerek, “Bay Doyle,” dedi. Bakışları kurnaz, gözleri çukur, yüzü kemikli, dinginliği korkutucuydu. Açık alınının gerisindeki gri saçları karmakarışıklı. Anlaşılmaz bir ifadeyle Kate’i süzdü ama görünüşe bakılırsa soru sormayacak kadar akıllıydı. Arkasına döndü ve elindeki feneri yukarı kaldırarak, “Bu taraftan, lütfen,” dedi. “Efendim sizi bekliyor.”

Eldred onları gölgeler içindeki uzun bir koridordan geçirirken herkes onu takip etti. Kate buz tutmuş ayaklarla tökezleyerek ilerlemeye çalışırken bir yandan da etrafına bakıyordu. Daha önce bir şatoda hiç bulunmamıştı ve birilerinin böyle bir yerde yaşayabildiğine inanmakta zorluk çekiyordu.

Burası bir ev değil ejderhaların ve şövalyelerin yaşadığı zamandan kalma çirkin bir yapıydı.

İçerisi inanılmaz derecede kasvetliydi. Her yer eski zamanlardan kalma silahlar, kalkanlar ve zırhlarla doluydu. Duvarlara resim yerine çoğu yırtılmış bayraklar asılıydı. İnsanın içini ısıtacak tek bir şey yoktu, yine de nahoş atmosferine karşın şatonun tarihi önemi Kate’in korkusunu bir-iki dakika da olsa hafifletti.

Kate’in bastırılmaz merakı edinme merakı mekâna, yüzyıllar önce mekânda tanık olunan savaşlara ve sır dolu nice olaya kaydı.

Sonra onu kaçırانların endişeli ifadelerini fark etti.

Kasvetli koridorda ilerlerken Doyle, “Hey Eldred! Bu akşam ruh hali nasıl?” diye sordu.

“Anlayamadım efendim.”

“Canavar’dan bahsediyorum!” diye fısıldadı Doyle. “Sinirli mi?”

Uşak onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. “Bir şey söyleyemem efendim.”

“Bunu evet olarak kabul ediyorum,” diye mırıldandı Caleb.

Eldred sonunda onları yüksek tavanlı büyük bir salona buyur etti.

Kemerli sütunların arasından karanlık sızıyordu. Duvarlar bir uçtan diğerine goblenlerle kaplıydı ve yakın plandaki antika mobilyalar konfordan uzak görünüyordu.

Kemer altından geçerken karşılaştıkları muhafızlara benzeyen siyah kıyafetli iki muhafız en yakın köşede dikkat kesilmiş halde duruyordu. Salondaki zırhlar gibi hareketsizlerdi.

Alanda yaşam belirtisi sunan tek şey epeyce ileride bulunan şömineden yansıyan ateşin ışıltısıydı - ve Canavar oradaydı.

Kate görür görmez onun Canavar olduğunu anlamıştı.

Varlığının inkâr edilemez gücü salonu kaplıyordu. Warrington Dükü sırtı onlara dönük bir şekilde şöminenin başında duruyor, heybetli gölgesi ateşin karşısında yükseliyordu. Elinde de mızrak ve kılıç benzeri ölümcül bir silah tutuyordu.

Eldred kibar bir şekilde öksürerek, “Majesteleri,” dedi. “Caleb Doyle ve adamları geldiler.”

Adam elindeki silahı kaldırdı ve uzun sapından tutarak geniş omzuna yerleştirdi.

Demirden bir dev gibi onlara doğru dönerken Kate’in kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu.

Adam buz gibi bakışlarla onları inceledikten sonra uzun adımlarla ilerlemeye başladı. Kaygısız ve amansızdı:

Modern kıyafetli bir Ortaçağ tiranı gibiydi. Çamurlu botlarının tıkırtısı geniş salonda yankılanıyordu.

Kate şaşkınlıktan ve korkudan ağzı açık halde ona bakakaldı.

Caleb şapkasını çıkarıp birkaç adım öne çıktı ve adamlarına da aynısını yapmalarını işaret etti.

Kaçakçılar çekinerek öne çıktılar.

Kate'in bakışları savaştı düke kenetlenmişti. Çaresizce onda biraz olsun şefkat dolu bir ifade aradı, fakat ne yazık ki adamdan sadece acımasız bir güç yayılıyordu. Korkutucu ve tehlikeliydi. Cisimleşmiş bir tehditti.

Henüz geldiği belli oluyordu; sıkıca bağladığı gür siyah saçları rüzgârdan dağılmıştı. Kate onu kocaman açılmış gözlerle inceledi. Boynuna bağladığı siyah kumaş parçası resmiyetten uzaktı, bol beyaz gömleğinin yaka kısmındaki düğmeler çözölmüştü, siyah ceketli yapılı bedenine dar geliyordu ve binici pantolonunun paçalarında çamur lekeleri dikkat çekiyordu.

Yanlarına yaklaşırken onunla doğmuş gibi tutmakta olduğu silahın üzerinde kızıl alevlerin yansması oynaşıyordu.

Kalbi hızla çarpan Kate gözlerini ondan alamıyordu.

Adam otuzlu yaşların ortasında görünüyordu. Yaklaşıkça Kate onun kare şeklindeki haşin yüzünü inceledi. Kaşları simsiyah ve kalındı; sol kaşında yıldız şeklinde bir yara izi vardı. Teni güneşli diyarlarda yıllarını geçirmişçesine bronzdu. Burnu büyük ama kemersizdi, dudaklarının kenarlarına sevimsiz çizgiler yerleşmişti.

Kısık gözleri korku vericiydi.

Delici bakışları kaçakçılara duyduğu öfkeyle ısıldıyor-

du - adam belki de öfkesini gecenin ilerleyen saatlerinde ondan çıkaracaktı.

Ulu Tanrım, kolayca canına kıyabilirdi. Kate bu kadarını net olarak anlamıştı. Cornish kayalıkları gibi geçilmez görünen adam iriyarı, kaslı ve neredeyse bir doksan boyundaydı. Bir atı kaldırabilecek kadar güçlüydü ve Kate'in kafası ancak göğsünün yarısına geliyordu.

Kaçakçıların ondan korkmasına şaşmamak gerekirdi. Warrington bir fatihin heybetli fiziğine ve kraliyet ailesi dışında yer alan soylular arasında en yüksek unvana sahipti.

Adam tam karşılarında durunca Kate geri adım atmamak için kendini zor tuttu.

Warrington kızı işaret ederek, "Bu da ne?" diye sordu Doyle'a.

Kate dükün dikkatini çekmiş olduğunu fark ederek kollarını sıkıca tutan adamlardan istemsizce kurtulmaya çalıştı.

Ama ona mani oldular.

"Bir hediye, majesteleri!" dedi Caleb neşeli görünmeye çabalayarak.

Adamlar onu düke doğru iterken Warrington genç kızı aç bir kurt gibi süzdü. "Hediye mi?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Caleb sırtarak, "Evet, efendim!" dedi. "Bunca zamanın ardından Cornwall'a dönmenizi kutlamak amacıyla sunulan bir hediye! Soğuk kış gecelerinde yatağınızı ısıtacak bir hediye! Güzel bir parça ama değil mi?"

Dük kızı inceleyerek uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra da, "Gerçekten öyle," diye cevap verdi gök gürültüsünü andıran gür sesiyle.

Onun dik bakışları altında Kate hareket dahi edemiyordu. Nefes almayı hatırlaması bir mucizeydi.

Caleb zoraki bir şekilde gülümseyince diğer adamlar da aynısını yaptılar. Fakat Warrington onlarla pek ilgilenmiyor, Kate'i beğeniyle süzmeye devam ediyordu.

"Ne kadar da düşüncelisin, Doyle," diye mırıldandı ancak buz gibi ses tonu Kate'in daha da ürpermesine neden oldu.

Arsız bakışları onun kaçakçılarla bağlantıda olduğunun ispatıydı. Elbette öyleydi.

Kate onun için alınıp satılacak bir eşyadan farksızdı.

"Onu beğeneceğinizi düşündük, efendim. Ayrıca şükranlarımızı sunmak adına size bir-iki hediye daha getirdik." Doyle adamlarına döndü. "Gösterin hadi! Çabuk!" Adamlar harekete geçip lordlarına kaliteli brendi ve seçkin tütünlerle dolu bir kutu takdim ettiler.

Dük kutuya şöyle bir baktıktan sonra gözleri ışıldayarak Kate'i incelemeyi sürdürdü.

Kate ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu zamana dek bir erkek tarafından hiç bu şekilde incelenmemişti.

Bakışları kızın nemli saçlarından çoraplı ayaklarına kayan Warrington en sonunda onun gözlerinin içine baktı. Ama sadece bir an için.

Kate onun içe işleyen bu kısa süreli bakışından nasıl bir anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi, yine de adamın usta bir satranç oyuncusu gibi zeki olduğunu seçebilmişti.

"Hediyemizi kabul ediyor musunuz majesteleri?" diye sordu Caleb nazik bir ses tonuyla.

"Yakında anlarız," dedi dük afyon ruhundan daha da

sersemletici bir etkiye sahip gülümsemesiyle. Bakışlarını Kate'ten ayırmaksızın sessizce bekleyen muhafızlarına işaret etti. "Onu odama götürün."

Bölüm 2

Siyahlar içindeki iki muhafız harekete geçince Kate'in nefesi kesildi. Kurtulmak için mücadele ederken başı dönüyor ve güçlkle ayakta duruyordu. *Kahretsin!*

“Bırakın beni!” diye bağırırmaya çalışırken dili dolandı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu dük rahatsız olmuş bir ifadeyle.

“Hayır efendim,” dedi muhafızlardan biri kızı bileğinden kavrarken.

Kate, “Bana sakın dokunma!” diye bağırırken neredeyse dengesini kaybediyordu. Kendini hızla toparladı ve lanetler yağdırmak üzere Warrington’a doğru döndü.

“Yukarı çık ve beni bekle,” diye emretti dük.

Kate adamın derinden gelen ses tonundaki kadifemsi tınıyı duyunca durdu. Dükün duman rengi gözlerinde belirgin bakışı fark edince bir an için öfkesini unuttu. Kımıldamıyor, aldığı ilacın en rahatsız edici yan etkisini yaşıyordu.

Çekim. Uyarılma. Teninde uyanan ölümcül bir merak. Warrington şüphesiz yakışıklı bir adamdı ama onun için esrarengizdi. Kate her zaman olduğu gibi bilinmezi çözme arzusu duydu aniden. Dudaklarının tadına bakma isteği kabardı içinde. Dışarıdan kendine bakıyormuş gibiydi... Tüm bu olaylar, verdiği tepkiler kontrolünün dışında geliyordu sanki.

O şeytani karışım yok oluşuna koşar adım gitmesini sağlıyordu adeta. Bu nasıl da küçük düşürücü bir durumdu!

Aynı zamanda adamın bakışlarında beliren, her kadın tarafından istendiğini açıkça ortaya koyan tatminkâr ifade Kate'in derinlerde yatan meydan okuma dürtüsünü tetikliyordu.

Üzerimde böyle bir etki yaratmaya nasıl cüret eder?

Hissettiği öfke gerçeklerle yüzleşmesini sağladı ve içinde uyanan hislerden sıyrılırken Caleb'in sözlerini anımsadı. *Aklın varsa çeneni kapalı tutup sana söyleneni yaparsın.* Hafifçe inledi. Söylemek kolaydı tabii, yine de en azından kendini koruma hissi geri gelmişti.

Warrington'ın gururunun şatosundan büyük olduğu düşünülürse adamlarının önünde ona karşı çıkmak pek de akıllıca bir şey olmayacaktı. Bu sadece adamın ona başka bir ceza vermesine yarardı. Durumunu daha fazla zorlaştırmasa iyi ederdi.

"Parker?" dedi adam sabırlı olmaya çalışarak.

"Evet majesteleri. Özür dilerim efendim." Kate'in sağ tarafında duran muhafız yeniden bileğine yapıştı. "Benimle gelin bayan. Majestelerinin bu adamlarla işi henüz bitmedi."

Kate böylesine yenilmez bir düşmana doğrudan karşı gelmenin nafil olacağına karar vererek direnmekten vazgeçti. Canavar'ın bakışlarından kurtulur kurtulmaz muha-

fızların elinden kaçma şansı daha yüksekti. *Uygun zamanı bekle. Sabırlı ol*, dedi kendi kendine.

Kaçakçılara dik dik baksa da dükün kara şövalyeleri tarafından büyük salondan çıkarılmayı itiraz etmeksizin kabullendi.

Salonun ucundaki platformu arkalarında bırakıp kemer altından geçerek dışarı çıktılar.

İki muhafız onu hızla taş bir merdivene yönlendirdi. Merdiven boşluğunda yerden tavana dek uzanan mozaik camlı pencere ay ışığıyla ışıldıyordu.

Her ne kadar akli yavaş işliyor olsa da Kate adamların elinden kurtulmak için bir bahane bulması gerektiğinin farkındaydı. “Benim... Benim tuvalete gitmem lazım,” dedi birden.

Dükün Parker dediği adam, “Sakin yere kusmaya kalkma,” dedi kaşlarını çatarak. “Bekle, tuvalet hemen şurada.”

“Tuvalet mi?” diye mırıldandı Kate.

Üst kata vardıklarında onu koridorun sonundaki tuvalete yönlendirdiler. Parker duvarda asılı duran fenerlerden birini alıp onun eline tutuşturdu.

“Bunu yanına al. Ve dikkat et de deliğe düşme,” dedikten sonra tuvaletin kapısını açtı. Fakat Kate algıladığı iğrenç koku karşısında yüzünü buruşturdu.

Eliyle ağzını ve burnunu kapatarak başını şiddetle salladı ve geri adım attı. “Vazgeçtim, gerek yok!”

Muhafızlar kahkaha attılar. “Kendine gelmeni sağladı ama değil mi seni küçük yosma?” dedi içlerinden biri.

“Ah, onunla uğraşmayı kes Wilkins,” diye mırıldandı Parker. “Hadi, kusmak istiyorsa odadaki lazımlığı kullanabilir.”

Aslında kapı açılana dek Kate’in midesi bulanmamıştı,

fakat algıladığı iğrenç koku aklından geçen kaçma fikrini bile unutmamasına neden olmuştu.

Yeniden nefes alabildiği için sevinerek ilerledi ve tüm dikkatini bir üst kata çıkmaya verdi.

Muhafızları nasıl kandırıp kaçacağına dair ikinci bir plan yapmaya çalışırken birden büyük salondan bir haykırış yükseldi.

“Bana nasıl karşı çıkarsınız? Kendimi size yeterince açık anlatamadım mı?”

Kate bu korkutucu sesi duyar duymaz donup kaldı. Gözleri kocaman açılmış halde merdiven boşluğuna baktı. Söylenen her sözü duyamıyordu, ancak Canavar’ın kaçakçılara öfkelenildiği belliydi.

“Zamanımı boşa harcıyorsunuz... Adıma leke sürüyorsunuz! Aptallar! Hepinizi cellada teslim edebilirim!”

Muhafızlar endişeli bir tavırla bakiştılar, sonra da genç kıza sallanmamasını söylediler. Onu kollarından kavrayıp kocaman, kemerli bir kapının önüne varana dek karanlık koridorda ilerlediler.

Biri kapıyı açtı, diğeri genç kıızı içeri doğru itti.

“Hadi bakalım. Burada efendimizi bekle.”

Kate kalbi hızla çarparken arkasına döndü ve “Bekle-yin!” dedi. “Beni burada bir başıma bırakamazsınız!”

“Üzgünüm bayan. Emirler böyle. Majesteleri kısa süre içinde yanınızda olacak.”

“Ama ben...”

Adamlar dışarı çıkıp kapıyı kapadılar.

“Hey!”

Wilkins’in söylendiğini duydu: “Kız ayakta duramayacak kadar sarhoş.”

“Evet öyle ama bu bizim sorunumuz değil,” dedi diğeri.

Kilitte dönen anahtar sesini duyan Kate kapıya yapışarak, “Geri dönün!” diye bağırdı. “Anlamıyorsunuz! Lütfen! Beni dışarı çıkarın!”

Cevap yoktu.

Çoktan gitmişler miydi? Kate hızla eğilip anahtar deliğinden baktı.

Tek görebildiği karanlıktı. Canavar’ın muhafızlarının uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.

“Ah Tanrım...” diye mırıldandı gözlerini kapayıp başını kapıya dayayarak. Neyse ki sert kapı yüzeyi başının dönmesini hafifletmişti.

O an birden kilit altında tutulduğu odanın oldukça sıcak olduğunu fark etti.

Donmuş ayaklarını hissetmeye başlamıştı, titremesi de hafiflemişti. Gözlerini açıp başını kaldırdı ve yerinden doğrulmayı denedi.

Buz tutmuş bedenine tatlı bir sıcaklık yayılırken yavaşça dönüp dükün odasıyla yüzleşti.

Şaşırtıcı olsa da oda fena sayılmazdı. En azından bir hücre değildi. Ortalıkta işkence aletleri ya da zeminde kan lekeleri falan da gözükmüyordu.

Şömineden yansıyan pırıltılar koyu renkli duvarlara beklenmedik bir sıcaklık katıyordu.

Ateş onu kendinden geçiriyordu. İstemsizce zengin renklerle bezeli kalın halının üzerinden geçti ve şömineye varana dek durmadı. Sıcaklığı teninde hissederken içini çekerek şükretti.

Kollarını bedenine dolayarak şöminenin önünde duran deri koltuğa ve üzerine bırakılmış beyaz kürke göz attı.

Karşı koyamayacağı kadar baştan çıkarıcı bir görüntüydü.

Bir an sonra kürke sarınıp koltuğa kıvrılmıştı bile. Bir yandan da tam anlamıyla ısınır ısınmaz buradan nasıl kaçacağına dair planlar yapacağını söylüyordu kendine.

O keskin kış soğuğuna geri dönme düşüncesiyle ağlamak istedi. Fakat şimdilik, gücünü toplayana dek burada birkaç dakika dinlenebilirdi.

Plan...

Fark etmediği şey ise soğuğun uyanık kalmasını sağlayan tek etken olduğuydu. Sıcaklık afyon ruhunun tüm etkilerini yüzeye çıkarıyor, inanılmaz bir rahatlık sunarak hislerini uyuşturuyordu.

Dakikalar sonra... Birden gözlerini açtı ve uykuya daldığı için kendine kızdı.

Felaket!

Öfkeli bir şekilde sarındığı kürkü üzerinden atarken kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bir an için durdu ve derin ama titrek bir nefes alıp uyanmamış olsaydı başına gelecekleri düşündü.

Ulu Tanrım, bu sayede adamın işini kolaylaştırabilir miydi? Yakışıklı olsun ya da olmasın bu gece kendini ona verme niyetinde değildi. Aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin olmasa da omuzlarını dikleştirerek ayağa kalktı ve bir saat bulma umuduyla etrafa bakındı.

Onun yerine odanın en uzak köşesinde, gölgeler arasında duran kocaman yatağa gözü takıldı.

Kırmızı renkli kadife perdelerine, zamanla kararmış ahşap yüzeyindeki oymalara uzunca bir süre baktı. Sırtından bir ürpertir geçti. Ancak sonunu getirecek ayrıntılar karşısında etkilenmeden edemedi.

Yastıklarla ve battaniyelerle dolu dükün yatağı sıcaklık, rahatlık, yumuşaklık, güven sunuyordu. Her biri sanki onu yanına çağırıyordu.

Hayır. Bu kadar zayıf değildi. Aldığı ilaç onu yeniden uykuya çağırıyor olsa da Kate bu histen sıyrılmak istercesine başını sallayarak önüne döndü.

Yatağı unutmaya çalışarak koltuğa çöküp kürke sarındı ve bir an önce bir kaçış planı yapacağına dair kendine söz verdi. Ve bakışlarını şömineye çevirip oynaşan alevleri büyülenmişçesine izlemeye koyuldu.

Sanki hiçbir şey umrunda değildi.

Afyon ruhundan bulanık zihni odadan soyutlanıp çocukluk anılarına, babasının gemisinde geçirdiği hayatının en mutlu günlerine sürüklenmesine neden oluyordu.

Hafızasında canlanan ısıltılı anıların özlemiyle yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. O günlerde babası onun dümende durmasına ve küçük denizci rolünü oynamasına izin verirdi. Kate onun bağırarak dile getirdiği emirleri çocuk sesiyle tekrarlardı: *“Üst yelkenleri kısın, sizi işe yaramazlar!”*

Babasını düşünmek bile güvende olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Böyle bir anda bile.

Ne yazık ki babası artık hayatta değildi ve ona yardım edebilmek için parmağını bile kaldıramazdı. Artık tek başınaydı.

Kendini toparla. Buradan çıkman lazım. Çabuk ol. Bir yol bul. O gelmeden... Ayağa kalkmaya çalıştı ama bedeni kurşun gibi ağırlaşmıştı. Rüya âleminin etkisi altına giren zihni bir dakika daha diye yalvarıyordu sanki. *Bir dakika daha gözlerimi kapatayım...*

★ ★ ★

Warrington Dükü Rohan Kilburn memnuniyetsizliğini dışa vurduğuna inanıyordu. Hiddeti hâlâ büyük salonda yankılanıyordu, fakat lanet olsun ki tüm bu tartışma sadece bir zaman kaybından ibaretti.

Teşkilat'ın baş ajanlarından biri olarak Londra'ya geri dönüp Özgürlükçü Dresden Bloodwell'i yakalamak için yanıp tutuşuyordu. Daha da kötüsü Teşkilat'ın en önemli ajanlarından biri ele geçirilmişti. Drake düşmanın elinde olduğu sürece bütün ajanların kimliklerinin ortaya çıkma riski vardı.

Ne yazık ki bu görevden kaçınması mümkün değildi.

Son dönemde dikkat çeken gemi kazası *onun* kıyı şeridinde yaşayan *ona* bağlı olan adamlar yüzünden gerçekleşmişti. Yani bu *onun* sorunuydu.

Bu yüzden buradaydı ve adamları güvende oluncaya dek Londra'ya geri dönmeyecekti.

Caleb Doyle ve yandaşları Teşkilat'ın gizli bilgi alışverişinde hâlâ hayati bir önem taşıyordu.

Warrington dükleri yerel kaçakçılarla yıllarca gizli ama samimi bir ilişki sürdürmüşlerdi. Babasının yaptığı gibi Rohan da kiralari düşük tutmuş ve kaçakçılarin karaborsa işlerini makul ölçüde görmezden gelmişti.

Bunun karşılığında çetenin şu anki lideri olan yaşlı Caleb Teşkilat'ın gizli mesajlarını soru sormaksızın rüzgâr hızıyla çeşitli limanlara ulaştırmıştı.

Kaçakçılarin cesur ve hızlı kaptanlarıin gümrüklerden kaçınma yetenekleri inanılmazdı - özellikle de Özgürlük Konseyi'nin Avrupa'nın her bir limanını gözleyen casuslara sahip olduğu düşünöldüğünde. Adamlar istedikleri limana düşmanın haberi dahi olmadan rahatça girip çıkabiliyorlardı.

Ancak savaşın sona ermesiyle g  mr  k vergileri kaldırılmış, kaçakçıların yirmi yıldır b  y  k kazanç sağladığı karaborsa malların satışı tamamen durmuştu. Rohan onları pek çok kez kenara para ayırmaları konusunda uyar mıştı. Uyarısı dikkate alınmış mıydı?

Tabii ki hayır. Daha birkaç ay   nce adamlar borç para talep edip onu yine kızdırmışlardı.

Rohan cevap olarak onlara kısa ve   z bir mektup g  nderip bu konunun kapanacağını sanmıştı. G  r  n  şe bakılırsa yanılmıştı. Ag  zl  l  k, hırs ve umarsızlık adamların aklını elmiş, konulan basit sınırları aşmalarına neden olmuştu.

Yakın zamanda yaşananlar y  z  nden sahil g  venliğin dikkatini   zerlerine çekmişlerdi ve Rohan onlarla darağacının tam ortasında duruyordu.

Pek  l   uyulması gereken kurallar vardı. Eğer   zel olarak bu duruma m  dahale etmemiş olsaydı bir skandal patlak verebilirdi. Ve Teşkilat bunu asla kabullenmezdi.

İngiliz kaçakçılarının y  zyıllardan beri uygulamaktan keyif aldığı bir meslek sırrı, bir taktik vardı.

Deniz fenerinin ışığını taklit ederek gemileri kayalıkla ra çekiyorlar ve durumdan habersiz gemileri batırıp sahile vuran ganimetleri topluyorlardı.

Yaptıkları acımasız bir hileydi, aynı zamanda yasadışıydı. Rohan buna teşebb  s ettiklerine h  l   inanamıyordu. Kime hesap verdiklerini kesinlikle anımsamaları gerekiyordu.

Karşısında dizilmiş halde duran hırpani adamların   n  nden geçerken her birine kızgın bir bakış fırlattı. Elindeki silahı her an kaldırıp birilerine savuracakmış gibi g  r  n  yordu.

Öküz diye adlandırdıkları en iriyarı adamın önünde durdu. Dağ gibi adam ondan hemen bakışlarını kaçırdı.

“Sizleri defalarca bu konuda uyardım,” diyerek konuşmaya başladı Rohan. “Size bir sınır çizdim ve bu sınırın ötesine geçmemeniz gerektiğini belirttim. Ancak sözlerimi yok sayma küstahlığını gösterdiğiniz gibi...” Birden her birinin irkilmesine neden olacak şekilde sert bir kahkaha attı. “Bir de içine düştüğünüz durumdan kurtarılmanızı sağlayacakmış gibi bana sarhoş yosmalarınızdan birini getiriyorsunuz! Yanlış anlaşılacak istemem, güzel bir kız ve ona gereken ilgiyi göstereceğim, fakat istekli bir fahişe ile birkaç şişe brendinin yarattığınız sorunu ortadan kaldıracığını umuyorsanız durumun ciddiyetini gerçekten kavrayamamışsınız demektir. Sonuçlara katlanmak diye bir şey vardır beyler...” Duraksayıp her birini korkutucu bakışlarla süzdü. “İşin en gülünç tarafı ise olup bitenlerden haberimin olmayacağını düşünmenizdi. Ah evet! Hâlâ uzaklarda olduğumu sandınız. Görünüşe bakılırsa yanıldınız.”

Aylar önce bir görev icabı gittiği Napoli’den dönmüştü.

Tabii adamlar bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardı. Rohan uzun süreli yokluğunun gerekçesini kimselere açıklamazdı. Merak edenlerin kendi hikâyelerini yaratmasına izin verirdi ve genelde yatağa atacak yeni kadınlar bulmak için uzaklara gidip eğlendiği sanılırdı.

Bu kısmen doğrudu, neticede bir adam gerginliğini üzerinden atmasını bilmeliydi.

“Sahil güvenlik kiracılarımın haylazlığıyla ilgili beni bilgilendirmek için geldiğinde Londra’daki evimdeydim. Ah evet, sizden haberleri var.” Sesi biraz daha sert çıkıyor-

du. “Unvanım sayesinde kasabaya baskın düzenleyeceklerini öğrendim. Her birinizi cezalandırmak için ne kadar hevesli olduklarını görmeliydiniz!”

Adamlar tedirgin bir halde birbirlerine baktılar.

“Hepimiz çetenizin sahil güvenliğe nasıl bir rahatsızlık verdiğini biliyoruz. Üstelik şimdi bir de şahitler var. Batırduğunuz geminin mürettebatı.”

“Ama majesteleri...”

“Kes sesini!”

Adamlar korkudan sindiler.

“Mazeret duymak istemiyorum!” diye bağırdı Rohan. “Sizi temin ederim ki o denizcilerden biri bile boğulmuş olsaydı kafanızı kurtarmak için kılımı kıpırdatmazdım. Sahil güvenliğinin karılarınızı tutuklamak üzere olduğundan bahsetmiş miydim? Tabii genç erkek çocuklarınızı da! Bu gibi gemi kazalarına tüm kasabanın bulaştığını bilmeyen yoktur. Buna karşın... Mürettebata bir şey olmadığını hesaba katarak sahil güvenliğe yüklü miktarda altın bağışında bulundum ve sizinle bizzat ilgilenmek için izin aldım. Onlarla basit bir anlaşma yaptık.”

Rahatladıklarını fark etti.

“Beyler, birbirinizi ele vermemek adına sessiz kalma geleneginizin olduğunu biliyorum. Sadakatınızı takdir ediyorum, ancak savaş bittiğinden beri koşullar değişmiş durumda. Sahil güvenlik artık Napolyon’u gözlemiyor ve tüm ilgisi sizin üzerinizde.”

Birkaçı bembeyaz kesildi.

“Neyse ki önerim kabul edildi ve Bay Doyle da benimle işbirliği yapmaya razı oldu.”

Rohan Londra’dan ayrılmadan önce çete liderine yaz-

miş ve ona kazaya sebep olanları suçlarını telafi etmek üzere öne çıkarıp tutuklamasını emretmişti.

Dük yaşlı adama sert bir bakış attı. “Umarım onları teslim etmek için hazırsındır.”

“Evet, efendim.”

Rohan başını sallayarak, “Onları içeri getirin,” dedi.

Doyle dışarıdaki at arabalarında tutulan suçluları getirmeleri için adamlarına işaret verdi. Kaçakçılar büyük salondan çıkarlarken Rohan liderin yorgun, endişeli ve biraz da utanç dolu ifadesini fark etti.

Kuşkusuz Doyle yakalananlardan ikisinin öz yeğeni olmasından sıkıntı duyuyordu. Şimdi ya asılacaklar ya da sürgün edileceklerdi.

Bu berbat bir durumdu. Fakat Rohan adamlarını kontrol altında tutma konusunda liderin kendini ne kadar başarısız hissettiğini de anlamıştı.

Liderin bu olaya mani olmaya çalıştığını biliyordu. Bu kayıtsız hamle kendini kanıtlamaya çalışan bir grup gencin parlak fikriydi.

İşte bu da sorunun bir parçasıydı. Doyle giderek yaşlanıyor ve otoritesini kaybediyordu. Kasabadaki lider rolünü sonunda genç biri talep edecekti. Şüphesiz tüm bu yaşananlar yüzünden Doyle’un gururu incinmişti, fakat Rohan onu kurtlara yem etmemeye kararlıydı.

Yaşlı adam kaybedilmeyecek kadar değerliydi. Doğası gereği hilebaz olsa da Caleb Doyle yıllar boyunca hem babasına hem de ona sadakatle hizmet etmişti.

Bunca zamandır taşıdığı gizli belgeleri göz önünde bulundurup Warrington düklerinin hükümet için çalıştığını şüphesiz anlamış olmalıydı.

Neyse ki anladığı ya da tahmin ettiği şeyleri dışa vurmayacak kadar kurnazdı. En iyi tarafı da ne sormaması gerektiğinin farkında olmasıydı.

Eldred tutukluların getirildiğini haber vermek için büyük salonun kapısında belirdiğinde ortam gergindi.

Rohan salonun ortasında duran tahta benzer koltuğa oturdu ve sabırsız bir şekilde parmaklarını silahın sapında gezdirdi.

Buradaki işi ne kadar çabuk biterse *hediyesini* o kadar çabuk açabilecekti. Kendisine sunulan güzeli anımsayınca gözleri beklentiyle parıldadı. Evinde bir kadının olduğunu bilmek *şu anda bile* hislerini uyarıyordu.

Ve bu kız yatağa uzanmış onu bekliyordu.

Adamlara otoritesini kanıtlamak zorunda kalabileceğini düşünerek genç kızın büyük salondan çıkmasını emretmişti. Ne kadar korkutucu olabileceğini hiçbir kadının görmesini istemezdi.

Bununla birlikte o biçimli göğüslerinin dikkatini dağıtmasına müsaade edemezdi. Ne de olsa kısa süre içinde ipeksi bedeninin her bir santimini bizzat keşfedecekti.

Şüphesiz adamlar onun neden hoşlandığını çok iyi biliyorlardı. Rohan barış ve uzlaşma amacıyla sunulan hediye beğenmişti. Getirdikleri o enfes güzel onları affetmesine yardımcı olacaktı.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu soğuk taş yapıda birkaç gece geçirme düşüncesi birden gözüne oldukça hoş görünmeye başlamıştı.

Buraya gelirken yalnız kalacağını ve bir erkeğin doğası gereği tercih ettiği günlük cinsel faaliyetlerden mahrum kalacağını sanmıştı. Yerel kadınlarla olmamak gibi bir ku-

ralı vardı: Nefret edilen değil korkulan biri olmak istiyordu.

Fakat madem bu kızı ona gümüş tepside sunmuşlardı, o da normal olarak bu nefis lokmayı reddetmeyecekti.

Diğer yandan Truva Atı'nı düşünmeden edemiyordu.

Ah pekâlâ. Yatağını ısıtacak baş döndürücü güzelin aynı zamanda kaçakçılar için bir casus olarak çalışma ihtimali de vardı. Kurnaz Caleb'in aklına böyle bir şey gelmiş olabilirdi.

Kaçakçılar onun ne zaman gidip ne zaman geleceğini bu kız sayesinde yakından takip edebilirler, böylece yasadışı işlerini kolayca yürütebilirlerdi.

Rohan gülümseyerek kafasını salladı. Ne gibi bir dolap çevirdiklerinden endişe etmiyordu. Adamlar kendilerini akıllı zannetseler de bu küçük oyun onun yanlış bilgi sızdırmasıyla eğlenceli bir hale gelebilirdi.

Hediyesine gelince... Keyif alacaktı. Casus olsun ya da olmasın hiçbir şey bundan zevk almasına engel olamazdı.

Zincirlenmiş altı adamın içeri girmesini izlerken o yeşil gözlü fahişeyi aklından çıkarmaya çalıştı.

Zevkine uygun kadın bulma konusunda hiçbir zaman sıkıntı çekmemişti. Uzun, kısa, dolgun, sıska, sarışın, esmer, kızıl, halktan ya da soylu, her türlüşünü beğeniyordu. Fakat yukarıda bekleyen güzeli... Dolgun dudaklarını, incecik kıyafetinin altından belli olan göğüs uçlarını düşünmek bile uyarılmasına yetiyordu. Aynı zamanda zümrüt yeşili iri gözlerindeki savunmasız, hatta acıklı ifade içine işlemiş... Onunla sevişmek yerine onu koruma isteği duymasına neden olmuştu.

Bu gerçekten şaşırtıcı bir durumdu.

O tir tir titreyen, çıplak ayaklı sarhoş güzel uzun süre önce taş kesmiş kalbine bir şekilde dokunmayı başarmıştı. Rohan o an hangisini daha çok istediğini bilememişti: Onu kucağına alıp rahatlatmalı mıydı yoksa yatağa atıp kendinden geçmesini mi sağlamalıydı?

Zamanı gelince her ikisini de yapacağını düşünerek omzunu silkti.

Yine de onunla ilgilenene dek genç kızın odayı salona nazaran çok daha sıcak bulacağından emindi. Soğuktan buz kesmiş olduğu belliydi. Rohan onun sarhoş olduğunu da fark etmişti, kız açıkça ayakta zor duruyordu.

Küçük yosmanın ayakkabılarını giymeyi dahi unuttuğunu anımsayınca kaşlarını çatı. Fahişe takımıyla ilgili bilinen gerçek 'içmeye ne zaman son vermeleri gerektiğini' bilmemeleriydi.

Kaçakçılarla ilgili sorun halledilirken ayılabilirdi. Hem zaten yatağını ısıtmak için getirilmemiş miydi? Rohan yukarı çıkana dek yatak ısınmış olur, sonra da beraberce biraz eğlenirlerdi.

Yine de gözlerinin içine neden öyle baktığını düşünmeden edemiyordu. Şu anda bile o yeşil gözlerde beliren ifade hem arzu hem de rahatsızlık duymasına neden oluyordu.

Belki de kabul ettiği muhtemel casusluk görevi onun karşısına çıkınca birden ağır gelmişti. Onunla karşılaşan çoğu insan gibi şakaya gelir tarafı olmadığını anlamış olmalıydı. Yine de onun bir kadını incitebileceğini düşünmüyordu öyle değil mi?

Aslında eski bir aile laneti soyundaki erkeklerin aksi olduğunu ortaya koyuyordu, fakat genç kız bu saçmalığa inanıyor olamazdı.

En azından Rohan bunun bir saçmalık olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu.

Şayet onun iriyarı görüntüsünden korkuyorsa buna hiç gerek yoktu, zira Rohan doğanın kendisine bahşettiği bu silahı nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Belki de bugüne kadar soylu birinin yatağına hiç girmemişti. Durum bundan ibaretse alışsa iyi ederdi, çünkü yakında düklerin de diğer erkeklerinkine benzer ihtiyaçları olduğunu keşfedecekti.

Rohan *unut onu* diye söylendi kendi kendine. *Halledilmesi gereken işler var! Zaten kısa süre sonra ona katılacaksınız!* Bu düşünceyle onu aklından çıkarmaya çalıştı, genelde kadınların dikkatini dağıtmasına asla izin vermezdi. Onlar sadece zevk veren araçlardı... Keyif aldığı bir hobi, zorlu günün ödülüydüler...

Doyle'un adamları yanına getirilirken ayağa kalktı. Bazıları küfrediyor, bazıları kurtulmak için mücadele veriyordu. Caleb onları sıraya sokarken Rohan kımıldamaksızın sessizce bekledi.

"Olayın arkasındaki gençler bunlar majesteleri," dedi Doyle sonunda.

Ellerini beline koyan Rohan uzun bir süre boyunca suçlu adamların yüzlerini inceledi. Öfkeli ve içerlemiş bir şekilde kaşlarını çatarak sıradaki adamlara bakarken Caleb'in yeğenleri olan Pete ve Denny Doyle'u fark etti.

Yirmili yaşlarda olan iki genç de kaderine boyun eğmiş görünüyordu. Diğer dördü ise kavgaya hazır haldeydi.

"Onları zindana atın," diye emretti Rohan bizzat eğittiği siyah kıyafetli muhafızlarına.

"Tabii efendim," dedi sadık Parker. O ve diğer muha-

fızlar gemiyi batıran arsız grubu küfürlerine ve karşı koymalarına aldırmaksızın hızla salondan çıkardılar.

Rohan yasadışı işlere karışan gençlerin zincirlerinden sürüklenerek dışarı çıkarılışını izledi.

İşte oldu! Sorunu kolayca çözdük! diye geçirdi içinden. Fakat kafasını kaldırıp arkadaşları yakalanan kaçakçıların yüzlerinde beliren ifadeyi görünce alaycı tavrını dışa vurmadı.

Bu olayın en azından tutumlarını değiştirmeleri için geri kalanlara iyi bir ders olacağını umuyordu. Suçlular zindana götürüldükten sonra salona sessizlik çökmüştü.

Tanrı biliyor, o zindan Rohan'ın tek bir gece dahi geçirmek istemeyeceği bir yerdi, özellikle de bir zamanlar orada şahit oldukları düşünülduğünde.

Etten kemikten düşmanlar bir yana, en yenilmez savaşçı bile intikam peşinde koşan o görüntülere karşı koyamazdı.

Rohan bu perili evde karşılaştığı görüntülerle ilgili konuşmayı reddediyordu. Londra'daki dostlarının batıl inançları yüzünden kendisiyle alay etmek için fırsat kolladıklarını biliyor, gülüşlerini umursamıyordu.

O neler yaşadığını biliyordu. Ne de olsa içlerinden hiçbiri lanetli bir soydan gelmiyordu. Onun durumundaki bir adam böyle şeylere ister istemez önem verirdi.

Tam o sırada Simyacı'nın karanlık lanetini yansıtan kış rüzgârı şiddetle şatoyu dövmeye başladı. Rohan bu gibi uğursuz düşüncelerden sıyrılıp yukarıda bekleyen kızı düşününce biraz olsun kendini mutlu hissetti. Böyle bir gecede sıcak bir bedenle uyuyacak olması harikaydı...

Ona dokunmak için sabırsızlanırken boğazını temizledi. "Bay Doyle, beyler, gidebilirsiniz," dedi bekleyen adamlara sert bir ses tonuyla. "İşbirliği yaparak akıllılık et-

tiniz. Bu meselenin çözümlendiğini düşünebiliriz. Ancak ileriki günlerde kulağıma buna benzer bir olay gelirse...” Korkutucu bir şekilde duraksadı. “Bu kadar affedici olmayacağıma inanabilirsiniz.” Elini tembelce sallayarak gidebileceklerini işaret etti.

“Anlaşıldı efendim,” dedi Doyle kafasını eğerek. Adamlar gitmelerine izin verildiği için en az onun kadar mutlu bir halde hızla çıkışa yöneldiler.

“Doyle!” diye seslendi Rohan arkalarından.

Yaşlı lider duraksadı, sonra arkasına döndü. “Buyurun efendim.”

“Getirdiğin kızın...” dedi Rohan alaycı bir ses tonuyla. Belki de liderin ağzından laf alarak kızın buraya getirilme nedenini öğrenebilirdi. “O gece kıyıya vuran mallar arasında olmadığını umuyorum?”

Caleb bu itham karşısında şaşırılmış görünüyordu. “Hayır efendim! Asla efendim!”

Rohan’ın dudakları kıvrıldı. “Peki kim bu kız?”

“Bizim gibi kıt kanaat geçinmekten bıkmış bir kasabalı, majesteleri! Şehirde daha iyi bir yaşam sürecektir kadar da güzel.”

Adamın gergin olduğunu fark eden Rohan gözlerini kıstı. *Neden bu kadar gerginsin Caleb?*

“Onun kadar güzel olmayan pek çok kız sizin gibi asil beyleri eğlendirerek şehirde kazanç elde ediyor.”

“Bu kızın da istediği bu mu?” diye sordu Rohan.

“Evet, bu kız da zengin bir adamın kapaması olmayı arzu ediyor.”

Rohan tek kaşını kaldırdı. “Onu kendime saklayacağımı düşünmüyorsun herhalde?” Londra’da elinin altında olan

sayısız kadın vardı zaten. Hatta skandal sayfalarında bir harem olduğuından bahsediliyordu. Düzüşmek dışında kadınların kendisinde ne bulduklarına dair hiçbir fikri yoktu, zira bugüne dek hiçbirine tek bir söz dahi vermemişti.

Doyle anlayışla başını salladı. “Tam olarak öyle değil efendim! Sadece bu konuda ne kadar iyi olduğunuzu bildiğinden kendisine yol gösterebileceğinizi düşünmüştü.”

Doyle’un adamlarından birkaçı kıkırdadı.

“Ah özveri de bulunabilirim,” dedi Rohan yaşlı adamın rahat bir nefes almasına neden olarak. “İsmi ne peki?”

“Kate, lordum.”

“Kate ne?”

“Kate Madsen.”

“Hmmm...” İsim hiç tanıdık değildi. “İçkiyi fazla kaçırılmış.”

“Rahatlamak için majesteleri,” diye cevap verdi Doyle gözünü kırpmaksızın. “Yani yüksek standartlı biri olduğunuzu bilmeyen yok. Fakat duyduğum kadarıyla Kate’imiz sizi memnun edecek nitelikte biriymiş. Gelecekte oldukça iyi bir hayat kadını olma yolundaymış. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz.”

Rohan’ın dudakları alaycı bir tavırla kıvrıldı. Bu adamlar öz kızlarının bile büyüüp gelecekte iyi bir hayat kadını olmasıyla gurur duyabilecek kadar aşağılık tiplerdi. “Teşekkür ederim Bay Doyle. Artık gidebilirsiniz.”

“O halde sizi akşam eğlencenizle baş başa bırakalım efendim!” dedi Doyle gülümseyerek ve adamlarının peşinden dışarı çıktı.

Eldred efendisine sağduyulu bir şekilde göz attıktan sonra ziyaretçileri geçirmek için harekete geçti.

Hayat kadını olma aşamasında demek diye düşünen Rohan ayağa kalkıp merdivenlere doğru ihtiraslı bir bakış attı. *Tam da bana göre.*

Bölüm 3

Rohan en sonunda yatak arkadaşına bütün dikkatini verebileceğini düşünerek elindeki silahı bıraktı ve kızın hedeflediği kariyere dair Doyle'un söylediklerinden şüphe duyarak büyük salondan çıktı.

Gözlerinde alaycı bir bakış belirdi. Demek bu küçük fahişe işini bilen bir adamdan gerekli tüm dersleri alarak Londra'nın tercih edilen bayanlarından biri olmak istiyordu.

Rohan çok iyi bildiği bu yolda ona ne yapması gerektiğini öğretebilirdi. Londra'da meşhur olan iki-üç madamı ve onların fahiş fiyatlar karşılığında seçkin beyefendilere satılan kızlarını da oldukça iyi tanıyordu.

Tavsiyesi doğrultusunda bu zarif madamlardan biri kuşkusuz kızı yanına almaktan mutluluk duyacaktı.

Rohan kızın bu işte ne kadar yetenekli olduğunu birazdan öğrenecekti. Yetenekli olmadığını kanıtlaması halinde ise sahil güvenlik gözaltındaki tutukluları almak için gelecekte tüm bildiklerini ona cömertçe öğretecekti.

Hâlâ Caleb'in onu casusluk yapması için gönderdiğine inanıyordu, fakat kızın böylesine içtiği düşünülürse kaçakçılar çok geçmeden zayıf bir casus seçmiş olduklarını fark edebilirler, bu noktada da gizlice görevlendirdikleri casusun işe yaramaz olduğunu düşünebilirlerdi.

Rohan yarım saattir yalnız başına bırakılan kızın ayılmış olmasını umuyordu.

Basamaklardan çıkarken ay ışığı merdiven boşluğundaki taşlı zemine gümüşü yansımalar gönderiyordu.

Düzlüğe ulaştığında pencereden yansıyan mavi gölgeler Kelt atalarının sürdüğü savaş boyaları gibi yüzünde çapraz çizgiler yaratıyordu.

Her zamanki gibi bir sorun olup olmadığını anlamak istercesine pencereden bakmak için durdu. Buradan topraklarını rahatlıkla görebiliyor, kasabaya doğru ilerleyen kaçakçıların at arabalarındaki fenerlerin turuncu ışıklarını bile seçebiliyordu.

Biraz daha yakında bulunan, adamlarının nöbet tutmakta olduğu kule pencerelerinden gelen yansıma ise etrafa sıcak bir ışık saçıyordu.

Dönüp yoluna devam etmeden önce kış gecesinin soğuk güzelliğine doya doya baktı. Buz tutmuş karanlık şato zemini ay ışığında parılıyordu; kırağı tutmuş bahçedeki heykeller ve budanmış ağaçlar elmas tozuyla kaplı gibi görünüyordu. Şüphesiz buzlar sabaha dek eriyecek ve hava yeniden soğuk, kasvetli bir hal alacaktı.

Usulca verdiği nefes camı buğulandırırken düşünceleri dağılan Rohan Londra'daki durumu, özellikle de kayıp ajanı aklından geçirdi.

Rohan, Drake adlı ajanı şahsen tanııyordu, zira güven-

liği sağlamak adına sadece grup liderlerinin birbiriyle iletişimde olmasına izin veriliyordu. Teşkilat şu anda Drake'ini zgrlk Konseyi'nin en güçlü üyelerinden biri olan James Falkirk ve onun yardımcısı, aynı zamanda koruması olan Talon - Tek Göz- tarafından ele geçirildiğine inanıyordu.

Londra'dan ayrıldığından beri Drake'in nerede olduğuna dair herhangi bir gelişme yaşanıp yaşanmadığını merak etti, sonrasında sırtından bir ürperti geçtiğini hissetti. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Hızla arkasına döndü, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu ama intikam peşindeki Gri Leydi'den eser yoktu. Onu bu zamana dek çok daha gençken görmüştü zaten.

Bir şeyler hissediyordu. Ama hayır. Karanlıktan, boşluktan ve soyundaki barbar düklerin hissettiği suçluluk duygusundan başka hiçbir şey yoktu.

Kilburn laneti.

Mücadeleye hazır bedeni gevşedi, ancak kolları tuhaf ve ürkütücü bir şekilde karıncalanıyordu. Homurdanarak bu histen sıyrıldı ve kaşlarını çatarak basamakların geri kalanını çıkmaya başladı.

Saçmalık. Yetişkin, eğitimi ve güç sahibi bir adam kendi evinden korkuyordu! Ulu Tanrım, dünyadaki en ölümcül teşkilatlardan biri için çalışan bir ağandı, dahası çocukluğundan beri gözüpek bir Spartalı gibi yetiştirilmişti.

Ve yleydi. Bu onun kanında vardı. Warrington soyundan her zaman yetenekli insan avcılarını çıkardı.

En büyük sorun da buydu zaten.

Yüzyıllar önce kibirli bir Warrington şövalyesi olan bir atası, zgrlk büyücü Simyacı Valerian'ın öfkesini üzerine çekmiş ve bu büyücü soylarını lanetlemişti.

*“Siz kudretli savaşçılar, sevdiklerinizi öldürmekle lanetlen-
ceksiniz!”*

O zamandan beri Warrington dükleri - çoğunlukla ka-
zayla, ara sıra da kasten - karılarını öldürme eğilimi gös-
termişlerdi.

Bilindiğı kadarıyla bu onların lanetiydi.

Yerel efsanelere göre kurbanların ay ışığında şatonun
sessiz koridorlarında gezdikleri ve Warrington soyundan
olan kocalarının ellerinde sonlanan yaşamlarının intika-
mını şimdiki dükten çıkarmak istedikleri anlatılırdı.

Rohan’ın tek bildiğı bu tekinsiz yeri olabildiğince ça-
buk terk etmekten memnuniyet duyacağıydı.

Tanrı biliyor burası hariç dünyanın herhangi bir yerin-
de çok daha rahat olurdu. Çölün ıssızlığında akreplere ve
yılanlara kayıtsız kalabilir ya da fırtınanın ortasındaki bir
geminin hamağında huzur içinde uykuya dalabilirdi. Hiç-
bir şeyden korkmuyor ve bundan gurur duyuyordu.

Ancak atalarından kalma bu şatoda onu rahatsız eden
şeyler vardı. Öldürülen düşesler bir yana Teşkilat uğruna
nasıl birine dönüştüğü de onu epeyce huzursuz ediyordu.

Canavar.

Hiçbir zaman doğrunun yanında olduğundan şüphe et-
memişti ve kimse onun görevinden bir an olsun kaçındığını
söyleyemezdi. Fakat öldürmek öldürmekti ve günün birin-
de dökmek zorunda kaldığı kanların hesabını vereceğini,
ilahi adaletle yüzleşeceğini düşünmeden edemiyordu.

Gerçi öldürdüğü adamlar Özgürlük Konseyi’nin tehlikeli,
ahlaksız ve ellerindeki gücü kötüye kullanan oyuncularıydı.

Yine de Napoli’de yok ettiği adamların bazılarının karı-
ları ve çocukları vardı.

Bazı geceler o öksüz kalmış çocukların çığlıkları kulaklarında çınlıyor, ter içinde kalmış halde uyanıyordu.

Lanetlenmiş olduğu da düşünülürse onun gibi bir adam, bir katil, bir canavar *hiçbir şekilde* sevmeye layık olmazdı. Neyse ki uzun zaman önce lanetin tuzağına düşmemek için bir karar almıştı. Özellikle de babasının aşk uğruna nasıl mahvolduğunu gördükten sonra.

Bulduğu çözüm basitti: *Kimseyi sevmeye. Kimseye bağlanma.* Zaten bir adam enerjisini hiçbir zaman güvenmeyeceği ya da saygı duymayacağı kadınlara yöneltirse bağlanma sorunu da yaşamazdı. Dünya şehvet düşkününü dul kadınlarla, kocasını aldatan genç bayanlarla ve işbirlikçi fahişelerle doluydu.

Tıpkı onu şu anda yukarıda bekleyen güzel gibi. Evet. Bu gibi kadınlar onun amaçlarına hizmet ediyorlardı. Rohan aklından geçen karanlık düşüncelerden sıyrılıp hızla üst katın koridoruna doğru ilerledi.

Bu arada keskin rüzgâr acı çeken bir hayalet misali şatonun taş duvarlarını dövmeye devam ediyordu.

Rohan karanlık koridorda ilerledi ve odasına varınca durup anahtarını çıkardı. Şatonun Ortaçağ'dan kalma kapılarının çoğu modern tek kilitli olanlarla değiştirilmişti. Muhafızlar kız şatonun içinde dolanmasını diye kapıyı özellikle kilitlemişlerdi.

Tek hamleyle kilidi açtı. *Eğlenme zamanı gelmişti.*

Fakat kapının kulpunu çevirirken tetikteydi. Teşkilat'ta geçirdiği yıllar ona beklenmedik kişiler tarafından bir anda öldürülebileceğini öğretmişti. Odaya adımını atarken her şeye hazırды.

Kız neredeydi? Etrafına bakınırken ateşin karşısında du-

ran deri koltuğun kenarından görünen beyaz dirseğe gözü takıldı.

Hedef tespit edilmişti.

“Kate?” diye seslendi onu korkutmamaya çalışarak. Kapıyı kapadı ve gözlerinde hafif bir ışıltıyla yeniden kilitledi. “Sanırım tam olarak tanıştırılmadık.”

Anahtarı yelek cebine koydu. Kızdan cevap alamayınca gardını indirmeksizin temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi.

Bir an sonra onun neden cevap vermediğini anladı. Genç kız şöminenin karşısındaki koltuğa kıvrılmış, onu fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Ya da? Tek kaşını kaldırdı. Onun dünyasında çoğu şey görüldüğü gibi değildi. Kız numara yapıyor olabilirdi. Silah taşıyor olabilirdi. Kanunsuz bir ortamdan çekip çıkarıldığı düşünülürse ona güvenmesinin imkânı yoktu.

“Kate,” dedi daha sert bir ses tonuyla.

Eğilip ona dikkatle bakarken karşısında tamamen saf, hassas bir güzel buldu.

Fazlasıyla şarap içmiş bir güzel.

Lanet olsun! Rehavet veren sıcaklık onu uykuya sürüklemiş olmalıydı ama yine de bu kadar fazla içmesi kendi kabahatiydi.

Rohan dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken yarın sabah birilerinin kendini oldukça kötü hissedeceğini düşündü. Kızın tamamen hareketsiz olduğunu fark ettiğinde ise başına bir şey gelmiş olmasından endişelendi.

“Kate, ben Warrington. İyi misin? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” derken uzanıp parmaklarını açık kahverengi saçların arasından geçirdi ve boynundaki şah damarını bulmaya çalıştı.

Nabzı normaldi. *Kendini öldürecek kadar içmediğine sevindim güzel kız*, diye düşündü. “Merhaba? Orada kimse var mı?”

Hiç şansı yoktu. Açlığını dindirme konusunda boşa umutlanmasına neden olan bu güzeli bir an için inceledi. “Peki,” dedi. “O zaman biz de yarın eğleniriz,” diye fısıldadı. “Hadi bakalım.”

Eğildi ve onu usulca kucağına aldı. Onu kollarının arasında tutarken kız hâlâ hareketsizdi.

Kafası çocuksu bir masumiyetle omzuna düştüğünde içini bir efkâr kapladı. Böylesine güzel bir varlığın neden böyle bir hayat sürdüğünü merak etti, ama sonra bu hassas düşünceden hızla sıyrıldı. Kızın bu kadar şanssız olması onun sorunu değildi.

O özü sözü bir olamayacak kadar kötü kalpli biriydi. Kızı yatağa götürüp yavaşça minderin üstüne bıraktı. Kate mindere gömülürken uykulu bir şekilde iç geçirdi.

Daha önce ona karşı hissettiği koruma dürtüsü hızla geri gelmiş olsa da kızın dudaklarından sıyrılan o yumuşak, şehvetli inilti bir anda içini kör edici bir arzuyla doldurdu.

Yüce Tanrım. Bedeni açlıkla titredi. Bakışları kızın yüzünden bembeyaz boynuna, oradan göğüslerine kaydı. Zorlukla yutkundu.

Bir şekilde gözünü ondan alamıyordu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken yatağın kenarına oturdu. Şehvetin damarlarında kabardığını hissediyor olsa da ona sadece bakıyordu. O bir fahişeydi, başına ne gelirse gelsin umrunda olan tek şey paraydı ve Rohan’ın da epeyce parası vardı.

Yine de böyle bir güzelin parayla satın alınabileceğine

inanmıyordu zira kirpiklerinin gölgesi yanağına düşen bu kız gerçekten çok güzeldi.

Dalgalı kahverengi saçları oval yüzünü çevreliyordu ve sıcaktan pembeleşmiş yanakları porselen gibi pürüzsüzdü. Bakışları altında, açık kahverengi kaşlarında, kemersiz burnunda gezindi.

Onun sıradan bir yosma olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Birden inanılmaz bir istekle bakışları pembe dudaklarına takıldı ve gözleri ihtirasla buğulandı.

İnatçı bir karaktere sahip olduğunu vurgulayan çenesinin yumuşak kavisini ısırarak istedi.

Hayallere sürüklenirken bir an için gözlerini yumdu. Zorlukla yutkunup derin bir nefes aldı ve onunla sevişme isteğini bastırmaya çalıştı.

İnanılmaz bir çaba harcayarak ondan uzaklaştı ve örtüyü kızın üzerine çekti. Boğazını temizleyip, “Başka bir şeye ihtiyacın var mı Kate?” diye sordu biraz daha yüksek bir sesle. “Yoksa böyle rahat mısın?”

Fakat örtüyü düzeltirken kızın yine yumuşak, şehvetli bir şekilde inlediğini duydu.

Bu dayanabileceğinin ötesindeydi. Ona ufacık da olsa dokunma isteğiyle parmak ucunu kolunda gezdirirken kemik yapısının hayranlık uyandıracak derecede narin olduğunu fark etti.

“Kate?” dedi boğuk bir sesle. Fakat kız uyumaya devam ediyor, bu da sadece onun isteğini arttırıyordu. Kendi kendine söverek parmaklarını kaydırıp köprücük kemiğini okşamaya başladı.

Kate ona mest olmuşçasına karşılık verdi, sırtı yay gibi gerilirken göğüsleri neredeyse onun göğsüne değecekti.

Rohan onun *ne istediğini bilecek kadar* uyanmış olduğunu fark etti gözleri parıldayarak.

Eğilip omzunu öptü hafifçe ve adını fısıldadı. “Uyan artık.” Genç kız cevap olarak tembelce uzanıp kolunu onun boynuna doladı.

Rohan kalbi hızla çarparak onun yanına uzandı. Artık iniltisini duyabilecek kadar onun yakınındaydı.

Kızın uykulu bir şekilde gülümsemesini izlerken karşı konulmaz bir arzuyla onu okşamaya başladı.

“İşte bu. Rahat ol,” diye fısıldadı kulağına. Eli keşif yarpacasına incecik beline, oradan da kalçasına doğru kaydı.

Bu sabırlı dokunuşlar karşısında Kate bir kedi gibi gerindi. Rohan eğilip onun o yumuşacık bembeyaz boynuna şefkatli bir öpücük kondurdu.

Bu hamle üzerine kız kıvranarak ona doğru sokuldu, Rohan’ın dudakları yukarılara kaydıığında ise gözlerini aralayarak ona davetkâr bir bakış attı.

“Merhaba,” diye fısıldadı Rohan, sonra da dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Kızın hafifçe inlendiğini hissedince çenesini kaldırıp öpüşünü derinleştirdi. Genç kız bunun üzerine uykulu bir şekilde iki eliyle birden onu gömleğinden kavrayıp sımsıkı tuttu.

Dudakları kırmızı şarap tadındaydı. Rohan aç bir halde onu tatmaya devam etti ve kızın dudaklarını araladığını hissedince göğsüne uzanıp göğüs ucunu okşamaya başladı.

Onu öpmeye devam ederken duyduğu inilti kızın sessizce tüm bu olanları kabul ettiğini gösteriyordu. Rohan kızın elleri omzunda, kollarında ve göğsünde gezinirken göğsünü tatmak için biraz daha eğildi.

Kate onu durdurmak için herhangi bir hamlede bulun-

ınadı. Büyük salonda soğuktan titreyen kız gitmiş, yerine ateşin sıcaklığıyla tenine renk gelmiş nefes nefese bir kız gelmişti. Rohan onun elbisesinin düğmelerini yavaşça çözdü ve o güzel göğüsleri ortaya çıkardı.

Gözlerini kapatıp göğüs ucunu ağzına aldı ve kabarana dek emdi. Salonda hayalini kurduğundan çok daha tatlı bir kız vardı yatağında ve ona adeta doyamıyordu.

Kız kıvranarak daha da yüksek sesle inlemeye başlayınca Rohan kendine hâkim olamayarak elini daha da aşağılara indirdi. Karşısındaki bir fahişe olsa da ağırdan almaya çabılıyor, bacak arasını okşarken onun *zevkten* kıvrandığını görmek istiyordu.

Kız huzursuzca kıpırdanırken Rohan sertleşti ve onu uyarmaya devam etti. Islaklığını hissediyor, kesik kesik nefes aldığını duyuyordu. Yine de onu doyuma sürüklemekten önce durdu ve “Bekle, üzerimi çıkarayım,” dedi.

Yanındaki bu nefis güzelden uzaklaşacak gücü zar zor buldu kendine. Dudakları aralanan kız çaresizliğini yansıtan zümrüt yeşili gözlerle ona bir an bakakaldı.

Rohan ona bir-iki dakika daha sabretmesini ifade edercesine gülümsedi, ardından döndü ve botlarıyla yün çoraplarını çıkarmak için ateşin karşısına oturdu. Ayağa kalkıp bağcıklarını çözdüğü pantolonundan ve pamuklu iç çamaşırından kurtuldu. Yatağın yanında duran komodinin çekmecesinden kondom aldı, ancak yatağa girerken kızın yeniden uykuya dalmış - daha doğrusu tamamen kendinden geçmiş - olduğunu gördü.

Pekâlâ, lanet olsun, onu uyandırması gerekiyordu. Yanına uzanıp kaşlarını çatarak onu hafifçe dürttü. “Uyan Kate,” diye fısıldadı emredercesine. “Senin için planlarım var.”

Elini tutup parmaklarını ihtiraslı bir şekilde öperek ona yaşananları anımsatmaya çalıştı. Fakat kızın gözleri tamamen kapalıydı.

Bırakınca eli yatağın üzerine düşüverdi. “Uyan tatlım,” diye homurdandı. “Uyan, sana ihtiyacım var.” *Bana bunu yapma*. Açlığını bastırmaya kararlıydı. Eğilip beyaz göğüslerinin arasını öptü ama kız hâlâ tepkisizdi.

Bu yeteneklerinin de ötesinde bir durumdu. Lanet olsun ki kız artık bambaşka bir yerdeydi, muhtemelen sarhoşluğun derin uykusuna sürüklenmişti.

Bilinci kapalı bayanlarla olmama prensibine uymak için Teşkilat’ın kurallarını anımsaması gerekmiyordu. Ahlaklı biri olmayabilirdi ama onun da *asla* yapmayacağı şeyler vardı.

“Çok acı,” diye fısıldadı kendi kendine gülümseyerek. Bu keyifli karşılaşmayı - bıraktıkları yerden devam etmek üzere - yarın ele alacaklardı.

Tabii kız uyandığında bir şeyler anımsayabilirse.

Anımsamasa bile ona neler kaçırdığını yeniden göstermekten büyük bir zevk alacaktı. Tanrım ne kadar da çekici, diye düşündü şehvetle onu süzerken. Ona sahip olmak için inanılmaz bir istek duyuyordu, belki de bunun nedeni kızın ona hediye olarak sunulmuş olmasıydı: Yani onun sayılırdı.

Ah, pekâlâ, dedi kendi kendine. *Bırakalım da küçük ayyaş iyicene uyusun*. Onun yanında bir rahip gibi geceyi geçirebileceğine inanmadığından, kendine bu hususta güvenmediğinden yataktan kalktı ve örtüyü çekip yeniden kızın üstünü örttü. Kondomu çıkardı ve iç çekerek üzerine bir şey geçirdi.

Hissettiği tutkudan ötürü hâlâ başı dönüyordu. Omzunun üstünden yatağındaki güzele son bir kez özlemle baktı ve başını sallayarak başka bir odada uyumak üzere ilerledi.

Kate ertesi sabah yatak odası penceresine vuran şiddetli yağmurun sesiyle uyandı.

Uyku sersemi öylece durup yatağın keyfini çıkarırken dudaklarının kupkuru olduğunu fark etti.

Ahlaksız rüya kırıntıları zihninde dolanıyordu. En olmayacak isteklerin etkisi altındaydı, dahası karnında kelebeklerin kanat çırttığını hissediyordu. *Tanrım*. Alevlerin aydınlattığı hayallerindeki odada çıplak bir adam üzerine doğru geliyordu.

Başı inanılmaz derecede ağırırken gözlerini pencereden içeri süzülen gri renkli sabaha açtı zorlukla. Yanan gözleri odaklandığında alışık olmadığı bir yatakta olduğunu algıladı.

Neredeyim?

Şaşkına dönmüş bir halde hızla yerinden doğruldu ve bu hareket üzerine başına korkunç bir ağrı saplandı. “Ah,” diye homurdanıp başını yokladı temkinli bir şekilde.

Aşağı bakınca kıyafetinin düğmelerinin çözülmüş olduğunu gördü ve ağzı bir karış açık kalarak bir gece öncesi anımsadı.

O!

Hayır! Ah, Tanrım!

Canavar! Rüya değildi. Canavar'ın yatağındaydı.

Büyük salonda ilk kez karşılaştığı Kilburn Şatosu'nun sahibinin, tehditkâr bakışlı yakışıklı savaşçı-dükün yatağındaydı. Onu şimdi anımsıyordu. Detaylar bulanık olsa da yaşananlar netti.

Ah, hayır, hayır, hayır! Kendinden geçmeden önce hatırladığı son şey Warrington Dükü'nün yapacağı ahlaksızlığa hazırlık olarak yatağın kenarında durup kıyafetlerini çıkarmasıydı.

İçini bir bulantı kaplarken kalbi hızla çarpmaya başladı, ancak tam olarak neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Üzerindeki örtüyü bir kenara fırlatıp bekâretini kaybettiğini gösteren kan damllarına bakındı.

Yoktu.

Kalp atışları yavaşlamaya başladı. Belki de *mucize eseri* onu yalnız bırakmıştı. Genç bir kız ne kadar afyon ruhu almış olursa olsun bekâretini nasıl kaybettiğini hatırlardı. Ve o çok *iri* bir adamdı. Böyle bir şey yaşansaydı şu anda ağrıdan kıvranıyor olurdu.

Kendimden geçmiş olmam büyük şans, diye düşündü rahatlayarak. Muhtemelen baygın hali ona yeterince heyecan vermemişti.

Sonra yüzünü buruşturarak anımsadı. *Geri dönecekti.*

Buradan hemen kaçması gerektiğini düşündü paniğe kapılarak. Kaçakçıların verdiği ilaçtan ötürü kendini hâlâ berbat hissediyordu, ama yine de dük geri dönmeden önce gücünü toplayıp buradan kaçmanın bir yolunu bulmalıydı. Eve dönmeyi o kadar arzu ediyordu ki sanki evinin kokusu burnuna geliyordu.

Yataktan kalktı ve bir an için baş dönmesinin dinmesini bekledi.

Bir elini ağzına bastırıp yakınındaki karyola direğine tutundu. Kendini berbat hissediyor olsa da sabah esintisinin az da olsa faydası dokunuyordu. Oda soğuktu; ateş çoktan sönmüştü.

İnatçı bir kararlılıkla beynini saran örümcek ağlarından kurtulmaya çalışırken ilk önce kapıyla ilgilenmesi gerektiğini fark etti. Hâlâ kilitliyse başka bir çıkış yolu bulmak için hayal gücünü kullanması gerekecekti.

Odanın karşı tarafına geçerken fazla ümitlenmeden içinden bir dua etti, sonra kapı kulpunu çevirdi.

Kapı açıldı.

Kate derin bir nefes aldı. *Dün gece odadan çıkarken kapıyı kilitlememişti demek!*

Kalbi hızla çarparken bu kadar şanslı olmasına şaşırdı.

Kaçma şansı yakalayabilmesi için aradan haftalar geçmesi gerekmişti. Kaybedecek vakti yoktu. Bir sonraki adımının ne olacağını düşünerek hızla etrafında döndü. Yakaladığı şansı elinden kaçırmaktan korkuyor ve bu daha da paniğe kapılmasına neden oluyordu.

Hizmetkârlardan ya da muhafızlardan birinin birkaç dakika içinde geri dönmesinden endişelenerek hemen pencereye doğru koştu. Tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kasaba ne taraftaydı? Oraya yeniden gitmek istemiyordu.

Şato denize bakan kayalıkların tepesindeydi. Pekâlâ, Anakara Kanal'ın ötesinde olduğuna göre o taraf güney olmalıydı ve kasaba da aşağıda, batıda kalıyordu. Demek ki kaçarken doğruya yönelmesi gerekecekti.

Güzel. Dartmoor'un kenarındaki evi Cornwall'un kuzey doğusundaydı. Yine de aradaki mesafeyi kestirebilmesi

mümkün değildi. Gözler önüne serilmeden önce nöbetçi kulübesiyle ilgilenmeliydi, çünkü görünen o ki buradan dışarı çıkmanın başka bir yolu yoktu.

Muhafızların nöbette olduğunu görünce iyimserliği bir anda yok oldu. Dün gece kaçma fikri gözüne imkânsız görünmüştü ve belki de asla kaçamayacaktı ama yine de denemeliydi.

Nöbetçi kulübesinin önünde üç muhafızın durduğu net olarak seçiliyordu. Sıkılmış ve sabah havasından rahatsız olmuş görünüyorlardı. Siyah renkli ıslak pelerinleri rüzgârda uçuşurken ellerinde dumanı tüten bardaklar tutuyorlardı.

Kate alt dudağını ısırarak başını salladı. Onları nasıl arında bırakacağına dair hiçbir fikri yoktu. Belki de yanlarına yaklaşıp dikkatlerini başka tarafa çekebilirdi ama nasıl?

İç kale duvarının merkezinde kalan avluya çıkar çıkmaz fark edilecekti. Anlamsız bir şekilde kolay hedef haline gelecekti.

Bundan daha iyi bir yol olmalıydı.

Pekâlâ, yol aldıkça ne yapacağına karar verecekti. Başka çaresi yoktu. Bu odada kalmaya devam ettikçe yakalanma riski de artıyordu. Ayrıca tek düşünmesi gereken nöbetçiler değildi. Dışarısı korkunç derecede soğuktu.

Devonshire’da olsa bu havanın en az bir karış kar getireceğini söyleyebilirdi, ancak deniz kıyısında hava biraz daha yumuşak olsa da yağmur dondurucuydu.

Denizden gelen rüzgâr yağmuru da beraberinde getiriyor, yüzyıllık şatonun duvarlarına vuruyordu.

Yeniden başını salladı, cesaretini kaybetmediği sürece Cornwall’un kış fırtınasından bile etkilenmeyeceğini bili-

yordu. Fakat bir şey kesinlikle şarttı. Kendine kalın giysiler bulmalıydı.

Odanın içinde etrafına bakınırken gözüne çekmeceli bir dolap ilişti. Hızla dolabın yanına gidip çekmeceleri açtı ve kendine dükün kocaman giysilerinden birkaç tane seçti.

Bir gömleği başından geçirip aceleyle uzun kollarını kıvırdı. Boyun bağlarından birini kaşkol gibi boynuna doladı ve ayaklarına yünlü çoraplar geçirdi.

Son olarak da bir çivide asılı duran koyu mavi renkli ceketı alıp giydi. Merinos yününden dokunduğı belli olan ceket şüphesiz Bond Caddesi üzerindeki bir terzi tarafından özel olarak dikilmişti.

Ceketin düğmelerini iliklerken kapıya yöneldi. Kumaştan burnuna bir erkek kokusu geliyor ve bu koku tuhaf bir şekilde duyularını uyarıyordu.

Tamam, dük kendine bakan bir adamdı ama şeytan bile istediğı zaman ışığın meleğı gibi görünebilirdi, öyle değil mi?

Görüntüye önem veren biri olmadığından bu kocaman giysilerin içinde ne kadar gülünç göründüğüne bakma ihtiyacı duymadı. Önemli olan tek şey buradan nasıl kaçacağıydı.

Kurtulur kurtulmaz bulabildiğı yetkililere kaçırılmasıyla ilgili rapor verecek ve Tanrı'nın da yardımıyla burada olan tüm yasadışı işleri ortaya çıkaracaktı!

Peki ya ona inanmazlarsa? Adaletin yerini bulacağına inanması gerekiyordu şu anda ve ona cesaret veren tek şey bu inançtı.

Açlığını ve baş dönmesini görmezden gelerek yatak odasının kapısını hafifçe aralayıp koridora baktı.

Etrafta kimse görünmüyordu.

Odadan usulca çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve kordorda yavaşça ilerlemeye başladı.

Merdivenlerden sessizce ara kata indi, ancak ne tarafa gitmesi gerektiğinden emin değildi.

İki erkeğin konuştuğunu işitti birdenbire.

Nerede olduklarını anlamak ve onlarla karşılaşmamak için temkinli bir şekilde etrafına bakındı.

Canavar'ın uşakla birlikte alt katta olduğunu görünce nefesi kesildi. Sıska adamın ismi neydi?

Eldred. Ah evet. Eldred üzerinde bir sürü tabakla koca bir demlik bulunan bir tepsi taşıyor ve Warrington'ın peşinden ilerliyordu.

Kate dikkatle bakınca muhafızların dün geceki gibi büyük salonda durduğunu gördü. O taraftan gitmesi mümkün değildi.

"Baş ağrısı tozunu yanında getirdin mi?" diye sordu dük.

"Evet majesteleri."

"Gerek duyacağına eminim. Belki şimdi buraya neden getirildiğini anlayabiliriz," dedi dük ve peşinde uşakla birlikte merdivenlere yöneldi.

Kate bembeyaz kesildi - bu sözlerin ne anlama geldiğini çözecek zamanı yoktu. *Bu tarafa geliyorlardı! Saklanmalıydı!* Pencereye yakın kalın bir taş sütunun arkasına gizlendi.

Bir dakika sonra Warrington'ın ağır adımlarını takip eden Eldred'in hafif ayak sesleri duyuldu. Ara katta durakladıktan sonra bir üst kata yöneldiler.

Ah olamaz, diye düşündü Kate sütunun kenarından başını uzatarak. *Dük yatak odasına gidiyordu! Bir-iki dakika içinde orada olmadığını anlayacaktı!*

Sonra da emrindeki adamları peşine takacaktı. Kate hızla geri çekildi, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Şu anda önemli olan tek şey hızı.

Güvende olduğunu hissettiği an saklandığı yerden çıktı ve alt kata doğru fırladı. Neyse ki ayaklarına geçirdiği yün çoraplar sessizce hareket etmesini sağlıyordu.

Bir çıkış yolu bulmalıydı. Birkaç odanın önünden geçti ama hiçbirisi herhangi bir çıkış sunabilirmiş gibi görünmüyordu.

Köşeyi dönünce kemerli, upuzun bir koridorda buldu kendini. Her iki tarafta da gerçek boyutuna uygun olarak yapılmış bir dizi heykel vardı: Bembeyaz leydiler, kaymaktaşından oyulmuş geçmiş zamanlardaki Warrington düşesleri.

Koridorun sonundaki sade kapıyı fark etti bu sırada. Bir yere açılıyor olmalı, diye düşünerek hemen o tarafa yöneldi. Yanlarından geçtiği heykeller korkutucu bir his uyandırıyor, sanki her biri canlıymışçasına onu bakışlarıyla takip ediyordu.

Kapıya ulaştığında üzerine büyük gelen ceketin kollarını çekip bir eliyle kulpu sıkıca kavrayıp çevirdi ve karşısında ne bulacağına dair hiçbir fikri olmaksızın kapıyı hafif araladı.

Yüzüne vuran soğuk rüzgârı hissedince derin bir nefes aldı. Bu bir geçitti!

Bu geçidi takip ederek avluya çıkmaksızın nöbetçi kulübesinin üst tarafına ulaşabilirdi. Bu sayede hedefine *ummadığı kadar çok* yaklaşmıştı ve bu beklenmedik gerçek kalbinin daha da hızlı atmasına neden oluyordu.

Soğuk havaya adım atar atmaz kapıyı arkasından kapadı ve göze çarpmamak için korkuluk duvarına sığınıp ilerledi.

Rüzgâr her yönden üzerine vuruyor, dondurucu yağmur saçlarını ıslatıyordu. Bir anda şiddetli bir şekilde titremeye başladı, fakat asıl dikkat etmesi gereken husus incecik bir buz tabakasıyla kaplı olan taş zemindi.

Ayakkabılarının olmaması yürüyüşünü daha da zorlaştırıyor, rüzgâr onu adeta yere sermeye çalışıyordu.

Afyonun etkisinden ötürü başı hâlâ dönerken zorlukla yutkundtu ve dengesini sağlamaya çalışırken yılmayacağına dair kendine söz verdi.

Giderek artan baş ağrısını önemsememeye çabalıyordu. Buradan kaçmak her şey demekti ve tek amacı bunu gerçekleştirmekti. Hayatının kontrolünü ele geçirmek için bu onun tek şansıydı.

Başarısız olursa, kaderinin Canavar'ın elinde nasıl şekilleneceğini Tanrı bilirdi.

Bölüm 4

Eldred elinde Kate için hazırlanmış olan kahvaltı tepsiyle beklerken, Rohan yatak odasının kapısını tıklattı ve içeri girmeden önce nezaket icabı bir-iki saniye bekledi.

Dün gece yaşananlardan sonra odasına çekildiğinde saatlerce uyuyamamış, yatağında dönüp durmuştu ve şimdi sorularına cevap istiyordu - özellikle de kaçakçıların onu casus olarak gönderip göndermediğine dair şüphelerini teyit edecek cevaplar.

Gerçeği söylemek gerekirse, sabırsızlığı kısmen dün gece başlayıp bitiremedikleri meseleden kaynaklanıyordu.

Küçük sarhoşun kendini oldukça berbat hissettiğinden emindi ama bu yine de o kadar önemli değildi. Kendine gelmesi için ona zaman tanımaya hazırды.

Bugün yeni bir gündü... Ve bu gece de yeni bir gece olacaktı.

Dün gece kollarının arasındaki güzel zihninde canla-

nırken davet beklemeksizin kapıyı açtı ve içeri girmeden önce tepsiyi alıp Eldred'e gidebileceğini işaret etti başıyla. Kate'e kahvaltı tepsisini bizzat vermek istiyordu, sahip olmak istediği kadınlara karşı 'mükemmel sevgili' rolünü oynamayı çok severdi. İçeri adımını atarken onu ne kadar çok görmek istediğini dışa vuran ifadesini alaycı bakışlarının ardına gizledi. "Kalkma vakti çiçeğim."

Kapıyı ayağıyla iterek kapadı ve beklenti içinde yatağa göz attı.

Kate yatakta değildi. *Ah*. Köşede duran paravanın arkasında ihtiyacını gideriyor olmalıydı. Rohan onun orada kusmaya çalışmadığını umdu içten içe.

"Bu sabah nasılsın?" Tepsiyi masanın üstüne bırakırken dolap çekmecelerinin açık olduğunu fark etti. Bunu tuhaf bulsa da gidip her birini kapadı. "Yemek yiyecek halde olmayabilirsin ama baş ağrın için sana ilaç getirdim."

Paravanın ardından hiç ses gelmiyordu.

"Kate?"

Çıt çıkmıyordu. Rohan birden odanın içinde yalnız olduğunu hissetti.

"Kate?" dedi sert bir şekilde kaşlarını çatarak. Kafasını eğip baktı: Paravanın arkasında kimse yoktu.

Ellerini beline koyup koridora çıktı ve etrafına bakındı. *Neredeydi?*

Belki de karnı çok acıkmış ve yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa inmişti. Ama öyle olsaydı yukarı çıkarken onu görmüş olurdu. Kaşları iyice çatıldı. Yanında biri olmadan şatoda dolaşması hiç hoşuna gitmemişti. Daha da önemlisi evinde yabancı birinin görmesini istemediği yerler vardı.

Dün gece kapıyı kilitleseydim keşke, diye geçirdi için-

den. Aralarında geçenlerden sonra böyle bir şeyin gerekli olmadığını düşünmüştü. Tamam, bu küçük fahişe bir fazilet örneği değildi belki, ama yine de Rohan cazibeli Kate ile tanışıp ona tehlikeli olmadığını göstermek için (tabii bir de genç bir kıızı tutuklu gibi kilit altında tutmayı kendine yediremediğinden) kapıyı özellikle açık bırakmıştı.

Hiçbir kadına bir canavar gibi görünmek istemiyordu.

Sadece Teşkilat'ın düşmanlarının onu böyle görmesi gerekiyordu.

Merdivenlere gidip alt katlara göz gezdirmeye başladı ve birden duraksadı. *Dışarı çıkmış olamazdı öyle değil mi?*

Hızla yatak odasına geri döndü. İçeri girince tüm arazi-yi rahatlıkla görebileceği pencereye doğru gitti.

İşte oradaydı! Gözlerini kısarak pencereye biraz daha yaklaştı. *Kahrolası!*

Şato duvarlarının arasındaki geçitte sinsice ilerliyordu. *Ah!*

Açık çekmeceler aklına gelince *bir şey çalmış olmalı* diye düşündü birdenbire.

Omzunun üzerinden odaya göz atarken kızın altın bir saat ya da işlemeli bir boyun bağı iğnesinden başka bir şey bulamayacağını düşündü.

Şahsına özel dokümanları zaten bu odada tutmuyordu. Peki bu kız ne gibi bir oyun oynuyordu? Geldiği yer göz önünde bulundurulursa muhtemelen ufak tefek bir şeyler çalmıştı. *Tamam!* Ama ne sanıyordu kendini? Nasıl bu kadar saygısızca davranır ve çeker giderdi? Kiminle aşık attığını sanıyordu?

Kaşlarını çatarak pencere kolunu çevirip açmaya çalıştı. Niyeti aşağı bağırp onu durdurmaktı. Fakat pencere yıl-

lardır açılmamış, cam da dondurucu yağmur yüzünden buz tutmuştu.

İçinde bulunduğu sıkıntılı durum karşısında soğukkanlılığını koruyup kolu çevirmeye çalışırken, kızın nöbetçi kulübesinin bulunduğu tarafa kadar ilerlemiş olduğunu gördü.

Hakikaten gözlerine inanamıyordu. Kızın bu şekilde kaçması onu reddetmesi gibi bir şeydi ve bu kesinlikle anlayış gösterebileceği bir durum değildi. Öfkesini kontrol edemeyerek avcunun içiyle buz tutmuş cama vurdu.

Kilitli pencere bir anda açılınca her iki kanadı da ileri doğru itti. Soğuk hava ve dondurucu yağmur hızla odaya doldu. Küçük yosma yarı çıplak halde kaçabileceğini nasıl olur da düşünürdü? Onunla birlikte olmayı bu kadar mı uygunsuz buluyordu? Ayağında ayakkabı bile yoktu! Ceketlerinden birine sarınmış olsa da aradaki mesafeye karşın sıırıslılam olduğunu belliydi.

Pekâlâ, kız onu beğenmemiş olabilirdi, ama yine de böylesine soğuk bir havada ölüme yürümesi inanılır gibi değildi. Rohan pencereden sarkıp pervazdaki sarkıtların kurşun hızıyla aşağı düşmesine neden olurken ellerini ağzının kenarlarına götürüp bağırdı.

“Kate!” diye haykırdı. “Dur!”

Rüzgâr bu emri denize savursa da Kate onu duymuştu. Buz tutmuş zeminin üzerinde temkinli bir şekilde durup omzunun üzerinden yukarı doğru baktı. Aradaki mesafeye rağmen penceredeki adamın ciddi ifadesini seçebiliyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diyerek yüksek sesle sordu Rohan bir kaşını kaldırarak.

Kız ona sert bir bakış attıktan sonra korkuluk duvarına sığınmaksızın koşmaya başladı.

Hareketler sözlerden çok daha fazlasını anlatıyordu, öyle ki Rohan aldığı cevap karşısında şaşkındı. Kendini beğenmiş ufaklık resmen onu istemiyordu! *Göreceğiz bakalım!* Kızın koştuğu tarafa bakarak tam olarak nereye çıkacağını kestirdi. Geçit onu nöbetçi kulübesinin ikinci katına ulaştıracaktı ve kızın o kapıya varmasına birkaç metre daha vardı.

Kızın amacının buradan kaçıp çaldığı eşyalarla birlikte kaçakçıların kasabasına geri dönmek olduğunu anlamıştı.

“Findlay!” diye seslendi kolunu sallayıp muhafızların dikkatini çekmeye çalışarak. Adamlarından birkaçının bu korkunç liavaya rağmen dışarıda nöbette olduğunu görebiliyordu.

Devamlı yağan yağmurun gürültüsünden ötürü adamların onu duymaları biraz zaman aldı.

“Sör?” diye seslendi Findlay yağmurdan korunmak için durduğu yerden çıkıp ona doğru bakarak.

Diğerleri de öne çıkıp pelerinleri rüzgârdan savrulurken ellerini gözlerine siper ederek ona baktılar.

“Kız! O tarafa geliyor! Durdurun onu!”

“Ne dediniz efendim?”

Rohan öfkeli bir şekilde elini kızın koştuğu yöne doğru salladı, ancak adamlar o tarafa dönüp bakamadan Kate kulübenin ikinci katına açılan kapıdan içeri süzülüverdi.

Findlay arkasına dönüp ne olduğunu anlayamamış bir ifadeyle Rohan’a bakarken omzunu silkti.

Rohan lanet ederek tek yaptığıının nöbetçilerin dikkatini dağıtmak olduğunu anladı, bu sayede kızın kaçmasına yardımcı olmuştu.

“Kızı yakalayın!” diye bağırdı öfkeyle şatonun kapısını işaret ederek.

Kahretsin!

Bir göz kırpması kadar kısa sürede pencereden çekilip odanın kapısına doğru fırladı ve kızın peşine düşmek üzere merdivenlere yöneldi.

“Sör? Sorun nedir?” diye sordu Eldred şaşkınlıkla.

“Kız kaçmış.” Koridordan aceleyle geçti ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Üzerine palto almadığından dondurucu yağmurun altında anında sıırıslıslam oldu. Avluya vardığında adamlarının durumu kavrayıp kızın peşinden koştuğunu gördü. Kate bir tilki gibi koşturuyordu ama muhafızlar aradaki mesafeyi kapamak üzerelerdi.

Grup şato duvarlarının ötesinde gözden kaybolurken Rohan onları takip etti. Peşlerinden koşarken her adımında buz tutmuş ölü otlardan çıkırtı sesleri yükseliyordu.

Görünüşe bakılırsa kız Londra’daki işlere karışma fikrinden vazgeçmişti. Yoksa onu kabul etmeyeceğini mi sanmıştı? Onun için hiçbir şey fark etmezdi ki. Kız yine istediğini yapmakta özgür olurdu.

Fakat bir dakika kadar sonra onun çığlık attığını duyunca kalbi koruma içgüdüleriyle hızla çarpmaya başladı.

Var gücüyle ileri doğru atıldı.

Şato kapısının otuz metre kadar ilerisinde Kate’in muhafızlarla karşı karşıya geldiğini görünce kanı buz kesti.

Adamlar kızı denize açılan kayalıklara yakın bir köşeye sıkıştırmışlardı.

Tuzlu rüzgâr onu adeta tokatlıyor, yağmurdan ıslanmış saçları koyu şeritler halinde bembeyaz kesmiş yüzüne vuruyordu. Çoraplı ayakları ise iyice ıslanmıştı ve kaygan zeminde durmasını zorlaştırıyordu.

Rohan onlara yaklaşırken yavaşladı ve aldığı eğitim sayesinde kalp atışları düzene girerken *sadece* içinde bulunduğu duruma odaklanmayı başardı.

Karşısındaki manzara tüm detaylarıyla keskinleşirken, adamların kızın ne kadar savunmasız olduğunu ya da ne kadar korkmuş gözüktüğünü anlamamış gibi ona bağırdığını fark etti.

Kızın arkasındaki kurşun rengi deniz ufka doğru uzanıyordu.

Kate soğuktan kıpkırmızı olmuş ellerini ileri doğru uzatmış öfkeli adamları uyarırken Rohan uzun adımlarla yanlarına gidip tansiyonu düşürmeye çalıştı. Kızın sakinleşmeye ve korunmaya ihtiyacı vardı.

Kolaylıkla uçurumdan aşağı uçabilirdi ve bu onun ölü-mü olurdu. Rohan rahat bir tavırla muhafızların önüne geçip dikkatini kıza verdi.

“Burada neler oluyor Kate?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

“Geri çekil!” diye bağırdı kız. “Biraz daha yaklaşırsan yemin ederim aşağı atlarım. Gerçekten yaparım!”

Rohan denileni yerine getirdi, en azından o an için. Dört adım kadar uzağındaydı ve zamanı yavaşlatıp onu güvende tutabilirmış gibi kızın gözlerinin içine bakıyordu.

“Sakin ol. Oradan uzaklaş hemen Kate,” dedi mümkün olduğunca kibar olmaya çalışarak.

“Cehenneme git!”

“Kimse seni incitmeyecek tatlım. Sadece yardım etmek istiyorum.”

“Ah gerçekten mi?” Sesi titriyor olsa da bakışları öfke saçıyordu. “O halde köpeklerini geri çek!”

“Geri çekilin!” diye emretti adamlarına. Omzunun üzerinden bakıp muhafızların kızı tatmin edecek kadar uzaklaşıp uzaklaşmadıklarını kontrol etti. Onu daha fazla korkutmalarını istemiyordu. Caleb’in deli bir kadını başına musallat ettiğini düşünerek kıza yeniden göz attı. “Tamam mı? Kontrol sende artık. Ne dersen onu yapacağız.”

Öfkeli bir şekilde kaşlarını çatarak ona bakan kız kafasını salladı. “Tamam!”

“Kate... Beni dinle. Uçurumun kenarından uzaklaş. Orada durmamalısın. Kayalar çok dengesiz. Ruhun bile duymadan ayağının altından kayıp gidebilirler. Yağmur da zemini zayıflatmış olmalı. Durduğun yer hiç güvenli değil!”

“Güvenli...” diye tekrarladı kız sefil bir halde. “Artık o kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Rohan’ın kalbi tam karşısında duran yeşil gözlü bu güzel kızın kendini aşağı atıp öldürme ihtimaliyle hızla çarpmaya başladı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Sadece onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlamak istiyordu.

Daha önceki tahmininin aksine ters giden bir şeyler olduğu belliydi. “Kate. Lütfen.” Ani hareket etmemeye çalışarak ona usulca yaklaşıırken dişlerini sıktı. “Bana ne olduğunu anlat.”

“Sana güvenmemi mi bekliyorsun?”

“İstediğin nedir?”

“Evime gitmek istiyorum!” diye bağırdı acı dolu bir sesle.

“O halde gideceksin,” diye söz verdi Rohan yumuşak bir sesle. “Ama oradan uzaklaş canım. Buna değmez. Ka-

yalar buzlu. Sen de sırsıklam olmuş bir haldesin. İçeri gel ve kahvaltı yapıp...”

“Benimle oyun oynama!” diye haykırdı kız. “Tanrım, bu zalimliğe daha fazla katlanamayacağım.”

“Ne zalimliği?” diye sordu Rohan şaşırarak. “Adamlarımdan biri sana nezaketsizlik mi etti?”

Kate ona bakarak kahkaha attı, sonra da iğrenir bir ifadeyle başını sallayarak başka tarafa döndü.

Onun dediğini yapıp kendini aşağı bırakacağını sanan Rohan’ın kalbi ağzına geldi.

Bakışlarıyla aradaki iki-üç adımlık mesafeyi tarttı, ona yaklaşmak zorundaydı, fakat tam harekete geçmek üzereyken kızın gözlerinde yaşlarla ne kadar umutsuz görüldüğünü fark etti.

“Lütfen, majesteleri. Bırakın beni gideyim. Kimseye bir şey söylemem. Yeter ki beni yeniden o mahzene göndermeyin...” diye fısıldadı kız güçlükle duyulur bir sesle. “Bir adamın kölesi olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.”

Rohan şoke olmuş bir halde ona baktı. “Mahzen mi?”

“Sanki bilmiyorsunuz!” diye bağırdı kız birden öfke lenerek.

“Kate... Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim dahi yok!”

Tam o anda yüksek sesli bir çatırtı havada yankılandı.

Kız çılgına dönmüşçesine etrafına bakıp ona doğru atıldı ama çok geçti... Ağırılığı altındaki kayalık zemin bir tavan kapağıymışçasına açıldı ve onu aşağı çekti.

Haykırışı daha dudaklarından sıyrılmadan, Rohan yıldırım hızıyla karnının üzerinde ileri atılıp onu kolundan yakaladı. Tamamen yere yatmış halde kırılmış kayanın ke-

narında duruyor, var gücüyle onu geri çekmeye çalışırken bir yandan da adamlarının arka plandaki bağırışlarını duyuyordu.

O an, bir kart ustasının elini hızla açmasına benzer bir hızla, otuz dört yıllık yaşantısında insanlıktan çıkmasına neden olan tüm o korkunç olaylar geldi gözünün önüne... Hastalıklar, yangınlar ve savaşlar.

Zaman durmuştu sanki ve bugüne dek Teşkilat tarafından gönderildiği görevlerde öldürdüğü hedeflerin yankısıyla yüklüydü. Hepsinin ölmeden önce boşu boşuna canları için yalvardıklarını duyabiliyordu. Yine de tüm bunlar uçurumun kenarından sallanan Kate'in durumuna kıyasla önemsiz kalıyordu.

Onu tutmaya çalışırken kalbi ağzında atıyordu sanki.

Birkaç metre aşağıdaki vahşi dalgalar onu yutmak için bekliyordu. Beyaz dalgalar şiddetle sivri kayalara vuruyor, üzerlerine su sıçratıyordu.

Dişlerini sıkarak sağ eliyle onun sol kolunu sıkıca kavramayı başarmıştı.

"Koluma tutun!" diye emretti.

Kate denileni yerine getirdi ve sağ eliyle onun koluna yapıştı. Adam sol koluyla yerden destek almaya çalıştığında ise panikleyerek ona yalvaran gözlerle baktı.

"Bana yardım et," diye seslendi boğuk bir sesle.

Rohan var gücüyle onu kendine doğru çekti, ta ki kız kayanın üzerine çıkıp güvende olana dek.

Kate onun hızla inip kalkan göğsüne yaslandığında titriyordu ve nefes nefeseydi.

Rohan onu sert ve ıslak zeminde sırtüstü yatırıp nefes alıp verişini düzene sokmaya çalıştı. Yıllarca süren hayatta

kalma mücadelesi şimdi etkisini gösteriyordu. Ayağa kalktı ve kızı kollarının arasına aldı.

Onu omzuna atıp yardım için bekleyen adamlarının ve Eldred'in yanına doğru ilerlerken kız hafif bir çığlık attı.

Rohan onu umursamadı. Kızı yakındaki nöbetçi kulübesine taşıırken adamları ona yol açtılar. Bazıları endişeli bir şekilde onu takip edip yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu, fakat Rohan cevap vermeksizin dik merdivenleri çıkıp ısıtılmış nöbetçi kulübesine girdi.

"Dışarıda kalın," diye emretti adamlarına kapıyı yüzlerine çarparken.

Şöminede ateş yanıyordu. Tahta zeminde ilerleyerek ateşin karşısındaki koltuğa yöneldi. Basit döşenmiş odanın ahşap kirişli bir tavanı ve taş duvarları vardı.

Kate'i kabaca koltuğa bıraktı ve keskin bakışlarıyla etrafı tarayıp nöbetçilerin uzun kış gecelerinde kullandıkları bir battaniye buldu. Silkeleyerek battaniyeyi açtı ve tek kelime etmeden kızın titreyen bedenine sardı, sonra ateşin üstündeki demliği gördü. Tahta raflardan bir bardak alıp kıza demlikteki sıcak elma şarabından doldurdu.

Dingin görünüyordu ve zihni de berraktı. Ancak derinlerindeki canavar kızı içinde bulunduğu bu durumdan çekip çıkarmak istiyordu. Kız adeta ölüme yürümüştü. Ölüm! Eski dostu! Bir can almak yerine bu kez bir can kurtardığı aşikârdı.

Ne kadar da dokunaklı, diye düşündü yüzünü buruşturarak.

Öfkeli ama sorumluluklarını bilen bir adamın kararlılığıyla dumanı tüten bardağı kıza uzattı, ancak kız şoke olmuş bir halde boşluğa bakıyordu.

Rohan bardağı onun titreyen ellerine bırakırken, “İç bunu,” diye emretti reddedilemeyecek bir ses tonuyla.

★ ★ ★

Kate ölümle burun buruna gelmenin verdiği sersemlikle başını kaldırıp onun yüzüne baktı.

Warrington öfkeli görünüyordu.

Onun gerilmiş dudaklarını, sol kaşının üzerindeki yıldız şeklindeki yara izini inceledi. Yanağındaki çamur lekesi savaş boyası gibi duruyordu.

İfadesiz yüzünde otoriter bir ifade vardı. Gözleri onu süzerken parılıyordu.

Kate’in onunla savaşabilecek gücü kalmamıştı artık, bu yüzden emre itaat edip başını eğerek sıcak elma şarabından bir yudum aldı. Karnına doğru bir sıcaklık yayıldı, ancak içindeki boşluk aynıydı. Kalbinin içi boş bir davul gibiydi.

Canavar ona sırtını döndü, görünüşe bakılırsa ona ne yapacağına henüz karar vermemişti. Kate ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu: Korktuğu adam hayatını kurtarmıştı.

Şimdi ne yapacaktı?

Bardağı iki eliyle sıkıca kavradı ve hâlâ kulaklarında yankılanan kayanın parçalanma sesini susturmak istercesine gözlerini yumdu.

Warrington olmasaydı çoktan ölmüş olurdu.

Bedeninden bir ürperti geçti.

Kaçarken özgürlüğüne kavuşamazsa intihar etmeyi son çare olarak görmüştü, ancak ayaklarının altındaki zemin bile ona karşı çıkmış ve istese de istemese de onu tekrar Canavar’ın kollarına savurmuştu.

Oysa kaçmayı neredeyse başarıyordu! Ama şimdi umudunu tamamen kaybetmişti. Hayatta olduğu için memnundu elbette, fakat yeniden ele geçirilmiş olduğu için kaderinin daha da karanlık olmasından korkuyordu. Neticede verildiği adam kendi hayatını tehlikeye atarak onun canını kurtarmıştı. Warrington artık ona sahip olduğunu iddia edebilir, istediği her şeyi yapabiliirdi. Şu anda bile adamın sessiz öfkesinin bu küçük odanın içinde titreştiğini hissedebiliyordu.

Ulu Tanrım. Kaçmaya çalıştığı için nasıl cezalandırılacaktı acaba? Derin ve titrek bir nefes alırken gözlerinin dolduğunu hissetti. Elinde bardakla koltuğa gömülürken onunla savaştıkça gücü kalıp kalmadığını tartmadan edemedi.

Denizlerin hâkimi babasını düşünmek her zaman olduğu gibi ona güç verdi.

Fırtınalarla alay eden babasının hatırası ve elma şarabının tarçın kokan tatlı tadı onu yavaş yavaş hayata döndürmeye başlamıştı.

En azından Warrington'ın endişelendiği için hayatını kurtardığını düşünecek kadar aptalca davranmıyordu. Dışarıdayken onunla ne kadar da yumuşak konuşmuştu oysa - bunu düşünmek bile tutmaya çalıştığı gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden oldu.

Birinin ilgisine ne kadar da ihtiyaç duyuyordu oysa. Güçlkle yutkunarak *hayır* diye düşündü. Bu oyuna alet olmayacaktı. Ona asla güvenemezdi. Adamın endişelendiği falan yoktu! Canını kurtarmasının tek nedeni düşüp ölürse durumun başına iş açacak olmasıydı, neticede tüm gözler sapkın arkadaşlarıyla yürüttüğü gizli kadın ticaretine çevrilebilirdi.

“Rahat ol, Kate. Sadece sana yardım etmek istiyorum.”

Ah elbette bana yardım etmek istiyorsunuz majesteleri.

Gözlerini açtığından adamın şömineye odun atmak için ilerlediğini gördü.

Kapı hafifçe tıklatıldı ve “Sör?” diyen birinin sesi duyuldu.

“Ne var Eldred?” diye sordu adam.

“Genç bayanın doktora ihtiyacı var mı? Kasabaya birilerini gönderebilirim.”

Warrington kaygı verici bir şekilde onu süzdü. “Doktor çağırmamızı ister misin?”

Kate hararetle kafasını salladı. “Hayır. Kasabadan kimseyi çağırmayın.” Düşmesine engel olmak adına dükün kavradığı kolu fena halde ağrıyordu, ancak onun dışında başka bir sıkıntısı yoktu.

Adam ona kuşkuyla baktıktan sonra tartışma kabul etmez bir ses tonuyla, “Doktor ihtiyacımız olmayacak Eldred. Sadece ikimiz için de kuru kıyafetler getir,” dedi.

“Peki efendim ama... Elimizde bayan kıyafeti olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Bir şeyler ayarla! Kız ortalıkta çıplak dolaşmayacağına göre...” Sesini alçaltarak ekledi: “Gerçi öylesinden daha çok hoşlanabilirdim ama...”

Kate öfkeyle kaşlarını çatı.

Adam ondan bir tepki alabildiğine memnun olmuş gibiydi. Sonra dikkatli bir şekilde onun vücudunu inceledi. “Genç uşaklardan birinin kıyafetleri uygun olabilir,” diye seslendi kapıya doğru. “Ayakkabıları da unutma Eldred!” Kate’e dönüp ağır ağır sözlerini sürdürdü. “Ayakkabı diye bir şey duydun mu? Hayret verici yeni bir keşif.”

Bu sözler üzerine Kate'in kaş çatışı derinleşti; bu alaycı sözlerin nereye varacağından emin değildi. İğneleyici şakalar yapmanın hiç sırası değildi.

"Anlaşıldı efendim," dedi uşak. "Hemen dönerim."

Eldred kapının diğer tarafından ayrıldıktan sonra Warrington ona göz attı, ardından çamur kaplı ıslak ceketini çıkarıp bir köşeye fırlattı.

Bunun üzerine Kate onun da üşümüş olduğunu fark etti. Elma şarabından bir yudum daha alırken yapabileceği en iyi şey kendi işine bakması gerektiği idi. Bu sırada düğmelerini çözdüğü yeleğini üzerinden çıkarmakla meşguldü.

Kayanın ucuna atılıp karnının üstüne uzandığından ötürü ipek kumaş çamur kaplıydı. O anı anımsayan Kate'in elleri yine titremeye başladı.

Fakat Warrington bir an sonra gömleğini başından geçirip yere atınca Kate tamamen hareketsiz kaldı.

Adamın ellerini ısıtmak için şöminenin önüne çömelindiğini gördüğünde ise gözünü kırpmaksızın nefesi kesilerek onu izledi.

Bakışları istemsizce harika sırtında gezinirken dün gece hevesle okşadığı pürüzsüz teni anımsayıp utandı.

Keşke hatırlamasaydı, sonu olacak bir adamı o kadar çok istemesinden daha kötü ne olabilirdi ki?

Fakat karşısında duran aslana benzer güzelliğe olan hayranlığını inkâr edemiyor, erkeksi bir zarafetle önünde duran bu şekilli vücuttan gözlerini alamıyordu. Çok geçmeden arzulu bakışları taştan oyulmuş gibi görünen kaslı kollarına kaydı.

At kuyruğu yaptığı parlak siyah saçları geniş omuzla-

rının ortasına doğru uzanıyordu. Kate bir damlanın yağmurdan ıslanmış saçlarından kopup sırtından süzülüşünü izledi.

Adam ellerini ovuştururken, Kate de vücudunun üst kısmındaki kasların bu basit hareketle nasıl oynadığına bakıyordu. Özellikle de canını kurtaran o güçlü kollardan etkilenmişti. Kendinden geçtiğini hissederek hızla bakışlarını kaçırdı. Bu zamana dek böylesi bir erkek bedeni hiç görmemişti.

Tabii dün geceyi saymazsa. Baygın halinden faydalandığında... Gerçi korktuğu kadar ileri gitmemişti.

Neden kendini tutmuştu? Neler oluyor? diye düşündü kendini bozguna uğramış gibi hissederek. Onun gibi unvan sahibi zengin bir adamın kadın satın almaya gerek duymasının nedeni ne olabilirdi? Parmağını şıklatmasıyla ya da o şeytani gülümsemesiyle istediği herhangi bir kadına kolayca sahip olabilirdi.

Zorbalığı yüzünden diye karar kıldı, ancak dün gecedен bu yana aldığı her kararın ayaklarının altından kayıp giden kaya gibi yok olmaya başladığını hissediyordu.

Acaba onun o an ne kadar kırılğan olduğunu tahmin edebilmiş miydi? Ne kadar korktuğunu? Kendini kaybedecek durumda olduğunu? Onun gibi asla yenilmez görünen bir adam nasıl olur da hissettiği çaresizliği anlayabilirdi ki? Anlayamazdı. Hatta umrunda bile olmazdı. Kate yalnızdı. Her zaman yalnız.

Orada öyle sessizce otururken, her an aklını kaybedecek gibi kendini sınırdaki hissediyordu.

Warrington da çok sessizdi, belki de ölüme ne kadar yaklaştıklarını düşünüyordu. Ama birden belli bile etme-

den ona doğru dönüp keskin bir sesle, “Hangi mahzen?” diye sordu.

Kate ona uzun bir süre baktı. “Keşke ölmeme izin verseydiniz.”

Dük siyah kaşlarını çatı. “Neden kaçtın?” diye yine sordu kafası karışmış bir halde.

“Benim yerimdeki biri başka ne yapabilirdi ki?”

“Hayır aslında...” Kaşlarını daha da çatı. “İster inan ister inanma ama bazı kadınlar benimle olmaya can atar. Hangi mahzen?”

Kate artık onun yalanlarına dayanamıyordu. “Hangi mahzen mi?” diye tekrarladı öfkeli bir şekilde elindeki bardağı bırakırken. Ona dik dik bakarken içinde bir şeyin koptuğunu hissetti. “Beni sana sunmadan önce haftalarca tuttukları mahzen! Kudretli Warrington Dükü’ne bir hediye...” Sesi odanın içinde yankılanırken ağzından çıkan kelimeleri geri alması imkânsızdı.

Pişmanlık duymak yerine içinde hissettiği öfkenin dalgalar halinde kabarıp zirveye tırmandığını hissediyordu. Adalet hiçbir zaman yerini bulmayacak olsa da sonuna dek direnecekti.

“Kendinden utanmalısın,” diye söylendi öfkeyle koltuktan kalkarken. “Sen ve senin ruhsuz yandaşların...”

“Ne?”

“Ah istediğin kadar masum rolü yapabilirsiniz majesteleri ama bu ahlaksız düzenin ardında sizin olduğunuzu biliyorum. Kaçakçılar kendi başlarına böyle bir şey becerebilecek kadar akıllı değiller.”

Adamın şaşkın ifadesini görmek onu biraz daha cesaretlendirdi.

Yoksa karşısında dik duran birine alışkın değil miydi? Pekâlâ, küstahlığından ötürü cezalandırılabilirdi ama Tanrı biliyor onun dikkatini çektiği müddetçe içindekileri tutmayacaktı!

Duruşunu bozmadı ve sözlerini sürdürürken gösterişli bir hareket yaptı.

Babası onun bu halini görse gurur duyardı. “Hadi bu oyuna başka kimlerin dahil olduğunu söyleyin?” diye sataştı Canavar çömeldiği yerden kalkıp ona tepeden bakmaya başladığı sırada.

Kate artık hiçbir şeyi umursamıyor, günlerini korku içinde geçirmeyi reddediyordu. “Cehennem Kulübü’ndeki arkadaşlarınız mı? Onlar hakkında epeyce şey duydum. Hepinizin cehenneme gideceği düşünülürse bu oldukça uygun bir isim.”

“Niçin? Söyle lütfen.”

“Masum kızları kaçırıp onları kullandığınız için!”

Suçluluktan olsa gerek adamın yüzü bembeyaz kesildi.

“Midemi bulandırıyor sunuz.” Uzaklaşmaya çalışınca adam kolundan yakalayıp onu hızla kendine doğru çekti.

“Tam olarak ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Kate geri çekildi ama adam onu bırakmadı.

“Kaçırıldığını mı iddia ediyorsun?”

“İddia etmek mi?” diye bağırdı Kate. “Ah nasıl da bu kadar çocuksu bir yalan...”

“Bana cevap ver!”

“Kaçırıldığımı gayet iyi biliyorsunuz!” derken elinden kurtulmayı başardı ve parmağını ona doğrultarak ekledi. “Onlara bu emri siz verdiniz!”

Bölüm 5

Kate vahşi bir cesaretle olduğu yerde duruyordu, ancak Warrington'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti.

Adam açıkça şaşkın görünüyordu.

“Ben öyle bir şey yapmadım,” dedi ona dik dik bakarak. “Ve asla yapmayacağım. Asla.”

Kate onun sıkılı yumruklarını, inip kalkan göğsünü dikkatle inceledi. Onun kadar güçlü bir adamdan bekleyeceği en son şey inkârı.

Aslında O'Banyon denen adamın yaptığı gibi elinin tersiyle yüzüne vurmasını beklemiş, yine de ona boyun eğmeyeceğini düşünmüştü. Tanrı biliyor, sonuna kadar direnecekti. Bu kaba adam ona vuracaksa bile gözünün içine bakarak bunu yapmak zorundaydı.

Adam yüzünü incelerken Kate çenesini kaldırdı.

“O yüzden mi kaçıp kendini öldürmek istedin?” diye sordu.

Kate birden neye inanacağından emin olamayarak çenesini tuttu.

“Bana ne olduğunu anlat,” diye emretti adam. “İddia ettiklerin gerçekten doğruysa...”

“Gerçekten doğruysa mı?” diyerek araya girdi Kate.

“Bunları dün gece söylemeliydin!”

“Hediye olarak verildiğim adama mı? Bunu nasıl yapabilirdim? Tüm bu olanların ardında sizin olduğunuz düşünülmürse bu neyi değiştirirdi ki?”

“Ben tüm bu olanların ardında falan değilim!” diye bağırdı adam, sesi nöbetçi kulübesinde yankılandı. “Ulu Tanrım, ben asla bir kadına zarar vermem! Bu konuda hiçbir bilgim yok! Sana gerçeği söylüyorum!”

“Hediyenizi kabul etmediniz mi?”

“Burada olmak istediğini sandım!” Sessizliğe gömüldü, ardından öfkeli bir şekilde kafasını salladı. “Görünen o ki ikimiz de aldatılmışız.” Hızla arkasına dönüp kapıya doğru yürüdü. Mentşelerinden sökercesine kapıyı açıp, “Findlay!” diye haykırdı.

“Evet efendim!”

“At arabamı alıp kasabaya git ve bana hemen Caleb Doyle’u getir!” Muhafız harekete geçmeyince kükredi: “Hemen!”

Kate çarpan kapının sesiyle irkildi.

“Buna nasıl cüret ederler?” diye homurdandı adam, açıkça çileden çıkmıştı, bir yandan da onurunu kıran bu durum karşısında şaşkınlık yaşıyordu. “Tanrım... Dediklerin doğruysa...”

“Doğru,” dedi Kate ve kollarını kavuşturup odanın içinde gezinen adama baktı. “Ben yalancı değilim.”

Adam ona uğursuz bir bakış atıp ölümcül öfkesini yansıtan bir ruh haliyle iç avluya bakan pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Ellerini pervaza koyup düşünceli bir halde camın ardındaki gri güne odaklandı.

Kate ona bakarken kolundaki sıyrığı fark etti. Onu uçurumun kenarından kurtarmaya çalışırken kendini yaralamıştı ama bunu önemsiyor gibi görünmüyordu.

“Bayan Madsen... İddia ettiğiniz şeyle hiçbir ilgim yok.” Omzunun üzerinden ona sert bir şekilde baktı. “Caleb Doyle bana yalan söyledi. Ve bunun hesabını ödeyecek. Bana senin Londra’da iş bulmak istediğini söyledi bir...” derken gözlerini yumdu ve başını iki yana sallayarak doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

İlacın etkisine rağmen anımsayabildiklerini bir araya getiren Kate, “Bir fahişe olarak mı?” dedi keskin bir ses tonuyla. “Evet. Kaçakçıların karıları gözünüze hoş görünmem için ellerinden geldiğince beni bir fahişeye benzettiler. Fakat ben öyle biri değilim. Yani başıma gelenlerden önce... Öyle biri olduğum düşünülmezdi.” Kolunu işaret etti. “Yaralanmışsınız.”

“Önemli değil.” Pencereden uzaklaşıp kızın gözlerinin içine baktı. “Bunu sana kim yaptı Kate? Bana tam olarak neler olduğunu anlatmanı istiyorum.”

Kate tereddüt etti. Adamın bu olayla herhangi bir ilgisinin olmaması - tabii bu sadece bir ihtimaldi - tüm yaşananların düzelebileceğine dair umutlanmasını sağlıyordu. Neticede o bir düktü ve kaçakçıların efendisiydi. İsterse gücünü ve otoritesini kullanıp ona yardımcı olabilir, uğradığı haksızlığın hesabını sorabilirdi.

Yine de fazla umutlanmak istemiyordu.

“Kaçakçıların karıları bana bu korkunç elbiseyi giydirdiler ve bir fahişeymişim gibi yüzümü boyadılar.” Utanarak bakışlarını yere çevirdi. “Bir nedenden ötürü öfkeleneceğinizden korkuyorlardı, bu yüzden de beni size hediye olarak verdiler. Geri kalanı biraz bulanık, zorla içirdikleri afyonlu şarap yüzünden...”

“Afyonlu mu?” diye sordu adam yüzünde suçlu bir ifade belirirken.

“Size karşı koymamam için bana ilaç verdiler.”

Adamın gözlerinde beliren öfke kıvılcımları daha önce hiç görmediği kadar keskindi.

Warrington birinin başını koparmak istiyormuş gibi görünerek yine arkasını döndü. Parmaklarını pencere pervazında tıkırdattıktan sonra derin bir nefes alarak, “Özür dilerim Kate... Bilmiyordum,” dedi. “Bu hileye inandım. Onlardan kuşkulanmam için ortada hiçbir neden yoktu. Senin sadece, sadece alkolü fazla kaçırdığını düşündüm.”

Kate bu yanlış anlaşılma üzerine adamın dün gece onu yalnız bıraktığını anımsadı ve uzun bir süre sessiz kaldı. Canavar onun sarhoş ve aşağılık bir fahişe olduğunu düşünmesine karşın bir centilmen gibi davranmıştı.

“Bu çok kafa karıştırıcı,” diye mırıldandı sonunda.

Adam ona katılarak başını salladı, sonra da şöminenin yanına gidip eline aldığı demirle ateşi karıştırdı.

Kate kıvılcımlar saçan ateşe uzun uzun bakan adamı hayranlıkla izlerken onun bir an önce gömleğini giymesini diledi içten içe zira pürüzsüz erkeksi teni fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

Demiri aldığı yere bırakıp ona doğru dönen dükün ifadesi kararlıydı. “Kate, bana her şeyi en başından anlat-

man çok önemli. Tüm bu olanları yeniden hatırlamak senin için zor olabilir, bunu anlıyorum, ancak bu duruma hemen bir son verebilmem için bütün detayları bilmem gerekiyor. Bu olayı çözmem için bana yardımcı olursan yapılan haksızlığa karşı adaleti sağlayabilirim.”

Bu sözler Kate’in dikkatini çekti. Evine dönmek istemesinin yanı sıra arzu ettiği bir diğer şey de adaletin yerini bulmasıydı.

“Bu olayı tamamen çözeceğiz,” diyerek sözlerini sürdürdü düğ. “Doyle’un buraya getirilmesini emrettim, böylece sen de gerekli cevapları alabileceksin, ben de. Onun bu kadar ahlaksız bir şey yapabileceğine inanmakta zorluk çekiyorum çünkü onu uzun zamandır tanıyorum. Yine de kasabadaki otoritesinin genç adamlar tarafından sarsıldığının da bilincindeyim. Belki bu olayın ardında da onlar vardır. Öncelikle o mahzende senden başka kızların olup olmadığını bilmem gerekiyor... Belki onları görmüşsündür ve...”

Kate başını sallayarak, “Kimseyi görmedim,” dedi. “Ama bu benden başka kızların olmadığı anlamına gelmez.”

“Pekâlâ. Adamlarım kasabadaki her evi arayacaklar, ayrıca balıkçı teknelerine de bakacaklar. Şimdi bana tüm bildiklerini anlat, bu sayede durumla ilgili net bir görüşüm olabilir.” Kız herhangi bir yanıt vermeyince hayıflanarak ekledi: “Bana hâlâ güvenmiyorsun.”

Kate kalın battaniyeye daha da sıkı sarınırken omzunu silkti. “Sadece... Senin hakkında korkunç şeyler anlattılar bana.”

“Evet, tahmin edebiliyorum.” Kafasını salladı. “Kate o adamlarla ilgilenirken, nasıl desem, o şekilde görünmem

gerekiyor.” Elini uzatıp kızın yüzündeki çamur lekesini nazikçe sildi. “Sana anlattıkları kadar korkunç biri olsaydım dün gece seni o halde bırakıp başka yerde yatar mıydım?”

Kate yüzünü okşayan parmakların dün gece teninde gezindiğini düşününce yanaklarının kızardığını hissetti.

Bakışlarını kaçıınca adam da elini hızla geri çekti.

Dük bir an için sessiz kaldıktan sonra, “Artık tehlikede değilsin Kate,” dedi. “Seni incitmeyeceğim. Korktuğunu biliyorum ama sözlerimden şüphe ediyorsan yaptıklarına bir bak. Hayatını kurtardım öyle değil mi? Bunun bir anlamı olmalı.”

Kate usulca ona doğru döndü. Bakışları biçimli kasları ve kabarık göğsü üzerinde gezindikten sonra gözlerine sabitlendi.

Umutsuzca ona güvenmek istiyordu. Tek umudu oymuş gibi görünüyordu. İsteksizce başını sallayarak hikâyesini ona anlatmaya ve ne yapacağını beklemeye karar verdi. Gerçek şu ki artık kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı.

Ölümle burun buruna gelmenin verdiği korkuyu hâlâ iliklerinde hissederken titrek bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. “27 Kasım’dı. Gece on civarı. Dartmoor’un güneybatısında yer alan, Devonshire’daki kulübemde şöminenin yanında oturmuş kitap okuyordum. Demlikteki suyun kaynamasını bekliyordum. Çay içecektim. Bu arada oradan ne kadar uzaktayız?”

“Otuz beş kilometre kadar,” dedi dük.

“Otuz beş kilometre mi?” dedi Kate şaşkınlıkla. Hiç bu kadar uzağa gitmemişti.

“Evet. Anlatmaya devam et lütfen.”

“Tamam... Ateşin yanında kitap okuyordum ve birdenbire üç tane zorba içeri giriverdi. Tepki verecek fırsatım dahi olmadı. Her şey çok hızlı gelişti. Ellerimi kollarımı bağlayıp beni dışarı sürüklediler ve bir at arabasının içine tıktılar. Sonra içlerinden ikisi alabilecekleri kıymetli bir şeyler olup olmadığına bakmak için evime girdi.”

Warrington şömüne rafına dayanmış onu izliyordu. Yüzü ifadesizdi, ancak bakışlarından kendine hâkim olmakta güçlük çektiği belli oluyordu.

Kollarını kavuşturup başını cesaret verici bir şekilde sallayarak, “Devam et,” dedi.

Kate zorlukla yutkunup denileni yerine getirdi. “Birkaç dakika sonra ikili arabaya geri döndü. Genç olanlardan birinin lidere O’Byan diye seslendiğini duydum. Bu isimde birini tanıyor musunuz majesteleri?”

Dük başını salladı. “Hayır ama seni temin ederim ki onu mutlaka bulacağım. Devam et lütfen. Bu arada bana Rohan diyebilirsin. Dün gece yaşadıklarımızdan ve bugün beraberce ölümden dönmemizin ardından resmiyete gerek yok.”

Bu teklife şaşırın Kate yaşadıklarını anlatırken ona bu şekilde hitap etmek istediğinden emin değildi. “Çok geçmeden kaçakçıların kasabasına doğru yol aldık. Vardığımızda beni arabadan indirip mahzene kilitlediler ve tahminimce orada beş hafta kadar kaldım. *Beş hafta...*” Öfkeli bir şekilde devam etti. “Noel’i o mahzende bir başıma geçirdim.”

Noel’de zaten yalnız olacaktı ancak asıl mesele elbette bu değildi. “Kaçakçılar birkaç gün önce beni evin üst katında yer alan küçük bir yatak odasına götürdüler. O zaman bu-

nun nedenini anlayamamıştım ama şimdi beni senin için hazırlamak üzere oraya götürdüklerini biliyorum.”

Odada kısa süreli bir sessizlik hissedildi. “Söyle bana,” diye mırıldandı dük sonunda. “O adamları tekrar görürsen tanıyabilir misin?”

“Kesinlikle. Neden sordun?”

“Çünkü o adamların şu anda şatonun zindanında tutuklu olma ihtimalleri var.”

“Gerçekten mi?” diyen Kate intikam isteği duyduğunu fark etti. “İşte bunu görmek isterim.”

Öfkeli yanıtı adamın hoşuna gitmişe benziyordu. Dük başını hafifçe sallayıp onu ilgiyle izlerken kapı tıklatıldı ve uşak geri döndüğünü bildirdi. Rohan kıza anlayışlı bir şekilde gülümseyip kapıya yöneldi.

“İstediklerinizi getirdim efendim,” dedi Eldred.

Kate oturduğu koltukta dönerken Eldred düke bir kucak dolusu kuru kıyafet verdi.

“Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı efendim?”

“Hayır teşekkür ederim Eldred. Bunlar yeterli.”

“Pekâlâ efendim.” Uşak kapıyı arkasından çekip dışarı çıkarken Rohan kıyafetleri masanın üzerine koydu.

Kate hayranlıkla onu izlerken adam hizmetlinin getirdiği gömleği ve ceketini üzerine geçirip kapıya doğru ilerledi. “Hazır olunca aşağı gelersin,” dedi başıyla işaret ederek. “Birlikte bazı soruların cevaplarını alacağız.”

Rohan kızı giyinmesi için yalnız bırakıp nöbetçi kulübesinden çıktı.

Birkaç adım atmışken duraksadı ve anlatılanların etkisiyle derin bir nefes alıp şaşkınlıkla kafasını salladı. Sonra loş ve dar merdivenlerden iki adamın nöbet tuttuğu aşağıdaki odaya doğru ilerledi.

Yanlarına varınca adamlar ayağa kalkıp genç kızın iyi olup olmadığını sordular. Rohan başını evet anlamında salladı ve yukarıda yaptığı gibi odanın içinde gezinmeye başladı.

Aslında öfkeli olduğu için yerinde duramıyordu. Kızın başından geçen kâbus gibi olaylar artık ortaya çıktığına göre bunu yapan adamları bir an önce ele geçirmek istiyordu.

Yaptıklarının bedelini kesinlikle ödeyeceklerdi. Dün gece kaçakçılara gösterdiği öfkeli yüzü tamamen gösteri amaçlıydı, fakat bugün - Tanrı yardımcıları olsun - gerçek öfkesine şahit olacaklardı.

Lanet olsun! Caleb'in bir şeyler sakladığından şüphelenmiş olsa da gergin tavrının gemi kazası yüzünden duyduğu utançtan kaynaklandığını düşünmüştü! Şimdi ise kaçırılmış zavallı bir masumun bekâretini bozacak noktaya sürüklenmesine neden olduğu için onun boynunu kırabilirdi!

Neden? Caleb neden onu kasten bu oyuna alet etmişti? Kız kendinden geçmemiş olsaydı Rohan kaçakçılar gibi hainlik etmiş olacaktı. Dün gece rahatsızlık veren bu durum aslında bir nimetti.

Yüzünde karanlık bir ifadeyle odada gezinmeyi sürdürdü. Bazı şeyler ona tam olarak mantıklı gelmiyordu.

Kasabalılar birer aziz değillerdi, ama yine de onların genç kızları kaçırıp satmak gibi bir işe karışabileceklerine

ihtimal veremiyordu. Gerçi çaresizlikten gemi batırabileceklerine de ihtimal vermemişti ama yapmışlardı.

Rohan pencereden dışarı boş gözlerle bakarken bu işte az da olsa payı olduğunu düşünerek midesinin bulandığını hissetti. Teşkilat yüzünden uzun süre buradan uzakta kalmamış olsaydı kasabalılar bu tür bir oyuna girişmeye dahi cesaret edemezlerdi.

Fakat çoktan böylesi kanunsuz bir işe bulaşmışlar ve zavallı savunmasız bir güzeli korkutmuşlardı.

Bu yaptıklarını onlara ödetecekti.

Kate'e gelince... Başından geçenlere rağmen kendini korumasını bilmiş ve savaşçı ruhunu kaybetmemişti. Bir kurdun karşısında duran küçük bir köpek yavrusu gibi savışmış, avcıyı kafa karışıklığına sürükleyecek kadar vahşilik göstermişti.

Ufak tefek olsa da oldukça cesaretli olan bu küçük hanımefendiyi ve gözü kara ruhunu düşünürken üst kattaki odanın kapısının açıldığını duydu.

Aç bakışlarını usulca kapıya doğru çevirirken nefesini tuttu. Tanrı onu affetsin, onu hâlâ istiyordu. Merdivenden inen tereddütlü adımların sesini dinlerken kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Kimdi bu kız ve neden üzerinde böylesine derin bir etki yaratıyordu?

Buna rağmen kız içeri girdiğinde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Çok komik görünüyordu ama çok da şirin olmuştu. Onda kalbinin sıkışmasına neden olan bir şey vardı. Eldred'in onun için bulduğu kıyafetleri giymişken melek yüzlü küçük bir erkek çocuğunu andırıyordu.

Fakat ona öyle bir bakış attı ki Rohan ağzını açıp tek

kelime ederse kellesinden olacağını anladı. Bakışlarını çevirirken dudaklarından sıyrılan kahkahayı zor da olsa bastırdı. Kızın boğazını temizleyip çenesini kaldırdığını fark ettiğinde ise asıl meseleye dönmeleri gerektiğini anımsadı.

Onun bu ciddi tavrı Rohan'ın daha da keyiflenmesine neden oldu. Siyah çizmelerinden başlayıp bacaklarını saran koyu mavi pantolonu, omuzlarına oturan ceket dik-katle inceledi.

Üç köşeli şapka da takmış olsaydı dünyanın en ayartıcı uşağı olabilirdi. Ödünç aldığı uzun eldivenleri gezintiye çıkmaya hazırlanan bir leydi gibi takmış olması ise inanılmaz gülünçtü. Pelerini omzuna sarma şekli bile erkeksi görünümünden bir şey eksiltmiyordu.

“Önden buyurun,” diyerek ona kapıyı işaret etti Rohan.

“Teşekkür ederim majesteleri,” diye cevap veren Kate arkasına döndü ve şiddetli rüzgârdan korunmak adına pelerinin kapüşonunu başına geçirdi.

Rohan beklerken gülmemeye çalışan iki nöbetçiye başını sallayarak teşekkür etti.

Dışarı çıktıklarında kurşun rengi bulutların ardında kalan bir parça güneş ışığı onlara doğru uzandı ve etraflarındaki her şeyin üzerini kaplamış olan incecik buz tabakasının parıldamasına neden oldu.

Avlu pırıl pırılken Rohan ona doğru döndü. Kate tereddüt ederek onun bakışlarına karşılık verdi. Yanakları soğğun etkisiyle pembeleşmişti ve kış güneşinin ortaya çıkardığı kırılğanlık yüklü zümrüt yeşili gözlerinde umutlu bir ifade belirmişti.

Umudu ona bağlıydı.

Rohan gözlerini kısarak başını çevirdi ve yaşananlardan

sonra kızın en çok şefkate ihtiyaç duyduğunu düşünerek gerildi.

Yine de ona bir tür kahramanmış gibi bakıyordu. Gerktiğinde ne kadar gaddar olabileceğinin farkında bile değildi. Teşkilat için değerli görülen Warrington soyunun ölümcül hediyesinin ne olduğundan habersizdi. Rohan bu zamana dek hiçbir kadına bu yüzünü göstermemişti... Fakat Kate'in birine tamamen güvenmeye ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

Kızın dik bakışlarını görmezden gelerek zindana giden en kısa yolu bulmaya çalıştı. Gececekleri kapıyı bulunca kafasını sallayarak ona ilerlemesini işaret etti.

"Beni takip et," diye emredip boğuk bir sesle ekledi. "Buzlu zemine dikkat et."

Bölüm 6

Yüzünü rüzgârdan korumak için kapüşonunu iki eliyle tutan Kate isteksiz bir şekilde dükü şatoya doğru takip etti.

Doğal bir afetmiş gibi emin adımlarla önden ilerleyen adamın yün ceketi esintide uçuşuyordu.

Şatoya ulaştığında ağır kapıyı açıp onu içeri yönlendirdi ve burada bir süre durup ayaklarını yere vurarak buzlardan kurtulmaya çalıştılar.

Sonra dük yeniden ona bakıp otoriter bir edayla peşinden gelmesini emretti. Kate tek kaşını kaldırdığında adam bir kez daha önüne geçip yürümeye başladı.

Kate onun sadece emrederek kendini ifade edebildiğini düşünmeye başlamıştı, verdiği emirlere uyulacağından emin olması ise genç kızın kanındaki isyankârlığı ortaya çıkarıyordu. Yine de içinde bulunduğu durum yüzünden bu isyankârlığı bastırmak ve düke itaat etmek zorundaydı.

Gerçi onun uzun adımlarına yetişebilmek için adeta peşinden koşması gerekiyordu.

Adam loş koridorun sonunda durdu ve epeyce eski görünen ahşap bir kapıyı açtı. Karanlığın içinden yüzlerine vuran küf kokusu genç kıza kaçakçıların mahzenini anımsattı. Yüzünü buruşturarak, “Aşağıda ne var?” diye sordu.

“Zindan.”

“Ah...” diye mırıldandı Kate istemsizce ürpererek.

Rohan dönüp onun yüzünü inceledi. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Kate adamın yüzüne bakarken tereddütlüydü. Yoksa onu buraya getirmesi oynadığı hain bir oyun muydu? Ya onu zindana kapamak için buraya kadar getirdiyse? O zaman ne yapacaktı?

Korkularını savuşturup cesurca başını salladı.

Birine güvenmesi gerekiyordu.

Dük ikna olmuş görünüyordu. “Pekâlâ. O halde gidip aradığımız cevapları bulalım.”

Kate Kilburn Şatosu’nun altına uzanan örümcek ağı basamaklarda Canavar’ın peşinden ilerlemeye başladı soğukkanlı olmaya çalışarak. Gölgesi gibi onu yakından takip ediyordu, ne de olsa işin ucunda bu karanlık yerde kaybolmak vardı.

Son basamağa vardıklarında yerdeki bir delikte yanan ateşin etrafında ısınmaya çalışan siyah üniformalı üç nöbetçiyle karşılaştılar. Dükü gören adamlar ayağa kalkıp, “Majesteleri, efendimiz!” dediler.

“Rahat olun,” diyen dük nöbetçileri başıyla selamladı ve dönüp yolun geri kalan kısmında destek olmak adına elini Kate’e uzattı. Bu kibar tavır genç kıızı şaşırttı.

“Tutuklulara bakmamız gerekiyor,” diye bilgilendirdi nöbetçileri.

“Tabii efendim,” diyen adamlar soru sormaksızın silahlarını kaldırıp meşaleleri ellerine aldılar ve efendilerinin isteğini yerine getirmek için aceleyle harekete geçtiler.

Dükün her sözünün açıkça bir kanun niteliğinde olduğu belli oluyordu. Nöbetçiler onları kabaca yontulmuş taşların arasından yönlendirirken Kate cehenneme açılan bir kapıdan geçeceklerini düşünerek şüpheyle adamın yüzüne baktı.

“Neden burada bu kadar çok muhafız tutuyorsun?” diye mırıldandı kendini tutamayarak.

Dük göz ucuyla ona bakarak tek kaşını kaldırdı. “Bilmiyorum... Sanırım etrafımdaki insanlara emir vermeyi seviyorum.”

Kate bu tuhaf cevap karşısında gülümsemeden edemedi.

“Hadi devam edelim,” dedi adam ancak bu kez ses tonunda az da olsa bir şefkat belirtisi vardı.

Zindanın labirenti andıran yollarından derinlere doğru ilerlerken nöbetçilerin topuk sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Ve duvarlarda hücrelerin paslı demirleri dikkat çekiyordu.

Kate bu nemli ve karanlık ortamda nöbet tutan askere acıdı ama adamlar hallerinden hiç de şikâyetçi gözüküyorlardı.

Meşaleler şatonun temelini oluşturan geniş taşların üzerini aydınlatıyordu. Zifiri karanlıktan esen rüzgâr kötü kokuları burunlarına getiriyor, duvarlardan sarkan örümcek ağlarını uçuşturuyordu. Kate sürekli omzunun üstün-

den arkasına bakıyordu. Bulunduğu yer tüylerini ürpertiyordu.

Tutukluların hücrelerine doğru ilerlerken Rohan eğilip onun kulağına fısıldadı. “Bahsettiğim adamlar ilerideki hücredeler. Onlara bakıp aralarında seni kaçırانların olup olmadığını bana söyle olur mu?”

Kate onun bu kadar yakınında olmasından ötürü heyecana kapılarak başını salladı.

Tanrı’nın unuttuğu bu yerde paslanmış demirlerin ardından çaresizce bakan adamları artık seçebiliyordu.

“Majesteleri!” diye bağırdı ilk hücredeki uzun boylu, pütürlü yüzü ter içinde olan genç adam. “Tanrı aşkına bizi buradan çıkarın efendim!”

“Tutuklular kendilerine söz hakkı verilmediği sürece konuşmayacaklar,” diye bağırdı düğ diğer hücrelerde tutulanlara da gerekli mesajı vererek.

Tutuklu kaçakçılar uzandıkları yerden kalkıp parmaklıklara yaklaşmaya başladılar.

O adamlarla yüz yüze geleceğini düşünürken kalbi yerinden çıkacakmışçasına hızla çarpmaya başlayan Kate istemsizce düğ biraz daha sokuldu.

Bir sonraki hücrede kalın enseli, kel kafalı ve küpeli bir adam duruyordu. Kate onu tanımadı ancak üzerindeki kıyafetler adamın ilgisini çekmiş benziyordu.

“Ona bakmayı kes!” diye bağırdı Warrington adama. Nöbetçilerden birinin elindeki meşaleye uzandı. “Şunu bana ver!” Meşaleyi aldıktan sonra genç kıızı bizzat yönlendirdi.

Meşaleyi kaldırıp Kate’in bir sonraki hücrede duran adamı görmesini sağladı.

Kate parmaklıklar ardındaki siyah yağlı saçlı, sinsî yüz-
lü, pejmürde kılıklı genç adamı gördüğünde kanının don-
duğunu hissetti. “Onlardan biri,” derken dükün kolunu
sıkıca tuttu.

“Denny Doyle,” diye mırıldandı Warrington. “Tahmin
etmeliydim.”

Tutuklu omzunun üstünden onlara göz atıp, “Ne bakı-
yorsunuz?” diye homurdandı.

“Duyduğuma göre becerilerine gemi batırmadan başka
şeyler de eklemişsin Denny.”

“Benim hiçbir şeyle ilgim yok,” diye cevap veren kaçak-
çı alaycı bir şekilde omzunu silkti.

Nöbetçiler onaylamaz bir tavırla adamın hücreğine
yöneldiler. Denny Doyle yerinden fırlayıp sırtını duvara
vererek hemen kavga pozisyonu aldı, ancak Rohan elini
kaldırıp adamlarını durdurdu.

“Her şeyin bir zamanı var,” diye uyardı nöbetçileri.
Denny’ye döndü ve “Daha sonra baş başa konuşacağız,”
derken adamı bakışlarıyla olduğu yere çiviledi. Kate’e ba-
kıp ilerideki karanlık koridoru işaret etti. “Devam edelim
mi?”

Kate zorlukla yutkunup başını salladı.

“Ne... Ne oluyor efendim? Yoksa sahil güvenlik bizi
götürmek için mi geldi?” Gözlükleri burnunun üstün-
de duruyordu ve bıyığı kömür lekesiymişçesine hafif bir
karaltıdan ibaretti. “Majesteleri? Beni buradan çıkarabilir
misiniz efendim? Ne derseniz yaparım size söz veriyor-
um. Ölmek istemiyorum!”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı nöbetçilerden biri ve silahı-
nın dipçiğiyle parmaklıklara vurdu.

Ufak tefek adam korkuya kapılıp geri çekilince Kate onu tanımadığını belli edercesine başını salladı. Dükle ilerlemeye başladıkları sırada tutuklunun sızlandığını duydular.

“Tanrım! Ne olur beni buradan çıkarın! Burada bir şey var! Size söylüyorum, burada normal olmayan bir şey var!”

“Kapa çeneni Fitch! Seni s.ksiz solucan!” diye bağırdı Denny tiksinti duyduğunu belli eden bir ses tonuyla.

Nöbetçilerden biri yüzünü asıp adamın hücreğine yö-neldiği sırada, “Nasıl gidiyor?” diye sordu Rohan Kate’e bakarak.

“Yeterince iyi,” dedi Kate yüzünü buruşturarak.

“Güzel. Hepsi çok çekici tipler değil mi?”

Kate bu espri karşısında gülümsedi.

Warrington usulca kolunu kızın omzuna attı. “Hadi devam edelim, bitti sayılır.” Başıyla işaret etti. “Buradaki adama ne dersin?”

Hücrenin içinde havuç renkli saçlarını arkadan bağla-mış uzun boylu bir adam yatıyordu. Yaklaştıklarını görün-ce yattığı yerden kalkıp sinirli bir şekilde onlara baktı.

Kate başını salladı. “Aralarında değildi.”

“Bir tane daha kaldı,” diye mırıldandı Rohan. “Bu da başka bir Doyle. Bir öncekinin kuzeni. Her ikisi de o yaşlı adamın yeğeni.”

Rohan elindeki meşaleyi kaldırıp ona yardımcı olurken Kate son hücrenin parmaklıklarına yaklaştı. “Evet, içlerin-den biri de buydu.”

Tutuklu hemen masum bir havaya bürünerek, “Ben mi? Ben ne?” diye sordu. “Neden bahsediyorsunuz?”

“Gerçekten neden bahsediyoruz?” diye sordu Rohan düz bir ses tonuyla. “Sen Peter Doyle’sun öyle değil mi?”

“Evet majesteleri,” diye cevap veren sıska genç kuzenine kıyasla yaptıklarından ders almış gibi görünüyordu. Akıllı çocuk!

Rohan yeniden Kate’e baktı. “Emin misin?” diye sorarken sesi kederli çıkıyordu.

“Kesinlikle eminim,” diye cevap verdi Kate.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sızlandı Peter Doyle.

Dük gözlerini kısarak ona baktı. “Ah sanırım biliyorsun.”

“Ne?” diyen çocuk Rohan’ın kara bakışları karşısında yutkunarak hücrenin köşesine doğru geriledi.

Kate tutukluyu inceledi. “Bu adam da işin içindeydi.”

“Ne? Bu kadın neden bahsediyor?” diye kekeleyen Pete şaşkın görünüyordu.

Kate bu inkâr üzerine öfkelenildiğini hissetse de bu adamı diğer ikisine kıyasla daha az göz korkutucu bulduğunu anımsıyordu.

Peter Doyle üçgen vücutlu bir adamdı ve kuzeni gibi yirmili yaşlardaydı. Yüzü pürüzlüydü ve ela gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti.

“Bana anlatmak istediğin bir şey var mı Pete?” diye sordu Rohan genç adama dik dik bakarak.

“Hmmm... Ben... Şey...”

“Birini kaçırmakla ilgili anlatacağın şeyler mesela...”

“Ne? Efendim!” diyerek öfkeyle bağırdı adam. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum!”

“Sakin inkâr etmeye kalkma!” diye bağırdı Kate parmaklıkları kavrayarak.

“Sakin ol Kate,” dedi Rohan hemen.

“Oradaydı! Beni evimden sürükleyerek dışarı çıkardı...”

“Hayır... Efendim... Bu kız deli galiba. Kaçırarak mı? Ne? Onu biri mi kaçırmış? Ben Caleb Doyle’un yeğeni-yim!” diye bağırırken yüzüne korku dolu bir ifade yerleş-mişti. “Efendim, ailemi yıllardır tanıyorsunuz! Bana değil de bu fahişeye mi inanacaksınız? Söylediklerinin hepsi ya-lan! O bir yalancı!”

“Ama ben ona inanıyorum,” diyerek sakın bir şekilde cevap verdi Rohan.

“Ben fahişe değilim,” diyerek gerçeği ona hatırlattı Kate ve sıska gence döndü. “Senin de bildiğin üzere!”

“Evet öylesin!” dedi Peter inatla. “Bir adamın kapaması olmak istiyordun. Londra’da! Anımsadın mı?” Amcasının söylediği yalanlara inandığı belli oluyordu, fakat gözleri birden kocaman açılan Rohan ceketini çıkarıp yanında du-ran nöbetçilerden birine verdi ve ellerini kütürdetti.

“Bayan Madsen’ı yukarı götürün,” dedi adamlarına. “Eldred’e söyleyin ona misafir odalarından birini hazırla-sın.”

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı Kate.

“Hücrenin kapısını açın,” diye emretti Rohan nöbetçi-lere neredeyse arkadaş canlısı bir ses tonuyla.

“Bayan, bu taraftan gelerseniz...” dedi adamlardan biri peşinden gelmesini işaret ederek.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum! Bu senin olduğu kadar da benim de devam...”

“Yukarı çık Kate.”

“Bunu görmek istemezsiniz bayan,” diyen görevlinin sesi alçak çıkıyordu.

“Ben bir yere gitmiyorum!” diyen Kate görevlinin ha-fifçe tuttuğu kolunu çekip düke döndü.

Dük ise Peter Doyle'a sürünün en zayıf koyununa saldırmaya hazırlanan bir kurt gibi bakıyordu.

“Belki de... Belki de kalsa iyi olur,” diye seslendi Pete zorlukla yutkunarak ve hücrelerinde olabildiğince gerilemeye çalıştı. “Hem bu onun da davası, öyle değil mi?”

“Hani hiçbir şey bilmiyordun Peter!” dedi Kate hücreye yaklaşır.

“Ben... Sanırım hatırlamaya başladım.” Yutkundu. “Lütfen majesteleri, leydi de bizimle kalamaz mı?”

“Ah şimdi de leydi oldum öyle mi?” dedi Kate adama tiksinierek bakarken. Burada kalmasını istemesinin tek nedeni Canavar'ın öfkesini tam anlamıyla gösteremeyeceğini düşünmesiydi. Dükün koluna dokunarak sordu: “Dünyanın sonunu ilan etmeden önce biraz konuşabilir miyiz?”

“Elbette Bayan Madsen.” Onu kenara çekerken bu tür şeyleri her gün yapıyormuş gibi bir hali vardı.

“Tutukladığın adamların hepsi bu kadar mı?”

Rohan başını sallayarak onun gözlerine baktı. “Neden sordun?”

“O'Banyon denilen lideri aralarında göremedim ve...”

“Tekrar bakmak ister misin? İstersen ışıktaki daha rahat görebilmen için hepsinin yukarı çıkarılmasını sağlayabilirim.”

“O burada değil,” diyerek başını salladı Kate ve birden ürperdi. “Gözden kaçırılmış olmam mümkün değil. O çirkin yüzü hayatım boyunca unutmayacağım.”

“Belki de Doyle'lar onun nerede olduğunu biliyorlardır. Şimdi Kate, senin yukarı çıkmanı istiyorum, lütfen.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Kate huzursuz olarak.

“Söz verdiğim üzere cevapları bulmaya çalışacağım. Sen merak etme, sadece bana bırak.” Ona öyle bir gülümsedi

ki Kate birden kanının donduğunu hissetti çünkü ifadesi biraz sonra yapacaklarını açıklar nitelikteydi. “Hadi yukarı çık. Eldred sana misafir odalarından birini gösterecek. Henüz kahvaltı bile yapmadın hatırladığım kadarıyla. Öğrendiklerimi yanına gelince anlatacağım.”

Demek öyle diye düşündü Kate kaşlarını çatarak.

“Beni gönderme Rohan, lütfen. Yaşanan onca şeyden sonra o pisliğin ne diyeceğini bizzat duymayı hak ediyorum! Ayrıca anlattıklarının doğru olup olmadığını söyleyebilecek tek kişi benim.”

“Pekâlâ,” dedi Rohan bir an için düşündükten sonra omuz silkerek. “Fakat göreceklelerinin hassasiyetine dokunmayacağına dair söz veremem.”

“Hassasiyetim mi?” diyerek güldü Kate. “Benim bütün derdim adaleti sağlamak.”

İfadesi kızın sert sözleri karşısında yumuşayan Rohan başını sallayarak Pete’in hücreğine yöneldi.

Canavar’ın izin vermesine şaşırın Kate onun peşinden gitti.

Pete parmaklıklara yapışmış konuşulanları duymaya çalışıyordu, onları görünce tekrar geri çekildi ve “Gitmeyecek değil mi?” diye sordu heyecanla.

“Benden sakın yardım bekleme,” dedi Kate ona. “Fikrimi sorarsa seni bayılıta kadar dövmek zorunda kalabilir.”

“Pekâlâ anlat bakalım Peter...” dedi Rohan kızın sözleri üzerine gülümseyerek.

“Sorun yaratmak istemiyorum efendim!”

Muhafızlar içeri girmeleri için kapıyı açtı.

“O halde bir yere otur ve anlatmaya başla,” dedi Rohan heybetli bir şekilde hücreye adımını atarken.

Kate onun bu korumacı tavrına sığınmış halde güvenli

bir mesafeden onları izledi. Peter oturmadı, bunun yerine arenada aslanlarla karşılaşan zavallı bir köle gibi hücresinde bir köşeye sindi.

“Onu niye kaçırdınız? Amacınız onu başkalarına satmak mıydı? Kasabada başka kızlar da saklıyor musunuz?”

“Tanrım! Hayır efendim! Size yemin ederim ki öyle bir durum yok!” dedi Peter bembeyaz kesilirken.

“O halde onu neden kaçırdınız?”

Rohan onu gömleğinin yakasından tutup duvara çarpmadan önce bir-iki inkâr cümlesi daha duyuldu. Peter çığlık atıp üzerine savrulacak yumruğu bekler gibi kafasını yana çevirerek gözlerini yumdu.

“Açıklamaya başlarsan iyi edersin.”

“O’Banyon’un fikriydi!” diye bağırды genç adam. “Sadece onun verdiği emirleri yerine getiriyordum!”

Kate’in nefesi kesildi.

“Denny iyi para kazanacağımızı söyledi! Ona zarar vermedik, yemin ederim! Kimse ona dokunmadı! Aksini iddia ediyorsa yalan söylüyor efendim!”

Rohan omzunun üstünden kıza keskin bir bakış fırlattı.

Kate onaylarcasına kafasını sallayıp omzunu silkti, en azından üst düzey bir zorbalıkla karşılaşmamıştı.

“O’Banyon onu kendine saklıyordu!” diye devam eden Peter’in sesi boğuk çıkıyordu. “Hâlâ öyle, tabii buradaki görevini yerine getirdikten sonra!”

“Ne görevi?” diye sordu Rohan.

“Bilmiyorum efendim, yemin ederim bilmiyorum!”

Kate bu sözler üzerine ürperse de cesaretini toplayıp, “Bize O’Banyon’dan bahset o halde,” diye emretti. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

Peter d ke korkuyla baktı.

“Soruya cevap ver!” diye emretti Rohan.

Pete zorlukla yutkundu. “Kuzenim Denny O’Ban-
yon’un yıllar önce Brixham’de yaşadığını söylemişti.”

Rohan usulca onun yakasını bıraktı.

“Denize açıldığını anlatmıştı, denizci sanırım ya da öyle
bir şey,” diyerek sözlerine devam etti Peter. “On yıl kadar
oralarda kalmış. Daha sonra geri dönmüş. Yeni planladığı
bir iş için adam aradığından Birty’nin Meyhanesi’ne git-
miş. Onu ve onun ne planladığını ilk defa orada duydum.”
Kafasını salladı. “Kuzenimle birlikte nasıl bir işe sürükle-
neceğimin farkındaydım. İyi bir iş değıldi. Amcamın fikri-
ni almak istedim. Fakat Denny bana bir korkak olduğumu
söyledi. Yirmi gine, dahası evden alabileceğimiz ne varsa
alacaktık ve...”

“Hiç de fena bir teklif değılmiş,” diye mırıldandı Ro-
han alaycı bir tavırla. “Peki O’Banyon başka kızları da he-
def almış mıydı yoksa sadece Bayan Madsen mı?”

Pete kaşlarını çattı ve bir an için ona baktı. “Madsen mı
efendim? Bu onun adı değıl ki!”

Kate dudaklarını b zd . “Sakın yeniden başlama!”

Fakat Peter d ke yalvaran gözlerle bakıyordu. “O’Ban-
yon kızın adını ağızından kaçırdı. Onun adı Fox. Kate Fox.
Tıpkı...” Sesi yitip gitse de d k irkilerek araya girdi.

“Gerald Fox gibi mi?”

Peter yavaşça başını sallayarak onun yüzüne baktı. “Evet
majesteleri.”

Kate d k n konuya neden bu kadar dikkat kesildiğini
anlayamadı. “Bu çok saçma,” diye bilgilendirdi onu. “Ne-
ticede ben adımın ne olduğunu biliyorum!”

“Öyle mi?” Rohan arkasına döndü ve onu olduğu yere mıhlıyacak kadar şüpheli bir ifadeyle süzdü.

Bölüm 7

Rohan'ın bedeni bir anda gerilmişti. *Gerald Fox*. Bu ismi çocukluk yıllarından anımsıyordu. Yaşlı denizci, iki bacaklı fırtına, yerel kaçakçılarla ilk defa iş yapmaya başlayan korsan kaptan.

Gözüpek ve atılgan Kaptan Fox yıllar önce Rohan'ın babasına hizmet etmiş, Caleb Doyle'un şimdilerde ona hizmet ettiği şekilde türlü mesajlar taşımıştı. İngiltere ve Anakara arasında hiçbir soru sormadan ajanlık yapan adamlardan biriydi.

Teşkilat'ın kuryesi.

Oldukça iyi bir kazanç sunsa da inanılmaz derecede tehlikeli bir meslek. Bir adamı bu uğurda canından edebilecek bir meslek.

Ya da ruhundan.

Babasının ölmeden önce Teşkilat için üstlendiği son görev geldi Rohan'ın aklına.

DuMarin olayı...

Yirmi sene önce Fransa’da Kızıl Terör hiddetlenmişken, önceki dük soylu bir güzeli güvenli bir şekilde gizlice Amerika’ya götürmesi için Kaptan Fox’a görev vermişti.

Leydi Gabrielle DuMarin... Muhbirin kızı.

DuMarin’ler Özgürlük Konseyi’ne öncülük eden aileydi. Yani Rohan’ın soyunu lanetleyen Simyacı’nın soyundan geliyorlardı.

Rohan’ın bu olayla ilgili bildiği tek şey Leydi Gabrielle DuMarin’in Kaptan Fox ile denize açılması ve sonrasında kimsenin onlardan haber alamamış olmasıydı.

Peter Doyle ise Kate’in adının aslında Fox olduğunu iddia etmiş, Rohan da ister istemez kızın o İngiliz kaptanla Fransız güzelinin yasak birlikteliğinin meyvesi olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

“Sorun nedir?” diye sordu Kate. “Hayalet görmüş gibi bakıyorsun! Gerald Fox da kim? Bu isimde kimseyi tanımıyorum ben!”

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Rohan birdenbire.

“Yirmi iki.” Şaşkın bir halde başını salladı. “Bunun konuyla ne ilgisi var?”

Rohan yer ayaklarının altından kayıp gidiyormuş gibi hissetti.

Zamanlar birbirine uyuyordu.

Hayaletlere inanan beyni bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Kate’e bir anda mezardan çıkıp karşısına geçmiş gibi, kemiklerine kadar titreyerek bakıyordu.

Tanrım, onu büyük salonda ilk gördüğü andan itibaren bir şekilde kaderleri örülmeye başlamıştı.

Şu anda aklına gelen şüpheler doğruysa o halde Kate... *Özgürlükçülerin soyundan* geliyordu.

Ve Rohan ona ölümüne neden olabilecek kadar inanıyordu.

Ulu Tanrım, düşmanın tarafındaysa belki de şu ana kadar ona iyi bir oyun oynamıştı. Afyon mu? Karşı koymasını engellemek için öne sürülmüş ne kadar da güzel bir hileydi.

Ne de olsa eğitilmiş bir casus her türlü şeyi yapabilecek şekilde yetiştiriliyordu - bu da Kate'in kaçakçıları da bu oyuna dahil etmiş olma ihtimalini güçlendiriyordu.

Teşkilat'ın kaçırılan ajanı Drake onlara Rohan'ın adını verdiyse, Özgürlük Konseyi Londra'da araştırma yapıp onun eğlence anlayışını keşfetmiş olabilirdi. Bu durumda onu yok etmek için silahlı bir adam göndermek yerine çaresiz bir kızı öne sürmeleri gayet mantıklıydı.

Sırtına bıçak saplayacak kadar yakınında olacak bir kız.

Acaba Kate'i gerçekten bir casus olarak, zamanı gelince onu kendi nazik yollarıyla öldürmesi için mi göndermişlerdi? Ondan *ölümüne neden olabilecek* bir yol bulmasını mı istemişlerdi?

İmkânsız diye düşünen Rohan kızın endişeli bakışlarında bir cevap arıyordu.

Öte yandan Özgürlükçülerle o kadar uzun zamandır uğraşıyordu ki onların böyle bir hileye başvurabileceklerini de çok iyi biliyordu.

Daha fazla bilgi edinmeliydi.

Kate'in gerçekte kim olduğunu ve neden burada olduğunu öğrenme zamanı gelmişti.

Merakını bastırıp Peter'ı sorgulamaya devam etmek istese de *öncelikle* Kate'in düşman olup olmadığını öğrenmeliydi.

“Bana neden kaç yaşında olduğumu sordun?” dedi kız.

Rohan halinde bir değişiklik sezinlenmemesi - özellikle de onun güzelliğinin etkisi altında kalmamak - için Kate’e yeniden sırtını dönmüştü. *Özgürlükçü soyu!* Tanrım, dün gece neredeyse onunla birlikte olacağımı düşünmek bile istemiyordu.

“Yaşınız tutmasaydı Bayan Madsen...” dedi Rohan. “İşledikleri suçun bedeli çok daha ağır olurdu.”

“Ah anladım.” Sesi ikna olmuş çıkıyordu.

Peter dükün keskin bakışları karşısında yüzünü buruşturdu. “Size doğruyu söylüyorum lordum. Onun adı Madsen değil Fox!”

“Peter ne gibi bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama saçma sapan şeyler üreterek nefesini boşa harcamasan iyi olur. Ne de olsa leydi kendi adının ne olduğunu biliyor. Kate artık yukarı çıkabilirsin... Korkarım bu sorgulama biraz daha ciddi bir hal almak zorunda. Peter sana benimle işbirliği yapmanı söylemiştim!”

“Ama efendim!”

“Rohan, beni korumak zorunda değilsin ve...”

“Parker! Wilkins!” diye bağırarak Rohan onun itirazını görmezden geldi. “Bayan Madsen’ı lütfen yukarı götürün. Eldred onu misafir odalarından birine yerleştirin.” Omzunun üstünden adamlara sert bir bakış atarak ekledi: “Ve ihtiyaç duyabileceği bir şey olabilir diye onunla kalın.”

Parker bu bakışın ardındaki anlamı hemen sezmişti. “Evet efendim! Bayan Madsen bizimle gelir misiniz lütfen?”

“Gelmeyeceğim! Majesteleri, bu davanın beni de ilgilendirdiğini size zaten söyledim! Ayrıca arkamı döner

dönmez bu pisliğin size yine yalanlar uyduracağından eminim!”

“Bayan Madsen, ya şimdi kendi isteğinizle yukarı çıkar-sınız ya da adamlarım sizi zorla götürmek zorunda kalır-lar,” dedi Rohan kızın itirazını samimi bulmasına rağmen.

Kate dükün bu sert emrine şaşırarak bir an durdu. İnatlaşmak istese de, “Peki,” dedi sonunda gergin bir ses tonuyla. Ödünç alınmış çizmelerinin topukları üzerinde dönüp hücreden dışarı çıkarken homurdanarak söylendi. “Öyle olmasını arzu ediyorsanız.”

Rohan kızın koridorda ilerlemesini izlerken *onu gözü-nüzün önünden ayırmayın* bakışı attı adamlarına.

Parker ona bakıp başını salladı, sonra da kızın peşinden gitti. Wilkins de onların hemen arkasındaydı.

Rohan en azından adamlarının tek bir soru sormaksızın emirlerine uyacaklarını biliyordu. Dikkatini yeniden Peter Doyle’a verdiğinde genç adamın olduğu yere sinmiş ol-duğunu gördü. “Efendim lütfen beni öldürmeyin! Büyü-kannemin mezarı üzerine yemin ederim ki size gerçekleri söylüyorum...”

“Sessiz ol!” diye fısıldadı Rohan ve yeniden adamı ya-kasından kavradı. “Sana inanıyorum!”

Peter gözleri kocaman açılarak, “Bana inanıyor musu-nuz?” diye sordu.

“Peter, senin de söylediğin gibi ailelerimiz yıllardır bir-lik içinde. Bunca zamandır Warrington’ların topraklarında yaşıyorsunuz ve bizler her zaman sizi koruduk. Şimdi ise Tanrı biliyor ya... Seni zorlamak istemiyorum. Leydi bu-rada olmadığına göre belki daha rahat konuşabiliriz.” Ada-mın yakasını usulca bıraktı.

Peter çömelip yere oturdu ve merak içinde ona baktı. Umutlu ve şaşkın görünüyordu. “Tabii efendim! Memnuniyetle!”

“Peki o halde... Şimdi beni iyi dinle. Soracağım soruları dürüstçe yanıtlarsan bu cehennem deliğinden çıkarılmanı sağladıktan sonra sana rahat bir oda verebilirim. Anlaştık mı?”

Peter hızla kafasını salladı ve yutkundu. “Evet efendim! Anlaştık!”

“Neden onun Gerald Fox’un kızı olduğunu düşünüyorsun?”

“Çünkü O’Byan öyle dedi. Ona her seferinde Bayan Fox diye hitap ediyordu, ancak ben amcamın tepkisini fark edene dek bunun üzerinde hiç durmadım.”

Rohan gözlerini kıstı. “Demek amcan da bu meselenin içinde?”

“O anlamda değil efendim... Amcamın kızın kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yok... Kızı ondan saklayamadık. Bağırıyordu, öfkeliydi ve sürekli mücadele ediyordu. Tam bir korsan kızı.”

“Evet, fark ettim.”

“Kadınlardan birkaçı kızı fark edince amcama söylememiz konusunda ısrar etti. Onun izni olmadan kızı kasabada saklayamayacağımızı, durumu ona açıklamazsak bizzat gidip amcamla konuşacaklarını söylediler. Tabii başka seçeneğimiz kalmadı ve amcama olanları anlattık, o da kızı görmek istedi.”

“Peki görünce ne dedi?”

“Çok kızdı.” Peter suratını asıp omzunu silkti. “Kızına yaptıklarımızı duyarsa Kaptan Fox’un tayfasıyla birlikte

kasabaya geleceğini ve hepimizi yıkıma sürükleyeceğini söyledi. Kaptandan korktuğu için kızı size getirmemizin daha akıllıca olacağını düşündü. Saygısızlık olarak görmeyin ama kızı size getirip belayı başımızdan savmak daha doğru göründü gözümüze.”

Rohan alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıp kollarını kavuşturdu. “Pete... Amcam Kaptan Fox’un yirmi yıldan uzun bir süredir kayıp olduğunu biliyor. Öldüğü sanılan kaptanın gelip kasabayı yerle bir etmesinden neden korksun ki?”

Peter’in gözleri birdenbire kocaman açıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Rohan. “Hadi ama şimdi susamazsın Pete. Sana şatoda rahat bir oda vereceğim, farelerin ve hayaletlerin uzağında,” dedi kasten. “Bana cevap ver yoksa burada kalırsın.”

Genç adam etrafına tedirgin bir şekilde baktı ve tüm cesaretini toplayarak, “Amcam Kaptan Fox’un hâlâ yaşadığını ve denizlerde dolaştığını düşünüyor. Ayrıca böyle düşünen sadece o değil,” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Rohan şüpheyile mırıldanarak.

“O’Banyon birkaç yıl önce Kaptan Fox’un yanında çalıştığını söyledi. Onunla birlikte ticari gemileri kovalarken adamın Devonshire’da yaşayan bir kızı olduğunu ve yıllar önce sahte bir isim edindiğini öğrenmiş.”

Rohan kaşlarını çatı.

“O’Banyon Kaptan Fox’un gemisinde çalışırken bu bilgileri edinmiş,” diyen Peter açıklamaya devam etti. “Yıllar öncesinden kızın yazdığı bir sürü mektup varmış. O’Banyon kızın Kaptan Fox’un en zayıf noktası olduğunu ve onu bulunca kaptanı ele geçireceğini anlamış.”

“O’Banyon neden Kaptan Fox’un peşinde olsun ki?”

“Öç almak için elbette. Kaptan Fox ve O’Banyon bir ara oldukça yakınlaşmışlar, baba-oğul gibilermiş. Hatta kaptan O’Banyon’u zamanı gelince gemiyi ona bırakmak üzere yetiştiriyormuş.”

“Hımmm...”

“Ama sanırım aralarında sonradan kötü bir şeyler yaşanmış ve birbirlerine düşman olmuşlar. Fox onun kanunsuz işlerinden öylesine bunalmış ki bir ödül avcısını onun peşine takmış ve bu yüzden O’Banyon Newgate’e girmiş.”

“Newgate’e mi?” diye yineledi Rohan.

“Evet, O’Banyon korsanlık suçundan asılacaktı majesteleri. Ancak bir şekilde kellesini kurtarmış ve şimdi de hapishaneye girmesine neden olduğu için Fox’tan intikam almaya çalışıyor. Bildiklerim bu kadar ama O’Banyon’la ilgili daha pek çok şey olduğuna eminim.”

“Bir saniye... O’Banyon daha önce Newgate’de miydi?” diye sordu Rohan yeniden.

“Evet efendim. Hatta bu konuyla ilgili epey övündüğünü duydum.”

“Newgate gibi bir yerden kimse kolay kolay çıkamaz... Tabutta ya da darağacına giden arabada belki.”

Pete ona ürkek bir bakış attı.

“O’Banyon oradan nasıl çıktığını anlattı mı peki? Anlattı mı?” Uzanıp elini pürüzlü taş duvara dayadı. “Bekliyorum Peter. İstersen gidip Denny’ye sorayım?”

“Hayır, efendim,” diyen Pete derin bir nefes aldı. “O’Banyon yaşlı bir adamın Newgate’e gidip onu çıkardığını iddia ediyordu.” Tereddüt ederek ekledi: “Sanırım bir lordmuş.”

“Hmmm...” diye mırıldanan Rohan’ın aklından geçen tek şey bu adamın - Drake’i tutsak alan - Özgürlükçülerin ileri gelenlerinden James Falkirk olabileceğiydi. “Lordun ismi neymiş?”

“O’Banyon onunla ilgili konuşmayı reddediyordu. Ondan sadece paramızı ödeyen yaşlı adam diye bahsediyordu.”

“Kaçırma işinden aldığınız paraları?”

“Evet.” Pete yüzünü asarak başını salladı. “O’Banyon bize ödediği parayı ondan aldığını söyledi. Ayrıca kaçırdığımız kıza göz kulak olmamız için bize fazladan ödeme de yaptı.”

“Peki kızın Devonshire’daki yaşantısı nasıldı?” diye soran Rohan kızın anlattıklarıyla tutsağın söyleyeceklerini karşılaştırıp Kate’in yalan söyleyip söylemediğini anlamak istiyordu. “Orada ne yapıyordu? Yanında birileri var mıydı?”

Peter kafasını salladı. “Dartmoor’un kenarındaki kulübesinde yalnızdı. İçeri girdiğimizde kitap okuyordu.”

“Anladım.” En azından bu sözler kızın nöbetçi kulübesindeyken anlattıkları ile uyuyuyordu. Düşünceli bir şekilde Peter’a baktı. “O halde bu yaşlı adam dediğin kişi O’Banyon’u Newgate’den çıkarmayı başardı ve size Gerald Fox’un kızını kaçırmamız için para verdi. Sonra da siz gidip kızı yaşadığı kulübeden kaçırdınız.”

“Evet efendim, tam olarak öyle.”

“Bana öyle geliyor ki yaşlı adamın - O’Banyon’un intikam isteği dışında - Kaptan Fox’la başka bir meselesi var, bu yüzden onun peşinde.”

“Bence de... O kız sadece babasının bulunabilmesi için yem olarak kullanılıyor.”

“Peki O’Banyon yaşlı adamın neden Kaptan Fox’un peşinde olduğunu size söyledi mi?” diye sordu Rohan. Aslında sorduğu sorunun muhtemelen cevabını biliyordu ama bu Peter’in anlayabileceği şeylerin ötesindeydi.

Genç adam başını salladı. “Korsan olduğu için fazlasıyla düşman edinmiş olabilir. Denny ile birlikte yaşlı adamın Fox’un saldırdığı gemilerden birinin sahibi olduğunu düşünmüştük.”

“Hmmm...”

“Ayrıca O’Banyon yaşlı adamdan çok çekiniyordu. Ve bildiğimiz kadarıyla O’Banyon hiçbir şeyden çekinmez. Belli ki bahsi geçen yaşlı adam kimsenin küçümseyemeyeceği biri. Ondan amcamıza bahsettiğimizde kızın hepimizi aşan bir meseleyle alakası olduğunu söyledi. Denny’nin nasıl bir belaya bulaştığını bilseydim...” Pişmanlıkla başını salladı.

“Peki neden amcanız beni kandırdı? Neden dün gece geldiğinde bana tüm bu yaşananlardan bahsetmedi?”

Pete bakışlarını kaçırdı. “Bunu amcama sormalısınız efendim. Size saygısızlık etmek istemem ama kendince geçerli sebepleri olduğuna eminim.”

“Pekâlâ,” dedi Rohan düz bir ses tonuyla. “O’Banyon denen bu adamı nerede bulabilirim?”

“Bilmiyorum efendim. İş bittikten sonra kızı tekrar ihtiyaç duyulana kadar saklamamızı emretti. Denny ona nereye gittiğini sorduğunda ise kendi işimize bakmamızı, zamanı gelince kızın nereye götürülmesi gerektiğini yazıyla bildireceğini söyledi.”

“O’Banyon okuma yazma biliyor mu?” diye sordu Rohan şaşırarak.

“Denny ve benim kadar biliyordu sanırım efendim.”

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Aklıma gelen başka bir şey yok efendim. Size bütün bildiklerimi anlattım.”

Rohan değer biçercesine adamın yüzüne baktı “Bana çok yardımcı oldun Peter.” Kate ile giden Parker ve Wilkins’in yerine geçen iki muhafıza dönüp emretti: “Bu adamı buradan çıkarıp rahat bir odaya götürün, kapısında da bir nöbetçi dursun.”

“Emredersiniz majesteleri,” diyen adamlar hücreye girip Peter’in ellerini zincirlediler.

Zincirler takılırken Peter başını öne eğmişti. “Tüm bunların bir parçası olduğum için sizden tekrar özür dilerim efendim. Bayan Kate’e de özürlerimi iletebilir misiniz? Diğerleri onu çok hırpalamasın diye elimden geleni yaptım. Amacım sadece para kazanmaktı...” dedi üzgün bir ses tonuyla.

“Özrünü leydiye ileteceğim,” dedi Rohan. “Bir şeyler hatırlarsan nöbetçilere haber ver, sonra tekrar konuşuruz.”

Peter başını salladı, sonra adamlar onu götürdüler.

Rohan peşlerinden giderken Doyle’un kuzenine seslendiğini duydu.

“Korkak!”

Nöbetçilerden biri duruma hemen müdahale etti: “Sessiz ol!”

Rohan Denny’nin hücresinin önünde durup parmaklıkların ardına uzun uzun baktı.

“Belki ben de bir şeyler biliyordum,” diyen Denny’nin öfkesi yerini kıskançlığa bırakmıştı.

“Artık çok geç,” dedi Rohan ona soğuk bir bakış atıp yürümeye devam ederken.

Merhametli biri olmayı beceremiyordu.

Merdivenlerden çıkıp şatoya girdiğinde uşak hemen yanına geldi.

“Efendim!”

“Ne oldu Eldred?”

“Caleb Doyle emrettiğiniz üzere burada efendim. Arabanız kasabadan birkaç dakika önce onunla beraber döndü.”

“İyi. Kate nerede?”

“Odasına yerleşti ve kahvaltı yapıyor.” Merakla ekledi: “Parker ve Wilkins de kapının önünde nöbet tutuyorlar.”

“Evet, onları ben görevlendirdim. Korkarım gözümüzü üzerinden ayırmamamız gerekecek Eldred,” diyen Rohan’ın dikkati iki hizmetlinin merdivenlerden çıkarmaya çalıştığı büyük sandığa kaydı. “O nedir?”

“Bayan Madsen için kıyafetler efendim. Arabayı kasabaya gönderirken adamlara onun için düzgün bir şeyler bulmalarını söyleme cüretinde bulundum efendim,” diye cevap veren Eldred dükün yüzünü inceliyordu. “Endişelenecek bir durum yok değil mi efendim?”

“Ah hayır, her şey kontrol altında.”

Peter’in ona anlattıkları Kate ile ilgili şüphelerini hafifletmişse de tamamen silememişti.

“Eldred?” diye seslendi ilerleyen uşağın arkasından. Kate hakkında birden daha fazla bilgi edinmek istediğini fark etmişti. Tabii onun kadar güzel bir bayana Peter üzerinde kullandığı sorgulama tekniğinden çok daha değişik bir taktik kullanacaktı.

“Evet efendim?”

“Bayan Madsen’a akşam yemeğine katılmasını söyler

misin? Mutfaktakileri de uyar, güzel yemekler hazırlayıp mahzenden en iyi şaraplarımı çıkarsınlar.”

Eldred kaşlarını kaldırdı. “Tabii efendim.”

Rohan beklentiyle başını salladı. “Pekâlâ. Caleb nerede?”

“Onu büyük salona aldım majesteleri.”

“Her şey için teşekkürler Eldred, her zaman olduğu gibi.”

Uşak eğilip selam verdikten sonra akşam yemeği davetini bildirmek üzere Kate’in odasına yöneldi, Rohan ise kaçakçıların liderinin neler anlatacağını merak ederek büyük salona doğru yürümeye başladı.

Rohan salona adımını atar atmaz lider oturmakta olduğu sandalyeden hızla ayağa fırladı. Şapkasını mütevazı bir şekilde elinde tutuyor olsa da kırıksık suratında pişmanlıktan çok hırçın bir ifade vardı.

Rohan ona yaklaşıırken, “Bana yalan söyledin!” diye bağırdı.

“Evet,” dedi yaşlı hilebaz karşı koymaya ya da inkâra yeltenmeksizin.

“Beni kandırmana şaşırmadım ama bu kadar alçalacağını hiç beklemezdim! Çaresiz bir kızı masumiyetinden edebilirdim!”

“Ah bu onun pek de umrunda olmazdı.”

“Elbette olurdu! Lanet olsun! Neden bana neler olduğunu anlatmadın?”

“Aldırış etmezsiniz ki!”

Rohan ona dikkatle bakınca Caleb’in kaşlarını çatıldığını gördü.

“Kavga mı etmek istiyorsunuz?” diyerek meydan okudu

yaşlı lider. “Tamam o zaman. Sizden korkmuyorum! Sizi küçüklüğünüzden beri tanıyorum sevgili lordum! Şimdi beni iyi dinleyin... Babanız bu yaptıklarınızı bilseydi hayal kırıklığına uğrardı. O bizi her zaman korurdu ama siz...” Duraksadı. “Sadece bir felaket olduğunda sizi Londra’daki zevklerinizden koparıp buraya getirebiliyoruz!”

“Zevklerim mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Nereden bilebilirim! Sıkıntılarımızı ifade eden mektuba cevap vermediğiniz için bu kez olağanüstü bir durum yaratmak zorunda kaldım!”

“Ah demek mesele bu!”

“Size aylar önce yazdım ve yardım istedim.”

“Benden yine para istemek için sızlandınız!”

“Bizi geri çevirdiniz... Kendi adamlarınızı!” diye bağırdı Caleb. “Bu kadar sıkıntılı bir zamanda bize sırtınızı döndünüz!”

“Yeter!” diye gürledi Rohan. “Ulu Tanrım, ne zaman şımarık çocuklar gibi davranmaktan vazgeçip adam olacaksınız? Kendi hayatınız için ne zaman sorumluluk alacaksınız? Sizi kenara para ayırmanız konusunda uyarmıştım! Savaş zamanı karaborsada deli gibi para kazandınız ama o paralar şimdi nerede? Kalmadı. Hepsini harcadınız! Paranızı içkiye ve saçma sapan şeylere harcamanız benim suçum mu? Kusura bakmayın Bay Doyle ama artık bir ders almanızın zamanı gelmişti.”

“Siz kusura bakmayın efendim ama biz de size bir ders vermek istedik!”

Rohan ona öfkeyle baktı, sonra arkasına dönüp kafasını salladı. Doyle uzun süredir ailesine hizmet eden yaşlı bir

adam olmasına şükretmeliydi, aksi takdirde bu cüretkârlığı karşısında kellesinden olabilirdi.

“Biraz daha sabırlı olsaydınız...” dedi Rohan dişlerini sıkarak. “İsteğinizi reddetmediğimi ve size yardım etmek için başka bir yol bulduğumu öğrenmiş olurdunuz. Şöyle söyleyeyim... Kaçakçılık yaptığınız gemilere balıkçı teknesi ruhsatı alabilmek için uğraşıyordum. Hayatınız boyunca kanunsuz işler yapmak yerine doğru düzgün bir işiniz olsun istedim... Ama sanırım sizin tercihiniz aksi yönde. Bu arada mahzende tuttuğunuz kızın, Londra’daki beyler için kadın ticareti yaptığınızı düşündüğünü biliyor musunuz? Bir de iyi bir müşteri olduğuma inandırmışsınız onu!”

“Öyle değil misiniz? Maceralarınızı Cornwall’dan bile duyuyoruz.”

Rohan ellerini havaya kaldırarak, “İnsanların ilgisinden kaçamıyorum Caleb!” dedi. “Benim gibi nüfuzlu bir adamın göz önünde olmaması imkânsız bir durum. Ayrıca asıl işime dikkat çekmek yerine ruhsuz bir çapkın olarak görülmem daha iyi ki bu meselenin ardında yatanları seninle tartışmayacağım.”

“Bilmek dahi istemiyorum inanın,” diye homurdandı Caleb.

Rohan bir an için sessiz kaldı ve “Umurumda olmasaydınız şu anda burada olmazdın,” diyerek alçak sesle sözlerine devam etti. “Evet, kızgınlığın geçtiyse, Gerald Fox’un hâlâ hayatta olduğuna neden inandığını bana anlatabilirsin.”

Caleb ona tuhaf bir şekilde baktı. “Söylentileri yıllardır duyuyorum.” Omuz silkti. “O’Banyon’un hikâyesi de duyduklarımı destekliyor.”

“O’Banyon hakkında ne biliyorsun?”

“Fox o piç kurusuna...” diye mırıldandı Caleb. “Batılı bir köylü olduğu için güvenmiş olmalı... Sersem yeğenlerim gibi.”

“Yeğenlerin O’Banyon’u Newgate’den çıkaran yaşlı adamın kim olduğunu sana söylediler mi?”

Caleb başını salladı. “Yaşlı adamın kim olduğunu bilmiyorlar ki. Ben de bilmiyorum.”

“Peki ya Kate hakkında ne biliyorsun?”

Caleb burnundan soludu. “Babasının kızı! Onu bir geminin güvertesine koyup eline bir kılıç verin ve izleyin!”

“Yani silah kullanmasını biliyor, öyle mi?” diye sordu Rohan.

“Hayır, hayır,” dedi Caleb elini sallayarak. “Sadece mecazi anlamda öyle söyledim. Ama düşünüyorum da... Öyle bir tekme attı ki Denny’yi neredeyse hadım ediyordu. O kadar deli ruhlu olmasaydı ona ilaç vermek zorunda kalmazdık zaten.”

“Ona kendinden geçecek kadar ilaç verdiğiniz için sana teşekkür etmem lazım. Aksi takdirde...” Başını salladı. “Yaptığın tamamen yanlıştı Caleb.”

“Evet, haklısınız, ama bizim de aramızdan aziz çıkmaz zaten,” dedi kaçakçılarının lideri.

“Peter’ın benimle işbirliği yaptığını duymak hoşuna gider sanırım. Beni kandırmıyorsa hayatının bağışlanması için ona yardım edeceğim. Bu arada yeğenlerin kıza ne yapacaklarına dair O’Banyon’dan bir mektup alacaklarmış. O mektup gelir gelmez bana getireceksin. Anlaştık mı?”

Caleb evet anlamında kafasını salladı.

“Pekâlâ, şimdi gidebilirsin.”

Caleb huzursuz görünüyordu.

“Sorun nedir Caleb? Yoksa gitmeden önce bana biraz daha hakaret edip bağırarak mı istiyorsun?”

Lider yüzünü buruşturarak, “Sizi kandırmak istemedim efendim, sadece başka yol bulamadım,” dedi.

“Özür mü diliyorsunuz yoksa seni cezalandırmamdan mı korkuyorsun?”

Caleb ağırlığını bir bacağından diğerine verirken Rohan alaycı bir şekilde derin bir iç çekip, “Buralarda kimse beni tam olarak tanımıyor anlaşılan!” dedi. “Kendime gelip yaptıklarının bedelini ödetmeden çık git buradan.”

“Tamam efendim.”

“Mektubu bana getirmeyi unutma yoksa başına gerçekten bela olurum. Cehennem köpeklerini üzerine salarım ya da bebeklerini kaynar kazanlara atarım.”

Caleb ona omzunun üzerinden içermiş bir bakış attıktan sonra dışarı çıktı.

Rohan bir katilin soğukkanlılığı ile gülümsedi. *Gerçekten benim bir canavar olduğumu düşünüyorlar demek ki...*

Atalarından kalma tahta benzeyen koltuğa oturdu ve olanları düşünmeye başladı. Kate’i ve liderin tutumunu düşünürken aklına babası geldi. Başını koltuğun arkasına dayadıktan sonra düşünceleri babasının Teşkilat için çıktığı son göreve kaydı.

DuMarin olayı.

DuMarin Kontu Fransız İhtilali zamanında Özgürlük Konseyi’nin bilinen üyelerinden biriydi ve Rohan’ın tahminleri doğruysa Kate’in büyükbabası oluyordu.

Ve asil Fransız kanı taşıması Kate hakkında çok şey söylüyordu.

O dönemde Fransa’da gelişen olumsuz olaylar karşısın-

da DuMarin gizlice Teşkilat'a ulaşmış ve onlar için bilgi aktarımı yapabileceğini belirtmişti.

Rohan'ın babası da bu göreve verilmişti. Kont Özgürlükçülerin gelecek planlarına dahil olan çeteleri nasıl yavaş yavaş içeri aldıklarına ve ortaya çıkan kaosu Fransa sınırının dışına nasıl taşımayı amaçladıklarına dair çok önemli bilgiler vermişti Teşkilat'a.

Rohan'ın babası ekibiyle birlikte kontun verdiği bilgiler doğrultusunda Alman ve İtalyan bölgelerinde oluşan karışıklığı durdurmuştu.

Tabii kontun Teşkilat'la olan bağlantısını anlayan eski arkadaşları ona ihanetinin bedelini ödetmek istemişlerdi. Teşkilat kontu her zaman koruma altında tutuyor olsa da olayların üzerinden bir yıl geçtikten sonra onu Londra'da öldürmeyi başardılar.

DuMarin sonunda neyin doğru olduğunu anlamış ve hayatını bu uğurda feda etmişti. Rohan bu durumda Kate'in Özgürlükçü soyunun bir kahramanlık yaptığını da kabul etmeliydi.

Yine de onca kötünün içinde tek bir adamın iyi olması her birinin affedilebileceği anlamına gelmiyordu.

DuMarin yaptıklarına karşılık olarak Teşkilat'tan tek bir istekte bulunmuştu, bu da o zamanlar manastırdan henüz mezun olmuş on yedi yaşındaki kızı Leydi Gabrielle'in New Orleans'taki akrabalarının yanına gönderilmesiydi. Kızının okyanusun öbür tarafındaki Amerika'da, Özgürlükçülerin intikam isteklerinin uzağında güvende olabileceğini düşünüyordu.

Rohan'ın babası bu isteği kabul etmiş ve kızı gizlice Amerika'ya götürme işini Kaptan Fox'a vermişti.

Fox'un tam teçhizatlı gemisi oldukça hızlıydı. Kaptan ise kraliyet ordusunda eğitim almış korkusuz bir savaşçıydı. Ayrıca o güne kadar hiç sorgulamadan Teşkilat'a hizmet vermişti.

Rohan bunu biliyordu, çünkü o zamanlar Noel tatili için okuldan eve dönen on yaşında bir çocuktı ve babası özel işleriyle ilgili konuşurken balkonda saklandığı için tüm söylenenleri duymuştu.

Babasına hayran olan bu çocuk onunla birlikte olmak için her fırsatı kolluyor, gölgesi gibi onun peşinden ayrılmıyordu. Babası da onun bu gizlice dinlemelerine müsaade ediyor, büyüyüp dük olduğunda uğraşmak zorunda kalacağı Teşkilat'ın işlerini benimsemesine yardımcı oluyordu.

Rohan o zamanlar büyük salonda gördüğü Fransız leydiyi anımsıyordu, üzerinde simsiyah bir matem elbisesi vardı ve elinde Rohan'ın İncil olduğunu tahmin ettiği kahverengi kumaşa sarılı bir kitap tutuyordu.

Paris'ten ayrılmadan önce evinin penceresinden öğretmenin kafasının bir kazığa çakıldığını gördüğü düşünülürse elindeki kitaptan destek alıyor olması muhtemeldi.

Sonrasında Kaptan Gerald Fox içeri girmişti. Rohan o zamanlar gördüklerini hatırlayacak yaşta olduğu için kaptanı Fransız leydiden daha iyi hatırlıyordu. Kaptan babası kadar etkileyici görünüyordu ve Rohan o an büyüdüğünde babası ya da kaptan gibi görkemli görünmek istediğine karar vermişti.

Kaptan değerli yolcusuyla tanışmış, kısa süre sonra da kederli leydiyi Amerika'ya götürmek üzere gemisine almıştı.

O zamandan sonra ikisinden de kimse haber alamamıştı. Yolda başlarına kötü bir şey geldiği düşünülmüş, büyük ihtimalle Özgürlükçülerin onları yakaladığına karar verilmişti.

Onlar kaderlerine terk edildikten sonra Rohan'ın babasının da günlerinin sayılı olduğu ortaya çıkmıştı.

Rohan o gecedен sonra Teşkilat'a giren bütün çocukların eğitim almak üzere gönderildiği İskoçya'daki askeri okula gitmiş, birkaç ay sonra da babasının ölüm haberini almıştı.

Warrington Dükü kont tarafından verilen bilgilerle çıktığı görevde, Özgürlükçülere karşı yapılan ayaklanma sırasında bir kahraman olarak ölmüştü.

Rohan derin bir nefes alıp Kate'in tüm bu olanların neresinde olduğunu düşündü.

Özgürlükçüler gerçekten Kaptan Fox'u takip edip ihanetine karşılık onu ve DuMarin'in kızını öldürmeyi planlamışlarsa, onları bulduklarında kızın hamile olduğunu görmüş olabilirler miydi?

Özgürlükçüler baba ve anneyi öldürüp Kate'i bebek olarak ele geçirmişlerse onu kendi kötü planları doğrultusunda yetiştirmiş olabilirlerdi. Teşkilat'ın en iyi adamlarından birini öldürmek için görevlendirilmiş baştan çıkarıcı bir kız.

Onun gibi bir adam için bu akla gelmeyecek bir plan değildi. Planın en ilginç tarafı ise - yanlış anımsamıyorsa - DuMarin'lerin Ortaçağ'dan gelen atası Simyacı Valerian'dan başkası değildi.

Soyu düşünüldüğünde Kate Özgürlükçülerin arasında neredeyse kraliyet ailesinden sayılıyordu ve bu da durumu

Rohan için daha da tehlikeli bir hale getiriyordu. Çünkü batıl inançlarına karşın, kız kendini Rohan'a sevdirmeyi başarmıştı.

Fakat cevabı olmayan bir sürü soru ortalıkta dolanıyordu.

Gerald Fox gerçekten hayattaysa bu ne anlama geliyordu? Yoksa hayatını kurtarmak adına Özgürlükçülerin tarafına mı geçmişti? Peki ya Leydi Gabrielle? Ona ne olmuştu? Daha da önemlisi Kate tüm bunların neresindeydi?

Düşmanın birliğine dahilse neden James Falkirk onu kaçırmıştı? Yoksa tüm bunlar onu kandırabilmek için sahneye konmuş bir oyun muydu?

Kate görüldüğü kadar masum olabilir miydi? Nöbetçi kulübesindeki kırılgan güzel... Gerçek Kate o olabilir miydi? Hakkında daha fazla bilgi edinmeden bu sorunun cevabını asla öğrenemeyecek ve onun gerçek yüzünü asla göremeyecekti. Ve istediği tek şey onu daha iyi tanımaktı.

Hem de bu akşam.

Bölüm 8

Akşam olduğunda şatonun üzerine derin bir karanlık çöktü. Kate saate göz attı. Canavar'la akşam yemeği zamanı neredeyse gelmişti. Aşağı inip yemek odasında ona katıldığında mönüde yer almayacağını umuyordu.

Kaldığı odada bulunan tuvalet masasının önüne geçip saçlarını düzeltirken ödünç aldığı elbisenin göğüs kısmının fazlasıyla açık olduğunu fark ederek gerildi.

Günü oldukça güzel geçmişti - haftalar sonra ilk defa normal bir gün geçirdiği de söylenebilirdi. Öğleden sonra dinlenmiş, yaşananların ardından kendine gelmeye çalışmıştı. Yemek yemiş, banyo yapmış, hizmetlilerin getirdiği sandığın içinden yumuşacık bir elbise seçmiş ve uyumuştur - ta ki kaçakçıların kasabasındaki mahzene geri döndüğünü gördüğü bir kâbustan irkilerek uyanana dek.

Gözlerini açtığında güvende olduğunu anlamış ancak karakterinin tamamen dışında bir şey yaparak gözyaşlarına

boğulmuştu. Verdiği tepkiye kendi de şaşırmıştı, yine de yaşadığı onca korkunç şeyden sonra gecikmiş bir rahatlama yaşıyordu.

Kapının önünde duran nöbetçileri pek umursamasa da gururu hıçkırıklarının duyulmasına müsaade etmemişti, bu yüzden yastıklardan birine başını gömüp gizlice ağlamıştı. Bugün neredeyse ölecekti!

Yaşadığı sürece ayaklarının altında çıtırdayan kayanın parçalanma anını ve Rohan'ın kendini tehlikeye atarak canını kurtarmasını asla unutmayacaktı. Hayata tutunmaya çalıştığı sırada sadece dükün yüzünü görmüştü... Panikle kasılmış çenesini, parıldayan gözlerini. Korkusuzca onu kurtarmıştı.

Kate her nasılsa ona bağlandığını hissediyordu - bu bir çeşit şeref borcu ya da kan bağı gibi bir şeydi. Yine de tam olarak ona inanabileceğini sanmıyor, onun kötü biri olduğundan emin olamıyordu.

Ne de olsa hakkında iyi şeyler düşünmeye başladığı sırada Warrington zavallı tutsağı döverek konuşturabilmek için ona zindandan çıkmasını emretmişti!

Kate o anı anımsayınca huzursuzluğa kapılarak başını salladı. Peter'dan öğrenebileceği pek çok şey olabilirdi, ancak dükün ona yapabileceklerini düşününce endişeye kapılmadan edemiyordu.

Peter kaçırılmasında rol oynayan gözü kara adamlardan biri olduğu için iyi bir dayacı hak ediyor olabilirdi. Ama her şeyin bir ölçüsü vardı.

Rohan genç adamı gebertene kadar dövdüyse bu onun koruyucu karakterine gölge düşürecekti - ve bu Kate için kötüye işaretti.

Warrington gibi iri bir adam kendinden çok daha zayıf ve savunmasız bir adamı öldüresiye dövebilecek bir nitelik taşıyorsa, Kate ondan onurlu bir tavır bekleyemezdi.

Tanıştıkları anda onun istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek biri olduğunu anlamıştı zaten. Karşı konulmaz derecede kuvvetliydi ve sonuçta Kate ona hayatını borçluydu. Yatağına girmesini emretse kendini ona vermekten başka ne yapabilirdi ki?

Buraya ona sunulacak bir *hediye* olarak getirildiğini bir saniye bile unutmuyordu ve dükün gözüne hâlâ öyle göründüğünü biliyordu.

Şimdiye dek bir beyefendi gibi davranmış olsa da Kate ondan hâlâ çekiniyordu. Bu geceye dair ne gibi bir beklentisi vardı? Hayatını kurtardığı ya da ona sahip olduğunu düşündüğü için neler talep edecekti?

Birden korkuya kapıldı ve kendini kapana kısılmış gibi hissederek uzunca bir süre orada öylece durdu. *Aklımı kullanmak zorundayım*. Başını sallayarak aynadaki görüntüsüne baktı.

Kurtarıcısı hakkında böylesine kötü şeyler düşünmemesi gerekiyordu, yine de bir aptal gibi hayallere de kapılmamalıydı.

Dünyanın en ahlaksız adamıyla baş başa yemek yiyecek olması daha da şüphelenmesine yol açıyordu - özellikle de dün gece aralarında geçenlerden sonra.

Zaten birinin metresi gibi giyinmişti.

Sandıktaki elbiselerin içinden oldukça pahalı olduğu belli olan zümrüt rengi saten bir elbise seçmişti, ancak üzerine tam oturmadığından açık saçık duruyordu. Ayrıca omuz açıklığı ocak soğuşunda dondurucu bir etki yarata-

cağa benziyor, etekleri de iki santim kısa olduğundan ayak bileklerini görünür kılıyordu.

Hayır, asıl can sıkıcı olan nokta nedense kıyafetin üst kısmının göğüslerini fırlayacakmış gibi göstermesiydi. Kate yüzünü buruşturarak dekoltesini yeniden çekti.

Lanet olsun!

Şehirdeki son moda gereği belki de elbise böyle durmalıydı. Yine de alt kattaki ev sahibinin dikkatini çekme düşüncesi dahi içini pek rahatlatmıyordu.

Ah pekâlâ... Ödünç alınmış eşyalarla giyinen birinin kusurlu ölçüler karşısında şikâyet etmesi biraz güçtü. Elbisenin eteklerindeki tuzlu su lekelerinden kaçakçıların böyle güzel Fransız kıyafetlerini nasıl ele geçirdikleri anlaşıyordu. Büyük ihtimalle Londra'da yaşayan bir bayan Paris'ten ısmarladığı yeni elbiselerini bekliyordu.

Her halükarda elbise sabah giydiklerinden çok daha iyiydi. Üzerine uymuyor olabilirdi ama bu sabah ölümden döndüğü düşünülürse o kadar da endişe etmesine gerek yoktu. Yakında evine gidebilecekti. Önemli olan da buydu.

Kötü günler geride kalmış görünüyordu ve yakın bir zamanda sıcacık evine dönüp kitaplarına, notlarına ve demliğine kavuşabilecekti. Kaçırılmasıyla ilgili detayların ortaya çıkmasını ve bu yanlış yapan kişilerin cezalandırılmasını beklemekten başka bir şey kalmamıştı geriye.

Rohan adaleti sağlayacağına dair söz vermişti, bu yüzden Kate tüm kalbiyle onun dediğini yerine getireceğine inanmalıydı.

Gitmesine izin vermeden önce birlikte olmak isterse de Kate en azından bu durumdan zevk alacağını biliyordu.

Bu ahlaksız düşünce karşısında ürperdi ama saate bir

kez daha endişeli bir şekilde göz atınca gitme zamanının geldiğini anladı. Dük onu bekliyordu. Kate geç kalarak onu kızdırmamalıydı.

Saçma son bir fırkete taktı ve derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışarak üzerini düzeltti. Mum ışığında aynadaki yansımasının yeterince zarif olduğuna ikna olduktan sonra dekoltesinin gereğinden fazla baştan çıkarıcı görünmesinin kendi hatası olmadığına karar verdi.

Bekâretini kaybetme kaygısını üzerinden atmaya çalışarak ayağa kalktı ve üzerinde saten elbisesiyle süzülerek kapıya doğru ilerledi. Kulpu kavradığında ise hissettiği korku yerini heyecana bıraktı.

Odadan çıkar çıkmaz nöbetçileri fark edip şaşırdı. Parker ve Wilkins kapının iki yanında duruyordu. “Siz hâlâ burada mısınız?” diye sorarken cevap alamayacağından emindi ancak kafasında birden bir soru belirdi. *Burada tutsak mıyım?*

Dük başka ne gibi bir sebeple kapısının önüne muhafız dikebilirdi ki? Kapıyı arkasından çekerken şüpheli düşüncelerine yenileri eklenmişti. Yoksa yeniden kaçmasından mı korkuyordu? Belki dük de ona inanmıyordu?

Ne olursa olsun bu iyiye işaret değildi ve Kate nöbetçilere bu konuyla ilgili soru sormanın faydasız olduğunu biliyordu. Adamların dük emretmeden yerlerinden kıpırdamayacaklarının farkındaydı. İkili her bir hareketini temkinli bir şekilde izlerken öylece duruyordu.

“Acaba bana yemek salonunun nerede olduğunu gösterebilir misiniz?” diye sordu adamlara.

Dün geceki ve bu sabahki haline kıyasla şimdiki medeni halini gören nöbetçiler açıkça şaşkınlardı.

Parker onun dekoltesine bakmamak için büyük çaba sarf ederek boğazını temizledi. “Size eşlik edelim leydim. Bu taraftan...”

Kate kapının iki yanında duran adamların yol göstermek için harekete geçmelerini izledi.

Gölgeler içindeki uzun koridorda ilerlemeye başlayıp dün gece onu kaderiyle baş başa bırakan dükün odasının önünden geçtiler. *Taş kalpli yaratıklar.*

Zindandaki mahkûmlardan tek farkının daha iyi koşullarda tutulması olduğunu fark ederek iki tarafında ilerleyen muhafızlar eşliğinde taş merdivenlerden inmeye başladı.

Gecenin çökmesiyle merdivenler kasvetli bir görünüm almıştı. Canavar’la karşılaşacak olmasının verdiği korku kalbinin giderek daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu. Adamın niyetinin ne olduğunu anlamadan kartlarını açmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Eldred onu ve muhafızları merdivenlerin dibinde bekliyordu. “Bayan Madsen,” diyerek gölgelerin arasından sıyrıldı ve onu başıyla selamladı. “Majesteleri sizi yemek salonunda bekliyor. Beni takip edin lütfen.”

Muhafızları gönderip ona yol gösteren uşağı takip eden Kate başına her an bir şey gelebilecekmiş gibi tetikteydi.

Karanlıkta boş bir mağarayı andıran büyük salonun önünden geçip gotik bir koridorda ilerlemeye başladılar. Her iki tarafta da pek çok kapı vardı ama çoğu kapalıydı, muhtemelen şatonun sıcak kalmasını sağlamak için böyle si gerekiyordu.

Eldred onun önüne geçti ve efendisine konuğunun geldiğini haber vermek üzere duvarları kırmızı renge boyalı

geniş odaya girdi. Dük şöminenin yanında tek başına oturuyordu.

Rohan çıtırdayan alevleri izleyerek brendisinin tadını çıkarıyordu. Parmaklarının kadehin kenarında gezindiğini gören genç kız beklenmedik bir şekilde ürperdiğini hissetti. Kadehi tutuşu dün gece göğüslerine dokunuşunu anımsamasına yol açtığından içi tuhaf bir hisle dolmuştu.

Kadehi dudaklarına götürüp içkisinden bir yudum aldığında Kate kendine gelebilmek için bir an gözlerini kapamak zorunda kaldı. *Ulu Tanrım.*

Uşak ciddi bir ses tonuyla, “Majesteleri... Bayan Madsen,” dedi.

Dük bakışlarını üzerine çevirirken Kate yanaklarının kızardığını hissetti. Adam ona tehlikeli bir şekilde gülümsemişinde ise dün geceki okşayışları unutmayı denedi.

Rohan oturmakta olduğu deri koltuktan yavaşça kalkarken Kate başını dik tutmaya çalışarak salona girdi.

Utancını gizlemek için var gücüyle savaş veriyordu. Ona karşı duyduğu isteği dışı vurursa durum oldukça rahatsız edici bir hal alabilirdi.

Ve tehlikeli.

Kuşkusuz adam bunu bir davet olarak algılayabilirdi. Ve bu kesinlikle bir davet değildi. En azından Kate böyle düşünüyordu.

Yaklaşırken adamın siyah pantolon ve koyu yeşil renkte kuyruklu bir ceket giydiğini gördü. Gömleği bembeyazdı ve boyun bağını inci bir iğneyle tutturmuştu. Uzun siyah saçlarını arkadan toplamıştı ve Kate ateşin yanına geçip ona katıldığında bakışlarının beğeniyle parıldadığından emindi.

“Bayan Madsen...” diyerek derin bir ses tonuyla onu selamladı Rohan. “Çok hoş görünüyorsunuz.”

“Ah teşekkür ederim.”

“Odan yeterince rahattır umarım.”

“Evet, oldukça rahat.” Kalbi rahatsızlık verecek kadar hızlı atıyordu.

Warrington onun yüzünü inceledi. “Dinlenebildin mi?”

“Evet, dinlendim. Teşekkürler,” diye cevap verdi Kate, adamın bakışlarında beliren endişeli ifadenin farkındaydı.

Birden kaşlarını çattı. “Gözlerin kıpkırmızı.”

“Hayır değil! Hmmm... Öyle mi görünüyorlar?” dedi başını önüne eğip ağladığının fark edilmemesini umarak. “Sanırım bugün ölümle burun buruna gelmek beni tahminimden fazla sarstı.”

“Ah pekâlâ. Bu anlaşılabilir bir durum,” derken dükün sesinde gülümser gibi bir tını belirmişti. “Ama artık hepsi geçmişte kaldı.”

Dük elini narin bir çiçekmiş gibi tutup dudaklarına götürdüğünde Kate irkildi ve ona kocaman açılmış gözlerle baktı.

Elini bırakmadan önce adamın ellerine bakarak Peter Doyle’u ne derece hırpaladığını ifade edecek işaretler aradı. Elllerinde hiç iz göremediğinde ise kendini rahatlamış hissetti.

“O halde,” dedi Rohan kızın elini bırakırken. “Bu gece beraberce hayatta kalmamızı kutlayacağız.”

Aman Tanrım. “Öyle mi yapacağız?” diye sordu Kate şaşırarak.

“Evet.” Rohan başını salladı. “Ne zaman ölümle burun

buruna gelsem böyle yaparım. Bu şekilde davranmanın zevk verdiğine inanıyorum. İnsana yaşamının ne demek olduğunu hatırlatıyor. İçki içer misin? İhtiyacın varmış gibi görünüyor.” İçkilerin durduğu tarafa yöneldi.

Kate dönüp onu ihtiyatlı bir hayranlıkla izledi. “Sen... Bunu sık yapar mısın?”

“Kutlama mı? Tanrım evet.” Hinzırca gülümsedi.

“Demek istediğim... Sık sık ölümle burun buruna gelir misin?”

Rohan kahkaha attı. “Bir kadeh brendi ister misin?”

“Hmmm... Kuvvetli içkileri pek sevmem.” Bu gece kafasını bulandırmak istememesinin kendince geçerli nedenleri vardı.

“Bir kadeh şaraba ne dersin?”

“Olabilir,” dedi Kate omzunu silkerek.

“Harika.” Kızın sorusunu görmezden gelerek rahat bir tavırla kristal bir kadeh alıp şarap şişesine uzandı. “Hayran kalacağından eminim, şimdiden uyarayım.”

Kate temkinli bir şekilde onu izlemeye devam ediyordu.

“Bu benim en sevdiğim şarap ve genelde kimseyle paylaşmam.”

“Onur duydum.” Mahzende kilit altında tutulduğu süre boyunca hayatından endişe etmiş ve kimse ona bu kadar iyi davranmamıştı.

“İşte hazır... Fransa’nın kalbinden kopup gelen enfes bir beyaz şarap.” Elinde kadehle ona doğru yaklaştı. “Keyfini çıkar,” dedi uzatırken.

“Teşekkür ederim majesteleri.” Kate kadehi ondan alırken merak içindeydi. Adam onunla flört mü ediyordu

yoksa onu sadece rahatlatmaya mı çalışıyordu? Gülümseyerek kadehi dudaklarına götürürken birden duraksadı.

Kaçakçıların verdiği afyonlu şarabı ve etkilerini anımsayarak korkuya kapıldı.

Rohan sabırsızca onu bekliyordu. “Hadi dene.”

Kate bocaladı ve ne kadar gergin olduğunu dışa vurmadığını umarak şarabı kokladı; bir yandan zaman kazanıyor bir yandan da içkinin içine bir şey katılıp katılmadığını anlamaya çalışıyordu.

Rohan tek kaşını kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

Kate zindana uzanan merdivenlerden inmeden önce hissettiği tereddüdü anımsadı. Dük ona orada hiçbir şey yapmamış, sadece adaleti sağlamaya çalışmıştı. Bu düşünceyle birden gülümse-di ve ilk yudumu almak için cesaretini toplamaya çalıştı.

Şarabı usulca yudumlayıp aromasının tadına vardı... Kayısı, armut, vanilya ve tarif edilemeyecek güzellikteki bir çiçek tarlasını andıran bir-iki tat daha...

“Çok güzel,” diye mırıldanırken bakışlarını ona çevirdi. Ona inanmadığı için kendinden utanıyordu. “Yaz tadında.”

“Evet, bu çok doğru bir anlatım.” Bakışları derinlik kazanırken gülümsemesi genişledi. “Etrafımızı saran buz ve kardan sıyrılmamızı sağlayacak hoş bir değişiklik.”

Kate yanaklarının pembeleştiğini hissetse de gözlerini ondan alamıyordu. Bir yudum şarabın bu kadar hızlı etki etmesi mümkün değildi, ancak üzerindeki bakışlar da aynı etkiyi yaratıyordu.

Bir doksan boyunda, güçlü, esmer ve yakışıklı bir adamın ilgisini çekmek içinde inanılmaz hisler yaratıyordu.

Rohan onun dudaklarına uzun uzun bakınca Kate bir an için dudaklarının birleşeceğini sanarak nefesini tuttu. Sanki dükün de aklından geçen buydu, ama kendine hâkim oldu ve bakışlarını kaçırıp hızla bir adım geriledi.

Başka tarafa dönerken, “Yemeğimiz birazdan hazır olur,” dedi kibar bir el hareketiyle masayı işaret ederek. “Geçelim mi?”

“Ah evet, elbette.” Gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalıştı ve ona doğru döndü. “Ama majesteleri... Öncelikle söylemem gereken bir şey var.”

“Nedir?” diye sordu Rohan merakla.

Kate onun gözlerinin içine baktı. “Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için. Daha önce söylemediğim için özür dilerim ama tüm bu olanlar...”

“Özür dilemene gerek yok, rica ederim.”

“Hayatını benim için tehlikeye attığını düşündükçe...” Ona doğru bir adım attı. “Yani beni tanıımıyorsun bile!”

“Sadece sana zamanında erişebildiğim için mutluyum.”

“Ben... Bu yaptığını hayatım boyunca unutmayacağım. Sana hayatımı borçluyum.”

“Hadi gel,” diye gülümseyerek işaret etti Rohan. “Sana yerini göstereyim.”

Kate şaşkınlıkla başını sallayınca Rohan elini sırtına koyup onu masaya yönlendirdi. Bu hafif dokunuşuyla bile ona sahip çıkar gibiydi.

Sandalyeyi çekip oturmasına yardım ederken onun gücünü tüm varlığıyla hisseden Kate gözlerini kırpıştırarak yerine oturdu. Sandalyeyi geriye iten dükün kollarına değen parmakları ise vücudunun bir anda uyarılmasına neden oldu.

Bir an sonra dük yavaşça masanın etrafından dolanıp onun tam karşısına oturdu. Kate onun bakışlarını üzerinde hissediyor, ancak ona bakmaya cesaret edemiyordu. O gözlere tekrar bakamayacaktı. Tüm cesareti dokunuşuyla uçup gitmişti sanki. Bakışlarını çevirmemeye ve karşısındaki adama duyduğu ateşli isteği yok saymaya kararlıydı. Bu delilikti! Hediye olarak verildiği adamın önünde bir aptal gibi görünmek istemiyordu. Bu onun için aşağılayıcı bir durum olacaktı. Warrington kadınları yatakta ısınmak için kullanan, kaçakçılarla kanunsuz işler yapan bir ahlaksızdı. Üstelik sıradan bir kızın hayatını mahvetmenin ne anlama geleceğini dahi düşünmeyecek kadar tehlikeliydi.

Dükün ne kadar ayartıcı olduğunu unutmak için önündeki porselenleri dikkatle inceledi. Kenarları yaldızlı tabakların üzerine aile amblemi işlenmişti. Çatal bıçakların saplarına da çiçekli bir W harfi kazınmıştı. Warrington’la arasında elma ve armutla dolu kristal bir kâse duruyor, meyveler mum ışığında kırmızı ve altuni tonlarda parlıyordu.

Sessizlik giderek uzuyor ve adam deney yapan bir bilim adamı gibi hâlâ onu izliyordu.

Kate sonunda derin bir nefes alıp ona bakmak için kafasını kaldırdı. “Beni izliyorsun.”

“Güzelliğin bana zevk veriyor.”

Kate endişeyle kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

“Kate, lütfen rahatlamaya çalış...”

“Sen böyle şeyler derken nasıl rahat olabilirim?”

“Yalan söylememi mi tercih edersin?”

“Hayır, elbette hayır,” dedi Kate oturduğu yerde rahat-sızca kıpırdanarak.

“Güzel. Çünkü birbirimize karşı dürüst olmamızı tercih ederim.”

“Kesinlikle! O halde belki soruma cevap verebilirsin.”

Rohan omzunu silkti. “Atış serbest.”

Kate ona tereddütlü bir şekilde bakarken adamın ilgili bakışlarına anlam veremedi.

“Kapımın önünde neden muhafızlar var?”

“Beni dışarıda tutmak için elbette.”

Kate bu espriye gülmedi.

“Birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini söyledin.”

“Seni korumak için oradalar, Kate. Başına gelenlerden sonra güvende olduğunu hissetmek hoşuna gider diye düşünmüştüm.”

“Ah...”

Dük onu inceledi. “Seni rahatsız etmediler değil mi?”

“Hayır, beni rahatsız etmediler. Sadece onların kapımın önünde dikildiklerini görünce bir tutsak olup olmadığını düşünmeden edemedim.”

“Bir tutsak olsaydın seni yemeğe davet eder miydin?”

Kate birden duraksadı, adamın bu sözleri sarf ederken yüzünde beliren ifadeden kendisini bir tür yemek olarak gördüğünden şüphelenmeye başlamıştı.

Onun bu halini fark eden Rohan derin bir iç geçirip, “Ah sevgili Kate... Sen şimdi yemeğe de ilaç koyduğumu düşünüyorsundur,” dedi.

“Koydun mu?” diye fısıldadı Kate bakışlarını adamın yüzüne dikerek.

“Elbette koymadım.” Ciddi bir ifadeyle öne doğru eğilip ona uzun uzun baktı. “Bana güvenmeni istiyorum Kate.”

“Pekâlâ. Tutsağın değilsem, o halde eve geri dönebileceğimi söyle bana.”

“Hımmm...” diye cevap vermeye çalışan düğ gözleri durumu değerlendirircesine parıldarken arkasına yaslandı. “Korkarım durum o kadar basit değil Kate...”

Biliyordum! Kate birden kanının donduğunu hissetti. “Neden peki?”

“O’Banyon hâlâ dışarıda,” diyen Rohan’ın sesi oldukça sakin çıkıyordu. “Adam seni yeniden kaçırmayı deneyebilir.”

“Bunu Peter Doyle mu söyledi?”

“Evet. Bu da söyledikleri arasındaydı.”

“Anlat bana, lütfen! Benim de bilmeye hakkım var.”

Rohan ona uzun süre baktıktan sonra sözlerini dikkatle seçerek açıklama yapmaya başladı. “O’Banyon ne yapmaları gerektiğine dair onlarla iletişime geçecekmiş. O hâlâ senin onların elinde olduğunu sanıyor. Caleb’e O’Banyon’dan mektup gelir gelmez bana getirmesini söyledim. Adam Pete ve Denny’ye seni nereye götürmeleri gerektiğini yazacakmış. Bu sayede biz de onun nerede saklandığını anlayacağız. Onun nerede olduğunu öğrendiğimiz an inan bana onunla bizzat ilgileneneceğim.”

Kate ona merakla bakıyordu.

“Bu arada...” diye ekledi düğ karanlık bir ifadeyle. “Sanırım burada kalman en mantıklısı. Burada güvende olacaksın.”

Kate bembeyaz kesilmişti. “Burada... Seninle mi kalacağım?”

Rohan tek kaşını kaldırarak ona sert bir bakış attı. “Seni daha fazla rahatsız etmemeye çalışırım.”

“Hayır, öyle demek istemedim. Ben sadece... Evime dönmek istiyordum.”

“Henüz gidemezsin. Bu hiç güvenli değil.”

“Sana yük olmak istemiyorum.”

“Adaleti bulacağıma dair sana söz verdim Kate. Ve tüm bunlar sadece senin için değil...” Kadehini eline aldı. “Ben bu adamların efendisiyim ve bu adamlar kanunsuz işlere bulaştılar. Seninle ilgilenmek sorumluluğum haline geldi.” Duraksadı. “Görevim.”

“Anlıyorum,” dedi Kate bakışlarını önündeki boş tabağa çevirerek. Bir yandan da adamın kendisini baştan çıkarmak için böyle bir bahane uydurduğunu işaret eden bir delil arıyordu. “Peki bunun ne kadar süreceğine dair bir fikrin var mı?”

Rohan kafasını salladı. “Bunu bilmenin tek yolu...” Kızın ne kadar gergin olduğunu bakışlarından anlayabiliyordu. “Bunun senin için ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin ediyorum Kate, ancak buradaki ziyaretin süresince rahat etmen için elimden geleni yapacağım, tabii hizmetkârlarım da.”

“Nankörlük yapmak istemem... Ama onca zaman Doyle’ların mahzeninde kalmam ve tüm bu yaşananlar... Ben evimi özledim.” Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissederek bakışlarını ondan kaçırdı.

Adam uzun bir süre hiçbir şey söylemese de Kate onun bakışlarını üzerinde hissediyordu.

“Beni anlamaya çalış Kate,” dedi dükkân sonunda. “Burada olmak istemediğini biliyorum, ancak bana güvenmekten başka çaren yok ne yazık ki...”

Ben de bundan korkuyorum işte! Ona endişeli bir ifadeyle baktı. “Bana Peter’in ne söylediğini anlatacak mısın?”

Rohan ona cevap veremedi Eldred salona girip, “Majesteleri... Bayan Madsen... Yemek servisi başlamak üzere,” diye duyurdu.

Tam o anda ellerinde gümüş tepsiler ve servis tabaklarıyla yemek salonuna giren hizmetlilere baktı Kate istemsizce.

Eldred beyaz eldivenli ellerini kenetlemiş halde yemeklerin masaya yerleştirilmesini izliyor ve ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu. “Soslu istiridye. Kavrulmuş lahana, havuç ve patates eşliğinde dana fileto. Garnitürlü kızarmış tavuk...”

Uşak saymaya devam ederken hizmetlilerin bir kısmı servis tabaklarını masaya koyup gümüş kapakları açıyor, bir kısmı da kadehlere şarap dolduruyordu.

“Fransız fasulyesi, havuç ve karnabahar ile ızgara edilmiş mersin balığı. Tavşan yahnisi. Kuşkonmazlı bıldırcın. Ve son olarak...” Düke doğru eğilerek ekledi: “Etli tart.”

“Harika,” diye mırıldandı dük tasvip edercesine.

Eldred saygıyla yerinden doğruldu. “Başka bir arzunuz var mıydı efendim?”

“Teşekkür ederim Eldred. Şimdilik bu kadarı yeterli.”

Uşak reverans yapıp hizmetlilere dışarı çıkabileceklerini işaret etti. İkiisi hariç hepsi geldikleri gibi tek sıra halinde dışarı çıkmaya başladı. Kalan ikili ise yemek esnasında ihtiyaç duyulur diye duvarın kenarındaki gölgelerin arasına çekildi.

Rohan aç bir kurt gibi dikkatini önündeki ziyafete çevirdi. “Nereden başlasak?” diye mırıldandı kendi kendine.

“Formunuzu nasıl koruduğunuzu düşünmeden edemiyorum.”

“Oldukça hareketli bir hayatım var,” diyen dük hınzırca gülümsedi. “Kadehimi senin için kaldırıyorum sevgilim.”

“Daha neler,” diye mırıldanan Kate adamın kaldırdığı kadehi görünce kendi kadehini kaldırmadan edemedi.

“Tanışmamıza,” dedi Rohan. “Ayrıca hayata bir kez daha tutunmamıza. En önemlisi de genç bir bayanın inanılmaz cesaretine.”

Kate onun göz kırptığını görünce adamın boğazını sık-makla bayılıp kendinden geçmek arasında kaldı.

“Bana Peter Doyle’un başka neler anlattığını söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Bu kadar güzel yemeğin arasında ondan bahsetmek istemiyorum,” diye karşılık verdi Rohan. “Hem de hepsi İngiliz yemeği ve soğumadan her birini tatmamız gerekiyor. Sağlığına...” Uzanıp kadehini onunkine değdirerek şimdilik konunun kapandığına işaret etti.

“Warrington.”

“Hadi ama Kate. Yemekte münakaşa olmaz. Bu hiç me-deni değil.”

Canavar onun terbiyesini mi eleştiriyordu? “En azın-dan Peter’in...”

“Kate! Yemekten keyif alacağına eminim,” diyen dükün sesi oldukça sertti. “Bak aşçı senin için neler hazırlamış.”

“Benim için mi?” dedi Kate şaşırarak. “Ben sadece bir tutsağım.”

“Tutsak ya da misafir, bunlar anlamsal şeyler. Hizmet-lilerim sadece seni memnun etmek istiyorlar. O halde...” İri elleriyle çatal bıçağı kavradı. “Artık yemeğe başlayalım mı ne dersin? Hayatta zevk alacak o kadar az şey var ki eli-mizden geldiğince bunlardan faydalanmamız gerek.”

Kate dişlerini sıktı. Şu anda çenesini kapatıp yemeğini yemesi gerektiğini biliyordu.

Ayrıca yemeklerin ağız sulandıran kokuları burnuna geldikçe sorduğu soruya şu an için cevap alamayacağından da giderek emin oluyordu. En azından o mahzende değildi ve bugün ölümden dönmüştü.

Belki de haftalar sonra elde ettiği özgürlüğün tadını çıkarmalıydı.

Rohan'ın yemeklere doğru başını sallaması Kate'e yaralı vahşi bir hayvanın yemek yemesi için çağırılmasını anımsattı.

Çektiği onca çileden sonra bu hale mi gelmişti yoksa? Gerçi Dartmoor'da şahinler ve vahşi atlarla bir arada yaşadığı düşünülürse pek de evcil olduğu söylenemezdi zaten.

Adama endişeli bir bakış attıktan sonra çatalını kavrayıp ona akşam yemeğinde eşlik etmeye başladı.

Bölüm 9

Gece ilerleyip şamdanlarda yanan mumlar erirken ve şöminede ateş çıtırdarken Rohan karşısında oturan kızıdan etkilenmesinin bir sorun yaratıp yaratmayacağını merak etti.

Bu gecenin tek amacı onu daha yakından tanıyabilmek ve inceleyebilmektir, fakat düşman tarafından gönderilen bir casus bile olsa onun ellerinde ölmenin hiç de fena bir şey olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Kızın ketumluğu ilgisini çekiyordu. Ona hâlâ güvenmiyordu ama açıkça belli olan kırılganlığı, gözyaşlarını tutmaya çalışırken utanması, evini özlediğini söylerken yüzünde beliren içten ifade koparıp attığını sandığı kalbine dokunmayı başarmıştı.

Aradan geçen iki saat boyunca onu izleyip dinlemiş ve kendisiyle ilgili anlattıklarının gerçek olup olmadığını, görünürdeki masumiyetinin bir tür oyun olup olmadığını anlamaya çalışmıştı.

Dudak uçuklatan elbisesinin içindeki her hareketine dikkat kesilmiş, yüzünden ve gözlerinden geçen her ifadeyi özümsemeye çalışmıştı.

Onu gözlemlemeye çalışırken yanlış bir söz ya da aldatıcı bir işaret aramış, anlattıklarından türlü manalar çıkarmaya çalışmıştı.

Gerçekten de onun asıl yüzünü görme çabası onu daha da dikkatle süzmesine neden olmuştu ki bu zamana dek hiçbir kadına bu kadar odaklanmamıştı.

Onunla ilgili tüm şüphelerine rağmen tatlı servisi başladığında yakın iki arkadaş gibi sohbet eder hale gelmişlerdi. İkisi de bugün ölümle burun buruna geldiğini unutmuştu, hatta Rohan ailelerinin yüzyıllardır birbirlerini öldürmek için plan yaptığını bile hatırlamıyor gibiydi.

Kızın boynu inanılmazdı... Narin kulak memelerinin aşağısındaki kavisli süt beyaz ten, parfüm kokan saçlarının döküldüğü kısım...

Şarap duyularını uyarırken aklı kendince bir yolculuğa çıkıyordu. Üç gündür bir kadınla birlikte olmamıştı ve dün gece kendini nasıl hissettiğini net olarak anımsıyordu. Kendini tutmasına karşın onu hâlâ çok istiyordu.

Dudakları çiyle kaplı gülleri andırırken, parıldayan zümrüt yeşili gözlerini kadifemsi siyah kirpikler gölgeliyordu.

Mum ışığı çıplak omuzlarının üzerinde dans eden kahverengi saçlarına ısıltılı bir derinlik katıyordu.

Karamelli sosu pastanın üzerine değil de göğüslerinin arasına döküp yalamak istemesi çok mu yanlış bir düşünceydi? Ona karşı duyduğu tehlikeli arzuyu dizginleyebilmek için olağanüstü bir çaba harcıyor, ancak elleri bile onun beyaz tenine dokunmak için sızlıyordu.

Şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra onun gerçekten masum olup olmadığını anlamanın tek bir yolu olduğuna karar verdi.

Eğer gerçekten düşmanların yolladığı bir casussa bakire olmasına imkân yoktu. O halde onu yatağına götürmek için hevesle ayartabilir ve dün akşam yarım bıraktığı işi tamamlayabilirdi.

Bunun sonucunda iki durum baş gösterebilirdi: Kız gerçekten Özgürlükçü bir casussa onunla birleşmek Rohan'ın kendinden nefret etmesine neden olacaktı. Saf ve masum ise... İşte o zaman da sonuç değişmeyecek ve Rohan yine kendini kötü hissedecekti.

Babası küçükken ona 'kırdığının bedelini ödemen gerek' demişti. Rohan bu kızla yatarsa ve kızın bakire olduğu ortaya çıkarsa sonsuza dek ona bağlı kalmak zorundaydı. Bu yüzden hiçbir zaman bakire kızlarla beraber olmuyor, tecrübeli bayanları seçip ilişki sonrasında arkasına bile bakmadan kendi yoluna gidiyordu.

Tüm bunlar aklından geçerken kadehini parmakları arasında çeviren kızı izliyordu. Kendini rahat hissedip konuşması için ona bol bol şarap içirmişti ve şimdi ikisi de samimi bir hava içindeydi.

Kate ona sevdiği şeylerden bahsetmeye başlamıştı bile. "Kitaplara karşı bir zaafım var."

"Ne tür kitaplar?"

"Her çeşit." Beyaz omzunu silkmesiyle onu büyüledi. "Tarih, bilim, doğa felsefesi."

"Gerçekten mi?" Hareketli bir hayatı olduğundan kitaplara pek fazla zaman ayıramamıştı.

"Ah evet. Özellikle de eski kitaplar. Yolculuk hikâyeleri

ve gotik romanlar,” diyen genç kız gözleri ışıldayarak alt dudaklarını ısırıldı. “Yani hayaletleri, lanetleri konu alan.”

“Ulu Tanrım.”

“İnlemene gerek yok,” diyerek itiraz etti Kate. “Ne kaçırdığını bilmiyorsun. Bahse girerim bir tane bile bu türde bir roman okumamışsındır.”

“Bu türü bizzat yaşıyorum,” diye mırıldandı Rohan belli belirsiz.

“Efendim?”

“Duymadın mı? Bu şato perili. Gri Leydi her an kendini gösterebilir,” dedi Rohan düz bir ses tonuyla. “Özellikle merdiven boşluğunu sevdiğini anlayacaksın.” Kızın yüzünü buruşturduğunu görünce ekledi: “Şaka yapmıyorum!”

“Majesteleri!” Zümrüt yeşili gözlerini kısarak ona bakarken başını salladı. “Hayaletlere inanıyor olamazsınız!”

“Daha da tuhaf şeylere inanıyorum!”

“Peki öyleyse. Kimmiş bu hayalet?”

“İlk Warrington Düşesi Mathilda... Kocasını tarafından boğularak öldürüldüğü biliniyor.”

Kate bir an için onun yüzünü inceledi. “Şimdi aklıma geldi... Kaçakçılar soyunuzdaki lanet hikâyesinden bahsederek beni korkutmaya çalışmışlardı. Nasıl bir hikâyeye bu?”

Rohan parmaklarını usulca masaya vurarak ona uzun bir süre baktı. Onun numara yaptığını, şatoyu lanetleyen adamın soyundan geldiğini ve hikâyeyi zaten bildiğini varsayarak gerçek yüzünü ortaya çıkarabileceğini düşünüyordu.

Aslında batıl inançları olduğu için bu lanet hikâyesinden bahsetmekten hoşlanmıyor, hikâyeye hakkında konuşmanın uğursuzluğuna inanıyordu.

Fakat Kilburn lanetinden bahsederek aslında daha derin konulara rahatlıkla girmelerini sağlayabilirdi.

Rohan sonunda derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. “Uzun bir süre önce ilk Kilburn Lordu, Kara Prens Edward’ın şövalyesiymiş ve onun sadık adamlarından biriymiş. O zamanlar atalarım Kilburn Lordu olarak bilinirlermiş. Babam yaşıyorken Lord Kilburn benim resmi olmayan unvanımdı.”

“Anladım.”

“Her neyse, o zamanlar Prens Edward’ı öldürmek için bir komplo düzenlenmiş. O günlerde adalet hızla sağlanırmış ve bu komployu düzenleyenlerin hepsinin bulunması, ölü ya da diri halde getirilmeleri için emir çıkarılmış. Lord Kilburn ise bu adamların içinde kimsenin takip etmek istemediği adamı, Simyacı Valerian’ı bulup getirmek için gönüllü olmuş.”

“Ne kadar cesurmuş...”

Rohan bu övgü karşısında tek kaşını kaldırdı. “Diğer şövalyeler Simyacı’nın kara büyüünden korktukları için bu görevi üstlenmek istememişler.”

Kate bir an için dudağını ısırıldı. “Simyacı Valerian... Bu isim neden bana tanıdık geliyor? Bu ismi daha önce duyduğuma yemin edebilirim.”

“Duydun mu?” Rohan onun yüzünü dikkatle inceledi ancak kızın bakışlarında hilekârlıktan iz yoktu.

“Nasıl bir adamdı? Bir çeşit astrolog muydu?”

“Ah kendince ünü olan bir çeşit büyücü.”

“Bu isme okuduğum tarih kitaplarından birinde rastlamış olmalıyım.” Başını sallayarak ona gülümsedi ve kendine biraz daha şarap doldurdu. “Devam et lütfen, hikâyeyi çok beğendim.”

“Lord Kilburn en sonunda Simyacı’yı köşeye sıkıştırınca büyük bir kavga çıkmış. Neye inanacağına kendin karar ver ancak söylentilere göre Simyacı’nın kara büyüyle ortaya çıkan birkaç iblisin de bu kavgaya karıştığı bilinir.”

“İblisler mi? Bunların hepsini kitaplarından okumadığına emin misin?”

Rohan ona boş bir bakış attı. “Her ne kadar iblisler bizim cesur lordumuza saldırmış olsalar da sonunda bir fırsat yakalayan lord okunu büyücünün kara kalbine saplamak için fırlatmış. Ama ne yazık ki onunkine değil karısının kalbine isabet ettirmiş.”

“Ah! Onun orada ne işi varmış?”

“Kavga onların evinde çıkmış. Kilburn Simyacı’yı evinde bulmuş ve ona pusu kurmuş. Karısı onun kollarında can vermiş. Aslında eskiler bu hikâyeyi anlatırken, canını kurtarmak isteyen Valerian’ın karısını kendine siper ettiğini söylerler.”

“Ne kadar korkakmış!”

“Oldukça. Yani anlayacağın üzere aslında karısının ölümü Valerian’ın elinden olmuş, ancak bu durum onu sadece daha da öfkeliendirmiş. Üzüntü ve öfke kendini savunmasına mani olmuş, birkaç dakika içinde o da can vermiş. Fakat son nefesini verirken karısının ölümü yüzünden tüm Kilburn lordlarını lanetlemiş, tek arzusu onların da kendi karılarını öldürmeleriymiş.”

Kate kocaman açılmış gözlerle ona baktı.

“Gri Leydi Mathilda kocası tarafından öldürülen ilk Warrington gelini olmuş ve... Korkarım bu lanetin son kurbanı da değil.”

“Ah lordum... Şimdi asla uyuyamayacağım.”

Rohan ona gülümsedi ama bakışları acımasızdı. “Birkaç yüzyılda bir her ne oluyorsa lanet yeniden kendini gösteriyor. İddiaya göre Simyacı’yı vuran zavallı Lord Kilburn karısı Mathilda’yı boğmuş.”

“İddiaya göre mi?”

“Hikâyeyi anlatan bazı kişiler kovulmuş bir hizmetlinin bunu yaptığını söylüyor. Bazıları ise bebeğini kaybettikten sonra kadının kendini astığını, ancak Kilburn’un karısının kilisenin bahçesine gömülebilmesi için suçu üstüne aldığını söylüyor.”

“Ne kadar üzücü!”

Rohan başını sallayarak içini çekti. “Ondan sonra üçüncü düğün var, o da iddiaya göre karısını şatonun damından aşağı itmiş.”

“İddiaya göre mi?”

“Rüzgâr ya da iyi yerleşmemiş taşlar yüzünden kayıp düşmüş olabilir.”

“Öyle olduğunu umalım.”

“Bir de yedinci düğün var, karısıyla en yakın arkadaşını uygunsuz bir halde yakalamış ve bunu söylediğim için beni affet ama ikisini de vurmuş. Bunun iddiası filan yok.”

“Ne kadar korkunç!” Bir an için sessiz kaldıktan sonra kadehine dikkatle baktı. “Pekâlâ,” dedi ona muzip bir şekilde göz atarak. “En azından lanet sayesinde peşindeki kadınları kendinden uzak tutabiliyordur. Dürüst olmak gerekirse gerçekten çok akıllıca! Çöpçatanlık yapan anneleri kendinden uzaklaştırmak için ne kadar da kusursuz bir plan! Harika bir bahane!”

“Efendim?”

“Şimdi senin bu zamana dek nasıl bekâr kalabildiğini

anlıyorum. Gerçekten dahice bir buluş! Bu lanet hikâyesini sen mi uydurdun yoksa atalarının başlattığı bir şey mi? Peşinden bir sürü kadının koşması bir düğün için ciddi bir sorun olmalı.”

“Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Rohan şoke olmuş bir ifadeyle.

“Kesinlikle!” Kahkahalara boğuldu. “Kendini sana vermek isteyen onca güzel bayan içinde Kilburn lanetinden korkmayacak kadar cesur olan var mı?” derken yüzünde dramatik bir ifade belirdi. “İnan bana seni anlıyorum. Bunun gibi bir hikâyen olmasa bir dakika bile huzur içinde kalamayacağından eminim. Ama yine de bu senin için bir kayıp sayılmaz...” Gözleri hınzırca parıldadı. “Yani çekiciliğini olumsuz manada etkilemiyordur. Ayrıca gotik romanlara düşkün olan kızlar bu lanet hikâyesine eminim bayılıyordur.”

Rohan onun bu umursamaz hali karşısında kaşlarını çattı. “Sadece sorduğun soruya cevap verdim. Kimse sana bu hikâyeye inanmak zorunda olduğunu söylemiyor.”

“Güzel. Çünkü inanmıyorum. Çünkü anlattıkların saçmalıktan ibaret,” diyen Kate’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Ben bazı insanlar gibi kolay kandırılabilir yapıda biri değilim.”

Rohan kızın bu alaycı tavrına inanamıyordu... Korkunç bir canavar olarak görülmesine rağmen kız açıkça onunla alay ediyordu. Benzi atıp titreyerek hayatını kurtarmak için çoktan kaçmaya çalışması gerekirdi, ama aksine oturduğu yerden kanarya yutmuş bir kedi gibi sırtıyordu.

Rohan konuyla ilgili tek kelime etmeksizin önündeki pastadan kocaman bir lokma alıp şarabını yudumladı.

“Sorun nedir?” diye sordu Kate.

“Hiçbir şey,” diye homurdandı.

Kate kaşlarını çatı. “Tüm bunlara gerçekten inanmıyorsun değil mi?”

“Elbette inanmıyorum,” dedi Rohan kendinden emin bir tavırla.

“İnanıyorsun! Hayaletler, lanetler... Hepsine inanıyorsun! Aman Tanrım!” Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Bu hayranlık uyandırıcı!”

“Konuyu kapatabilir miyiz?”

“Demek bu yüzden şatoya gelmiyorsun! Kaçakçıların şatoya gelmediğin için şikâyet ediyorlardı. Ama sen hayaletlerle ya da şeytanın ta kendisiyle bile savaşmaktan korkmayacak birine benziyorsun...”

“Hayaletlerden korkmuyorum!” diye belirtti Rohan.

Fakat Kate ona gülümsedi ve Rohan da kendini ona gülümserken buldu. *Kahretsin! Kız onun tüm kalkanlarını indirmesine neden olmuştu.*

“Sadece biraz batıl inançlıyım, hepsi bu! Öldürülen düşesler şimdiki dükten intikam almak istiyorlarmış. Yerimde olsan kendini nasıl hissederdin?”

“Endişelenme Rohan. Ben seni hayaletlerden korurum.”

“Seni küçük alaycı kuş!” Rohan başını salladı ancak bir yandan da masanın üzerinden uzanıp onu öpmek istiyordu. Bunun yerine bakışlarını kaçırıp tatlılara göz attı. “Orada duran limonlu tartı görüyor musun? Biraz daha devam edersen o tartı yüzünün ortasına yiyeceksin!”

“Ah hayır! Alnımdan vuracaksın beni!”

“Sadece önceden ikaz ediyorum.” Ona istekle baktı.

“Hadi Şimdi önündeki keki ya da her ne ise onu ye ve uslu bir kız olmaya çalış.”

“Bilmek istiyorsan söyleyeyim, onun adı Alman pastası. Hiç denedin mi? Nefis bir Şey. Al bak...” derken bir parça alıp masanın üzerinden eğilerek çatalı ona uzattı.

Rohan kızın dekoltesine hevesle bakarak dudaklarını araladı ve sunulan lokmayı kabul etti. “Hmmm... Çok güzelmiş.”

Kate gözleri ışıldayarak arkasına yaslanırken, “Sana söylemiştim,” dedi mutlulukla.

“Bir süre önce tatlıya hiç yerin kalmadığını söylediğini anımsıyorum.”

“Yavaş yavaş yiyorum. Ayrıca...” Tatlısından bir lokma daha aldı. “Getirilen sandıkta korse yoktu, bu yüzden kendimi oldukça rahat hissediyorum, yani istediğim kadar yiyebilirim.”

Bu küçük bilgi Rohan’ın bakışlarının kızın bedenine kilitlenmesine neden oldu. Tabii masadan görebildiği kadarıyla. “Yani demek istediğin...”

“Aynen öyle majesteleri. Bu akşam tamamen doğalım.” Baştan aşağı süzölmekten hoşlanıyormuşçasına kıkırdadı ve çekinmeksizin pastadan bir lokma daha aldı.

Tanrım, bu kızın insanı deli eden bir tarafı vardı! Şehvetin ve masumiyetin alışlagelmemiş bir karışımıydı sanki. Akıllı ve kurnaz. Çabuk sinirlenen tarafı hoşuna gidiyordu ama onu bu kadar rahat görmekten de zevk aldığını itiraf etmeliydi.

Korsesiz.

Neşesi mum ışığının kristal kadehler üzerinde titreşmesi gibi göz kamaştırıcıydı. Belki de soyundaki Valerian büyüü ona da geçmişti.

Rohan mahvolduğunu düşünmeye başlamıştı bile.

Aralarında görünmez bir bağın oluştuğunu görebiliyor ve bunun hakkında tam olarak ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“Yine bana bakıyorsunuz majesteleri?”

“Oldukça yaramaz olduğuna karar verdim. Ve bunu çok sevdim.”

Kate omzunu silkti. “Kutlama yaptığımızı söyleyen sendin. Neyse, bu tamamen senin suçun. Uslu durmamı istiyordun madem, o zaman bana bu kadar şarap içirmemeliydin.” Kadehin kenarından süzülen bir damlayı parmağıyla yakalayıp dudaklarına götürdü.

Kahretsin, onu izlemek bile Rohan’ın sertleşmesine neden oluyordu.

“Rohan...”

İsmi dile getirirken kedi gibi mırıldanması kanını kaynatıyordu. “Efendim Kate?”

“Artık daha ciddi konulardan bahsedebilir miyiz?”

Rohan ona arzuyla bakarken aklından geçenleri bir kenara itmeye çalıştı. “Evet. Sanırım artık daha ciddi konulardan bahsedebiliriz.”

“Soracağım pek çok soru var.”

“Benim de.”

“Senin de mi?”

Rohan kendini bir satranç oyununa hazırlayarak başını salladı. “Haber vermemizi istediğin birileri var mı? Güvende olduğunu bildirmek açısından?”

“Hayır, kimse yok.” Bakışlarını kaçırırken kafasını sallasa da gururundan ötürü çenesini dik tutmaya çalışıyordu.

“Biri olmalı...”

“Ama yok,” dedi kız keskin bir ses tonuyla. “Peter Doyle’un ne söylediğini bilmek istiyorum.”

Rohan onun gururundan ötürü kendini savunmaya çalıştığının farkındaydı.

“Anlattıklarımı doğruladı mı?” diye sordu ısrarla. “Kızları satmak için kaçırıyorlar mıymış?”

“Hayır.”

Kate’in gözleri kısıldı. “Emin misin?”

“Bana güven, kesinlikle eminim.”

Kate suratını asarak onun yüzüne baktı. “O halde bu... Onların hedefi olduğum anlamına geliyor.”

“Evet.”

Paniğe kapıldığı bakışlarından belli oluyordu. “Peki ama neden?”

“Sen söyl

Kate ona kafası karışmış bir halde baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Rohan bir an durdu ve başka bir yoldan ilerlemeye karar verdi. “Peter Doyle birilerinin babana ulaşmaya çalıştığını düşünüyor.”

“Ama bu imkânsız,” diye cevap verdi Kate. “Babam on yıldan uzun süre önce öldü.”

“Bundan emin misin?”

“Elbette eminim! Bu nasıl bir soru böyle!”

“Nasıl öldüğünü sorabilir miyim?”

“Denizdeyken öldü. Kaptandı. Hindistan’a giderken Afrika Boynuzu’nda gemisi korkunç bir fırtınaya yakalanmış. Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl bakıyorum?” diye sordu Rohan sakın bir şekilde.

“Sanki sana yalan söylüyormuşum gibi.”

Rohan arkasına yaslanıp ellerini kenetledi. “Söylese-ne...” dedi kızın öfkeli kaş çatışını umursamaksızın. “Neden Pete senin adının Fox olduğunda ısrar ediyor?”

Sorduğu soru açıkça onu üzmüştü. Kızın bembeyaz kesilen yüzünde sarsılmış bir ifade belirmişti.

Duygularını saklamaya çalışmaması Rohan’ın dikkatini çekmişti. Her şey yüzünden açıkça okunuyordu ve Özgürlükçü casuslardan hiçbirine duygularını dışa vurmaları konusunda izin verilmezdi.

Ayrıca kimse bu kadar usta bir oyuncu olamazdı, özellikle de üç kadeh şarap içtikten sonra.

Kız sorgulayıcı bakışlarına aldırmaksızın onun yüzüne bakıp, “Pekâlâ,” dedi başını sallayarak. “Sana anlatmam gereken bir şey var sanırım.”

Rohan hislerini açığa vurmayan biri olarak şu anda içinden geçenleri belli etmemek için ciddi çaba sarf ediyordu zira kızın sessizce fısıldadığı sözler yumruk yemiş gibi bir etki yaratmıştı. “Dinliyorum.”

“Aslında hiçbir mantığı yok. Yani hiçbir şeye dayandıramıyorum. Sadece bir çocukluk anısı...”

“Evet?” diyen Rohan onu cesaretlendirmeye çalıştı. “Devam et.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Tüm hayat hikâyemi dinlemek istemezsin.”

“Aslında dinlemek istiyorum,” dedi Rohan dirseklerini masaya dayayarak.

“Anımsadıklarım pek net değil çünkü beş yaşında falandım,” diyerek sözlerine devam etti. “Annemin ölümünden sonra karada yaşamak için gönderildim. Ah biraz geriye gidelim... Dediğim gibi babam kaptandı.”

“İsmi neydi?”

“Michael Madsen.”

Ya da Gerald Fox diye düşündü Rohan.

“Ben denizde doğdum,” dedi Kate. “Çocukluk yıllarımda babamın gemisinde yaşıyorduk. Yüzen evimizdeki mürettebat ailemiz gibiydi. O gemi ve içindeki herkes benim tüm dünyamdı.”

“Kulağa renkli bir çocukluğun olmuş gibi geliyor.”

“Sanırım öyle. Ama bu daha hikâyenin yarısı bile değil.” Ona çekingен bir şekilde gülümsedi. “Annemle babamın hikâyesi duyabileceğin en romantik hikâye.”

“Gerçekten mi? Anlat lütfen.” Rohan’ın tüm dikkati kızın üzerindeydi.

Kate kollarını kavuşturarak masaya yaslandı. “Annem Fransız İhtilali zamanında kont olan bir adamın göçmen kızıymış.”

“Kontun ismini biliyor musun?” diye sordu Rohan nefesi kesilerek.

“Elbette... Onunla hiç tanışmadım ama adı DuMarin’miş.”

Rohan şato duvarlarının tıkırdadığına yemin edebilirdi. Aklından geçenlerin teyid edilmesi karşısında şaşkınlığını güçlükle saklayabilmişti.

Kate ise çekinmeksizin, “Ne oldu?” diye sordu başını eğerek. “Yarı Fransız olmamdan hoşlanmadın mı? Senin gibi soylu İngilizlerin önyargılı düşüncelerinin farkındayım merak etme. Ama emin olmanı isterim ki soyum Jakobenlerden değil. Büyükbabam bir asildi ve kralın yakın bir arkadaşıydı.”

Daha fazlası olduğu kesindi.

“İnan bana Kate... Ne Fransa’yla ne de Fransızlarla bir sorunum var. Onların da bizim gibi güçlü yönleri var, tıpkı dünya üzerindeki diğer milletler gibi. Hiç orada bulundun mu? Yani Fransa’da? Annenin memleketinde?”

“Oraya hiç gitmedim,” dedi Kate aksi bir ses tonuyla. “Tahmin edebileceğinden çok daha sıkıcı bir yaşantım oldu.” İç çekerek duraksadı. “Küçükken babamın gemisinde yaşarken, anne-babamla bir sürü yere gittim. Ancak Dartmoor’deki kulübeye taşınmamla vâsim yaşlı Charley beni insanlardan uzak yaşayan biri haline getirdi. Beni Londra’ya ya da ilginç hiçbir yere götürmedi. Charley bir buçuk sene önce vefat edince kendi başıma istediğim yere gidebileceğimi düşündüm ama...” Sözlerine devam edemeyerek başını salladı.

“Ama?”

“Kimseyi tanıımıyordum! Yol yordam bilmiyordum! Sadece korktum! Ve Charley beni neden böyle biri haline getirdi gerçekten bilmiyorum!”

“Kate sen pek çok şey olabilirsin ama bir korkak değilsin.”

“Bilmiyorum... En azından kaçırılmam saklı yuvamdan çıkmama neden oldu, öyle değil mi? Bunun kulağa tuhaf geldiğinden eminim.” Gülümsedi. “Ama her şeyin bir sebebi olduğunu söylerler.”

Rohan onun Özgürlükçü biri gibi konuşmadığını düşündü. Kate fazlasıyla dürüst davranıyor ve kibirli bir tavır takınmıyordu.

“Kaçırıldığım için memnun değilim elbette,” dedi Kate. “Ama o kulübede yalnızdım... Herkesten uzakta. Ve çıkıp bir yere gitmekten korkuyordum. Orada sıkışıp kalmış gibiydim.”

“Neden korkuyordun?” diye sordu Rohan mırıldanarak.

Genç kız düşünceli bir şekilde omzunu silkerek, “Bilmiyorum. Charley her zaman bana dışarısının çok tehlikeli olduğunu ve insanlara asla güvenmemem gerektiğini söylerdi. Sözlerinin doğru olduğu ortaya çıktı...” Temkinli bir ifadeyle ekledi: “Tabii sen hariç.”

Rohan ona bakarak hafifçe gülümsedi. Dartmoor’daki kulübe, ad değişikliği, insanlardan tamamen uzak kalması... Tüm bunlar Gerald Fox’un kızını Özgürlükçülerden korumak için yaptığı bir plan olabilir miydi?

Kate bakışlarını kaçırarak, “Her neyse,” dedi. “Annemden bahsediyordum...”

“Evet, lütfen devam et.”

“Fransız İhtilali zamanında annem manastırdan mezun olmak üzereymiş... Kont olan büyükbabam Fransa’da kalmasının güvenli olmayacağını düşündüğünden onu Amerika’ya gönderebilmek için türlü yollar aramaya başlamış. Kızını New Orleans’ın Fransız bölgesinde yaşayan akrabalarına teslim edecekmiş.”

Anlatılanların hepsi Rohan’ın bildiklerine uyuyordu. Kızın bu kadar açık olmasına şaşırmıştı. Anlattığı her şey DuMarin davasıyla eşleşiyor ve kızın yalan söylemediğini ortaya koyuyordu. En azından henüz.

Rohan sessizce başını sallayarak ona devam etmesini işaret etti.

“Büyükbabam Kaptan Madsen’dan kızını New Orleans’a götürmesini istemiş.” Hatıraların etkisiyle yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Babamın gemisi çok hızlıymış, ayrıca babam eski piyade olduğundan bir sorun çıkarsa nasıl kılıç kullanacağını da biliyormuş.”

Rohan tüm benliğiyle Michael Madsen'ın *Gerald Fox* olduğunu biliyordu. Tıpkı ona bu işi verenin Kont Du-Marin değil de kendi babası olduğunu bildiği gibi.

“Onlar denize açıldıktan sonra planlanmayan bir şey olmuş.” Sesi hayallere dalmış gibi çıkıyordu. “Yolculuk sırasında birbirlerine âşık olmuşlar. Cesur İngiliz kaptan ile nazik Fransız kızı. Kimseye haber vermeden kaçmışlar... Ben de bu aşkın sonucu olmuşum.”

Rohan gülümseyerek ona baktı, ancak şüphelerinin doğrulanmasıyla sersemlemişti. Aynı zamanda şaşkınlık veren bir başka düşünce daha aklından geçiyordu: Babası kaptanı Leydi Gabrielle'i Amerika'ya götürmesi için bulmasaydı güzel Kate bugün var olmayacaktı.

Kafasını sallarken kızın soyuyla ilgili bildiklerinin bunlarla sınırlı olup olmadığını merak etti. “Haklıymışsın...” dedi ılımlı bir şekilde. “Bu çok romantik bir hikâye. Peki sonra ne olmuş?”

“Sonrası tam bir felaket.” Omzunu silkti. “Denizde hayat çok tehlikelidir. Ayrıca babamın maceraperest yapısı, alışık olmadığı bir ortama uyum sağlamaya çalışırken annemi epeyce zorlamış. Zaman içinde ikisi için de tutku dolu bir eğlence kaynağı haline gelen hazine avcılığına başlamışlar.”

“Hazine avcılığı mı?” diye yineledi Rohan şaşırarak.

“Evet, bu sayede dünyanın her tarafına gittiler. Ve bu annemin ölümüne neden oldu. Bir gün mürettebattan birileriyle bir mağaraya girdiler. O zamanlar nasıl bir hazinenin peşinde olduklarını bilmiyordum ama hiçbir şey bulamadılar. O dönemde çok küçük olduğumdan ben bu maceralara katılmazdım ve gemide Charley ile kalırdım...

Charley babamın yardımcısıydı, benim de büyükbabam gibiydi. Geminin güvertesinde durup sandalların mağaralara doğru kürek çekmelerini izlerdim.”

“Bu olay nerede olmuştu?” diye sordu Rohan merakla.

Kate bir an düşündü. “Tam olarak bilmiyorum, sadece fokları gördüğümü hatırlıyorum. Annem ve babam o mağaraya hazine bulmak için girdiler, babam dışarı çıktığında annemin cansız bedenini kolları arasında taşıyordu.”

“Ne olmuş?”

“Mağaranın içinde bir tür kaza. Kaya parçalarından biri yerinden kopmuş ve annemin üzerine düşmüş. Onun o halini görmemem için beni sakladılar.” Boş gözlerle kadehine baktı. “Gün batımdan önce onu beze sardılar ve ağırlık yapması için bedenine güller bağlayıp denize attılar. Deliler gibi bağırdığımı hatırlıyorum çünkü onun sadece uyuduğunu sanıyordum.”

“O zamanlar kaç yaşındaydın?” diye fısıldadı Rohan.

“Beş.” Ona ümitsizce bakarak sözlerini sürdürdü. “Annemin ölümü her şeyi değiştirdi. Özellikle de babamı. Devamlı başıma bir kaza gelecek diye korkmaya başladı ve benim artık karada yaşamam gerektiğine karar verdi. Birkaç ay sonra da şu anda yaşadığım evi aldı ve beni Charley ile birlikte orada yaşamak için gönderdi. Yaşlı adam zaten emekliye ayrılacaktı, benim de artık eğitim zamanım gelmişti ki annem bir erkek evladın aldığı eğitimi almamı istiyordu.”

“Neden?”

Kate omuz silkti. “Manastırda okumuş olmaktan hoşlanmıyordu. Rahibeler genç bayanları sadece namuslu olmaları için yetiştirdiğinden Fransa’daki olaylar patlak ve-

rince annem kendini inanılmaz kırılgan hissetmiş. Babamı da benim böyle bir eğitim almam ve kendi ayaklarımın üzerinde durmam konusunda ikna etmiş.”

Acı dolu ses tonu Rohan’ın kalbinin derinlerine işlemişti. “Başından geçenlerden sonra bu kadar dayanıklı olmanın nedenini şimdi daha iyi anlıyorum.”

Kate onun gözlerinin içine müteşekkire bir şekilde baktı. “Düşündüğün kadar cesur biri değilim.”

Rohan şefkatli bir şekilde onu süzdü, ancak Kate hikâyesini anlatmaya devam etti. “Dartmoor’daki eve yerleşir yerleşmez Charley hemen dadıları ve öğretmenleri işe aldı. Zavallı Charley. O da öldü. Anne-babamla olan son bağım da yok oldu. O sadece babamın yardımcısı değil aynı zamanda sırdaşıydı.” Yüzünde özlem dolu bir gülümseme belirdi. “Huysuz yaşlı adam... Pek konuşmazdı ama kaba görünüşünün altında altın gibi bir kalbi vardı.” Duraksadı. “O’Banyon ile Doyle kardeşler evime girdiklerinde karşılarında Charlie’yi bulmadıkları için kendilerini şanslı saymalılar. O yaşıyor olsaydı hepsini tüfeğiyle vururdu. Tüfeğini çok severdi, bir erkeğin eğitiminin parçası olarak bana tüfekte nasıl atış yapıldığını bile öğretmişti.”

“Gerçekten mi?”

Kate başını salladı. “Evet ama ne yazık ki tüfeğime uzanamadan beni yakaladılar.”

Rohan tek kaşını kaldırıp onu elinde tüfekte hayal etmeye çalıştı. “Tüfeğin geri tepmesi seni sırtüstü yere seiyor olmalı.”

“Kendime hâkim olmaya çalışıyorum ama haklısın başıma gelmedi değil,” diye itiraf etti genç kız gülerek.

Rohan da Londra’daki nazik bayanlarla silahlar hakkın-

da konuştuğunu gözünün önüne getirmeye çalışırken gülümsedi ve Peter'ın sözlerini anımsadı. *Tam bir korsan kızı.* Ve bu kesinlikle doğrudu.

“Her neyse, babam Charley’yi benimle bırakıp denize geri döndü. Charley de beni elinden geldiğince eğitti. İşte şimdi sana söylemek istediğim konuya geldik...”

Rohan devam etmesi için ona cesaret verici bir şekilde baktı ve kızın bir an önce konuya girmesini bekledi.

“Charley hayatım boyunca bana sadece bir kez bağırdı.”

“Sana mı? Senin gibi küçük bir meleşe mi? Ne yaptın ki?” diye soran Rohan gözünde saçları kurdeleyle bağlanmış yaramaz bir çocuk canlandırmaya çalışıyordu.

“İşe aldığı ilk dadı eğitime başlamak için tam olarak ne bildiğimi anlamaya çalışıyordu. Bana adımı yazıp yazamadığımı sordu. Ben de yazdım. Kadın yazdığımı kabul etmedi. Bir daha yazdım, sonuç yine aynıydı.” Ona uzun uzun bakarak duraksadı. “Adımı Katherine Fox diye yazmıştım.”

Rohan hareketsizdi, dikkatini sadece ona odaklamıştı.

Kate kafasını salladı. “Yazdığım da kararlıydım. Kadın ise yalan söylediğimi tekrarlayıp duruyordu. Onu hiç sevmemiştim zaten. Charley ona bağırdığımı, kadının da bana kızdığını duydu. Ne olduğunu anlamak için yanıma geldiğinde kadın yazdığım ismi ona gösterdi ve Charley o anda kadının işine son verdi. Sonrasında yaşananları hayatım boyunca unutmayacağım. Tartışmayı kazandığımı sanarak inanılmaz mutlu olmuştum, fakat Charley beni sıkıca kolumdan tuttu ve adımın Kate Madsen olarak bilindiğini söyledi. Hatta başka birine daha adımın Kate Fox olduğunu söylersem beni bırakıp gideceğini bile söyledi.”

Rohan onun güçlükle yutkundugunu gördü.

“Tabii o olaydan sonra asla ismimi kullanmadım. Onun bana verebileceği en korkunç cezaydı bu ve Charley dışında kimsem kalmamıştı.” Kafasını salladı. “Zaman geçti ve bu olayı tamamen unuttum. Artık adım Kate Madsen’dı... Fakat o gün O’Banyon bana Kate Fox diye hitap edip durunca birden bu olayı anımsadım. Adam sanki benimle ilgili bir şeyler biliyordu.” Korkuya kapılarak ona baktı. “Tüm bunlar ne anlama geliyor Rohan? Neden bunlar benim başıma geliyor?”

Rohan onu teselli etmek istiyordu ancak kendini tutmalıydı. şimdilik.

“Sence?” diye sordu.

“Tüm bunların tek bir açıklaması olabilir.” Rengi gidererek soluyordu. “Babam Charley’ye beni sahte bir isimle yetiştirmesini söylemişti. Ama neden? Charley’nin beni yalan söylemem konusunda zorlamasının ne gibi bir nedeni olabilir ki? Acaba babam ve Charley birilerinin beni takip edip bulacaklarından mı korkuyordu? Aman Tanrım!” Birden paniğe kapıldı. “Yoksa bu zamana dek kim olduğumu bilmeden mi yaşadım?”

“Sakin ol,” diye mırıldandı Rohan ve masanın üzerinden uzanıp onun bileğini tuttu. “Tüm bunları  zeceğiz, sana söz veriyorum.” Elini çekti zira aralarında korunması gereken kırılgan bir denge vardı. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

Kate başını sallayarak korku dolu gözlerini ona dikti.

“Babanın öldüğüne dair eline resmi bir belge geçti mi?”

“ l m belgesi gibi bir şey mi? Hayır... Sanmıyorum. Tam olarak bilmiyorum aslında, gemisinin battığını duy-

duğumda sadece on yaşındaydım. Ama öyle bir belge almış olmalıyız, yani Charley'nin öyle bir belge almış olması lazım." Duraksadı. "Hem babamın mirası bana kaldı! Epeyce fazla bir para, gerçi senin gibi biri için epeyce fazla olmayabilir ama bana verilen babamın tüm varlığıydı, rahatça yaşayabilmem için yeterliydi." Bakışlarını uzaklara çevirdi. "Tanrım... Tüm bunlar ne anlama geliyor? Neden babam adımla değiştirme gereği duysun ki?"

"Muhtemelen seni korumak için."

"Neden? Kimden korumak için?"

"Sana zarar verebilecek ciddi düşmanlarının olduğunu düşünmüş olmalı. Seni kaçırabilecek birilerinin. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Kate şoke olmuş görünüyordu. "Bana yıllar boyunca haberim bile olmadan birilerinden saklandığımı mı söylemeye çalışıyorsun? Bu yüzden Charley'nin beni hiçbir yere götürmediğini?"

"Muhtemelen. Ya da..." Yapmak üzere olduğu şeyden nefret ediyordu ama başka şansı yoktu. "Ya da tüm bunların tamamen farklı bir açıklaması olabilir," diye mırıldandı.

Kate ona çaresiz bir bakış attığında adamın sorgulayıcı ifadesiyle karşılaştı.

Rohan artık kartlarından bazılarını açma zamanının geldiğini biliyordu. Bu bir oyunsa sert çıkmadan kıza son bir şans vermek istiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kate.

"Bana yalan söylüyor olabilirsin ve durum gerçekten böyleyse temize çıkmak için sana son bir şans veriyorum."

"Temize çıkmak mı? Sen neden bahsediyorsun? Rohan... Beni korkutuyorsun."

“Niyetim bu değil. Gerçekten masumsan zaten korkmana gerek yok. Anlattıklarına inanmaya hazırım. Ama yalan söylüyorsan ve bu bir oyunsa, yani buraya beni aldatmak için geldiyse, tahmin edemeyeceğın kadar başın belada demektir.”

“Ne?” dedi Kate nefesi kesilerek.

Rohan tutumunu değiştirmemekte kararlıydı. Kızın korkudan dolmuş gözlerine bakarken kalbinin yumuşamasına izin vermeyecekti. Karşısında gerçekten bir Özgürlükçü casusu varsa neden bahsettiğini anlamış ve blöfünü algılamış olmalıydı.

Değilse zaten anlamasına gerek bile yoktu.

“Etrafına bak...” dedi Rohan. “Altı yüz yıldır ailem görevlerinden hiç kaçınmadı. Buraya planlı geldiyse itiraf etmen için sana tek bir şans veriyorum. Şimdi konuşursan sana karşı çok daha merhametli davranacağım. Öte yandan, teklifimi kabul etmezsen, güzelliğın bile seni başına geleceklerden kurtaramaz.”

Kate ağzı açık halde ona bakıyordu.

Rohan sabırla bekledi. “Evet? Kararın nedir?”

“Sen delisin!” dedi Kate nefesi kesilerek ve sandalyesini geriye itip masadan kalktı.

Rohan gözlerini yumdu ama görünen o ki cevabını almıştı.

İçten içe onun peşinden gitmek istiyordu, ancak yerinden kalkmadı. Daha önce aynı durumda olduklarında Kate’in kendini kayalardan aşağı atmaya kalktığını hatırladı bir an için ve sadece arkasından seslenmekle yetindi. “Kate, buraya gel.”

Mesafesini koruyarak arkasına dönen Kate, “Biraz önce beni tehdit mi ettin?” diye sordu.

“Sakladığın bir şey yoksa korkacağın bir şey de yok.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim dahi yok!”

Rohan ona uzun bir an baktı. “Umarım söylediğin doğrudur.”

“Tanrım... Sana güvenebileceğimi sanmıştım!”

“Kate!” diye bağırdı Rohan onun arkasından. “Kate! Lütfen geri dön.”

“Ben sadece evime dönmek istiyorum!” diyen Kate yeniden arkasına döndüğünde yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Gecenin bir yarısında mı?”

“O zaman sabah olduğunda giderim! Adamlarına beni yarın sabah evime götürmeleri için emir verebilirsin!”

Rohan onun titrediğini görebiliyordu.

“Yalnızlığına geri mi dönmek istiyorsun?”

“Ah şimdi de anlattıklarımı yüzüme vurmaya mı çalışıyorsun? Sen nasıl bir adamsın? Neden etrafında bu kadar çok muhafız var? Bir dükün neden bu kadar askeri olsun ki?” diye bağırdı Kate. “Burada neler oluyor?”

“Kate lütfen.” Sesini alçaltarak sözlerini sürdürdü. “Amacım seni korkutmak değildi. Bana gerçeği söylediğinden emin olmam gerekiyordu. Lütfen geri gel ve yerine otur. Korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim.”

“Biraz önce beni tehdit ettin!”

“Sadece seni deniyordum,” dedi Rohan sakın bir şekilde. “Bir kadına asla zarar vermem.”

“Neden? Neden beni sınırıyorsun?” Gözyaşları yanaklarından süzülürken kafasını eğdi. “Neden bana bunu yapıyorsun? Oysa sana güvenebileceğimi sanmıştım.”

“Bana güvenebilirsin.” Ağlamasına dayanamıyordu. “Kate... Ben hükümet için çalışıyorum... Bazı gizli işlerde görev alıyorum, bu yüzden evimde bu kadar çok muhafız var,” dedi temkinli bir şekilde. “Ayrıca sana adaleti sağlayacağıma dair söz verdim. Fakat öncelikle bana karşı tamamen dürüst olduğundan emin olmam gerekiyordu... Özellikle de Peter Doyle’un söylediklerinden sonra.”

“Sana ne dedi?” diye sordu Kate ısrarla.

“Lütfen gel ve otur.”

“Hayır! Burası gayet iyi!” Yumruklarını sıkmış halde öylece durmaya devam etti. “Bana bildiklerini anlat! Saçma testini geçebildiysem cevap almaya hak kazandım demektir.”

“Pekâlâ... O’Banyon babanın yaşadığına inanıyormuş.”

Kate şaşkına dönmüş bir haldeydi ama aldığı haberle ne derece sarsıldığı da belli oluyordu. Düke doğru bir adım atarak, “Babam...” dedi. “Babam yaşıyor mu?”

“Görünüşe bakılırsa biri babanın yaşadığına inanıyor,” dedi Rohan. “O’Banyon denilen adamı Newgate’den çıkarıp senin peşine takabilecek güçte biri. Kaçırılan sen ol-san da asıl hedefin baban olduğunu düşünüyorum. Onu karaya çıkarabilmek için seni yem olarak kullanmak istemiş olabilirler.”

“Bu nasıl olabilir?” diye fısıldadı Kate masaya dönüp yerine geçerken. “Bir yanlışlık olmalı. Babamın öldüğünden eminim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü babam gerçekten yaşıyorsa... Bu beni bunca zaman yapayalnız bıraktığı anlamına gelir!” Bunu düşünmek bile canını acıtıyordu. “Bu imkânsız. Babam asla böyle bir şey yapmazdı. Beni böyle yapayalnız bırakmazdı! Kendini ölmüş gibi gösterdiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Beni kandırdığını? Sen ne dediğini bilmiyorsun! Babam beni çok severdi!”

Gerçekten de küçük bir kızken babasına çok yakındı. Bütün mürettebat sert mizaçlı kaptanın bozuk moralini ancak bu küçük kızın düzeltebileceğini bilirdi. O onun küçük istiridyeydi.

“Kate...” diye mırıldandı Rohan ona bakarak.

Kate ona bakmayı reddetti. Bu nasıl da kalpsiz bir adamdı! Hayatta en çok sevdiği insanın çekip gittiğini söylemesi bile ondan nefret etmesi için yeterli bir nedendi. “Babam asla beni terk etmezdi. Arkasına bile bakmadan beni bırakıp çekip gitmezdi.”

“Belki de bunu yapması için geçerli bir nedeni vardı.”

“Nasıl bir neden?” Kafasını kaldırıp ona öfkeli bir bakış attı.

“Düşmanlarını senden uzak tutmak gibi bir neden.”

Kate’in gözleri kocaman açıldı. “Düşmanlar?” Kanın yüzünden çekildiğini hissediyordu. *Ah Tanrım söylenenler gerçek olamazdı.* “Ama neden birileri babamın peşinde olsun ki?”

“Bunu şu anda açıklamak çok zor. Ancak tüm bunlara cevap alabilmek için yapabileceğimiz tek şey bu oyunu sürdürmek.”

“Nasıl?”

“O’Banyon’un göndereceği mektubu bekleyip onun

talimatlarını izleyeceğiz. Gelecek olan mektup bize nasıl yol almamız gerektiğini gösterecek, bu sayede onun nerede olduğunu öğreneceğiz.”

“Yani onun söylediği yere mi gideceğiz?” diye soran Kate onu şüpheyle süzdü. “Kurdukları tuzağa mı düşeceğiz?”

“Temkinli olacağız elbette.”

Kate dehşete kapılmış halde ona baktı, sonra cevap vermeksizin başını çevirdi. Sevgili babasını görebilme ihtimali varsa kesinlikle Kilburn Şatosu’ndan ayrılmayacaktı.

Başını yeniden önüne eğip söylenenleri anlamaya çalıştı ve başını birden kaldırarak, “Tüm bunlar anne-babamın aradığı hazineyle ilgili olabilir mi?” dedi. “Ama zaten hiç bir şey bulamamışlardı ki...”

“Senin bildiğin kadarıyla bulamamışlardı,” diye mırıldandı Rohan, sonra omzunu silkti. “Her şey mümkün, bu yüzden şimdilik herhangi bir nedene odaklanmamak en doğrusu. O’Banyon’dan haber çıkana dek bekleyeceğiz. Mektup gelir gelmez bir sonraki adımımızın ne olacağına karar vereceğiz. O zamana kadar da sabırlı olmamız gerekecek.”

Hoşuna gitse de gitmese de Kate başka çaresi olmadığını ve Rohan’ın haklı olduğunu biliyordu. Yine de titrek bir nefes alıp olup bitene kafa yordu. Kahretsin. Huzurlu birkaç saatin ardından hayatı yeniden karmakarışık olmuştu. Sevgili babası gerçekten yaşıyor olabilir miydi?

Rohan hafifçe kaşlarını çatarak ona yaklaştı ve sandalyesinin önünde diz çöküp güven verircesine elini kızın ellerinin üzerine koydu. “İyi misin?”

“Adımı bile bilmediğimi saymazsak... Evet olabildiğince iyiyim.”

“Kate... Zarar görmemen için ne gerekirse yapacağımı biliyorsun değil mi?”

Kate sabırlı ses tonundan etkilenerek onun gözlerinin içine baktı ve biraz önce söylediklerinden anında pişmanlık duydu. Gönülsüzce başını salladı, sonra birleşmiş ellerine baktı.

Rohan’ın sağ eli kucığında kenetlediği ellerinin üzerine kapanmıştı nazıkçe.

Koluna asılıp canını kurtaran sağ eli...

“Özür dilerim,” dedi Kate kendini zorlayarak. “Sadece biraz gerginim.”

“Biliyorum. Ama her şey düzelecek. Hadi gel... Sana biraz şatoyu gezdireyim, nasıl olsa bir süre daha misafirim olacaksın. En azından geçici evini tanı.”

Kate ona müteşekkîr bir bakış attı, ancak Rohan doğrulup masanın üzerindeki şamdanı alırken bunu fark etmedi ve yemek salonundan çıkmadan önce başıyla kendisini takip etmesini işaret etti.

Kate onun ardından uzun uzun baktı. *Tahmin ettiğimden daha yürekli.* Kendi kendine başını salladı. Bir dakika önce korkmasına neden olurken şimdi mükemmel bir ev sahibi gibi davranıyordu. Yine de Kate iyiliğinin gözetildiğinden emindi artık.

Yavaşça ayağa kalkıp onun peşinden gitti.

Şamdandan yayılan mum ışığı yemek salonunun dışındaki karanlık koridorun taş duvarları üzerinde oynasırken Rohan ona kapalı kapılar ardındaki odaları göstermeye başladı. İki farklı oturma odası, bir müzik odası, bayanlar için gündüz odası, erkekler için bilardo odası ve resmi bir toplantı salonu.

Koridorun sonundaki iki kanatlı büyük kapıya ulaştıklarında Rohan hafifçe gülümseyerek ona baktı. “Bu odanın çok hoşuna gideceğini tahmin ediyorum.” Kapıyı açıp elindeki şamdanı yukarı kaldırdı.

Karşısında şatonun kütüphanesini gören Kate’in ağzı açık kaldı. “Ah... Bu harika.”

Tavana kadar uzanan, kitaplarla dolu raflara bakarken gözlerine inanamıyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu.

Odanın ortasında üzerinde dünya küresi olan bir çalışma masası, pencerelerin yakınında ise bir okuma köşesi bulunuyordu. Duvardaki büyük duvar saatinin tik takları duyuluyordu. Kate ölüp cennete gittiğini düşünmeye başlamıştı.

“Buradaki zamanını geçirmene yardımcı olacağını düşündüm, ne dersin?” dedi Rohan ağır ağır konuşarak.

Kate kapıya yaslanmış gülümseyen adama döndü nefesi kesilerek. “Ah evet... Burası harika... İçeri girebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Rohan ona şamdanı uzatarak.

Kate şamdanı alıp yukarı kaldırarak kütüphanenin derinlerine doğru ilerlemeye başladı. Merakla etrafına bakınıyordu. Hayatı boyunca bu kadar çok kitabı bir arada görmemişti. Evindeki kitap koleksiyonu buradaki kütüphanenin ancak dört rafına sığabilirdi.

Burası gerçekten harika bir yerdi.

“Uyumadan önce okumak için bir kitap alabilir miyim?” diye sordu umutla.

Rohan alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “İstediğin kadar alabilirsin. Nasıl olsa kimse bu kitapları kullanmıyor.”

“Ah teşekkür ederim.” Hayallere dalmış gibi gülümseyerek raflara yöneldi.

“Duyanda sana pırlantalar ödünç veriyorum zanneder.”

“Pırlantalar kimin umrumda, bunlar bana yeter. Sen kitapları sevmez misin?”

“Ben hayatı tercih ederim.”

“Sen bir erkeksin,” dedi. “Bu senin ayrıcalığın.”

“Bahaneler...” diye mırıldandı Rohan.

“Efendim?” Gücenmiş bir ifadeyle ona doğru döndü.

“Korku seni yaşamaktan geri tutuyorsa onun üzerine gitmelisin Kate. Yapmak istediklerini yapmamak için bahaneler bularak yaşayamazsın. Özellikle kadın olduğun için yapamadığını söyleyemezsin, çünkü annen ve baban sana bir oğula verilecek eğitimi vermeyi uygun görmüşler.”

Kate gözlerini kırptırdı ve “Tamam, önerin için teşekkür ederim,” dedi resmi bir tavırla. Yine de şaşkındı, Charley öldükten sonra yapmak isteyip de yapamadığı şeyleri ilgiyle dinlemişti demek.

Aslında doğru söylüyordu. Kendi başına maceralar yaşamak istemiş, yalnız kaldığında ise kitaplardan okuduklarıyla yetinmek zorunda kalmıştı.

Yine de adamın bu anlamda üzerine gelmesinden hoşlanmamıştı. Bu yüzden, “En azından senin gibi hayaletlerden korkmuyorum,” dedi homurdanarak.

Gölgelerin arasında Rohan’ın dişleri parıldadı. “Bu perili evde birkaç gece geçirdikten sonra sen de korkmaya başlayacaksın.”

Kate ona kızgın bir bakış atmak istese de gülümsemesine karşılık vermeden edemedi. Onu incitmek istemediği belliydi, sadece tavsiyede bulunuyordu.

Başını sallayarak yakındaki kütüphane merdivenine çıktı ve diğer raftaki kitapları incelemeye başladı. “İskenderiyeli Heron! Hava ve su basınçlı sistemlerle ilgili eserlerinden hiçbirini okumamıştım!”

“Şansa bak!”

Kate onun bu alaycı yorumunu duymazdan gelerek rafta duran bir cilde dikkat kesildi. “Sende El-Cezeri’nin Makine Yapımında Yararlı Bilgiler ve Uygulamalar adlı kitabı var mı?”

“Var mı?”

“Buna inanamıyorum! Bu on üçüncü yüzyıla ait orijinal Arapça’dan Latince’ye çevirisi mi?”

“Bunun cevabını veremeyeceğim maalesef.”

Kate eski kitabı dikkatle eline aldı. “Böyle bir kitaba sahipsin ve bana okumadığını mı söylüyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Ah Rohan! Bu tür kitaplar olmasaydı Sör Isaac Newton hareketin kanununu ifade etmekte zorluk çekerdi.” Rafta dikkatini çeken başka bir cildi inceledi. “Ah bu da çok ilginç görünüyor... Ortaçağ Matematikçileri. Ve bu...” Kitapları sol kolunun üzerine yığmaya başlamıştı. “Belki bir tane daha...”

“Yardım etmeme izin ver,” diyen Rohan öne çıktı.

Kütüphaneden ayrıldıklarında Rohan şamdanı ve kitapların çoğunu, Kate de seçtiği kitapların geri kalanını taşıyordu.

“Gri Leydi’den haber var mı?” diye sordu Kate merdivenlerden çıkarlarken.

“Henüz yok,” diye cevap verdi Rohan hafifçe gülümseyerek.

Onun gözünde çözülmesi zor bilgiç bir kadın gibi göründüğünden şüphe eden Kate de ona gülümseyerek karşılık verdi. Öyle olduğunu biliyordu, yine de hiçbir zaman akıllı olduğu için utanç duymayacaktı.

Yatak odasına ulaştıklarında Rohan içeri girip kitapları ve şamdanı çekmeceli komodinin üzerine bıraktı.

“İşte geldik.”

Kate onun hemen arkasında duruyordu. Adam birden dönünce hazırlıksız yakalandı ve erkeksi kokusuyla sersemlerken yatağa ne kadar yakın olduklarını fark etti. Aralarında karşı konulmaz bir çekim oluştuğunu hissedebiliyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Mum ışığının yarattığı gölgeler arasında duran dükün gözleri istekle parılıyordu. Verdiği söze karşın duyduğu açlık hissedilir boyuttaydı ve bu durum Kate’in kafasını karıştırıyordu. Adamın niyetinden bir kez daha şüphe ederek ondan biraz uzaklaşmaya çalıştı.

Rohan alaycı bir şekilde bakışlarını kaçırıp koridora çıkmak üzere kapıya yöneldi. “O halde sana iyi geceler.”

“İyi geceler majesteleri. Ayrıca bu akşam için teşekkür ederim.”

Rohan arkasına dönüp elini kapının çerçevesine dayadı. “Rica ederim.” Kızın gözlerinin içine baktı. “Ben... Seni korkuttuysam özür dilerim ama bana doğruyu söylediğinden emin olmalıydım. Yoksa niyetim bu geceyi mahvetmek değildi.”

“Mahvetmedin. Anlıyorum...” Kate kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup ona yaklaştı. “Güzel bir geceydi. Her şey için minnettarım.”

Rohan başını salladı. “Sorun değil.”

Adam gözlerinin içine bakarken Kate kıpırdamaksızın duruyor ve içten içe sıcakladığını hissediyordu. Dükün eğilip onu öpeceğinden neredeyse emindi.

Fakat bu gece ikinci kez *beklenen* öpüşme gerçekleşmedi.

Rohan gölgelerin arasından ona gülümseyerek, “Peki o zaman, sana iyi geceler,” dedi.

“Ah bekle, sana şamdanı vereyim.”

“Sende kalsın. Okuyacak bir sürü kitabın var.”

“Yarın görüşürüz!” diye seslendi Kate arkasından.

Rohan elini kaldırıp ona selam vererek oradan uzaklaştı.

Kate yüzü kıpkırmızı bir halde yatak odasının kapısını kapadı. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. *Hmmm... Beni öpmemi.* Canavar’ın kendine hâkim olmasından hoşnuttu, yine de üzerindikileri çıkarmaya başladığında yüzünde beliren gülümsemeyi silebilecekmiş gibi de görünmüyordu.

Bölüm 10

Dört gün sonra sahil güvenlik gelip Peter Doyle hariç diğer tutukluları alıp götürdü. Rohan Peter'ı verdiği bilgiler doğrultusunda tutuklanmaktan kurtarmıştı, çünkü O'Banyon ile hesaplaşmak için onun yardımına ihtiyacı vardı.

Mektubun gelmesini beklerken günler geçmeye devam ediyordu. Rohan ise Kate'e karşı nasıl davranması gerektiğini düşünürken karışık duygular içindeydi. Kabul etmekten nefret etse de kızın üzerinde bıraktığı etki inanılmazdı. Belki de sürekli gözünün önünde olması ve ona dokunmayacağına dair kendine verdiği söz buna neden oluyordu.

Tuhaf olan asıl şey bundan rahatsızlık duymuyor olmasıydı. Giderek şiddetlenen arzusu huzursuzluk veriyordu ama onu her gün etrafında görmek de çok hoşuna gidiyordu. Bir-iki gün içinde onun varlığına alışmış ve gü-

lümseyerek anlatacağı ilginç hikâyeleri sabırsızlıkla bekler olmuştu.

Evdeki varlığı inkâr edilemezdi... Kate şatonun soğuk havasını kırıp yerine huzur ve sıcaklık getirmişti.

Yine de Rohan sürekli onu düşündüğü için tedirgindi. Kate'in hayatına giren diğer kadınlar gibi sadece keşfedilmesi gereken kıvrımlardan ibaret olduğuna ve aralarındaki çekimin tamamen fiziksel olduğuna inanabilirse kafası daha rahat edecekti.

Fakat bu pek mümkün gözüküyordu. Her geçen gün kızın karakteriyle ilgili hayran kaldığı bir yön buluyordu. Londra'daki histerik kadınlara kıyasla Kate'in kendine yeten kişiliği çok hoşuna gidiyordu. Gerald Fox'un kızı akıllı olduğu kadar ayakları yere basan ve kendine yeten bir bayandı.

Kate saçma sapan şeyler hakkında konuşmuyor, aptalca sıırtmıyor, yalvarmıyor, işlerine burnunu sokmuyor ya da ona yaranmaya çalışmıyordu. Hatta hoşuna gitse de güven duymadığı o oynaşmaya hazır kadınlar gibi rol de kesmiyordu. Bunun yerine her zaman bir erkek gibi aklından geçenleri belirtiyor, sonrasında başlayan sohbetler Rohan'ı mest ediyordu.

Kate konuşurken anlattıklarına izlenimlerini de katıyordu ve verdiği örnekler genelde kendisiyle ilgili oluyordu. Onun bu zararsız arsızlığından etkilenen Rohan kızmak yerine ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Onunla şakalaşmak, ilk akşam yemeğindeki gibi atışmak inanılmaz eğlenceliydi.

İkisinin de en çok sevdiği şey birbirlerinin korkularıyla alay etmektir. Kate tam bir kitap kurdu olduğu için kendine

gölüyor, Rohan da hayaletlere inandığı için bir aptal olduğunu kabul ediyordu.

Tüm bunlar yine de kızın üzerinde bıraktığı gerçek izlenimi tam olarak ortaya koymuyordu.

Yalnız başına, kimseyle ilişki kurmadan büyümüş olması ona el değmemiş bir nitelik katıyor ve bu Rohan'ın kalbini tarif edilemez bir şekilde sızlatıyordu.

Ona doğru çekiliyordu.

İlk akşam yemeğinde, Kate küçük evinde yaşadığı yalnızlığı anlatırken, Rohan kendi yalnızlığı dile gelmiş gibi hissetmişti ve onu en çok etkileyen de işte buydu.

Şimdiye dek hiç bu kadar tehlikeli bir durumda kalmamıştı ve geldikleri soyları hesaba kattığında aralarında gerçekleşecek olası bir yakınlaşmanın yanlış olacağından emindi. Yine de Kate'in şatoya gelmesinin kaderin işi olduğunu düşünüyordu içten içe. Tabii gelişinin bir felaket mi yoksa laneti çözecek bir cevap mı olduğunu zaman gösterecekti.

Teşkilat'taki arkadaşları Kate hakkında böyle düşündüğünü bilseler, en tehlikeli ajan olarak bilinen meslektaşlarının bu hale gelmesine çok şaşırırlardı. Hediye olarak sunulan ve kısa zamanda kalbini kazanan bu küçük kadının aynı zamanda Özgürlükçü kanı taşıdığını öğrendiklerinde ise dehşete kapılırlardı şüphesiz. Tabii Teşkilat hâlâ Kate ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve bu Rohan'ın kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Şimdiye kadar çoktan Londra'daki kontağını bilgilendirmiş olmalıydı. Virgil'e mektup yazmıştı, hatta birçok kısmı kodlara bile çevirmişti, ama yazar yazmaz yırtıp hemen ateşe atmıştı. Virgil'in durumu öğrenir öğrenmez Kate'in sorgulanmasını emredeceğinden emindi.

Ve Kate'e onu koruyacağına dair söz vermişti.

Teşkilat tarafından sorgulanmak Kate için hoş bir deneyim olmayacaktı ve Tanrı biliyor kızcağız bugüne dek yeterince acı çekmişti. Kate'i onlara teslim ederse kızın ona olan güveni tamamen sarsılırdı. Kate'in ona ihtiyacı vardı... Şu anda ondan başka kimsesi yoktu. Rohan ona yardım etmeseydi, kimse ona yardım etmezdi.

Rohan onu korumak için savaşıacaktı. Kate yapılanları takdir ettiğini açıkça gösteriyor ve bu sorunu onun çözeceğine tamamen inanıyordu. Ne olursa olsun kızın kurtuluşu olma fikri bile Rohan'a yeniden yaşam gücü veriyordu.

İlk defa bir hayatı almak yerine koruma görevi üstlenmişti ve ruhu buna bağlıymış gibi görevini layıkıyla yerine getirecekti.

Bu da Kate'in peşinde kimin olduğunu öğrenene kadar Teşlikat'takilerin beklemesi gerektiği anlamına geliyordu. Virgin ona kesinlikle çok kızacaktı, çünkü bugüne dek görevine düşkün bir Warrington'ın protokol karşısı bir şey yaptığı hiç görülmemişti.

Fakat kendini kızın koruyucusu olarak gören Rohan yaşadıklarından sonra Kate'in hâlâ fazlasıyla kırılğan olduğunu düşünüyor ve herhangi bir sorguya dayanamayacağına inanıyordu. Ona dokunmamak için kendine söz vermesinin nedenlerinden biri de buydu zaten.

Yanıp tutuşuyor olsa da onuru kendine hâkim olmasını gerektiriyordu. Kate'e güvenliğinin karşılığı olarak bedenini talep etmeyeceğine dair söz vermişti ve sırf bu yüzden onunla aynı yatakta olduğu anları düşünmek dahi istemiyordu.

Belki de bir Canavar'dan daha fazlası olabileceğini kızın görmesini arzu ediyordu.

Onu yakından izliyordu, ancak kızın bunun farkında olup olmadığından emin değildi. En azından farkında olmadığını umuyordu. Ona karşı duyduğu derin arzuyu hissediyor olmalıydı ama yine de mesafesini koruyor ve zamanının çoğunu kütüphanedeki kitaplarla geçiriyordu. Bu gibi zamanlarda Rohan da ortalıkta dolanmıyor, kendini meşgul edecek bir şeyler buluyordu.

Şatoda kalmasının üzerinden bir hafta geçmişken, Rohan bir gün onu Ortaçağ'dan kalma aile şapeline götürmeye karar verdi.

Valerian soyundan gelen bu büyüleyici kızın yapının içinde yer alan Teşkilat'a ait bir sürü eski sembolü tanıyıp tanımayacağını görmek istiyordu.

Mihraabın üzerindeki beyaz Malta haçı ve Teşkilat'ın adını aldığı Mikail'in heykeli açıkça göz önünde duruyordu. Belki de Rohan onu yeniden test etmek istiyor, hâlâ açığını yakalayacağına inanıyordu.

Belki de kızın masumiyeti onun için çok büyük bir tehlike teşkil ediyordu.

Elinden usulca tutarak onu birçok Warrington dükünün evlendiği şapele götürdü ve görkemli melek heykeline merakla bakan kızı izledi.

Roma tarzını yansıtan zırhı ve elinde kılıcıyla Savaşçı Melek Mikail, Lucifer'ı yerde kıvrandırırken betimlenmişti.

Kate çekingen bir şekilde ona baktı ve başıyla heykeli işaret ederek, "Bana seni hatırlatıyor," dedi.

Rohan ona bakakaldı.

Kate döndü ve şapelin dingin güzelliğini içine çekerek etrafta gezinmeye başladı. Eski eserlerin tümüne, taş ve

ahşap üzerindeki işlemelere uzun uzun baktı, sonra da dua etmek için diz çöktü.

Rohan göz ucuyla onu izlerken masumiyetinin gücünü hissetti ve hayatını hediye olarak verildiği - Canavar olarak bilinen - bir adamın ellerine teslim etmesinin nasıl bir duygu yarattığını düşünmeden edemedi.

Birkaç gece sonra Kate'in en sevdiği mekân olan kütüphanedelerdi, şöminenin yanında oturmuş sıcak çikolata içiyorlardı.

Ayaklarını oturduğu deri kanepenin önünde duran alçak sehpa uzatmış olan Rohan Times'ın spor sayfalarına göz atıyordu.

Bu sırada Kate, onun anlamadığı bir nedenden ötürü, aile koleksiyonundaki en zalim kitabı (Alcuin'in nesillerdir saygı duyulan en iyi mantık bilmeceleri eserini) okuyarak adeta kendine işkence ediyordu.

"Ah, bu bilmece gerçekten çok güzel! Bir kurt, bir keçi ve bir lahana... Birbirlerini yemeden üçünü aynı anda köprüden nasıl geçiririz?"

"Sen tanıdığım en garip kızsın," dedi Rohan gazetesinin sayfasını çevirerek.

Kanepenin diğer tarafında oturan Kate ona öfkeli bir bakış attı. "Neden? Beynimi kullanmak hoşuma gidiyor diye mi?"

"Hoşa gitmek ve Alcuin aynı cümle içinde kullanılmaz, sevgilim."

"Eldivensiz boks maçları çok daha eğlenceli tabii!" diyen Kate uzanıp gazeteye vurdu.

"Asıl eğlenceli olan kazanmak."

Ona dönüp gülümsediğinde bir an bakışları kilitlendi.

Yanakları kızaran genç kız dikkatini yeniden elindeki kitaba vermeden önce Rohan onun gözlerinin kadınsı bir ilgiyle pırıldadığını fark etti.

Kate kitabın sayfasını çevirdi. “Tamam... Kurdu, keçiyi ve lahanayı unut. Belki de sana efendi ve uşak ya da üç kışkanç koca bilmecesini sormalıyım.”

“Sen onların hepsini gözden geçir tatlım. Ben de gidip kralın deli doktorundan senin için bir randevu alayım.”

“Ha-ha!” diye karşılık verdi Kate.

Rohan kahkaha atarak elindeki gazeteyi bir kenara bıraktı, sonra da başını arkaya yaslayıp genç kızı incelemeye başladı. Ona göre kızın beynini Alcuin bilmeceleriyle meşgul etmesinin tek nedeni şatonun duvarları dışında kendisini bekleyen tehlikeleri aklına getirmek istememesiydi.

“Bugünlerde nasılsın?” diye sordu.

“Ah iyiyim.” Kate kitabı kucağına indirip ona kederli bir bakış attı. “Rohan?”

“Efendim Kate?” diye mırıldandı Rohan kalbi sıkışarak.

Kate huzursuz bir ifadeyle dönüp şöminede çıtırdayan ateşe baktı ve “Ya babam gerçekten yaşıyorsa?” diye sordu. Ona dönüp sözlerini sürdürdü. “İyi olup olmadığımı öğrenmek istememesi sence de tuhaf değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ya beni unuttuysa?”

“Kimse seni kolayca unutamaz Kate.”

Zümrüt rengi gözleri dolan genç kızın bu sözlere inanmak istediği belliydi. Ama kafasını sallayarak kitabı bir kenara koydu. “Ben böyle bir şeyi asla yapmazdım. Yani tehlikeli bir durum olsa bile çocuğumu asla yalnız bırakmazdım.”

“Ben de,” dedi Rohan alçak bir sesle.

Kate bacaklarını toplayıp kollarını dizlerine sardı ve bakişlarını yeniden ateşe çevirdi. “Anne ve babanla aran iyi miydi Rohan? Yakın mıydınız?”

Rohan alevlerin karanlığı yalamasını bir süre izledikten sonra, “Onlara saygım sonsuzdu,” dedi temkinli bir ses tonuyla. “Özellikle de babama karşı. Ona tapardım.”

“Peki ya annen?”

“Annem iyi biriydi ama bana biraz uzaktı. Bilmiyorum... Sanırım beni biraz rahatsız edici buluyordu çünkü çok yaramazdım.”

Ona bakarken Kate’in gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. “Gerçekten mi? Yaramaz mı? Olamaz!”

Rohan tek kaşını kaldırdı. “Daha önce de söylediğim gibi... Beni yedi yaşımdayken okula gönderdiler ve sekiz yaşımdayken annemi kaybettim. Babam evde pek kalmazdı... Sorumlulukları vardı. Okuldaki arkadaşlarım benim gerçek ailem oldu.”

Son sözleri açıklamak istemediği savaşı kardeşliğin bir parçası olduğunu ima ediyordu, ancak Kate’in zaten bundan haberi yoktu.

Kate çenesini dizine yaslayıp onu şaşkınlıkla süzdü. “Kaybına üzüldüm. Annen nasıl öldü?”

Rohan tek kelime etmeksizin yan gözle ona baktı.

Bu manalı sessizlik karşısında gözleri kocaman açılan genç kız kafasını kaldırıp ona hayretle baktı. “Kilburn laneti? Demek istediğin baban...”

“Hayır, hayır, annem lanet yüzünden ölmedi... Fakat babam kaybının acısıyla hep kendini suçladı.”

“Peki ne oldu?”

“Babam diplomatik bir görev nedeniyle Kuzey Afrika’ya gönderilmişti.” Başkalarıyla konuşurken her zaman *diplomatik görev* ifadesi kullanılırdı.

Teşkilat o zamanlar görev başında olan Warrington Dükü ve ekibini, korsanlar tarafından ele geçirilmiş yüksek rütbeli bir İngiliz’i kurtarmak için Malta kıyılarına göndermişti. Elçinin yardımcısı inanılmaz bir fidye talep edilerek tutsak alınmıştı. Birileri kraliyeti işe bulaştırmadan onu oradan çıkarmalıydı.

“Babam görevini sorunsuz tamamladıktan sonra ateşli bir hastalığa yakalandı. Birkaç gün boyunca doktorların denetimi altında kaldı, ancak sonra iyileştiğini söyleyerek Londra’ya geri döndü. Ne yazık ki iddia ettiği üzere hastalıktan kurtulamadı ve ona bakmak üzere şehre dönen annem hastalığı kapınca iki hafta içinde son nefesini verdi.”

“Ah ne kadar da kötü!” diyen Kate ona ilgiyle baktı. “Bu senin için korkunç olmalı.”

Rohan sabırlı bir şekilde başını salladı. “Babam için çok daha korkunçtu. O zamana dek aile lanetine inanmazdı ama bu olayın ardından bunun gerçek olduğuna dair beni hep uyardı.” Uzun süre sessiz kalarak şöminedeki alevleri izledi. İçten içe lanet yüzünden Kate’e zarar verirse kendini nasıl hissedeceğini düşünüyordu. “Onun bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşadığını bilmiyorum. Zaten annemin ölümünden üç sene sonra vefat etti.”

Özgürlükçüler. Ölümcül DuMarin olayı.

Tabii bunu ona söylemedi ve sadece omuz silkmekle yetindi.

“Babam kendisi için tek tesellinin o zamanlar benim okulda olmam olduğunu söylerdi. Aksi takdirde hastalık

bana da bulaşabilirdi ve ben de ölebilirdim.” Bıkkın bir nefes alıp verdi. “Ama biliyorum ki o hastalık bile beni öldüremezdi. Hiçbir şey beni öldüremez.”

Kate sözlerini tamamladığını anlayınca ona doğru döndü. “Bundan hoşnutum,” dedi uzanıp şefkatle onun yüzünü okşayarak.

Rohan ona bakakaldı. Bu yumuşacık dokunuş içini sızlatmıştı. Kontrolünü yitirerek gözlerini yumdu ve başını eğip kızın avcunun içini öptü.

Kate’in ismini mırıldandığını duydu ve şefkatli elinin yüzünü çevirdiğini hissetti. Çok geçmeden Kate hiçbir uyarıda bulunmaksızın ona iyice sokulup dudaklarına masumane bir öpücük kondurdu.

Rohan’ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hızla çarpmaya başladı.

Bu beklenmedik durumdan ötürü üzerine bir durgunluk çökerken verdiği tepkiye şaşırdı ve sadece öpücüğüne karşılık verebildi. Tanrı biliyor, onu korkutmamak için nefes almaktan bile kaçınıyordu.

Durgunluğundan cesaret bulan Kate daha da sokulup onu tekrar tekrar öpmeye başladı. Dudakları ipeksi bir şekilde dudaklarının üzerinde geziniyordu.

Rohan içinde kabaran arzuyu bastırmakta zorlanarak ürperirken kızın hızla geri çekildiğini hissetti.

“Özür dilerim, buna ihtiyacın olduğunu sanmıştım,” dedi Kate yanakları kızarak.

“Evet vardı. İhtiyacım var,” diyen Rohan onu yeniden kendine doğru çekmeye çalıştı.

Fakat Kate onun gözlerinin içine bakarak sakince uzandı ve sol kaşının üzerindeki yara izini öptü.

Bu yumuşacık dokunuşu aldığı son yaranın üzerinde hissedenden Rohan gözlerini yumdu.

Kızın dudaklarının yanağını aşıp dudaklarına kaydığını fark etti ve öpüşmeleri kısa süre içinde inanılmaz tutkulu bir hale dönüştü. Genç kız yeleşini sıkıca kavradığında ise Rohan savaştan vazgeçip onun beline sarıldı.

Onu kucağına oturturken Kate itiraz etmedi, aksine kollarını boynuna dolayıp Rohan'ın öpüşüne karşılık veremeyi sürdürdü.

Rohan onun dolgun göğüslerini göğsünün üzerinde hissediyor ve kızın dili tatlılıkla dilini okşarken kendinden geçiyordu. Kate'in bunu yaptığına inanamıyor, ancak durmasını da istemiyordu.

Hissettiği arzu kanında giderek kabarıyordu. Erkekliği sertleşmişti ve kızın bacaklarının arasında nabız gibi atıyordu.

Rohan onu kalçasından kavrayıp istekle erkekliğine bastırduğunda genç kızın dudaklarını dudaklarından ayırmaksızın zevkle inlediğini duydu. Bedeni ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi. İstemsizce uzanıp kızın elbisesinin sırt kısmındaki düğmeleri çözmeye başladı. Artık hiçbir şey umrunda değildi. Kendini tutamıyordu. Teni onun çıplak sırtına dokunmak için alev alev yanıyordu.

Bir an sonra elbisenin üst kısmı aşağı kayınca Rohan ellerini onun çıplak sırtında gezdirmeye, gözler önüne serilen göğüslerini okşamaya başladı. Kate karşı koymuyor, bu dokunuşları hülyalı bir gülümsemeyle kabulleniyordu. Yine de Rohan içten içe *yapmakta oldukları şeyi düşünmeden* edemiyordu.

Kate onu yeniden öptü ve ensesine uzanıp saçlarını sa-

ran siyah bağı çıkardı. Rohan saçlarının arasında gezinen parmakların etkisiyle bir an aklını kaybedeceğini düşündü. Zorlukla nefes alarak hafifçe geri çekildi ve uzunca bir süredir tadına bakmayı istediği kızın o bembeyaz boynunu öpmeye koyuldu.

Kate zevkle inleyip bacaklarını iki yana açarak kucağına yerleştiğinde ise Rohan onun tam olarak ne istediğini anladı, ancak bunu yapmamaya kararlıydı.

Hayır, hayır, hayır... Bunu yapmayacaktı... Kendini henüz o kadar kaybetmemişti.

Bu sırada Kate göğsünü okşadıktan sonra yeleşinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Kadınlığından yayılan sıcaklık kıyafetine karşın hissediliyor, Rohan'ın duyduğu vahşi isteği bastırmasını anbean daha da zorlaştırıyordu.

Bir süre sonra Kate'in zarif ellerinin gömleğinin altında, çıplak teninde dolaştığını hissetti. Göğsünü okşarken elleriyle onu keşfetmeye çalışıyordu sanki. Parmakları aşağılara, karnına doğru kaydığında ise Rohan ürperdi.

Zor da olsa gücünü toplayıp daha da aşağılara inmesine mani olmayı başardı. Büyük bir merakla erkekliğine dokunduğu anda aklını yitireceğinden emindi. Dudaklarını dudaklarından ayırıp kızın buğulu bakışlarından sıyrılmaya çalışarak, "Kate..." dedi nefes nefese. "Yaptığımızın akıllıca bir şey olduğunu sanmıyorum..."

"Hayır, evet haklısın," dedi Kate soluğu kesilerek.

"Yatağına git, lütfen."

Kate onun göğsünü okşuyordu. "Yoksa..."

"Git lütfen," diye homurdanan Rohan onun elini çekip sızlayan bedeninden uzaklaştırdı. "Şimdi. Hemen. Fikrimi değiştirmeden önce gitmen lazım."

Kate bir an hareketsiz kalıp onun gözlerinin içine baktı. Onu inanılmaz derecede arzu eden Rohan gözlerini yumdu. Doğru olanı yapmak için ne kadar büyük bir çaba harcadığını anlamıyor muydu? “Lütfen şimdi git.”

Şaşkınlığı ve utancı zümrüt yeşili gözlerinden okunurken, “Nasıl istersen,” diye mırıldandı Kate. Kucağından kalktı ve elbisesini toplayıp eteklerini savurarak odadan hızla çıktı. Merdivenlere doğru koşarken ayakkabılarının tıkırtısı zeminde yankılanıyordu.

Rohan tadına doyamadığı bu güzelin ardından öylece bakakaldı. Uzun bir süre orada öylece oturup şöminede çıtırtıdayan ateşi izledi.

Belki de kasabaya inip kendime bir fahişe bulmalıyım, diye düşündü yavaş yavaş kendine gelmeye başladığında.

Aklından bunlar geçerken durumunun tahmin ettiğinden daha da kötü olduğunu fark etti. Şu anda sadece Kate’le birlikte olmak istiyordu.

Öpüşmeleri bir hataydı.

Kate ona karşı duyduğu istekle böylesine kendinden geçtiği için utancından ölmek üzereydi. Canavar denilen adamın ondan daha akıllıca davrandığını düşünmek bile bunun için yeterliydi aslında.

Ertesi gün onun yüzüne bile bakamayacak halde olduğundan tüm günü kütüphanede saklanarak geçirmeye karar verdi. En azından kendini işe yarar hissedebileceği bir şeyler yapabiliirdi.

Kütüphanedeki tüm kitapları türlerine göre ayırıp ken-

dince mantıklı bir şekilde sıralamaya başladı. Görünüşe bakılırsa yıllardır bu işi yapmayı kimse akıl etmemişti.

Rohan'ı düşüncelerinden uzak tutmaya çalışarak raflar arasında dolandı ve kitapları dillerine, basım tarihlerine, ciltlerine göre ayırıp sonra da yazar adına göre alfabetik olarak dizdi.

Aynı yazara ait eserleri kütüphanenin farklı noktalarına dağılmış halde bulmuş, bu düzensizlik karşısında çileden çıkmıştı. Bir yazarın tüm kitaplarının aynı rafa konması, eserlerin türe göre ayrılıp alfabetik sıralanması gerektiğini herkes bilirdi!

Bütün bunları yaparken - arzularının karşılıksız olduğunu bilse de - Rohan'ın aklının bir köşesinde baştan çıkarıcı devasa bir gölge halinde durduğunun da farkındaydı.

Yakın zamanda tüm bunların hepsi sona erecekti. O'Banyon'un mektubu gelecek ve şatodaki geçici konaklaması sonlanacaktı. Bu arada kaçırılmasının nedenini ve dışarıda peşinde olan kişinin kimliğini öğrenebileceklerdi. En azından ona zarar vermeye çalışan adam hakkında bilgi edinip yollarına gideceklerdi. Peki ama sonra ne olacaktı?

Büyük ihtimalle onu bir daha göremeyecekti. İşte bu yüzden kalp kırıklığı yaşaması hiç de akıllıca değildi. Mantıklı tarafı ona duyduğu arzuyu bir an önce bastırması gerektiğini söylüyordu. Bu hisle savaşması gerekiyordu zira aklından geçen tek düşünce evine dönmekle ilgili olmalıydı.

Onu ne kadar çok istediğini, etrafında olduğunda kendini ne kadar mutlu hissettiğini unutmalıydı çünkü ona sahip olabilmesi mümkün değildi. Rohan bir düktü ve ondan epeyce yüksek bir mevkideydi. Onun için gözde bir

metresten başka hiçbir şey olamazdı ki son zamanlarda bu fikirden bile hoşlanır hale gelmişti. Yetişkin bir bayandı. İstedliğini yapmaya kalksa kim ona karışabilirdi ki?

Ayrıca bunca zaman dış dünyadan soyutlanmış halde yapayalnız yaşadktan sonra ilk defa birine karşı bağıllık hissediyordu.

Hem de harika birine karşı.

Bir canavarın korkutan görünümünün altındaki iyi yüreği nasıl görmezden gelebilirdi ki?

Hayatını kurtaran, onu korumaya söz veren, onunla gerçek bir arkadaş gibi konuşan ve her gün onu büyüleyen bu adamdan nasıl etkilenmezdi? Üstelik bu yakışıklı adam *tanıştıkları ilk gece* ona verebileceği zevkin nasıl bir şey olacağını gösterdikten sonra.

Rohan onun taştan yapıldığını mı sanıyordu? Tanrı ona yardım etsin ama daha fazlasını istiyordu. Dün geceki gibi dudaklarının tadına bakmak, göğsünü ve saçlarını okşamak, ona olabildiğince yakın olmak için yanıp tutuşuyordu.

Özellikle de Rohan'ın çocukluğundan bahsetmesi için şefkatle doldurmuştu. Hissettiklerini bir şekilde açığa vurmaı gerekmişti ve sadece kalbinin onun için dolup taşıtığını göstermek için onu öpmüştü.

Bakışlarını sürekli üzerinde hissediyordu ve onu öpmesinden hoşlanacağını sanmıştı. Rohan ise onu itip kendinden uzaklaştırmakla yetinmişti.

Kafası çok karışıkı. Rohan onu red mi etmişti yoksa onu korumaya mı çalışmıştı? İşte bundan emin olamıyordu.

Ah evet Rohan'ın onun güvende kalmasını sağladığını biliyordu ama yine de şüphe için kemiriyordu. Belki de

onu durduran karşısında leydi gibi davranmayan bir kız olmasıydı. Caleb Doyle tarafından sunulan bir fahişeymiş gibi kalkıp kucağına yerleşivermişti. Belki de Rohan onun kendisi için yeterli olmadığı fikrine kapılmıştı.

Pek de normal bir kız olmadığıнын farkındaydı. Sadece egzantrik bir tip bir kütüphane dolusu kitabı düzenlemekten zevk alabilirdi.

Kate aklından bunlar geçerken rafları düzenlemeyi sürdürdü. Mutsuz bir ruh halinde olsa da, uçuşan tozlar burununu kaşındırırsa da kütüphanede olmak huzur vericiydi.

Büyük duvar saatinin tok sesi bu sessiz ortamda yapayalnız olduğunu ona hatırlatıyor, yanında getirdiğı yakındaki masanın üzerinde duran bir fincan sıcak çay ise sinirlerini yatıştırıyordu.

Bir diğ er rafa baktığında Tacitus’a ait bir eser gördü ve “Sen buraya ait değ ilsin,” diye söylenerek kitabı eline aldı.

Öbür rafa yöneldi ve elindeki eseri diğ er tarih kitaplarının arasına yerleşt irirken gözüne bir şey takıldı.

Dante’nin Cehennemi.

Rohan’ın Cehennem Kulübü’yle olan bağlantısını hâlâ merak ediyordu. Gerçi kulübün genç kızları kaçırıp soylulara satmak gibi gotik romanlara özgü bir aktivitesi olmadığını artık biliyordu. Kendi kendine hayal gücünü epeyce zorlamıştı.

Gülümsemesi yerini hafif bir kaş çatışına bırakırken, “Dante Alighieri, senin ne iş in var o rafta!” dedi baş ını sallayarak ve uzanıp kitabı aldı.

İlahi Komedy a adlı üç bölümden oluş an - Cehennem, Araf, Cennet - yazı dizisi kütüphanenin farklı raflarında duruyordu.

“Sizin bir arada durmanız gerekiyor,” diye mırıldandı kitaplarla konuştuğunun farkında olmaksızın ve Cehen-nem’i diğer ciltlerin yanına yerleştirmek için kütüphane merdivenine tırmandı.

Ama birden tuhaf bir şey oldu.

Kitabı raftaki yerine koyarken duvarın ardından yükselen bir klik sesi duyunca çığlık atarak geriledi.

Ah bu bir gizli geçit olmalıydı!

“İyi misiniz bayan?” diye sordu telaşla içeri giren Parker.

“Ne?” diyen Kate kendini toparlayıp hiçbir şey olmamış gibi ona baktı.

“Bağırdığınızı duydum.”

“Ah az kalsın merdivenden düşüyordum,” dedi genç kız adama gülümsemeye çalışarak.

“Aşağı inmek için yardım ister misiniz?”

“Ah hayır teşekkürler. İyiyim. Yardıma ihtiyacım yok.”

“Lütfen dikkatli olun bayan.”

“Tamam, şimdi gidebilirsiniz!”

Endişeli bir halde başını sallayan Parker dışarı çıkıp koridorda Wilkins ile oynadığı kart oyununa geri döndü. Onun ortadan kaybolduğunu gören Kate ilgiyle yeniden kitaba bakmaya başladı.

Heyecanını bastırmakta zorlanıyordu çünkü bu gibi şeylerin sadece gotik romanlarda var olduğunu sanıyordu. Ah okuduğu tüm Bayan Radcliffe romanlarındaki olayların birer hayal ürünü olduğunu düşünmekle yanılmıştı, Rohan haklıydı ve şu anda o romanlardan biri gerçeğe dönüşmüştü... Hayaletli bir şatoda yaşayan lanetli bir aile ve şimdi de kütüphanede gizli bir geçit...

Kate kalbi hızla çarparken gizli geçide açılan kapıyı keşfetmeye çalışarak merdivenden etrafa göz gezdirdi.

Ancak gözüne hiçbir şey çarpmadı.

Belki de Dante'nin diğer kitaplarını da denemeliydi. Araf kitabına uzanıp denedi ve evet, ikinci klik sesi duyuldu.

Kalbi heyecandan hızla çarparak Cennet'e yöneldi kapının bu kez açılacağından emin bir ruh haliyle.

Denedi ama herhangi bir klik sesi duyulmadı.

Kate düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. Nerede yanlış yapıyordu acaba? Acaba burada bir çeşit bilmece mi gizliydi? Belki de kitapları belli bir sırayla yerlerine yerleştirmesi gerekiyordu.

Değişik sıralamalar yapmaya çalıştı ve toplamda altı farklı kombinasyon denedi.

Sonunda bir şey elde edemeyince geriye kalan tek olasılığa başvurdu ve üç kitabı da çıkarıp aynı anda yerine yerleştirdi. Ve birdenbire duvarın ardından mekanik sesler yükselmeye başladı.

Ah ben ne yaptım böyle?

Şaşkınlıkla merdivenden inip geriledi ve tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Pat!

Durduğu yerden en üstteki rafta hafif bir çıkıntı oluştuğunu görünce yüreği ağzına geldi.

Nabzının hızlandığını hisseden Kate rafa bakarken şaşkınlıkla mutluluk arasında gidip geliyordu. "Merhaba," diye mırıldandı usulca.

Dikkatli bir şekilde yeniden merdiveni tırmandı ve en üstteki rafta bir çekmecenin açılmış olduğunu gördü.

Bunun kurcalamaması gereken bir çekmece olduğunu biliyordu.

Ah ama bakmak için can atıyordu.

Belki de Rohan bu çekmecenin varlığından bile habersizdi. Aile kütüphanesiyle ilgilenmediğini daha önce alaycı bir ifadeyle belirtmemiş miydi? Belki de gizli geçidin bulunmasından hoşnut olacaktı.

Kate dün akşam onu öperken ne kadar cesaretliyse şimdi de o kadar cesaretli olmaya karar verdi. Ancak çekmece epey yukarıdaydı, bu yüzden parmak ucuna yükseldiğinde sadece elini içinde gezdirebildi.

İçinde... Bir şey vardı. Parmakları deri ciltli bir kitaba değdi. *Hmmmm.* Kalbi hızla çarparak kitabı çekmecedен çıkar-maya çalıştı.

Bu sırada üzerine yoğun bir toz bulutu çöktü.

Öksürüp tozları eliyle savuşturarak çekmecedен kurtardığı ciltli kitaba baktı, ardından elini yeniden çekmecenin içinde gezdirdi ve birkaç tane el yazması buldu.

Bulduklarının Kilburn koleksiyonunun en eski parçaları olduğundan emindi. Mazileri birkaç yüzyıl geriye dayanıyor olmalıydı. Üzerlerine onları yüzyıllardır koruyan sedir ağacından çekmecenin kokusu sinmişti.

Neden saklı tutuldukları ortadaydı. Kate elinde çok değerli, hatta paha biçilmez parçalar tuttuğundan emindi.

Muhtemelen Rohan atalarının yarattığı bu muhteşem kütüphanede yer alan saklı hazinenin varlığından bile habersizdi. Kate ne bulduğunu ona mutlaka göstermek zorundaydı.

Keşfettiği kitap ve yazmalar o kadar merak uyandırıcıydı ki belki de dün akşamki aptallığını unutturabilirdi. Bu konuyu değiştirmek için çok güzel bir bahane olacaktı.

HuŖu içinde ilerleyip elindekileri yakındaki masaya koydu ve ayından bir yudum aldıktan sonra fincanı keŖfettiėi eserlerin uzağında bir noktaya bırakıp boynuna sardığı - sandığın dibinden çıkan Fransız ipeğinden yryŖ elbisesine uyumlu - beyaz fuları çıkardı.

İnce kumaŖın yardımıyla deri ciltli kitabın ilk sayfasını araladı. *Ejderhalar.*

“Ah ne kadar da muhteŖem!” diye mırıldanarak kanatlarını kocaman amıŖ ateŖ püsküren sürüngenlerin elle izilmiŖ renkli resimlerine göz attı.

Kitabın kaleme alındığı dili çözmek biraz zaman alacaktı. Bu dili anlayabilmesi için kütüphanede ne gibi referans kitapları bulabileceğine sonradan bakması gerekiyordu ama Ŗimdilik izimler de yeterliydi.

Bir sonraki sayfada yer alan çizimde dörtnala giden beyaz bir ata binmiŖ, gmŖ renkli zırhıyla bir Ŗvalye be-timlenmiŖti. Tam karŖısında elinde mızrağıyla ona sinsice bakan boynuzlu, yarasa kanadına benzeyen simsiyah kanatları olan bir ejderha duruyordu.

Bu bir savaŖ sahnesi olsa da resimdeki Ŗvalyenin kanatlı bir mttefikisi vardı. Durduğu yerin üzerinde gökte, aile Ŗapelinde gördüğü Melek Mikail net olarak seçiliyordu.

Kate daha da dikkatli bakınca duraksadı. Ŗvalyenin zırhının üzerindeki beyaz bir Malta haçı mıydı?

Sayfayı çevirince bir ejderhanın pençelerinin arasında bir yumurta tuttuğunu gördü. Yumurtanın zerine ilginç bir sembol izilmiŖti. Kate kaŖlarını çatarak bu sembole daha da dikkatli bir Ŗekilde baktı.

Bunu daha önce grmŖm.

Sembol ortasında yanan bir meŖale olan sekiz parmaklı

bir vagon tekerleğiydi. Tekerleğin altında Latince bir söz - *Non serviam* - yazıyordu.

Çevirmek kolaydı: Hizmet etmeyeceğim.

Ancak sembolün gizemi içini bir korkuyla doldurmuştu.

Bu çizimden neden bu kadar etkilendiğini anlayamamış olarak yerinden doğruldu ve karşısındaki pencereden dışarı bakmaya başladı. Düşünceleri milyonlarca kilometre uzakta, denizin ortasındaki bir yere kaymıştı.

Gözleri tozdan yanınca şakaklarını ovuşturdu, bir yandan da kötü bir hisse kapılmasına neden olan sembolü anımsamaya çalışıyordu.

Annesine dair acı veren görüntüler, hatırlayabildiği anılar beyninin içinde gezinirken duyabildiği tek şey saatin tik taklarıydı. Yeniden babasının gemisinde geçirdiği günlere geri dönmüştü sanki.

Birden iç çekerek başını kaldırdı. *Hatırlıyorum.*

Buna inanamıyordu. *Hatırlıyordu.* Ansızın benzinin atığını hissetti. *Rohan'a hemen anlatmam gerek.*

Duyduğu utanç yok olmuş, anımsadıkları karşısında tamamen önemini yitirmişti. Deri ciltli kitabı hemen kapatıp kolunun altına sıkıştırdı ve hızla kütüphaneden çıktı.

Parker ve Wilkins hâlâ oyun oynuyordu.

Her ikisi de onun emrindeydi, ancak son günlerde onu daha uzak bir mesafeden takip ediyorlardı.

“Majesteleri neredeler?” diye sordu Kate hemen.

“Eğitim salonundalar. Ama oraya gidemezsiniz?”

“Onu görmem lazım.”

“Onu şu anda rahatsız edemeyiz.”

“Çok önemli bir durum!”

“Sorun nedir?” diye sordu Parker hemen.

“Hayalet görmüşse benziyorsunuz,” dedi Wilkins sırtarak.

Kate ona dik dik bakarak, “Onun gibi bir şey,” diye cevap verdi.

Bir hayalet - çocukluğuna dair bir hatıra daha.

Gerçekte kim olduğunu sonunda anımsamaya başlamıştı.

Wilkins onun üzüntülü halini görünce sırtıtmayı kesti. İki adam birbirine endişeli bir bakış attı.

“Lütfen. Onu görmem lazım.” Güçlkle yutkundu. “Durumu öğrendiğinde anlayış gösterecektir. Kızma ihtimaline karşın tüm sorumluluğu üzerime alıyorum.”

“Pekâlâ. Bu taraftan...” dedi Parker koridoru işaret ederek.

Deri ciltli kitabı sıkıca göğsüne bastıran Kate içten içe titrediğini hissederek adamların peşinden koridorda ilerlemeye başladı.

Bölüm 11

Muhafızlar onu şatonun daha önce hiç görmediği bir bölümüne doğru götürdüler. Koridorda kısa bir süre ilerledikten sonra da onu eğitim salonuna yönlendirdiler. Burası taş duvarlı geniş bir alandı, yüksek tavanlıydı ve duvarlardan biri pencerelerle kaplıydı.

“Şuradaki kemeraların biraz ilerisinde bayan,” diye işaret etti Parker.

Kate başını sallayarak teşekkürünü dile getirdi, ardından duvarları eğitim için kullanılan eski alet ve silahlarla dolu olan odaya göz gezdirerek ilerlemeye başladı.

Bir tarafta detaylı ve tehlikeli görünen çeşitli tırmanma engelleri, diğer tarafta türlü boyut ve şekillerde içi saman dolu hedefler göze çarpıyordu.

Demir halterler, kum torbaları, tavandan sarkan düğümlü halatlar ve alanın tam ortasında duran on metrelik tırmanma duvarı dikkat çekiyordu.

Uzak bir köşede ise mızrak, disk ve gülle gibi klasik spor aletleri duruyordu. Etrafı iplerle çevrili ve zemini birkaç santim kumla kaplı dövüş alanı ise diğer bir köşeye kurulmuştu.

Muhafızın işaret ettiği kemeraltına yaklaşırken kimbilir daha neler göreceğim diye düşündü loş salonda ilerleyerek. Kemeraltına adımını attığında kendini daracık bir koridorda buldu, tam aşağıda da kare şeklinde taş duvarlı bir oda vardı.

Aşağıya baktığında korku ve istekle karışık bir duyguya kapılarak nefesini tuttu.

Rohan alanın ortasında görünmez birileriyle savaşıyordu. O ilk gece elinde tuttuğu kılıç benzeri ölümcül silahı kullanıyordu. Islanmış uzun saçları omuzlarına değiyor, vücudu vahşi bir güzellikle terden parlıyordu. Siyah pantolonu kaslı kalçasını sarıyordu, üst kısmı ise tamamen çıplaktı.

Çıplak ayakları zeminin üzerinde usulca hareket ediyor, meşalelerden yükselen alevler terli sırtını ve geniş omuzlarını aydınlatıyordu. Görünmez düşmanına doğru hamleler yaparken göğüs ve karın kasları ahenkle kabarıyor, geri çekilip yeniden savunma pozisyonuna geçtiğinde ise bedeni kusursuz görünüyordu.

Elindeki silah ölümcül bir fısıltı çıkararak havayı kesiyor, her bir hamlede onun kontrolünü yansıtıyordu.

Hafif bir savaş narası atarken birden durup nefes nefese bakışlarını yukarı çevirdi.

Kate onun yırtıcı bakışlarıyla karşılaşınca donup kaldı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Rohan silahını indirerek.

“Ben... Çalışmanı bölmek istemezdim ama...” Rohan’ın

düşünceli ve şüpheli bakışı dün gece yaşananları hatırlamasına neden olunca sessizleşti. “Önemli bir durum olmasaydı seni rahatsız etmezdim.”

Rohan umarım dediğin gibidir manasına gelen bir bakış atıp silahını geniş omzuna yerleştirdi. “Pekâlâ... Sorun nedir?” dedikten sonra odanın diğer köşesine doğru ilerledi boynunu esneterek.

Kate onun bu isteksiz cevabıyla endişeye kapılsa da odaya inen merdivene yöneldi.

Rohan sergilediği hareketlerden sonra şu anda epeyce tehditkâr görünüyor olsa da Kate onun bu katı tavrının bastırmaya çalıştığı arzudan kaynaklandığını düşünüyordu.

Gün boyunca dün geceki tavrından ötürü pişmanlık duymuştu ama şimdi - özellikle de şu anda - hiçbir kadının onu reddedemeyeceğini düşünüyordu. Fakat ne olursa olsun çalışması bölündüğü için adamın rahatsızlık duyduğu belli oluyordu. Bu yüzden kütüphanede keşfettiklerini ona heyecanla anlatma fikri gözünü korkutur olmuştu.

Ayrıca karşısında duran muhteşem varlığın bir savaş kahramanı gibi sergilediği hareketler ve yarı çıplak hali kafasının karışmasına ve ona karşı duyduğu derin arzunun gün yüzüne çıkmasına neden oluyordu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atan Kate burada bulunma nedenini bir kez daha kendine hatırlattı. Bakışlarını ağzını sulandıran bedenden ayırıp yere çevirdi çünkü aç bakışlarının sevimsiz görüneceğinden emindi.

Kendine gel Kate.

Güçlkle kendini toparlamaya ve buraya gelme nedenini ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

Neyse ki merdivenin son basamağına varmadan aklını

başından alan şehvet bulutundan sıyrılmayı başardı ve kitabı sıkıca tutarak odanın içinde ilerledi.

Odanın köşesindeki küçük masanın yanında duran Rohan onun yaklaştığını görünce tutmakta olduğu maun kutunun kapağını usulca kapadı, ancak Kate kadife kaplı kumaşın üzerine konmuş jilet keskinliğindeki korkutucu aletleri görmüştü bile.

Benzi atan Kate hızla onun yüzüne baktı ama adamın ifadesini anlamak imkânsızdı.

“Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?” diye soran Rohan kutuyu yere bırakıp masanın üzerinde duran havluyu aldı ve terden parıldayan yüzünü, boynunu, göğsünü kuruladı.

“Sana bir şey göstermem gerek,” dedi Kate onun yanına giderek.

“Nedir?” diye sordu Rohan merakla. Sert bakışları biraz olsun hafiflemiş olsa da tamamen silinmemiştii.

Kate cesurca ona biraz daha sokuldu. “İşte bu.” Kitabı masanın üzerine bırakırken adamın yüzüne düşen ıslak saçları geriye attığını gördü.

Kaslı bedeninden yayılan erkeksi koku burnuna geliyor ve bastırmaya çalıştığı duygular üzerinde delirtici bir etki yaratıyordu.

“Sanırım babamın peşinde neden birileri olduğunu anladım. Tabii babam hâlâ hayattaysa.”

“Gerçekten mi?” dedi Rohan ona dikkatle bakarak.

“Ve en sonunda Simyacı Valerian ismini daha önce nereden duyduğumu anımsadım.”

Rohan’ın bakışları ona odaklandı.

“Bu sembol...” diyen Kate kitaba uzanıp elinde yumur-

ta tutan ejderhanın bulunduğu sayfayı açtı. “Bunu daha önce görmüştüm. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” Yumurtanın üzerindeki sembolü işaret etti.

Rohan kızın gösterdiği çizime bakmadan önce onun buraya gelmesine izin verdiği için Parker’a iki çift laf etmesi gerektiğini düşünüyordu. Bakışlarını resime çevirdiğinde ise yumurtanın üzerindeki sembolü görüp buz kesti.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diyerek sorusunu yineledi Kate.

“Hayır,” dedi Rohan soğuk bir ifadeyle ama biliyordu, çünkü Özgürlük Konseyi’nin arması olan bu sembolün temsil ettiği şeyi yok etmek için Teşkilat’a katılmıştı.

Ve bu Kate’in soyunu simgeliyordu.

Bu sembolü birden karşısında görmek kızın masumiyetine dair şüphelerinin geri gelmesine neden olmuştu. “Bu kitabı nereden buldun?” diye sordu yan gözle ona keskin bir bakış atarak.

“Hımmm... Kütüphanedeydim ve orada saklı bir çekmece buldum.”

“Saklı bir çekmece mi buldun?” diye soran Rohan kollarını kavuşturarak ona doğru döndü. Bir yandan da dün geceki öpüşmelerini aklından çıkarmaya çalışıyordu.

Kate onun bu sert tavrı karşısında gözlerini kocaman açarak hafifçe geri çekilmek zorunda kaldı. “Kütüphane-deki kitapları düzenliyordum ve Dante’nin üç kısımdan oluşan İlahi Komedi’ye rastladım... Ciltleri yan yana dizmek istediğimde ise gizli bir çekmece keşfettim.”

“Gerçekten mi?”

Kate hevesle başını salladı. “Üç cildi aynı anda çekip rafa yerleştirdiğimde en üstteki rafta bir çekmece açıldı!”

“Anlıyorum, sonra da çekmecenin içinde ne olduğuna baktın.”

“Elbette baktım ve bana kızmayacağını düşündüm,” dedi Kate gülümsemeye çalışarak. “Sen kütüphanede gizli bir çekmece olduğunu biliyor muydun?”

Rohan ona dikkatle bakarak, “Hayır,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm... Uzun zamandır açılmamış görünüyordu. Sana göstermemi ister misin? Yani... Özür dilerim... Bana ait olmayan bir şeye bakmamam gerekirdi ama yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum,” diyen Kate kaşlarını sempatik bir şekilde çattı. “Lütfen bana kızma. Yanlış bir şey yapmak istemedim.”

Rohan gözlerini devirerek ne evet ne hayır anlamına gelen tuhaf bir homurtuyla cevap verdi. Lanet olsun! Kate’le ilgili Virgil’e neden haber vermemişti ki?

Karşısında Özgürlükçü kanı taşıyan bir kız vardı ve heyecanla ona ailevi bir sırrı, Teşkilat’ın işleriyle ilişkili kodları taşıyan belgeleri keşfettiğini söylüyordu. İskoçyalı’nın bu konuya dair tam olarak ne diyeceğinden emindi: “*Kızı kendine bağla ve aletinin onu yönetmesini sağla.*” Adamın ses tonunu aklından çıkarmaya çalıştı.

“Peki bu sembol senin için ne ifade ediyor?” diye sordu yumuşak bir ifadeyle ona bakarak.

“Pekâlâ... Bu resmi görünce aklıma bazı şeyler geldi. Aslında unutmuş olduğuma inanamıyorum... Ama o zamanlar küçücük bir çocuktum ve...”

“Neyi unutmuş olduğuna inanamıyorsun?”

“Annemin kitabını!”

Rohan ona dikkatle baktı ve Leydi Gabrielle’in o gece sıkı sıkı tuttuğu kahverengi kumaşa sarılı kitabı anımsadı. İncil olduğunu sanmıştı.

“Annem Fransa’dan aynı sembolü taşıyan bir kitap getirmişti! Garip semboller, şemalar ve yazılarla dolu ciltli bir kitaptı. Ayrıca içinde küçük haritalar ve çözülmesi gereken bilmeceler de vardı. Gemide yaşarken anne ve babam o kitabın üzerinde çalışırlardı.”

Rohan kaşlarını çatı.

“O kitap Simyacı Valerian ile ilgiliydi!” diye bağırdı Kate birden. “Kitabı onun yazıp yazmadığını bilmiyorum ama içinde mezarının nerede olduğuna dair gizli ipuçları vardı. Annemle babam bir hazine avındalardı!”

Rohan gözlerini kıstı. *Simyacı’nın mezarı mı?* Fakat bu yıllar önce ortaya atılmış bir efsaneydi!

Kate heyecanla sözlerine devam ederek, “Simya... Madenleri altına çevirme işlemi... Biliyorsun değil mi? Simyacı Valerian’ın bir hazineyle birlikte gömüldüğü söylenir.” Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. “Annemle babam da bu hazinenin peşindelerdi ve bu annemin ölümüne neden oldu.”

Rohan şaşkınlığını saklamaya çalışıyordu. Simyacı’nın mezarının nerede olduğu düşmana dair en büyük gizemdi. Ve bu gizem yıllar içinde, özellikle de İngiltere’deki iç savaş süresince unutulup gitmiş, böylece Valerian sırrını mezarına taşımış olmuştur.

Özgürlükçüler o kitabı ele geçirmek için her şeyi göze alırlardı şüphesiz ve bunu hazineyi bulmak için değil de Simyacı’nın kara büyülerini öğrenmek için yaparlardı.

Gerald Fox o mezarı bulduysa ve nerede olduğunu biliyorsa... İşte bu pek çok şeyi açıklıyordu.

Birdenbire aklına bir fikir geldi.

Böyle bir mezar gerçekten varsa Kilburn lanetini boza-bilecek sırları da barındırıyor olabilirdi.

Şüpheyi kızı süzdü. “Demek tüm bunları şimdi anımsadın?”

“Evet, kitaptaki sembolü gördüğümde anımsadım. Şimdi ise kitabın ejderhalarla ilgili olmadığından endişe ediyorum,” diye mırıldandı Kate. “Peki ya çizimlerin hepsi sembolik anlamlar taşıyorsa?”

Gerçekten de öyleydi!

Ejderhalar Teşkilat’ın yıllardır savaştığı Özgürlükçü aileleri temsil ediyordu.

Tıpkı Kate’in ailesi gibi.

“Bu ne kadar ilginç olurdu değil mi?” dedi kızın yüzünü inceleyerek.

Kate sembolü işaret ederek, “Bunun Simyacı’yla ilgili bir anlam taşıdığından eminim,” dedi. “Aileni lanetlediği düşünülürse bu kitapta ataların da yer alıyor olmalı. Bağlantının bundan kaynaklandığını sanıyorum.”

Düşündükleri tamamen doğru olmasa da gerçeğe oldukça yakındı. Ancak Rohan ona bir anda Teşkilat’ın sırlarını açıklayacak da değildi.

Kate başını sallayarak ona merakla baktı. “Ne kadar olağanüstü bir durum değil mi? Yani tuhaf bir Ortaçağ büyücüsüyle alakamızın olması?”

Bu onun inandığı gibi ilginç bir tesadüf olmasa da, “Hmmm... Evet öyle,” dedi Rohan sözlerinin inanılır olmasına özen göstererek. “Peki sende mi? Annenin kitabı?”

“Bende olmalı,” diye cevap verdi Kate. “Ona ait olan her şeyi saklıyorum.”

Böyle bir emaneti bulup ortaya çıkarmasının Teşkilat için ne anlama geldiğini düşündükçe Rohan’ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Büyük ihtimalle bu kitap Valerian soyundan gelen Leydi Gabrielle’e miras kalmış ve DuMarin ailesinde elden ele geçerek sonunda Kate’e ulaşmıştı.

“Gidip onu alabilir miyiz?” diye sordu Kate ısrarcı bir ses tonuyla. Rohan’ın cevap vermesini beklemeden ekledi: “Gidip onu almamız gerektiğine inanıyorum. Annemin kitabında hazinenin nerede olduğuna dair ipuçları varsa babama neden ulaşmak istediklerini de bu sayede öğrenebiliriz! Tabii babam hâlâ yaşıyorsa.” Duraksadı. “Belki de beni bu yüzden kaçırdılar. Mezarın nerede olduğunu babama söyletmek için! Ama sanırım kitap hakkında bir şey bilmiyorlar. Haberleri olsaydı o zaman babama ihtiyaçları olmazdı. Ya da bana.”

Rohan bir süre düşünceli bir ifadeye bürünerek sessiz kaldı. “Seni kaçıran insanların eve geri döndüğünü söylemiştin. Onlardan biri elinde kitapla geri dönmüş müydü?”

“Hayır! Kitap evde değil! Charley annemin Fransa’dan getirdiği tüm eşyaları çalıştığı kulübenin depo bölümüne sakladı. Tabii bazı kıymetli şeyler hariç. Babam zor günlerimizde onları satmak zorunda kalmıştı.”

Rohan kaşlarını çatı. “Öyle mi? Belki de bu yüzden Simyacı’nın mezarını bulmak istediler... Mezarın içinde saklı olan hazineden haberdar olduklarını düşünürsek...”

Kate kollarını kavuşturdu. “Bir keresinde Charley babamın bir aristokratla evli olmasının ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Babam sadece bir kaptandı, annem ise her

şeyin en iyisine alışkın olan, Fransa'nın en zengin ailelerinden gelen bir kadındı.”

“Kendi deneyimlerime dayanarak Fransız kadınlarının dikkat edilmesi gereken tarzları olduğunu söyleyebilirim,” diyen Rohan kızın tek kaşını kaldırdığını gördü. “Her neyse devam et.”

Kate bakışlarını masanın üzerinde duran kitaba çevirdi. “Annem maddi şeylere önem veren bir kadın değildi. Fakat babam... Her erkekte görülen tipik gurur meselesi işte.” Ona yan gözle bakarak sözlerini sürdürdü. “Şu anda yapmamız gereken tek şey peşimde olan kişinin eline geçmeden önce annemin kitabını bulmak. O kitabı buldukları anda mezarın yerini kendileri öğrenecekler ve babama ihtiyaçları kalmayacak. O zaman da O'Banyon sırf hapis-haneye girmesine neden olduğu için babamdan intikam almak için onu öldürecek. Onun bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Tabii babam hâlâ hayattaysa...”

Rohan onun bu cesaret dolu sözlerinden, bu küçük kadının demir yumruklu eski bir denizci olan Gerald Fox'u korumak için gösterdiği çabadan etkilenmişti. “Evet haklısın,” dedi gülümsememek için kendini zor tutarak. “O kitabın yanlış kişilerin eline geçmesine engel olmalıyız.”

Özgürlükçülerin Simyacı'nın mezarında saklı olan sırları bilmek istemelerinin neden şimdi daha da önem taşıdığını anlayabiliyordu.

Teşkilat Napolyon'un kaybindan sonra düşman askerlerinin büyük bir kısmını yok edebilmişti. Özgürlükçüler ise sonunda tüm kıtayı ele geçirebilmek için yavaş ama kendinden emin adımlarla araçlarını Bonaparte'ın imparatorluğuna sızdırma planları yapmıştı.

Ancak planları sonuç vermemiştir.

Geçen yaz Welly'nin ordusu Belçika topraklarında Küçük İmparator ile karşılaştığında, Teşkilat'ın adamları Avrupa'ya saçılmış Özgürlükçülerin casuslarını takip edip sonunda kanlarını dökmüştü.

Bu olaydan sonra Rohan onların kökünü kuruttuklarını sanmıştı.

Ama sanki bu hiç gerçekleşmeyecekti. Şeytanın piçleri tahtaların arasına çekilen örümcekler gibi sadece bir süreliğine ortadan kayboluyorlar, fırsatını buldukları ilk anda ortaya çıkıyorlardı.

Yüzyıllardır hayalini kurdukları şey gaddar ve ruhsuz yönetimlerini kullanarak tüm dünyayı tek bir krallık altında toplamaktı ve amaçlarını gerçekleştirmek için her türlü yola başvuruyorlardı. Bu uğurda esrarengiz büyülerini kullanmayı bile göze almışlardı. Şimdi ise Simyacı'nın mezarını bularak Teşkilat'ın elinden kaçmayı başaran üyelerini bir araya getirip yeni planlar yapabilme imkânı bulabilirler ve Teşkilat'a karşı bir saldırı düzenleyebilirlerdi.

Konsey strateji geliştirebilmek için yeni yollar bulup kullanmayı ve herkesi yeniden bir araya getirmeyi şüphesiz çok istiyordu.

“Peki ne düşünüyorsun?” diye sordu Kate birdenbire.

“Seninle aynı fikirdeyim. Evine gidip annenin kitabını onlar bulmadan ele geçirmemiz gerekiyor.”

“Ah gerçekten gidecek miyiz? En sonunda beni evime götüreceksin öyle mi?” dedi Kate gözleri ışıdayarak. Küçük bir kız gibi ellerini çırpması Rohan'ın kalbini bir kez daha sızlattı. “Ah ziyaret için bile olsa yeniden evimde olmak dünyalara bedel! Seninle gelmeme müsaade ede-

ceksin değil mi? Seninle gelmeliyim çünkü kitabın yerini biliyorum! Ayrıca evden kendime ait bazı eşyaları da alabilirim ve...”

Kız durmaksızın sözlerini sürdürürken Rohan’ın düşünceleri başka tarafa kaymaya başlamıştı bile. Ona kulak vermiyor değildi, ancak kızın tatlı yüzünün altında aldatıcı bir ifade saklı olup olmadığını da içten içe merak ediyordu. Kate gerçekten masum değilse onu bir tuzağa sürükleyebilir.

Belki de saldırmaya hazır bir grup onu evin orada bekliyordu. *Kahretsin!* Ne yapması gerektiğinden emin olamıyordu.

Oraya gittiğinde karşılaştığı manzara bu olursa, elbette kaçmayacaktı. Yanına birkaç adamını alacaktı ve sonucu ne olursa olsun bu oyunu sonuna kadar sürdürecekti.

Şimdilik Parker’ı azarlamaktan vazgeçmişti çünkü diğerleriyle birlikte onun da yardımına ihtiyacı olacaktı.

Kate’e karşı duyduğu şüpheleri saklamaya çalışırken onun masum görünüşüne neden güvenemediğini düşünüyordu. Belki de sadece Warrington soyundan gelen bir paranoya ya da içgüdüleri bir tür uyarıda bulunuyordu.

“Sıkı giyin,” dedi kıza dönerek. “Bütün gün at süreceğiz ve büyük ihtimalle gece çöktüğünde dönüşe geçeceğiz. At sürmeyi biliyorsun değil mi?”

“Sakin bir at olduktan sonra sorun yaşayacağımı sanmıyorum,” dedi Kate başını salladıktan sonra.

“Güzel, sana uygun bir at bulabileceğimizden eminim.”

“Rohan?” dedi onun yüzünü inceleyerek. “Ben... Kütüphanede bana ait olmayan şeylere baktığım için özür dilerim. Bir de dün akşam... Uygunsuz bir tavrım olduysa...”

Rohan kaşlarını kaldırdı.

“Seni gücendirdiysem...”

“Hayır, yok öyle bir şey,” dedi Rohan keskin bir ses tonuyla. “Saçmalama.”

Kate bu kez daha da yumuşak bir sesle, “Peki o halde neden beni reddettin?” diye sordu.

Arzusu yeniden alevlenen Rohan bakışlarını kaçırarak duygularını saklamaya çalıştı. “Bunu senin iyiliğin için yaptım.”

“Ama ben...”

“Beni gerçekten tanımıyorsun.”

“Tanımak istiyorum,” diye mırıldandı Kate.

“Hayır istemiyorsun. İnan bana.” Ona sırtını dönüp silahıyla ilgilenmeye başladı. “Şimdi lütfen gidip hazırlan. Gün ışığından faydalanmamız lazım. Yılın bu zamanlarında karanlık daha çabuk çöküyor ve ne kadar erken geri dönersek o kadar iyi.”

Kate kımıldamaksızın ona bakıyor ancak Rohan onu açıkça görmezden geliyordu.

Genç kız bir süre sonra kendine gelip başını salladı ve beklemekten vazgeçip kütüphanede bulduğu kitabı masanın üzerinde bırakarak odadan çıkmak üzere harekete geçti.

Rohan onun yumuşak adımlarının uzaklaşan yankısını duyunca gözlerini yumdu. *Lütfen Tanrım diye yakardı. Lütfen beni kandırmasına müsaade etme.* Çünkü planı buysa Rohan onunla ilgili nasıl bir yol izleyeceğini aklına getirmek dahi istemiyordu.

Bölüm 12

Kilburn Şatosu'ndan yola çıkan altı at karla kaplı zeminde dörtmala ilerleyerek açık araziye çıktı.

Üç saat kadar sürecektir yolculuklarının iki saatini geride bıraktıklarında Kate zaman geçirmek için konuşmak dahi istemiyordu. Buna inanamıyordu ama Rohan gerçekten çekilmez bir adamdı.

Ona özür dilemeye çalışırken bile kendini aptal gibi hissetmiş, eve vardıklarında bir daha rahatsızlık vermeme-sini garanti altına almak adına orada bırakılabileceği ihtimalini bile düşünür olmuştu.

Kuzeye doğru ilerlerken adamın onun içten içe kendi kendisiyle tartıştığından haberi dahi yoktu. Gerçi Kate hayatının bağlı olduğu biriyle açıkça tartışmanın anlamsızlığının farkındaydı. Gerçi hayatta kalmasının ona bağlı olmasından rahatsızlık duyduğu da bir gerçektir. Yine de aklından geçenleri söze dökmemesinin gereksiz olduğunun

bilincindeydi ve fikirlerini kelimelere dökememek içini kemiriyordu.

Beni gerçekten tanımıyorsun, tanımak da istemezsin demişti ona. Peki neden? Onun neyi isteyip neyi istemeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabilirdi ki? Belki de bu uyarıda bir neden gizliydi.

Gelişen olaylar neticesinde onların bakire kızları satın alan sapık ruhlu adamlar olmadığını anlamıştı, ama yine de bilmemesi gereken başka karanlık sırları olduğu belliydi.

Onun uslu bir çocuk olduğunu düşünmemiştim zaten, diye geçirdi içinden. Yaşam tarzına bakıldığında sırlarının oldukça tehlikeli olduğu açıktı, bu yüzden gerçekleri öğrendiğinde onun hayatının bir parçası olmak bile istemeyebilirdi. Sıkıntısından arınmak istercesine derin bir iç çekince bu soğuk kış gününde ağzından çıkan nefes bir bulut gibi gözlerinin önüne yayıldı.

Rohan özrünü dahi bir saçmalık olarak nitelendirmişti. Yaptığı kabalıktan başka bir şey değildi. Ona göre saçma olabilirdi ama en azından Kate aralarındaki etkileşimi dile getirebilecek kadar cesur davrandığına inanıyordu. Özellikle de majesteleri bu durumu görmezden gelmeyi tercih ederken ve aralarındaki bağın tamamen iş odaklı olduğuna dikkat çekmeye çalışırken.

Kate'in sabrı tükenmeye başlamıştı. Neden verdiği tüm yanıtlar birer bilmece gibiydi? Onun güvenini kazanamadığı belliydi ve bu durum gururunu incitiyordu. Yine de adamın neden ona güvenemediğini çözebilmiş değildi. Kütüphanede bakmaması gereken bir şeye baktığı için mi? Yoksa daha da önemli bir şey mi vardı? Belki de parasının peşinde olduğunu sanıyordu. Unvanının? Ah bu ne kadar

da saçma bir düşünceydi. Parası da unvanı da umrunda bile değildi!

O sadece ona yakın olmak istiyor, hissettiklerinin tek tarafı olmadığından emin olmak istiyordu.

Belki de hissettikleri tamamen tek taraflıydı.

Durum gerçekten böyleyse Kate ondan uzak durmaya çalışarak en doğrusunu yapıyordu. Her geçen gün ona daha fazla bağlanıyor olabilirdi ama elinden geldiğince kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Belki de Rohan için bir yükten fazlası değildi.

Karla kaplı arazilerde ilerlerken düşünceleri birbirini kovalıyordu. Rohan Kilburn ve onun lanetini tanımadan önceki basit yaşantısına geri dönmeyi ne de çok isterdi. Kimseye bağlı olmadığı o özgür günleri özlüyordu. Özellikle de kendinden emin, her sözü ağzından emir gibi çıkan bu aristokratın aşırı koruması altında olmaktan sıkılmaya başladığını hissediyordu.

Rohan ona iyi gelmiyordu.

Hissettiği hayal kırıklığını bir kenara itip onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor, atının sırtında bir savaşçı edasıyla dimdik durmuş sadece yola bakmaya çalışıyordu.

Gerçekte onun bütün varlığının farkındaydı. Fakat bu sabah eğitim salonunda gördüğü muhteşem bir şekilde parıldayan o terli bedeni aklından çıkaramıyor ve düşünmemek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

En azından o muhteşem karın kaslarını çalışarak edindiğini bilmek hoştu. Kibirli tabiatını ailesinden miras almış olabilirdi ama Yunan tanrılarına benzeyen o muhteşem bedeni ağır koşullar altında çalışmanın bir sonucuydu.

Kahretsin! Neden onun vücudunun hayalini kuruyordu ki? O kadar da çekici biri değildi. Yoksa öyle miydi? Yan gözle yanında at süren adama baktı ve iç geçirerek *evet ne yazık ki çok yakışıklı* diye geçirdi içinden.

Omuzlarına değen siyah saçları rüzgârda salınıyordu. Paltosunun önünü iliklememişti, yolculuk için yanına aldığı çeşitli silahlar kolayca seçiliyordu.

Kate sabah gördüklerinden sonra onun her türlü silahı çok iyi kullanabileceğinden emindi.

Soğuk yüzünü kızartmıştı ama ifadesi sertti. Bakışları karla kaplı arazinin üzerinde temkinli bir şekilde geziniyor, etraftan gelebilecek herhangi bir tehlikeyi kolluyordu.

Rohan şatodan ayrılmadan önce O'Banyon ve adamlarının evin etrafında pusuda bekleyebileceğinden söz etmişti, bu yüzden şu anda ikisi önde ikisi arkada dört muhafızla birlikte seyahat ediyorlardı.

Bir tehlike anında Parker ve Wilkins onu alıp güvenli bir yere götürecekti, bu sırada Rohan da onu kaçıran pisliklerle savaşacaktı.

En azından planları buydu. Kate böyle bir durumun yaşanmayacağını düşünüyordu, ancak dükün en kötü senaryoya bile hazırlıklı olacak yapıda biri olduğunun da farkındaydı.

Her ihtimale karşı erkek kıyafetleri giymişti ve bu kıyafetlerle kesinlikle kendini daha rahat hissediyordu. Atını bir erkek gibi sürebiliyor, kalın giysiler sayesinde soğuğu hissetmiyordu. Tabii bir de evinin etrafında pusuda bekleyen adamlar varsa bu şekilde tanınma ihtimalini de azaltmış oluyordu.

O adamların yeniden evine girmiş olduklarını düşün-

mek bile ona huzursuzluk veriyordu. Bu düşünceyi kafasından çıkarmaya, evini bıraktığı gibi bulacağına dair kendini ikna etmeye çalıştı. Oraya varmak için sabırsızlanıyordu. Rohan'ın karanlık ve mesafeli tavrı dahi atının her adımıyla evine yaklaşıyor olmasının sevincini bastıramıyordu.

Yaşananlardan sonra tanıdık bir ortamda, sadece kendine ait olan eşyaların, bildiği kokuların ve seslerin arasında olacağını düşündükçe daha da heyecanlanıyordu. Evine vardığında bazı eşyalarını yanına alabilecek ve kendi giysilerini giyip sonunda her tarafını ortaya çıkaran o emanet kıyafetlerden kurtulacaktı.

Acaba Rohan mütevazı evini gördüğünde ne düşünecekti? Evinde bir dükü ağırlayacağını hayal bile etmemişti. Ona yine yan gözle bakınca majestelerinin her türlü ihtişama alışık olduğunu ancak hiçbir zaman gösterişli bir tavır takınmadığını düşündü.

Bakışlarını fark eden Rohan, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdi Kate.

"Etraf tanıdık gelmeye başladı mı?"

"Pek değil."

Rohan onu dikkatle süzdü. "Ben gidip şu tepeden bakacağım."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Kate.

Rohan atını mahmuzlayıp ilerideki tepeye doğru ilerlemeye başladı.

Kate onun ardından bakakaldı. Sarhoş bir fahişe gibi görüldüğü zaman her şey gerçekten çok daha kolaydı. Başını sallayarak tüm bunların yakında sona ereceğini ve sonunda ondan kurtulacağını düşündü.

Evime varmak üzereyim diye düşündü ve birden yanında Canavar olmadan ait olduğu yerde kendini nasıl hissedeceğini sorgulamadan edemedi.

Onun nesi var? İsteddiği şey eve dönmek değil miydi? Rohan da onu evine götürüyordu işte.

Bazı insanları memnun etmek çok güç, diye düşündü yüzünü asarak ama onun kadınsı ruh halini dert edecek değildi. Kendilerini bekleyen bir tuzak varsa temkinli olmalı ve her türlü ihtimal karşısında hazırlıklı olmalıydı. Yoksa da... Pekâlâ zamanı gelince gerçeği öğrenecekti.

Kate'in Özgürlükçü soyundan geldiğine dair elinde somut kanıtlar vardı, bu yüzden şu anda olası çıkarımlarla aklını meşgul etmemeliydi.

Aradan bir saat daha geçti. Kate son tepeyi arkalarında bırakıp evinin bulunduğu bölgeyi işaret edince Rohan arazinin ıssızlığı karşısında şaşkına döndü.

Gerald Fox ne yaptığını bilen bir adamdı, çünkü Rohan da saklanmak için bir yer aramak zorunda kalsa kesinlikle burası gibi bir yerde karar kılardı.

Kulübe etrafı karlarla kaplı çam ağaçlarıyla sarılı ufak bir tepede bulunuyordu. Rohan etrafa göz attığında birilerinin buralardan geçtiğini ortaya koyan nal ya da ayak izi gibi bir kanıt göremedi karın üzerinde. Ama yine de ense-sinde kendisine artık çok tanıdık gelen, huzursuzluk verici bir ürperti hissetti. Altıncı hissi ona bir şeylerin normalin dışında olduğunu söylüyordu.

Bunun tam olarak ne olduğunu evin içine girip etrafı

iyice kontrol ettikten sonra anlayacaktı. Öncelikle içerde kimsenin olmadığından emin olmalıydı.

Yumruğunu havaya kaldırıp adamlarına durmalarını emretti.

Yakınlardaki ağaçların ardına çekilip kısık sesle adamlarına emirlerini sıraladı. “Findlay, Mercer... Siz ikiniz benimle gelin. Parker, Wilkins... Siz de Kate’le kalın, biz etrafı kontrol edip her şeyin yolunda olduğuna dair haber verene dek bekleyin. Bir sorun çıkarsa gerekeni yapın ve Kate’i güvenli bir yere götürün. Birbirimizden ayrılırsak şatoda buluşuruz. Herhangi bir sorunla karşılaşmazsak gelip sizi alacağız.”

“Emredersiniz efendim.”

“Bir sorun yokmuş gibi görünüyor,” diye mırıldanan Kate endişeli bir şekilde etrafa göz attı.

Rohan durup onu inceledi. Gerçekleri anlamanın zamanı gelmişti. Eğer bir tuzak varsa her şey yakında ortaya çıkacaktı. “Gitmeden bana söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?”

Kate tek kaşını kaldırdı. “Ne gibi?”

“Önemli değil. Sessizce burada kal ve endişelenmemeye çalış.” Adamlarına göz attı. “Muhafızlarınla güvende olacaksın, bu yüzden onların dediklerine harfiyen uy.”

Kate başını salladı. “Olur.”

“Güzel.” Silahını çıkarıp havaya kaldırdıktan sonra Findlay ve Mercer’a işaret verdi. “Hadi gidelim.”

Rohan uzaklaşırken genç kızın ardından baktığını hissedebiliyordu.

Akşamın karanlığı henüz çökmemiş olsa da birkaç yıldız gökten onlara göz kırpyordu. Rohan eve yaklaşırken

parıldayan karların arasında duran evin gri silüetini seçebiliyordu.

Bir gölge gibi eve yaklaşmaya başladılar. Yürürken bir yandan da etraflarındaki her ağacı, her şeyi dikkatlice inceliyorlardı.

Rohan en sonunda durdu. Yalnız olduklarından emin-di.

Etrafta ne düşman ne de bir pusu vardı.

Kate ona gerçeği söylemişti. Etraf tam anlamıyla sessizdi, kulübe de öyle. Hiç ses duyulmuyor ve dalların arasından görülen evden ışık sızılmıyordu.

Açıklığa doğru biraz daha yaklaştıklarında ise sessizliğin nedenini anladılar.

Birden durdular. Findlay ve Mercer ona bakıyordu, ancak Rohan kalbi sıkışmış halde bakışlarını ileri dikmişti.

Önlerinde onlara zarar verebilecek hiçbir şey yoktu. Olan olmuştu. Şimdi dönüp Kate'e gördüklerini anlatması gerekiyordu.

Kulübe ateşe verilmişti.

Tek görebildikleri içi boş bir kabuktan ibaretti. Yanmış bir gemi gibi evin sadece iskeleti ayakta duruyordu. Dam Devon karlarıyla iyice içeri göçmüştü. Rohan bir küfür savurup silahını yerine yerleştirdi.

Kate'den şüphelendiği için kendinden nefret ediyordu. Artık onun masum olduğundan emindi. Başından beri doğruyu söylediğini artık biliyordu ve bu his kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

Artık Kate'in yaşayabileceği bir evi yoktu.

Tanıştıkları gece, büyük salondaki hali aklına gelince öfkeye kapıldı. Uyuşturulmuş, korkudan titreyen, evin-

den koparılıp kaçırılmış Kate... Ona bir hediye olarak sunulmuştu.

Peki o ne yapmıştı? Kibarlıkla örtüşmeyecek bir şekilde onu gözaltında tutmuştu.

Canavar.

“Ne düşünüyorsunuz efendim?” diye sordu Mercer onu düşüncelerinden kopararak. Üçü de genç kızın harap edilen hayatına bakıyordu.

“Söylemesi güç,” dedi Rohan.

Bunu Özgürlükçüler yapmış olabilirdi. Ya da buna kaçırıldığı gece şöminede yanan ateş neden olmuş olabilirdi.

Ancak önemli olan, genç kızın sahip olduğu tek şeyin yok olmuş olmasıydı. Kate bunu duyduğunda çok üzülecekti. Başına daha ne gibi bir felaket gelebilirdi ki?

Rohan derin bir nefes alıp yıldızlardan yardım almak istercesine yüzünü gökyüzüne çevirdi. Yavaşça nefesini vererek kendini ona bu berbat haberi vermek için hazırladı. Adamlarına dönüp, “Etrafı kolaçan edin,” diye emretti. “İşe yarar bir şey bulup bulamayacağınıza bakın. İçeri girerken dikkatli olun. Damı ayakta tutan yanmış kolonlar hiç de sağlam görünmüyor.”

“Emredersiniz efendim,” diyen muhafızlar denileni yerine getirmek üzere harekete geçtiler.

Rohan yanmış eve arkasını dönerek Kate’in ve iki adamının beklediği tarafa doğru yürümeye başladı.

Karların arasında sert adımlarla ilerlerken kötü haberi ona nasıl vereceğini düşünüyordu. *Tanrım lütfen bir kez olsun hayatımda bir şeyi nazikçe yapabilmeme yardım et.*

Onlara yaklaşırken hazır ola geçen adamlarına, “Rahat olun,” dedi. “Burada bizden başka kimse yok.”

Kate neşeli sesiyle, “Gördün mü?” dedi. “Sana boşuna telaşa kapıldığını söylemiştim.”

Bu sözler üzerine Rohan’ın kalbi sızladı.

Genç kız atından inip onun elini çekti. “Hadi! Gelin size çay yapayım da biraz ısınalım!”

Rohan onun elini sıkıca kavrayıp heyecanını bastırmaya çalışarak, “Tatlım... Bir dakika bekle...” diye mırıldandı.

“Ne oldu?”

“Kate... Sana kötü bir haberim var.” Duraksadı. “Yangın çıkmış ve...”

“Yangın mı? Ne demek yangın çıkmış ve...” Sözlerini tamamlayamadı ve olup biteni anlamak istercesine Rohan’ın yüzünü inceledi. Durumu kavramışçasına birden derin bir nefes alıp onun elini bıraktı ve kulübeye doğru hızla koşmaya başladı.

Rohan onun karşılaşacağı manzarayı düşünerek gözlerini yumup yüzünü buruşturdu. Yine de onu durdurmaya çalışmadı. Başına gelecekleri ertelemenin anlamı yoktu.

Onun ardından yürümeye başladı. Kate hemen önünde koşarken ödüncü aldığı pelerin bir hayalet gibi bedeninin etrafında uçuşuyordu. Açıklığa ulaştınca birden öylece kalakaldı, tamamen hareketsizdi.

Yanına gidip yüzüne bakınca kızın şaşkın ifadesini gördü. Güzel yüzü taş kesmişti adeta.

Ağzı açık kalmış, gözleri buğulanmış halde evine bakakalmıştı.

“Kate...” diye fısıldadı Rohan.

Kate onu duymuyormuş gibi görünerek bir adım öne çıktı. Tek kelime dahi etmiyor, nefes bile almıyordu sanki.

Rohan onu sakinleştirmek istercesine elini uzattı ama

eli ona değmeden Kate bir anda hızla eve doğru koşmaya başladı.

“Kate, hayır! Bina çökebilir!” Gözünü kırpmadan peşinden koşup onu kolundan yakaladı.

“Bırak beni!” dedi Kate onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak.

“Oraya gidemezsin! Bu hiç güvenli değil!”

“Ah Tanrım! Mahvoldum!” diye haykırdı Kate. “Şimdi ne yapacağım?” Gözlerini kocaman açmış halde çırpınırken birden yere çöktü. “Gitmiş! Her şeyim yok olmuş!” diyerek gözyaşlarına boğuldu onun göğsüne yaslanarak.

Kate’in yürek burkan ağlaması karşısında boğazı düğümlenen Rohan başını önüne eğdi. Kızın narin omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Rohan kollarını dolayıp onu sıkıca kendine doğru çekti. Onu bu şekilde tutmazsa yıkılıp yere serilecekmiş gibi görünüyordu. “Sana yardım edeceğim,” dedi güçlü bir ses tonuyla.

Kate onu duymaksızın, “Bu haksızlık!” diye inledi. “Neden tüm bunlar benim başıma geliyor? Asıl lanetli olan benim... Annemi kaybettim, babamı kaybettim, Charley de gitti, şimdi de bu! Neden?” Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Rohan neden geri dönüp böyle korkunç bir şey yapmışlar ki? Hem de yok yere!”

“Şşşş...” diye fısıldadı Rohan onu teskin edercesine. “Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz.”

“Ben kimseye zarar vermedim,” diyerek sözlerini sürdürdü Kate onu kendinden uzaklaştırmaya çalışarak. “Yalnız başıma yaşıyordum. Bunu hak edecek ne yaptım? Bırak beni!” Öfkeyle onu itti. “İçeri girip kurtarabileceğim bir şeyler var mı diye bakmak istiyorum.”

“Bırak kalsın Kate,” dedi Rohan onun serbest kalmasına müsaade etmeyerek. “Bu çok tehlikeli. En azından güvendesin, sana bir şey olmadı. Hadi, yakında karanlık çökecek. Burada daha fazla kalmamızın anlamı yok. Charley’nin kullandığı kulübe nerede? Buraya kadar geldik, hiç değilse kitabı almadan dönmeyelim.”

“Benim gidebilecek bir yerim yok artık!” diye inledi Kate onun tutuşundan sıyrılarak.

“Elbette var,” dedi Rohan ve omuzlarından kavrayıp kızın gözlerinin içine baktı. “Benimle birlikte şatoya döneceksin.” Hissettiği acıdan kurtulmasını arzu ediyordu.

“Ben oraya ait değilim. Ben artık hiçbir yere ait değilim.”

“Sen bana aitsin,” dedi Rohan tereddüt etmeksizin.

“Ben... Ben senin sorumluluğunda değilim,” diye cevap verdi genç kız çenesi titreyerek.

“Evet, öylesin. Sen benimsin. Seni bana verdiler, anımsıyor musun? Ve ben de seni sahiplenmeye devam edeceğim. Gel buraya...” Kollarını açıp bekledi.

Kate tek kelime etmeksizin onun kollarının arasına atıldı.

Rohan ona sarılırken kalbinin hızla attığını hissediyordu. “Beni iyi dinle,” diye fısıldadı. “Bir saniye bile başına ne geleceğini düşünmeni istemiyorum, anlaştık mı? Ben sana bakarım. Neye ihtiyacın olursa ben yanıdayım. Sana söz veriyorum Kate... Yalnız değilsin, anlıyor musun?”

Bir-iki dakika sonra kızın göğsüne yasladığı başını evet anlamında salladığını hissetti.

“İşte benim cesur kızım,” diye mırıldandı Rohan onu alnından öperek.

Tam o anda şatoya döndüklerinde ne yapması gerektiğini anladı. Aklına gelen fikirle şaşkına dönüp heyecanlandı, hatta biraz da rahatladığını hissetti.

Elbette.

Zaten koruması altındaydı. Şimdiye kadar herkes onların beraber yaşadığını varsaymış olmalıydı. Hem birbirlerini deliler gibi istiyorlardı.

Evet. Tamamen onun olmalıydı.

Gerçi tek bir kadınla yaşama fikri onun için alışlagelmiş bir şey değildi. Fakat Kate ona aitti. O'Banyon'la ilgili olay çözüldükten sonra onun yanında kalmasını ancak bu şekilde sağlayabilirdi. Bu sayede her zaman onu koruyabilecek, nerede olduğunu bilecekti.

Aslında en zayıf anında böyle bir teklifte bulunacak olması durumundan faydalanıyormuş gibi biraz acımasızcaydı, fakat bu teklifi yapmasının nedeni ona karşı duyduğu istek değildi.

En azından tek neden bu değildi.

Lanet olduğu sürece onunla evlenemezdi. Ayrıca ne olursa olsun Kate Özgürlükçü kanı taşıyordu.

Fakat Kate metresi olarak onunla yaşamayı kabul ederse Rohan onu koruyabilir, biri onu incitmeye kalktığında karşısına dikilebilirdi.

Zaten şimdiye kadar kızın kafasının nasıl işlediğini anlamıştı. Eğer ona sadece maddi yönden yardım edeceğine söz verseydi Kate bunu asla kabul etmezdi. O fazlasıyla gururlu bir kadındı, özgür ruhu kendisine yapılacak herhangi bir maddi yardımı nefretle karşılardı. Bu yüzden ona bir iş vermesi gerekiyordu. Metresi olarak vereceği hizmet karşılığında Rohan da onu koruması altına almış olacaktı.

Tanrım, Caleb Doyle onu şatoya getirdiği andan beri onunla sevişme hayalleri kuruyordu.

Şimdi bile cennette gibiydi. Müsaade etseydi, hissettiği acıyı bildiği en güzel yolla dindirebilirdi. Kederini bir anda yok edebilirdi.

Onu bir kez daha alnından öptükten sonra, “Hadi gel,” dedi heyecandan boğuklaşan bir ses tonuyla. “Bana Charley’nin kulübesini göster.”

“Şurada. Bahçenin arka tarafında,” dedi Kate burnunu çekip eliyle evin ötesindeki küçük yapıyı işaret ederek. “Kapısı kilitli olmalı. Tabii buraya gelenler oraya da gir-medilerse. Tanrım, bakamayacağım... Ya anneme ait olan eşyaları almışlarsa...”

“Charley’nin anahtarı nerede sakladığını biliyor musun?”

“Evin içinde bir yerlerde olmalı... O yıkıntının içinde bir yerlerde olmalı...”

Rohan başını salladı ve Findlay ile Mercer’a seslendi: “Arkadaki kulübeyi kontrol edin.”

Adamları karla kaplı araziye geçerek kulübeye vardılar. İçlerinden biri, “Kapı kilitli efendim,” diye seslendi.

Rohan kıza bakarak, “Bu iyi haber,” dedi. “Yangın muhtemelen kazara çıkmış. Seni kaçırانlar ya da başkaları yangını çıkarmış olsaydı kesinlikle Charley’nin kulübesine de girmeye çalışırlardı.”

Kate ona inanmaz gözlerle baktı.

“Üzgünüm ama adamlarımdan kapıyı kırmalarını istemem gerekiyor.”

Kate omzunu silkti. “Artık ne önemi var ki?”

Kızın her şeyden vazgeçmiş gibi konuşması üzerine en-

dişelenen Rohan adamlarına seslendi: “Kulübenin kapısını kırın! İçeri girdiğinizde bir ışık kaynağı bulduğunuzda beni çağırın.”

“Emredersiniz efendim.”

Kapıyı kırmaya çalışırken çıkardıkları ses karla kaplı bahçede yankılanmaya başladı. Her bir darbeye tahta kapıdan parçalar kopuyor, kirişler yerlerinden oynuyordu.

Rohan kızın duyduğu ses karşısında irkildiğini görünce, “Uzun sürmez,” dedi. “Kapı açıldığında kitabı bulmak için benimle gelmek ister misin?”

Kate dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Şu anda orayı görmeye dayanamam.”

“Anlıyorum. Merak etme, kitabı bulacağız.”

“Rohan, sen bul,” dedi Kate titreyen bir ses tonuyla. “O benim annemdi. Yabancıların onun eşyalarına dokunmasını istemiyorum.”

“Tamam. Sorun yok,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Rohan. Kate açıkça soğuktan titriyordu. “Benimle gel, hadi biraz ısınmanı sağlayalım.”

Kate başını sallayarak gözyaşları içinde son kez harap olmuş evine baktı. Rohan kolunu omzuna atıp onu atları bıraktıkları yere yönlendirdi.

Hayvanların yanına vardıklarında onları karların altındaki çimenleri yerken buldular. Kate kendisine verilen kısırağın yanına gidip başını atın yumuşak tüylü yelesine yasladı.

Orada öylece durmuş ata sarılırken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onu böyle görmek Rohan’ın yeniden öfkelenmesine neden oldu, bunu ona yapanları bir an önce yakalayıp cezalandırmak istiyordu.

Kendi atının yanına gidip yelesini okşadıktan sonra eyere bağlı çantayı açıp soğuktan korunmak amacıyla yanına aldığı viski şişesini çıkardı.

Şişeyi paltosunun cebine koyduktan sonra eyerin arkasında sarılı duran battaniyeyi aldı. Kızın yanına gidip battaniyeyi omuzlarına sardıktan sonra cebindeki şişeyi çıkarıp, “Hadi biraz iç, ısınmanı sağlar,” dedi.

Kate tartışmaksızın denileni yerine getirdi.

Rohan bir eli silahında diğeri kılıcında ayakta dikilerek onun şişeden ufak bir yudum almasını izledi. *Onu ne kadar önemseydiğimi biliyor mu acaba* diye düşündü. En azından onun yakınında olduğu için memnundu.

“Efendim!” Muhafızlardan birinin uzaktan gelen sesini duydular. “Kapıyı açtık!”

Rohan başını çevirip adamlarına seslendi: “Hemen geliyorum.” Kate’e yeniden baktığında üzgün ifadesini fark etti. “Birazdan dönerim,” dedi uzanıp yanağından süzülen yaşı silerken.

Kate cesurca kafasını salladı ama kadınsı kırılganlığı her halinden belli oluyordu.

Rohan ciddiyetini biraz olsun hafifletmek amacıyla, “Ben gelene kadar atıma iyi bak,” dedi hafifçe gülümseyerek.

Kate bu sözler üzerine yaşlı gözlerle ona gülümsedi.

Koşarak kulübeye giden Rohan, “Parker!” diye seslendi. “Kate’in yanına geç!”

“Ben ne yapabilirim efendim?” diye sordu Wilkins bunun üzerine.

“Etrafı kolaçan et. Bak bakalım yangın nasıl çıkmış. Eğer yangını biri başlattıysa belki bazı izler bırakmıştır.”

“Emredersiniz efendim,” dedi Wilkins şaşkın bir ifadeyle ona selam vererek.

Geniş çaplı bir inceleme yapmadan yangının nasıl çıktığını anlamamanın mümkün olmadığını Rohan da biliyordu. Yine de hisleri yangının tamamen kazara çıktığını söylüyordu.

Kırsal arazide yer alan kulübeler sık sık kazayla tutuşuyordu - hem de çoğu zaman içeride şömineye ya da mumlara dikkat eden birileri olduğu halde.

Gerçek şu ki yangının kazara çıkıp çıkmadığını hiçbir zaman bilemeyebilirlerdi ve bunu Kate’e söylemeyi düşünmüyordu.

Parker’ın yanına geçtiği kıza baktı bir kez daha. Adamlarının zaman içinde ona alıştıklarını biliyordu. Parker kızın omzunu okşayarak acısını paylaştığını belirtti. Kate omuzlarına sardığı battaniyeyle hâlâ atının yanında duruyordu.

Rohan muhafızı yanındayken kızın güvende olacağına kanaat getirdikten sonra dikkatini aydınlatılmış kulübe verdi.

“Zavallı kız,” diye mırıldandı Findlay onun içeri girdiğini fark edince. “Şimdi nasıl efendim?”

“Görüldüğünden daha kuvvetli,” dedi Rohan ona bakarak. “Sen dışarıda bekle, ben hallederim.”

Balina yağıyla dolu feneri eline alıp etrafına bakındı ve bahçe aletlerinin ötesinde depoya çıktığını tahmin ettiği merdivene doğru ilerledi.

Feneri tek eliyle yukarıda tutarak merdivenden çıkma-ya başladı ve son basamağa ulaştığında kafasını tavana vurmamak için eğmesi gerekti.

Biraz ileride çuvala benzer bir kumaşla örtülü bir yığın

duruyordu. Altında kutuların ve sandıkların olduğu seçiliyordu. Rohan elindeki feneri tavandan sarkan bir kancaya takarken örümcek ağlarının ne kadar sık olduğunu fark etti. Elleriyle ağları dağıtarak yığına doğru ilerledi ve üzerindeki örtüyü bir kenara çekti.

Çıkan toz karşısında gözlerini kısarak yığına baktı. Zarif görünümlü deri bir bavulun yanında bir kadına ait olduğu belli olan kutular ve sandıklar duruyordu.

Rohan en üstte duran sandığın gümüş kilitlerini açtığında burnuna rutubet kokusu geldi. İçinde elbiseler, pabuçlar, tokalar, eldivenler, boş bir esans şişesi, fildişi saplı bir saç fırçası ve bir ayna vardı.

Kont DuMarin'in kızının eşyalarına dokunmak ona garip bir his verdi. Bugüne kadar Özgürlük Konseyi'nden olan kimse ona normal bir insan gibi görünmemişti.

Gördükleri şimdiye kadar görev uğruna yaptıklarını gözden geçirmesine ve birden inanılmaz bir suçluluk duygusuyla sarsılmasına neden oldu.

Ne de olsa bu zamana dek görev gereği - kadınları ve çocukları bile düşünmeksizin - yapması gerekeni yapmış, hedefini bir katilin en başarılı yöntemleriyle ortadan kaldırmayı başarmıştı.

Canavar.

Tanrım, diye düşündü. Bulacağı kitapta Kilburn lanetini nasıl ortadan kaldıracağını öğrenebilecekti, ancak geçmişte yaptıklarını düşündükçe bu laneti kaldırmayı gerçekten hak edip etmediğini düşünür olmuştu. Özgür olmayı hak ediyor muydu?

Sevebilmek için özgür olmayı?

Şimdiye kadar döktüğü kanlar onun bu hakkı kazanma-

sına engel olmayacak mıydı? Öfke ve pişmanlık karışımı duygular içinde ne düşüneceğine karar bile veremiyordu. Derin bir nefes alarak Leydi Gabrielle'in eşyalarını karıştırmaya devam etti ve bir sandıktan ötekine bir kutudan diğerine geçtikten sonra sıra sonuncu kutuya geldi.

Yığının en dibinde duran kutuyu açtı. İçindekileri tek tek çıkarıp kutunun dibine ulaşınca kaşları çatıldı. Kutunun kenarında ufak bir kayış gördü ve kendine doğru çektiğinde kutunun altındaki parçanın kalktığını fark etti.

Leydi Gabrielle DuMarin'in yıllar önce sıkı sıkı tuttuğu kitap işte karşısındaydı ve o gece gördüğü gibi kalın kahve-rengi bir kumaşa sarılıydı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken kumaşı kaldırdı ve kitabın deri cildi üzerinde dikkat çeken sembollerin arasındaki yazıyı okudu: *Le Journal de L'Alchimiste*.

Simyacı'nın Günlüğü.

Heyecanla kitabın ilk sayfasını açtı ve ailesini lanetleyen adamın el yazısıyla karşılaştı.

Ürpererek kitabı kapadı. Kate'in yanına geri dönmek istediğinden burada daha fazla oyalanmak istemiyordu. Leydi Gabrielle'e ait eşyaları çabucak yerlerine yerleştirdikten sonra tüm sandık ve kutuları üst üste koyup üzerlerini örttü.

Kitabı kolunun altına sıkıştırdıktan sonra feneri astığı yerden aldı ve merdivenden yavaşça inip dışarıda bekleyen adamlarının yanına gitti.

Kitabı bulması yirmi dakikasını almıştı. Üstlendiği görevleri gerektiği kadar çabuk halletmede ustaydı.

Feneri Mercer ve Findlay'e verdikten sonra onlara kulübede bulunan tahtalarla aletleri kullanarak kapıyı sağ-

lamlaştırmalarını ve çivilemelerini söyledi. Şatoya geri dönüp buraya bir araba gönderene dek kimsenin Leydi Gabrielle'in eşyalarını karıştırmasını istemiyordu. Böylece Kate annesine ait olan eşyaları saklayabilecekti.

“Burada işiniz bittikten sonra bizi takip edin. Onu bir an önce şatoya geri götürmek istiyorum.”

“Emredersiniz, majesteleri.”

Rohan işlerini halletmeleri için onları orada bıraktı ve bahçenin içinden hızla geçerken Wilkins'i fark etti. “Herhangi bir ipucu bulabildin mi?”

“Maalesef hayır efendim.”

“Pekâlâ, Parker'la birlikte diğerlerini bekleyebilirsiniz. Ben Kate'i alıp eve doğru yola çıkıyorum.”

Kate yanına gelen Rohan'ın kolunun altındaki kitabı görünce dikkatle ona baktı.

“Daha sonra bakarız,” diyen Rohan onun yanından geçerek kitabı atının eyerinde bulunan çantanın içine koydu. “Biraz olsun ısınabildin mi?”

Kate omzunu silkerek, “Sanırım,” dedi. “Galiba viskinin tadına alışmaya başladım.”

Bu sözler üzerine Rohan ve Parker şaşkın bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

Rohan daha fazla beklemeden Kate'i kucaklayıp kendi atının üzerine oturttu, sonra da Parker'a işini halledip diğerleriyle birlikte gelmesini söyledi.

“Peki efendim,” diye cevap verdi Parker. “Lütfen yolda dikkatli olun.”

“Siz de dikkatli olun.”

Parker selam vererek Findlay ve Mercer'ın olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Rohan Kate'in buraya gelirken bindiği atın dizginlerini kendi atının eyerine bağladı ve kızın arkasına oturup onu kucağına doğru çekti.

"Gel, tatlım," diye fısıldadı. "Hadi şatoya geri dönelim."

"Seni özledim," diyen Kate başını onun göğsüne yasladı.

"Artık yanındayım," diye cevap veren Rohan dizginleri sıkıca tuttu ama kızın muhtemelen yaşadığı çoktan ötürü hâlâ titrediğini hissedebiliyordu. Bu yüzden bedeninin sıcaklığıyla şatoya varana kadar onu ısıtacaktı.

Ay ışığının aydınlattığı açık arazilere göz gezdirdikten sonra tehdit oluşturan herhangi bir şey fark etmeyince ilerlemeye başladı. Yine de yanında hem Kate hem de Simyacı'nın Günlüğü olduğundan her türlü tehlikeye karşı hazırlıklı olması gerekiyordu.

Bu bir sorun değildi çünkü tüm hayatı zaten tehlikelere karşı hazırlıklı olmakla geçmişti.

Bir koluyla kızın belini sıkıca kavrayıp atını hızlandırdı - kızın atı da hemen arkalarındaydı - ve gün ışığı doğuda kaybolurken Kilburn şatosu'na doğru yola koyuldu.

Bölüm 13

Geri dönüş yolu soğuk, uzun ve sessiz geçiyordu.

Hayatının bir parçası yolculuğun diğer ucunda tamamen yok olduğu için mesafe Kate'e çok daha uzun geliyordu. Bildiği hayat artık tamamen sonlanmıştı. Yaşamında tek sağlam kalan şey paylaştığı atı yöneten adamın varlığıydı.

Gözlerini kapatıp sırtını onun sıcak göğsüne yasladı ve Rohan'ın dayanıklı bedeninin sunduğu sıcaklığı istekle kabul etti.

Dükün onu koruyacağına dair verdiği söz etkilenmesine neden olmuştu, ancak ona yük olmak da istemiyordu. Düşmanları her şeyini elinden almış olabilirlerdi ama gururu hâlâ yerindeydi. Kendini hâlâ çok kötü hissediyordu. Soğuk ve yaşadığı kayıplar damarlarına işleyip onu uyuşturmuş, yorgun düşmesine neden olmuştu.

Üç saat kadar sonra Kilburn Şatosu'na vardılar.

Yorgun atlar kapının önünde durunca Kate iki hafta

önce ilk defa gördüğü kapıyı yeniden görüp kendini inanılmaz derecede mutlu hissetti. Karşısında görkemli bir şekilde göğe uzanan şatonun rahat edebileceği tek yer haline geleceğini hayal dahi edemezdi.

Rohan aşağı indi ve eyerdeki çantadan kitabı çıkardıktan sonra Kate'e döndü. Kitabı kıza verip onu kucaklayarak aşağı indirdi. Fakat onu soğuk taşların üzerine bırakmak yerine kapıya kadar şefkatle kucağında taşıdı.

Kapı onlar oraya varır varmaz açıldı.

Eldred kapıyı onlar için açık tutarken dışarı süzülen turuncu renkli ışıklar onlara davetkâr bir sıcaklık sunuyordu.

Onlar içeri girerlerken seyislerden biri atları ahıra götürmek için harekete geçti.

“Hanımefendi yaralı mı?” diye sordu uşak endişeli bir ifadeyle.

“Fiziksel olarak değil,” diye mırıldanan dük uşağın yanından geçti Kate'i kollarının arasında sıkıca tutarak.

“Diğerleri nerede? Bir sorun mu çıktı?”

“Her şey kontrol altında. Gün doğmadan burada olurlar.”

Eldred peşlerinden aceleyle ilerledi. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı majesteleri? Ya da Bayan Madsen için? Sıcak bir içecek getireyim mi? Ya da çorba?”

“Bir şeye ihtiyacım yok,” dedi Kate dükün kollarının arasından adama doğru dönerek. “Teşekkür ederim.”

“Ona kitabı ver,” diye mırıldandı Rohan kıza. Uşağa dönerek sözlerini sürdürdü: “Eldred bu kitabı kasaya koy. Yarın senden yeniden isteyeceğiz.”

Eldred tek kelime dahi etmeden kitabı kızıdan alırken Rohan kır saçlı uşağına teşekkür edip loş koridorda ilerlemeye başladı.

SBLMRT

Kate kardan ıslanmış pelerinine sarılı bir halde başını onun kaslı omzuna yaslamış, eldivenli elleriyle adamın ensesinden tutuyordu.

Hissettiği keder hiçbir şeye karşı çıkamayacak bir ruh haline bürünmesine neden olmuştu. Rohan'ın onu loş merdivenlerden yukarı çıkarmasına itiraz edecek gücü dahi kendinde bulamıyordu.

Onun kokusunu içine çekti, her nasılsa bu erkeksi koku ona oldukça tanıdık gelmeye başlamıştı.

Şato da öyle. Burada güvendeydi... Ama bu daha ne kadar sürecekti? Sonra ne olacaktı?

Eski hayatına bir daha asla geri dönemeyecek olması ona garip geliyordu. Keşke kaçırılmadan önce oradaki yaşamına elveda deme fırsatı olsaydı. Ama artık bunun için çok geçti.

Üst kata vardıklarında Rohan kendi odasına yöneldi. Kalbi hızla atmaya başlayan Kate ona karşı çıkmadı ve adam kapıyı omzuyla itip içeri girdi.

Rohan kapıyı arkasından kapadıktan sonra odanın içinde ilerledi ve onu şöminenin önündeki deri koltuğa nazikçe bıraktı.

“Pekâlâ...” diye mırıldandı onu derin bakışlarla süzdükten sonra.

Kate ona boş bakışlarla karşılık verdi.

“Tamam.” Rohan derin bir nefes alıp eldivenlerini çıkardı. Gidip kapıyı kilitledi ve paltosunu çıkardıktan sonra arkasına döndü.

Onun tam karşısına geçip çömeldi ve endişeyle kızın yüzüne baktı. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Kate bu soruyu ne kadar sık duyduğunu düşünürken

gölümsedi. Onun bu merhametli hali karşısında boğazının düğümlendiğini hissetse de başını salladı.

“Şu haline bak...” diye mırıldandı Rohan. “Yarı donmuş haldesin bebeğim. Bir battaniye ya da sıcak bir şeyler ister misin?”

“Teşekkür ederim, istemiyorum.”

“Senin için yapabileceğim bir şeyler olduğundan eminim. Hadi bana bir görev ver Kate, yoksa delirebilirim.”

Kate’in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Gerçi hayaletlere, lanetlere falan inandığımdan yolu yarılmış sayılırım.”

Kate’in gülümsemesi genişledi.

“Bu çok güzel bir gülümseme,” diye fısıldadı Rohan ona bakarak. Uzanıp yanağına dokunduğunda kızın gözlerinin yeniden dolduğunu görünce kaşlarını çattı. “Ağlama tatlım. Artık güvendesin. Şu anda asıl önemli olan bu öyle değil mi? Bir anda her şeyini kaybetmiş olmak canını acıtıyor biliyorum. Ama kayıplarının hiçbirini canından kıymetli değil, hepsi telafi edilebilir.”

“Biliyorum, haklısın.” Başını önüne eğse de Rohan’ın bakışlarını üzerinde hissediyordu. “Lütfen benim için endişelenme. İyi olacağımdan eminim.”

Rohan onun ıslak giysilerini süzerek tek kaşını kaldırdı. “İzin ver, pelerinini çıkarayım.”

Kate kapüşonunu indirmeye bile yeltenmemiş, koltuğa öylece yığılıp kalmıştı. Zorlu bir yolculuktan çıkmış yorgun bir savaşçıyı andırıyordu.

Rohan pelerinin kapüşonunu indirip kızın yüzünün ortaya çıkmasını sağladı. Boynundaki düğmeyi çözüp pelerini üzerinden aldı.

Kızın ödünç aldığı kıyafetleri görünce gülümseyerek, “Üzerindekilerle çekici bir uşak gibi görünüyorsun,” dedi.

“Olabilir ama ben emir almaktan hoşlanmam,” diye mırıldandı Kate.

“Farkındayım. Aslında bu özelliğini oldukça sevimli buluyorum,” diyen Rohan kızın arkadan bağladığı saçlarını açmak için uzandı.

Bağı çözdükten sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirerek düzeltti. “İşte oldu.” Kızın boynunu sıcak tutması için bağladığı fuları çıkarmaya çalışırken şakacı bir tavırla sözlerini sürdürdü. “Belki bir gün sana nasıl boyun bağı bağlandığını gösteririm.”

Kumaşı çekince kızın üzerine geçirdiği gömleğin yaka kısmının göğüslerinin ortasına geldiğini fark etti. Yelek ise bedenini sıkıca sarmış ve göğüslerini yukarı doğru itirmişti. Gözleri birden bu derin dekolteye takılsa da sabırla bakışlarını başka tarafa çevirmeyi başardı.

Şöminedeki ateş çıtırdarken koltuğa kızın yanına oturdu. “Hadi Kate. Kendine gelmene ihtiyacım var. Sen tüm bunların üstesinden gelecek kadar güçlü birisin. Daha vereceğimiz savaşlar var. Şimdi vazgeçemezsin.”

“Vazgeçmeye niyetim yok, sadece bundan sonra beni neyin beklediğini bilmiyorum.”

“Sana bakacağıma dair söz verdim.”

“Rohan, Tanrı seni korusun ama senin yardımınla hayatımı sürdüremem.”

“Yardım değil...” diye mırıldandı Rohan.

Kate ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Rohan onun gözlerinin içine bakarak öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üstüne dayayarak ellerini kenet-

ledi. “İlk gece kutlama yemeğimizi yerken söylediğin bir şeyi düşünüyorum aslında.”

Kate kaşlarını kaldırdı. “Söylediğim şey... Onca şarap içtikten sonra mı yoksa önce miydi?”

Rohan sadece gülümsedi.

“Ne söylemiştim?”

“Orada mutlu olmadığından bahsetmiştin. Evinde tek başına yaşadığından. Kendini oraya sıkışıp kalmış gibi hissettiğinden.”

Kate anlattıklarını anımsayarak, “Evet, doğru,” dedikten sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünmek zorundayım.” Omzunu silkti. “Bankada biraz birikmiş param var, hayatımı devam ettirebilecek kadar çok değil ama yeni bir ev ve eşyalar alabilirim. Mutfak eşyaları, perdeler. Gündelik şeyler. Ayrıca kıyafet de almam lazım. Şu anda kendime ait bir parça giysim bile yok.”

Rohan kızın yüzünde alaycı bir gülümseme belirmediğini fark etti.

“Sanırım bir de benimle evlenebilecek birini bulmam gerekiyor. Kadınlar genelde böyle yaparlar öyle değil mi?”

“Evet, genelde öyle yaparlar.”

“Ama ne yazık ki erkeklerin çoğu kitap kurdu bir kızı istemez.”

“Evet, istemezler. Ya da kendilerinden daha akıllı olan bir kızı istemezler. Ve sen dışarıdaki birçok erkekten çok daha akıllısın.”

“Kendimden utanmıyorum!” diye homurdandı Kate zira duymak istediklerini - yani kendine kolayca bir koca bulabileceğini - söylemediği için ona kızmıştı.

Rohan onun bu tavrına gülümseyerek karşılık verdi.

Koltuğa biraz daha gömülen Kate kendini daha iyi hissederek seçeneklerini gözden geçirmeye başladı. Dük ona her şeyi sandığından daha kolay halledebileceği gibi bir izlenim veriyordu.

Şöminede çıtırdayan alevlere uzun uzun baktı. “Belki de öncelikle kendime Londra’da ufak bir dükkân açabilirim.”

“Böyle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum,” dedi Rohan ılımlı bir ses tonuyla.

“Öyle mi?”

“Hayır. Bu arada yanaklarına yavaş yavaş renk geldiğini görmek güzel.”

“Sonunda ısınmaya başladım. Peki, söyle bakalım, Londra’da bir dükkân açmam neden kötü bir fikir?”

“Bütün gün dırdır eden, istedikleri şeyin hemen yerine gelmesini bekleyen müşterilerle uğraşmak istemezsin de ondan. Ayrıca zenginler bile bugünlerde borçlarını yıllarca ödemiyorlar.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Artık alışverişlerini sonradan ödemek şartıyla yapıyorlar. Dükkân sahipleri borçlarını tahsil etmek için yasal yollara başvurdıkları zaman bile görevliler aristokratların kapılarını çalmaktan çekiniyorlar. Zenginler ödemelerini zamanında yapmayan en berbat müşteri profilini oluşturuyorlar.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Ayrıca yaşadığın olay O’Banyon olayının ötesine geçerse bir yabancıнын dükkânına gelip sorun çıkarmasını istemiyorum.”

“Bunu hiç düşünmemiştim,” dedi Kate birden ciddi-
leşerek.

Rohan omzunu silkti. “Her neyse, zaten Londra gibi bir yerde bir dükkân açmak sermaye gerektirir ve korkarım senin o kadar paran yok.”

Bu sözler üzerine dükkân açmanın iyi bir seçenek olmadığına karar veren Kate, “Hmmm...” diyerek başka bir çare bulmaya çalıştı. “Belki de başkalarının çocuklarına ders veririm. Dadı olarak işe girebilirim!”

“Çocuklar... Hmmm...”

“Ne oldu?” diye sordu Kate dikkatle ona bakarak.

“Ah, hiçbir şey olmadı.”

“Görünüşe bakılırsa bu konuda da bir fikrin var.”

“Pekâlâ, çocuklar yüksek sesli varlıklardır,” diyerek aklından geçenleri açıklamaya başladı. “Kitaplara ilgileri azdır ve etrafta koşturup sürekli gürültü yaparlar. Tabii anne-babalarını da unutmamak gerek... Dadıları devamlı uyaran, onlara nasıl davranmaları gerektiğini söyleyen ama dediklerine kendileri de uymayan anne-babalardan bahsediyorum.”

“Çok kötüsün!” dedi Kate nefesi kesilerek.

“Sadece gerçeği söylüyorum.”

“Ortaya attığım her fikri böyle geri mi çevireceksin? Belki de daha iyi bir fikrin vardır.”

“Aslında var.”

“Tamam. Nedir?”

“Hiç sormayacaksın sanmıştım. Sana söyledim Kate, sana yardımcı olmam için bana izin vermen yeterli.” Baştan çıkarıcı bir bakışla onu süzüyordu.

Kate onun ne demeye çalıştığını anlamaya başlamıştı.

“Yani O’Byanyon’dan kurtulduktan sonra bile mi?” diye sordu tedbirli bir şekilde.

“Evet, aynen öyle.” Bakışları kızın gözlerine kilitlenmişti. “Sana ne teklif ettiğimi anlıyor musun Kate?”

“Sanırım,” dedi Kate şaşkın bir ifadeyle. Teklif edilen şey evlilik değildi. Onun böyle bir şeyi teklif etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Evlendiği kadına zarar verecek şekilde lanetlendiğine inanan bir adamın bunu teklif etmesi imkânsızdı.

Yine de onun beraber yaşama teklifini öne sürdüğüne inanamıyordu. Şu anda hissettikleri gerçek dışı bir etki yaratıyordu. Bakışlarını yere çevirdi. Yanakları iyice kızarmıştı.

Bugüne kadar onu korumak için yaptıkları düşünüldürse yine onu içinde bulunduğu durumdan çekip çıkarmak için yardım eli uzatıyordu. Fakat hayatının en zor anında böyle bir teklif sunması onun aynı zamanda şeytani bir zekâyâ sahip olduğunu da ortaya koyuyordu.

“Bundan sonra hiçbir şey için endişelenmeyeceksin,” diyerek sözlerini sürdürdü Rohan yumuşacık bir ses tonuyla. “Lütfen kaybettiğin evin için artık üzülme. Orası senin için kafesten farksızdı. Ama artık özgürsün. Ne bakman gereken yorgun bir kocan, ne devamlı söylenen müşterilerin, ne de etrafında bağırıp çağıran çocuklar olacak. Sana çok güzel bir hayat sunabilirim Kate. Londra, Paris... Nereyi istersen. Sana bugüne dek hayal ettiğin hayatı sunmaya gerçekten hazırım.”

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpan Kate’in yanakları alev alev yanıyordu. Yakışıklı, muhteşem ve zengin bir dükten böyle bir teklif alacağını aklından bile geçirmemişti bu zamana dek.

Aklından geçenlerden utanç duyuyor ve çoktan baştan çıkmış olduğu anlaşılmazın diye onun gözlerinin içine bile bakamıyordu.

“Ben... Ben bakireyim,” dedi sonunda zorlukla yutkunarak.

“Bunun farkındayım,” diye cevap verdi Rohan. “Ve bu çok hoşuma gidiyor. Yine de sana karşı nazik olacağımdan şüphelen olmasın.”

“Hayır... O değil...” diyen Kate ağzından çıkanlara inanamıyordu. Bu duruma düştüğü için hem kendine kızıyor hem de inanılmaz bir mutluluk duyuyordu. Onunla aynı yatakta uzanabilmenin ve tüm gece kollarının arasında kalarak tahmin bile etmediğı zevkleri tatmanın düşüncesi bile çok hoşuna gidiyordu.

Ve Rohan ona bir geceden çok daha fazlasını teklif ediyordu.

Onun gibi bir adamın hayatının bir parçası olmak mı? Bu kesinlikle heyecan vericiydi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Rohan sonunda.

Kate ona çekinerek baktı.

Bu bir evlilik teklifi değildi. Gerçi isteseydi kendine güven veren, sıkıcı, uysal bir koca bulabilirdi ama Rohan... Onun gibi vahşi bir canavarın yakınında olabilme şansı kolay ele geçmezdi.

“Bana ait ol,” diye fısıldadı Rohan onun gözlerinin içine bakarak.

Kate başının döndüğünü hissederek oturduğu koltuktan kalkıp ondan biraz uzaklaştı.

Düşün.

Cazibesi karşı konulmazdı.

Hayatına en kabul edilir şekilde devam etmeye karar verdiğinde evleneceği adamla zaten yatması gerekecekti. Şimdi ise en azından özgür kalabilirdi.

Birlikte geçirdikleri bu iki haftalık süreçte, kitaplara olan ilgisini dükün takdir ettiğinin farkındaydı. Hem iyi de anlaşıyorlardı.

Ayrıca ilgi alanlarına saygı gösterecek bir koca bulmayı planlasa dahi hiçbir erkek onun Kilburn Şatosu'nda Canavar'la birlikte iki hafta kaldığını gözardı etmez, türlü var sayımlarda bulunurdu.

Çoktan mahvoldum.

Burada kaldığı zaman diliminde dükün ona dokunmamış olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Tüm bunlar seçeneklerinin artık kısıtlı olduğunu gösteriyordu.

Bundan sonra dükün koruması altında olduğu için onun unvanının verdiği saygınlığı görecekti yalnızca. Rohan ona ayrıcalıklı bir dünyada ufak bir yer sunuyor, orada mutlu olacağını vaat ediyordu.

Zengin adamların metreslerinin dünyasında.

Ulu Tanrım, Caleb Doyle bir peygamber gibi her şeyi önceden sezmişti.

Kalbi hızla çarpıyordu ve Rohan ondan bir cevap bekliyordu.

Cesaretini toplayıp ondan biraz daha bilgi almaya karar verdi. Odanın içinde yürürken birden dönüp onun yüzüne baktı. Kalçasını çekmeceli komodine yaslayıp, "Beni bağışla ama öğrenmem gereken şeyler var," dedi.

"Ne gibi?"

Kate derin bir nefes aldı. "Pekâlâ... Kısaca öğrenmek

istediğim şeylerden biri... Bana ne kadar ödemeyi düşünüyorsun?”

Rohan'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Hmmm...” Onu tepeden turnağa süzdü. “Ah yılda bin beş yüz paund diyebiliriz.”

Kate gözleri kocaman olsa da şaşkınlığını saklamaya çalıştı. Önerilen miktar bir servetti. Ama sadece bir aptal ilk önerilen rakamı kabul ederdi. “İki bin olsun,” diye cevap verdi.

Rohan hınzır bir şekilde sırttı. “Tamam, anlaştık.”

“Peki ya çocuğumuz olursa? Ya da çocuklarımız?”

“Yetişkin olana dek her birine senede beş yüz paund.”

Kate kaşlarını kaldırıp ona baktı. Ne kadar da çabuk cevap veriyordu. Belki de dünya üzerinde bir sürü gayri meşru Warrington bebeği vardı.

“Bildiğim kadarıyla kral naibi de bu kadar ödüyor. En azından benim duyduğum bu.”

“Bu gibi alışmalara alışkınmışsın gibi görünüyor,” diye mırıldandı Kate kollarını kavuşturarak.

“Aslında alışkın değilim, sadece bu gibi bir durumun nasıl işlediğinden haberdarım o kadar.”

“Daha önce hiç metresin olmadı mı?” diye sordu Kate şüpheyle.

Rohan omuz silkti. “Daha önce tek bir bayana takılıp kalmanın bana göre olmadığını düşündüm hep.”

“Peki o zaman neden benim için bu riske girmeyi göze alıyorsun?”

“Sen bana hediye olarak getirildin ve ben de şahsıma sunulanlara iyi davranmayı öğrendim.”

Kate gözlerini kısarak ona baktı. Görünüşe bakılırsa dük kendini açık etmekten kaçınıyordu. “Böyle bir karar

vermenin benim için de ne kadar güç olduğunu bilmeni isterim. Lütfen beni anla. Senden bana iltifatlar yağdırmanı beklemiyorum, sadece ciddi olup olmadığından emin olmak istiyorum. Hayatımı senin ellerine bırakacaksam...”

“Elbette ciddiym,” dedi Rohan tek kaşını kaldırıp araya girerek. “Pekâlâ Kate, bilmek istiyorsan söyleyeyim, beni etkiliyorsun. Sen bir şekilde... Bana iyi gelecek birisin.” Hissettiği şehvet bakışlarına yansiyordu. “Ayrıca en başından beri seni ne kadar arzuladığımı biliyor olmalısın.”

Kate onun bu erkeksi cazibesinden etkilenmemeye çalışarak, “Karşılıklı duygular içindeyiz, ancak itiraf etmeliyim ki dün gece reddedildikten sonra şu anda gördüğüm ilgi karşısında şaşkınım,” dedi.

Rohan’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “En azından birimizin uslu durması gerekiyordu.”

“Benimle birlikte olmak istemedin...” diye mırıldandı Kate.

“Evet, istemedim,” dedi Rohan açıkça. “Fakat o gecenin sonra sana karşı koymayı bıraktım.”

“Karşı konulamaz bir durumda kaldık.”

“Her ikimiz için de en iyi çözüm bu.”

Uzun bir süre bakiştılar.

Kate derin bir nefes aldı. “Tamam, teklifini kabul ediyorum.”

“Güzel. O halde yanıma gel ve bana bir öpücük ver,” dedi Rohan neşeyle ancak Kate gülümsemiyordu.

“Öncelikle anlaşmamızı yazıya dökelim.” Belki de araya biraz daha zaman girmesi için bahane arıyordu. “İmzanın yanında mührünü de görmek istiyorum, bu sayede anlaşmamız çifte resmiyet taşır.”

“Kate... Bana güvenmiyor musun?” dedi Rohan bir korsan gibi sıratarak.

“Bedenimi satmam karşılığında resmi bir belge talep etmem gayet normal.”

“Ne kadar da kadınsı...” diye mırıldandı Rohan ayağa kalkarken. “Nasıl istersen...”

Ruhunun bir köşesi panik içinde olsa da Kate bunun kendisini etkilemesine izin veremeyecekti. Bu karar onun için en iyisiydi.

Şuna baksana diye düşündü. Karşısında dikilen bu muhteşem adam onun oyun alanı olmak üzereydi.

Rohan gardırobun yanında duran yazı masasının yanına giderken Kate onun geniş omuzlarını süzdü. Dük konuştukları gibi bir anlaşma yazıp imzaladıktan sonra, “İşte istediğin gibi çifte resmiyet taşıyan bir anlaşma,” dedi kâğıdın üzerine mührünü basarken.

Kate adamın uzattığı anlaşmayı aldıktan sonra ateşin karşısına geçip yazılanları okudu.

“Tatmin oldun mu?” diye sordu Rohan, derinden gelen sesinde alaycı bir tını vardı.

Kate başını salladı. “Kesinlikle.”

“O halde, soracağın başka bir soru yoksa seni baştan çıkarmak istiyorum.”

“Sadece tek bir tane kaldı.”

“Nedir?”

“Senin kadar tecrübeli olmadığımı biliyorsun Rohan.” Rohan’ın yanına geldiğini görünce nefesi kesildi. Yanaklarının pembeleştiğini hissederken başını önüne eğdi. “Ya yaptığımız işe duygularım karışırsa?”

“Nasıl yani?”

“Ya sana âşık olursam? O zaman ne olacak?”

Rohan onun ellerini avuçları arasına aldı. “Böyle bir şeyin olmayacağından eminim.”

“Olursa... Bundan rahatsızlık duyar mısın?”

“Sanmıyorum. Yani Caro Lamb gibi bir durum yaratmazsan sorun olmayacağından eminim. Onun dışında...” Omzunu silkti. “Bu tamamen seninle ilgili bir durum.”

“Caro Lamb da kim?”

“Ah birkaç sene önce Lord Byron’a âşık olan bir sosyetik. Zavallı kadın, biraz daha görmezden gelinirse balo salonundaki punç kâsesini kırıp parçalardan biriyle bileklerini keseceğini söylemişti. Bunun gibi saçma sapan bir şey yapmazsın değil mi?”

“Senin için mi?” dedi Kate. “Lord Byron için olabilir ama senin için... Hiç sanmıyorum.”

“Ama bir zamanlar kendini kayalardan aşağı atmaya kalkışmıştın,” diye karşılık verdi Rohan alaycı bir tavırla. Onun kolunu okşayarak sözlerini sürdürdü: “Şimdi benim küçük hediyem... Artık müsaade et de paketini açmaya başlayayım.”

Kate hayatının kurtarıldığı günü anımsayarak onun yüzüne baktı. “Bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye sordu usulca ona sokularak. “Sen gerçekten ciddisin ve beni metresin olarak kabul ediyorsun. İstedığın her kadını elde edebilecekken beni...”

Rohan’ın bakışları kızın dudaklarına kaydı. “Sevgilim, buraya geldiğin andan beri seninle birlikte olmayı hayal ediyorum.” Onu sıkıca sararken dudaklarından öptü. “Bana güven,” diye fısıldadı hafifçe geri çekilerek.

Kate başını sallayıp yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Rohan onu yeniden öperken Kate tüm hislerinin uyarıldığını, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hızla çarptığını hissediyordu. Bedenini onun bedenine yaslariken uzun zamandır damarlarında gezinen ateşin her tarafını sardığının farkındaydı.

Daha fazla düşünecek gücü kalmamıştı. Rohan onu okşayıp ustaca öperken artık hissettiği zevkle kendini tamamen ona vermesinin vakti gelmişti. Kısa süre önce aklına doluşan sorunlar şimdi bambaşka birine aitti sanki.

Şehvet bedenini ele geçirirken tüm duyularını uyarıyordu. Rohan onun için her şeydi. Dudaklarının üzerinde gezinen dudaklarının tadına bayılıyor, kaslı vücudunu okşamaktan keyif alıyordu. Kışın kokusunu siyah uzun saçlarında duyuyor ve erkeksi cazibesi karşısında parmak uçlarına dek ürperiyordu.

Rohan'ın dudaklarının boynuna kaydığını fark edince birden nefesi kesildi.

Rohan gömleğin yaka açıklığından faydalanarak onun boynunu öperken, bir yandan da yeleğin düğmelerini çözmeye çalışıyordu. Dokunuşu her geçen saniye Kate'in daha da sıcaklamasına neden oluyordu.

Birden aklına bir şey geldi.

Hayatının en kötü anında aldığı soğukkanlı teklifle dükün ondan faydalanmaya çalıştığını düşünmüştü ilk başta. Oysa şimdi Rohan'ın ona seçim şansı tanıdığının farkındaydı.

Tek bir öpücükle kendinden böylesine geçtiği düşünülürse önceden anlaşmaya varmaları iyi olmuştu. Rohan beraber olduktan sonra anlaşmayı dilediğince düzenleyebilir, kendisi ise hiçbir konuda hak iddia edemeyebilirdi.

Fakat Rohan ona karşı tamamen açık olmuş, beklentilerini ifade ederken karar vermesi için ona zaman tanımıştı.

Haklıydı da... Kate onu gerçekten çok arzuluyordu. Hem de onun kendisini arzuladığı kadar.

Rohan yeleğin son düğmesini çözerken, “İşte oldu,” dedi.

“Senden iyi bir oda hizmetçisi olur,” diye cevap verdi utangaç bir tavırla Kate ve adamın parmaklarının gömleğin yakasından içeri kaydığını hissedince nefesini tuttu.

“Yeleğinizi alayım efendim,” diyen Rohan alaycı bir şekilde yeleği çıkarıp bir kenara fırlattı ve Kate’i elinden tutup şöminenin karşısındaki koltuğa oturttu.

Kate onun gözlerinin içine bakıyordu. Fakat Rohan’ın birden botlarını çıkarmak için eğildiğini görünce inanılmaz derecede heyecanlandı.

Tam arkasında çıtırdayan ateş siyah saçlarının etrafında kırmızı bir hale oluştururken Rohan botları çıkarıp çorapların üzerinden onun ayaklarını ovuşturmaya başladı. Ellerinin bacaklarına, oradan da beline kaydığını gören Kate ilgiyle onu izlemeye devam etti.

Rohan pantolonu çıkarmak için onu biraz geriye yatırdı ve “Kalçanı yukarı kaldır,” diye fısıldadı düğmeleri çözerken.

Kate alt dudağını ısırıp kollarından destek alarak kalçasını kaldırır kaldırmaz Rohan pantolonu aşağı sıyırdı.

Kate içine hiçbir şey giymemişti. Üzerinde sadece uzun gömleği, bacaklarının üst kısmına gelen kalın çorapları vardı ve teni ateş gibi yanıyordu.

Rohan çorapları tek tek çıkardıktan sonra kızın tapınası dizlerini öpmeye başladı. Baş bacaklarının arasında, dudakları çıplak teninin üzerinde bir süre kaldı.

Kate önce çekingen bir tavırla onun başına dokundu, sonra da parmaklarını kardan ıslanmış saçlarının arasından geçirip sert yanaklarını, çenesini okşadı.

Rohan kafasını kaldırıp onun gözlerinin içine baktığında arzu dolu ifadesi Kate'in nefesini kesti.

Kate birden yerinden doğrulup gömleği başından geçirerek çıkardı. Bu kendini ona teslim ettiğini ortaya koyan sessiz, saf ve temiz bir davetti.

Rohan onun bunu karşılık beklemeक्सizin yaptığını biliyordu.

Tıpkı Kate'in hiçbir karşılık vermek zorunda kalmadan güvende olacağını bilmesi gibi.

Rohan onun ismini fısıldayarak çömeldiği yerden kalktı ve onu yeniden kollarının arasına alıp öpmeye başladı.

Kate kollarında, sırtında, belinde gezinen sıcacık elle-re teslim olurken hararetle onun öpüşüne karşılık verdi. Onun için yanıp tutuşuyor ve her tarafına dokunmak, geniş omuzlarıyla kaslı kollarını okşamak için sabırsızlanı-yordu.

Artık dönüşü olmayan bir yola girmişti. Kimseye hesap vermek zorunda değildi. Ayrıca soylu bir aileden gelen Fransız annesi arzularının önüne geçemeyip her şeyi ardında bırakabildiyse, onun yolundan gidebilirdi öyle değil mi?

Hissettiği derin açlık onunla birlikte olma arzusuyla yüklüydü ve öpüşüne benliğinde var olduğunu bile bilmediği bir ateşle karşılık veriyordu. Çok geçmeden onu soy-maya başladı. Heyecandan elleri titriyor, dışarıdaki soğuğa rağmen vücudu ateş gibi yanıyordu. Boyun bağını çözüp ensesini okşamaya başladığında teninin uzun bir günün

sonunda rüzgârın etkisiyle sertleşmiş olduğunu algıladı, sonra uzanıp saçlarını saran bağı çözdü. Omuzlarına dökülen saçların yumuşaklığında parmaklarını gezdirirken erkeksi cazibesinin tadını çıkardı.

Bu zamana dek hiçbir erkekten böylesine etkilenmemişti. Rohan her geçen saniye daha da tutkulu bir hale geliyor, nezaket kurallarını unutmuş görünüyordu. Kate ona cesaret veriyordu sanki, derinlerinde saklı ehlileştirilmemiş duyguları ortaya çıkarmasını sağlıyordu.

Kate kendini tamamen kaybederek elini gömleğin yaka kısmından içeri kaydırды. Ve sonunda deliler gibi arzu ettiği o muhteşem vücuda dokundu. Taştan oyulmuş gibi sert omuzlarında gezinen parmakları inip kalkan göğsüne kayarken inledi.

“Beni deli ediyorsun. Bunu bilmeni istiyorum,” diye mırıldandı Rohan onu öperken.

“Evet.” Aç bir halde onun gömleğini çıkarıp baygın gözlerle kaslı bedenine bakakaldı. *Aman Tanrım.*

Bakışlarını ondan alamıyordu.

“Buraya gel,” diye fısıldadı Rohan derinden gelen boğuk bir sesle.

Bu emir Kate’i heyecanlandırdı. O anda ne isterse karşı koymaksızın yapacağını çok iyi biliyordu.

Rohan’ın tutku dolu bakışları onu ne kadar arzu ettiğini ortaya koyuyordu. Birden kalçasını kavrayıp onu kucağına alarak ayağa kalktı. Kate bacaklarını onun beline dolayıp iştahla onu öpmeye devam etti.

Rohan yatağa kadar gidip onu örtülerin üstüne yatırdı. Genç kızın üzerine uzanırken kalbinin hızla çarptığının farkındaydı.

Kate'in güzel yüzünü avuçlarının arasına alıp onu yeniden öperken, "Tanrım," diye mırıldandı. Pantolonunun düğmelerini çözerken ekledi: "Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun."

"Kendini bırak o zaman," diye fısıldadı Kate, gerçek şu ki en başından beri ona ait olduğunu biliyordu.

Rohan bir an önce ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Kate tüm duyularına hitap ediyor ve kendinden geçmesine neden oluyordu. Onu tanımadan önce sürdüğü yalnız hayata daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Kızın zor durumundan faydalanmak istememişti, ancak Tanrı onu affetsin artık ikisi de geri dönülmez bir noktadaydı.

Rohan onu inanılmaz derecede arzuluyordu.

Aralarındaki duvarları yıkmak istiyor, bekâretini bozduğu anda ona her şeyi saklamadan tüm açıklığıyla anlatabileceğini biliyordu. Teşkilat ve Özgürlük Konseyi arasındaki savaştan, onun Özgürlükçü kanı taşıdığından da bahsetmeliydi. Kate kim olduğunu ve soyunun nereden geldiğini bilme hakkına sahipti.

Ve Rohan onu bu konuda aydınlatabilirdi.

Fakat şu anda ona sadece hiç tatmadığı zevkleri sunmak istiyordu. Ona karşı nasıl bu kadar istekli hale geldiğini anlamakta zorluk çekse de kızın verdiği zevk kanının daha da hızlı akmasına sebep oluyordu. İçindeki dayanılmaz açlığı onunla beraber olmadan bastırması mümkün değildi, ancak bu sadece şehvetten kaynaklanan bir açlık değildi.

Ona bir şekilde bağlandığını hissediyordu ki bu daha önce hiç başına gelmemiştir. Sanki her ikisi de bir döngünün parçasıydı ve bu döngü bu akşam birleşmeleriyle tamamlanacaktı. İlk andan beri Kate ona aitti, bunu biliyordu. Sadece Rohan onu koruyup acılarını dindirebilirdi. Ve kızın şimdi ona daha çok ihtiyacı vardı, bu yüzden bilinen en güzel yoldan tatmin edilmeliydi.

Belki de bu onların kaderiydi. *Batıl inanç*. Olabilir, diye düşündü hissettiği arzuyu ve onu koruma isteğini mantığa dayandırmaya çalışarak.

Fakat onu öperken aradığı tüm mantıklı cevaplar kaybolup gidiyordu. Yüzü avuçlarının arasında onu doyasıya tadıyor, masumiyeti ve şeffaflığı tüm bedenini yanıp tutuşturuyordu.

Elleri yumuşacık kıvrımlar üzerinde gezinirken kızın arzusuyla kıvrandığını görebiliyordu. Dokunuşuyla göğüs uçlarının kabardığını hissedince dudaklarını aşağıya kaydırды. Her bir göğüs ucunu yavaş ve derin öpücüklerle keşfederken Kate'in dirseklerinden destek alıp hafifçe doğrulduğunu ve kendisini izlediğini fark etti.

Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Boşta kalan elini karnına kaydırıp pürüzsüz teninde daireler çizdi. Kate'in bu dokunuşla çılgına dönmesini arzu ediyordu. Bir kedi yavrusu gibi mırlamaya başlayıp kalçasını kaldırdığını görünce elini indirip kadınlığını okşamaya başladı. Parmaklarını derinlere kaydırduğunda ise aklını kaybedeceğini sandı. Kate onu almaya hazırды.

Onun kendisi için hazır olduğunu bilmek nabzını hızlandırıyor ve daha da heyecanlanmasına neden oluyordu. Kızın nefes nefese kıvrınması bile sertleşmesi, bir an önce

ona sahip olmak için sabırsızlanması için yeterliydi. Ne kadar da ıslaktı. Kate'in o anda aklını, bedenini ve ruhunu doldurduğunu hissedebiliyordu.

İnleyişi bile erkekliğinin sızlamasına sebep oluyordu, daha önce hiçbir kadını bu kadar derinden arzulamamıştı. Erkekliğini sonunda serbest bıraktı ve küçük parmaklarıyla kavraması için kızın bacaklarının arasına götürdü. Ve Kate ne yaptığının bilincinde onu hemen kavradı.

Kızın bir an için iç çekerek gülümsediğini görünce nasıl bir tepki vereceğini bilemedi, yine de onu heyecanlandırdığından emindi. Kate'in narin parmakları onu iyice kavrayıp yeni öğrenilen bu eylemi zevkle devam ettirdiğinde ise şaşkınlığını gizleyemedi. Birden onun ağzında olmayı hayal etti ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardı.

Bu gece kendisine düşen bir görev vardı. Ona acı vermeden sahip olmak istiyordu ve bu çok dikkat gerektiren bir şeydi.

Pantolonunu sıyırmaya çalışırken kızın erkekliğini iyice kavradığını hissedince nefesi kesilir gibi oldu. Kate onu daha rahat kavrayabilmek için yan dönmüştü. İnanılmaz bir kızdı.

Tam o anda, "Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Kate buğulu gözlerle onu süzerek.

"Hem de nasıl. Ama..." diye fısıldadı. "Ama daha da hoşumuza gidecek bir şey var." Şehvetin doruğuna tırmanırcasına onu sırtüstü yatırıp dirseklerinden destek alarak üzerine uzandı. Ağırlığı altında ezilmemesi için özen gösterirken yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Şimdi seni alacağım."

"Hmmm, evet, Rohan lütfen," diye yalvardı Kate.

Rohan dudaklarını dudaklarına bastırıp onun içine girmeye başladı usulca. Kate'in onu tereddüt etmeksizin kabul ettiğini fark ettiğinde ise yavaşça hareket etti. Tek amacı canını acıtmadan ona sahip olmaktı.

Kate ise onun bir an önce içini doldurmasını bekler gibiydi. Şehvetli bir şekilde kalçasını kaldırmış, sırtı yay gibi kavislenmişti.

Rohan daha fazla dayanamayacaktı. Ellerinden destek alıp yerinden doğruldu ve gözlerinin içine bakarak onun derinlerine gömüldü. Kate'in çığlık attığını duyduğunda ise yaptığına pişman olup geri çekilmeye çalıştı.

Ancak Kate kollarını terden ıslanmış beline dolayarak geri çekilmesine engel oldu.

Rohan zorlukla yutkundu ve vücutlarının birleştiği yere baktığında örtüleri lekeleyen kan damllarını gördü.

Tanrım. Ona sahip olduğunda kendini bu kadar iyi hissedeceği aklına bile gelmemişti. Altında titreyerek yatan kız bugüne dek gördüğü en masum, en güzel ve en şaşırtıcı yaratıklardan biriydi. Ve ona bekâretini vermişti.

Birden ne yapacağını bilemedi. Kendini kaybetmiş gibiydi. Durmalı mıydı? Yoksa devam mı etmeliydi? Korkunç bir günah işlemiş olabilir miydi? Masumiyetini çalarak ona kötülük mü etmişti?

Ama Kate onu yönlendirdi ve öne doğru kıvrılıp göğsünü öpmeye başladı.

Rohan bu tatlı öpüş karşısında aklının başından gittiğini hissetti ve kızın kafasını göğsüne bastırıp gözlerini yumdu. Kate tek kelime etmeden ona tüm bunlara değdiğini, canını acıtmış olsa bile içinde kalması gerektiğini söylüyordu sanki.

Rohan tutkusunu bastırıp onun saçlarını okşarken ürperdi. Bugüne dek kimseden böylesine etkilenmemişti.

Birkaç dakika sonra birbirlerine kenetlenmiş halde usulca yatağa uzandılar. Kate sol bacağına onun beline sararken Rohan yavaşça içinde gelip gitmeye başladı.

Çok geçmeden içindeki ateşin yeniden alevlendiğini hisseden Kate istemsizce onu sırtüstü yatırıp bacaklarını iki yana açarak üzerine oturdu. Bedenleri bir an olsun birbirinden ayrılmazken yeni bulduğu bu pozisyonun, üstte olmanın verdiği gücün tadını çıkarmaya başladı.

İnkâr edilemez bir şey varsa Rohan artık tamamen ona ait olmuştu... Bedenen ve ruhen.

“Rohan...” diye mırıldandı Kate. “Bunu neden daha önce yapmadık?”

“Sana bir beyefendi olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum,” dedi Rohan ona hınzırca gülümseyerek.

Kate bu cevap karşısında parmağını onun göğsünde gezdirmeye başladı. “Bir canavara sahip olabileceksen bir beyefendiyi ne yapayım...”

“Affedersin,” dedi Rohan alaycı bir ifadeyle ve içinden çıkmadan onu sırtüstü yatırdı. “Bana öyle dediğin için sana bir ders vermem gerekiyor.”

“Lütfen ver.” Gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

“Peki o halde benim küçük hediyem... Müsaade edersen seni zevkin zirvesine taşımak istiyorum... Orgazma ulaşmanı. Ne demek istediğimi biliyorsun değil mi?”

“Ne kadar heyecan verici! Elbette biliyorum,” diye cevap verdi Kate. “Sandığın kadar aşırı namuslu geçinen biri değilim.”

Rohan tek kaşını kaldırdı.

“Orgazm...” dedi Kate sakın bir ifadeyle. “Yunanca *orgasmos* kelimesinden gelir. Heyecanlanmak, şehvetle dolmak, ölümü ucundan tatmak.”

Rohan gülümsedi. “Benim küçük kitap kurdum ve onun kitaplardan öğrendikleri...” diye mırıldandı uzanıp onun boynunu öperken.

Ve deneyim kazanmasına yardımcı olmak adına onun içinde hareket etmeye başladı.

Bedenleri aynı ritimle hareket ediyordu. Yanan tenleri, inlemeleri ve kalp atışları bile inanılmaz bir uyum içindeydi. Hayatları buna bağlıymış gibi sevişiyorlardı.

“Ah Tanrım... Rohan.”

“Evet Kate,” diye fısıldadı Rohan dudaklarının arasından.

“Ah... Ben...”

“Kendini bana bırak.”

Kate ona sıkıca sarılıp sözlerine itaat etti. Rohan kolları arasında titreyen kızın boğazından yükselen iniltileri duydukça kendini kaybedecek noktaya gelse de ona verebileceği kadar çok zevk verme niyetindeydi.

Sonunda başında yeterince dert olduğunu bildiğinden onu hamile bırakmamak için zorlukla içinden çıkmayı başardı ve zevkin doruğuna yükselirken tohumlarını onun kasılan karnına boşalttı.

O anda hiçbir şey umrunda değildi. Bu zamana dek kendini hiçbir anlamda kısıtlamamıştı. Zevkle haykırışının odayı doldurmasına izin verdi. Bu sırada Kate’i kalçasından kavrayıp içini doldurmamak için kendini zor tutuyordu.

Çocuğunu taşıdığını düşünmek bile erkekliğinin sert kalmasına neden oluyordu.

“Ah Rohan...” diye inledi Kate kendinden geçmiş bir halde.

Rohan buğulu gözlerle yüzüne bakıp onu şefkatle öptü ve Kate’in nefesi kesilerek gülümsediğini hissetti.

Geri çekilip onu süzdüğünde bir şey söylemek istediğini ama çekindiğini hissetti.

“Ne oldu?” diye sordu gözlerinin içine bakarak. Bu anın hiç bitmemesini arzu ediyordu.

Ama biteceğini biliyordu.

Şu anda bile asıl dünyasının kötülükle dolu olduğunu, her an bir felaketle karşılaşabileceklerini, ruhunu bir katilinin karanlık tarafının sardığını biliyordu.

“Harikasın,” diye mırıldandı Kate utanarak.

Rohan alaycı bir tavırla, “Ah elbette öyleyim,” dese de hissettiği memnuniyet gözlerinden okunuyordu. *Beni tanı mıyorsun. Gerçekten. Henüz değil.*

Ama yakında öğreneceksin...

Başını Kate’in yumuşacık göğsüne yasladı ve aklına çöken düşünceler karşısında kaşlarını çatı. *Gerçekleri öğrendiğinde hâlâ benim harika olduğumu düşünecek mi acaba?*

Bölüm 14

Ertesi sabah Kate şatoya geldiğinden beri ikinci kez Rohan'ın yatağında uyandı. Fakat korku dolu ilk günün aksine *bu kez* gözlerini açtığında onu yanında bulmak içini inanılmaz bir sevinçle doldurdu.

Yataktan kalkmak için acele etmeksizin öylece uzanırken Kate bir rüyanın kanatları arasındaymış gibi parmaklarını sevgilisinin çıplak sırtında gezdirmeye başladı.

Dokunuşu geniş omuzlarından beline doğru kayarken Rohan'ın muhteşem vücudunu bir kez daha keşfediyordu sanki. Herhangi birinin dayanamayacağı kadar çok yara almış, diye düşündü ister istemez.

“Buraya ne oldu?” diye mırıldandı kaburgasındaki derin yara izini okşarken.

Yüzüstü uzanmakta olan Rohan uyku ile uyanıklık arasında gelip giderken, “Hmmm?” diye fısıldadı.

Kate onun soruyu duymamış gibi yaptığını düşünerek gülümsedi. Ne tür bir kavga sonucu bu yarayı aldıysa nihayetinde hayatta kalmayı başarmıştı. Önemli olan da buydu. Yara izlerini öpmek için eğildi.

Rohan çok geçmeden sırtüstü uzanıp öpücüklerden ne denli etkilendiğini ortaya koyarak onu kendine doğru çekti. Onunla yeniden sevişmek istiyordu, ancak kızın hâlâ canının yandığını bildiğinden kendine hâkim olmak zorunda kaldı ve her ikisi için de banyo hazırlanmasını emretmek üzere yataktan çıktı.

Yıkandıktan sonra günlük kıyafetlerini giydi ve Kate'e kahvaltı sözü verdikten sonra adamlarına bakmak için odadan çıktı. Parker ve diğerlerinin sorunsuz geri döndüklerini bilmek, aynı zamanda Eldred'e emanet ettiği kitaba bir an önce bakmak istiyordu.

Odada yalnız kalan Kate banyo yaptıktan sonra üzerine koruyucusunun sabahlığını geçirdi ve pencere kenarına oturup manzarayı izleyerek saçlarını taramaya başladı. Bulutsuz gökyüzünün, şato duvarlarının ve kayalıkların ötesindeki denizin pastel tonu gözlerini kamaştırıyordu.

Ruh hali de yeni gün kadar parlaktı, kalbinin derinlerinde mutluluk veren bir tatmin duygusu hissediyordu. Rohan'ın odadan çıkmasıyla yeni hayatını düşünmeye başlamış ve dün gece ne kadar da büyük bir adım attığını tam anlamıyla idrak etmişti.

Artık gidecek bir evi yoktu. Evi yapıp kül olmuştu, dahası artık bakire değildi. Rohan'ın orgazm ile ilgili söyledikleri - *benim küçük kitap kurdum ve onun kitaplardan öğrendikleri* - aklına gelince kendi kendine gülümsedi.

Gerçi Caleb Doyle'un bu duruma kahkahalarla güleceği-

ni düşünmek epeyce sinir bozucuydu. Onu buraya getirdiği zaman ne demişti? *Soğuk kış gecelerinde yatağınızı ısıtacak bir hediye!* Onun bu rolü üstleneceğini nasıl da bilmişti?

Fakat Kate pişman değildi. Sonunda yalnız kalmaktan kurtulmuştu.

Kapının tıklatıldığını duyunca yerinden doğrulup, “Kimsiniz?” diye seslendi.

Rohan kapıyı açıp, “Müsait misin?” diye sordu.

“Kimin sorduğuna bağlı.”

“Çıplak değilsin! Çok üzüldüm.”

“Burada donuyorum!”

“Ateşi karıştırabilirim.”

“İnan bana,” diye mırıldandı Kate. “Bunu zaten yapıyorsun.”

Rohan ona gülümseyerek bakınca Kate kızarmaksızın ona şehvetli bir bakış fırlattı, ne de olsa metresler böyle şeyler söyleyebilirlerdi.

Rohan elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi ve “Aç mısın?” diye sordu.

“Ne?” dedi Kate yine hınzır bir ifadeyle.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Rohan. “Bir canavar yarattım. Ve bundan çok memnunum.” Tepsiyi yatağın üzerine yerleştirdikten sonra pencerenin yanına gidip kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu uzun uzun öptü.

Ah odadan çıkalkı yirmi dakika bile olmamıştı ama Kate onu ne kadar da çok özlemişti.

Rohan öpücüğünü sonlandırıp, “Ağrıların geçti mi?” diye sordu ona tutkuyla bakarak.

“Neredeyse.”

“O halde gücünü toplaman gerekiyor,” dedi Rohan

yatağın üzerinde duran kahvaltı tepsisini işaret ederek. “Kahvaltınız hazır efendim.”

“Teşekkür ederim, açlıktan ölmek üzereydim!” diyen Kate hızla ayağa kalkıp yatağa doğru ilerledi.

Beraberce yatağa oturduklarında Kate aç gözlerle kahvaltı tepsisini inceledi: Bir koca demlik çay, taze meyveler, kremalı tatlılar, kızarmış ekmeğe, tereyağı ve reçel... Kapağını kaldırdığı tabağın altında beliren yumurta ve sos...

Her ikisi de iştahla yemeye başladıktan bir süre sonra Kate tepside üzeri örtülü başka bir tabak daha görünce, “Bu nedir?” diye sordu heyecanla.

Rohan tabağın üzerindeki örtüyü kaldırırken, “İşte...” dedi usulca.

“Bu annemin kitabı!” dedi Kate şaşkınlıkla. Yıpranmış deri cildin üzerindeki yazıyı okudu: *Le Journal de L'Alchimiste*. “Tanrım... Bunu unutmuştum.” Kitabı unutmasına neden olan olayları anımsayınca gülümsedi, ancak Rohan tepkisizdi. “İçine baktın mı?”

“Evet ama sonra birlikte inceleriz diye düşündüm,” dedi Rohan ve kitaba uzanıp içinden katlanmış sarı bir kâğıt çıkardı. “Bunu okusan iyi olur. Tabii kendini hazır hissettiğin zaman.”

“Annem mi yazmış?” dedi Kate kâğıdı ondan alırken.

“Hayır, sanırım büyükbaban Kont DuMarin annene yazmış. Okumamam gerekirdi belki ama üzülmeyeceğinden emin olmak istedim.”

“Ah... Sanırım olabildiğince hazırım.” Mektupta yazanlara göz attı. “Tanrım... Görünen o ki büyükbabam bu mektubu anneme birbirlerinden ayrılmadan önce yazmış.”

“Buna gerçekten hazır mısınız?”

Rohan ona kaşlarını çatarak bakınca Kate başını evet anlamında salladı ve Fransızca yazılmış mektubu okumaya başladı.

Sevgili Gabrielle'im...

Sanırım bir daha görüşemeyeceğiz. Keşke açılmasına yardımcı olduğum Pandora'nın Kutusu'nu sana açıklamak için birkaç ayım olsaydı. Belki Warrington Dükü sana bir gün tüm bunları açıklar.

Kate başını kaldırıp ona baktı. "Warrington Dükü mü? Büyükbabam... Senin babanı tanıyor muymuş?"

Rohan hafifçe başını salladı.

"Ama bana bundan hiç bahsetmedin!"

"Okumaya devam et," diye mırıldandı Rohan. "Birazdan nedenini anlayacaksın."

Kate kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarparken mektuba yeniden baktı. "Peki büyükbabamın açılmasına yardımcı olduğu Pandora'nın Kutusu ne peki? Sen biliyor musun?"

"Sadece okumaya devam et, Kate."

Kate onu endişeli bir ifadeyle süzdü. Tuhaf şeyler oluyordu ve bunları anlamak için mektubu okumaya devam etmesi gerekiyordu.

Tek umudum sonucu ne olursa olsun kaosun yayılmasını engellemek.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

En azından bir sonraki satır daha anlamlıydı.

Amerika'da tüm bunların uzağında, güvende olabileceksin.

İşte bu cümle annesinin geçmişine dair bildiklerinin bir parçasıydı.

Güvende olman için seni teslim ettiğim bu iyi adamlara güvenebilirsin. Bunca zamandır düşman olarak bildiklerimin aslında doğru yolda olduklarını ve bizim yanlış yolda olduğumuzu nereden bilebilirdim ki? Umarım hayatın boyunca böyle bir yanlışla karşılaşmazsın. İnandığım her şey aslında tamamen bir yalanmış. Hak uğruna yaptığım yanlışlara tövbe ederek ölüme gidiyorum. Benden gerçekleri saklayan Konsey'in yalanlarının ve açgözlülüğünün nelere mal olduğunu sonunda anlayabildim. Tüm bunların kötülükle dolu olduğunu sonunda kavrayabildim.

“Ulu Tanrım... Neden bahsediyor böyle?” dedi Kate nefes nefese. Rohan’a bakarken solgun görünüyordu. “Büyükbabamın Jakobenlerle savaşmak için Fransa’da kaldığını sanıyordum.”

“Tam olarak öyle değil.”

“Bu konuyla ilgili bilgin var mı?”

“Evet.”

“Peki ama nasıl?”

“Çünkü ailem de bu meselenin içinde.”

“İyi insanlar olarak bahsettiği kişiler... Babandan mı bahsediyor?”

Rohan sabırlı bir şekilde başını salladı.

Kate onun sorulara cevap vermeden önce mektubun tamamen okunmasını beklediğini fark etti.

Yine de ailesi hakkında birçok şey bilip tek kelime et-

memiş olması başının dönmesine neden oluyordu. Rohan'm tüm bunları kendine saklamasının mutlaka bir nedeni olmalıydı.

Ama nasıl olabilirdi? Neden hiçbir şey söylememişti. Daha dün gece bekâretini almıştı.

Kate ister istemez kalbinin burkulduğunu hissetti. Tamamen güvenmeye başladığı bir adamın böyle bir şey yapmış olmasından ötürü huzursuzdu, yine de dikkatini mektuba vermeye çalıştı.

Bu yüzden Konsey'in sana karşı öfkeli olacağını bilmen gerekiyor. Benim yüzümden seni cezalandırmaya çalışanlar olacak. Onları tanıyorsun, hatta isimlerini bile biliyorsun, birçok kez onlarla birlikte aynı masada yemek yedin. Her biri sana amca kadar yakındı. Yine de çocuksu saflığıyla gerçekleri hissettiğine inanıyorum. Onların ruhu karanlıktır. Şimdi onların sırlarını düşman bildiklerimize açıklamak üzere yola çıkıyorum. Bunu yapmaktan başka seçeneğim yok. Mikail'in koruduğu Teşkilat Avrupa'nın tek ümididir.

"Mikail mi?" dedi Kate şapelde gördüğü devasa heykeli anımsayarak.

Rohan'a bakınca mektubu okumaya devam etmesi gerektiğini anladı.

Güvenliğinden endişe ettiğinde bu kitaptan yararlanabilirsin. Karşına sana zarar vermek isteyenler çıkarsa Simyacı'nın Günlüğü'nü hayatın uğruna takas edebilirsin. Bu kitap yanında oldukça Konsey sana dokunmaya kalkışmayacaktır. Bu kitabın onların eline geçmemesi için elinden geleni yapman gerekecek. Bu arada sana

tavsiyem, bu kitaba fazla dokunma çünkü içindeki kötülükler seni kendi sihri altına alabilir. Bu konuyla ilgili kimseye bir şey söyleme ve bilgi almak isteyenlerle sakın konuşma. Valerian bizim kanımızdan olduğu için tüm bunların ailemizin içinde kalması gerekiyor.

Kate düke inanmaz gözlerle baktı. “Benim soyumdan mı? Simyacı Valerian? O yüzden mi bu kitap annemin yanındaydı? Ben... Senin aileni lanetleyen büyücünün kanından mı geliyorum?”

“Neyse ki lanetlere inanan biri değilsin,” diye mırıldandı Rohan ona dikkatle bakarak.

Kate ne diyeceğini, nasıl bir tepki vereceğini bilemez bir haldeydi.

Ve okuması gerekenler henüz bitmemişti.

Son olarak kıymetlim, seninle yollarımızı ayırmamız gerektiğini ifade etmek zorundayım. Yaptıklarım yüzünden beni affedeceğini umuyorum. Bundan sonraki günlerimi yaptığım yanlışlar yüzünden af dileyerek ve sebep olduğum yanlışları düzeltmekle geçireceğim... Gerçi Konsey durumu öğrendiğinde zamanımın kısılacağından eminim.

Yine de sakın ardından ağlama. Verdiğim bilgilerle Teşkilat gereken düzenlemeleri yapacak, böylece Fransa'nın üzerine çöken cehennem ateşi sona erecek. Önümüzde zorbalıkla dolu bir hayat var Gabi. İşte bu yüzden Amerika'ya yerleşmen gerekiyor. Korkarım Avrupa'da epeyce kan dökülecek.

Büyükbabasının son cümlede belirttiği durum gerçekten yaşanmıştı.

Mektup 1792 tarihliydi ve bu tarihten sonra neredeyse yirmi beş yıl süresince kanlı savaşlar baş göstermişti. Napolyon'un Anakaraya yayılan hırsı Fransa kıyı şeridinden Ren Nehri'ne, Alpler'e, Habsburg'a kadar ilerlemiş, Rusya'nın soğuk arazilerinden İspanya'ya, oradan İtalya'nın bölgelerine dek yayılmıştı. Avrupa'nın hemen hemen her yeri bu durumdan payını almıştı.

Güvenli sayılabilecek tek yer İngiltere'ydi. Yine de Lord Nelson Napolyon'un deniz kuvvetlerini Trafalgar Savaşı'nda bozguna uğratmadan önce İngiltere epeyce gergin zamanlar yaşamış, nöbetçiler denizden gelebilecek olası bir saldırı endişesiyle her gece kıyıları kulelerden izlemişlerdi.

Rohan avını bekleyen bir avcı edasıyla dikkatle ona bakıyordu. Kate onun tüm bu olanlarla bir bağlantısı olduğundan artık emindi. Zorlukla yutkundu ve derin bir nefes alıp mektubu sonlandırmaya karar verdi.

Özgürlükçülerin planı Avrupa'daki krallıkları yok edip herkesi tek bir hükümet altında toplamak. Ve henüz hiçbir şey için geç değil. Onların her hamlesini önceden Teşkilat'a bildirip bu gaddar planlarını yok edebilirim.

Sana sık sık söylediğim gibi hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Bu dünyanın karmaşası tamamen bir gürültü ve hayal ürünüdür. Bir sihirbazın gerçekleri sakladığı gibi bir göz yanılgısı, bir oyundur. Ve bu oyunda gerçekleri taşlar, hükümetler ardına saklamak tek amaçtır.

Bunları biliyorum çünkü bu oyunda onlara epeyce yardımım dokundu.

Elveda sevgili kızım. Bu seçimi senin ve senin soyundan gele-

*cek çocukların için yapmak zorundaydım. Sen hayatımda bakıp
gurur duyabileceğim tek varlıksın. Sana huzur içinde uzun bir
yaşam diliyorum. Bu karanlık dünyada kalbin hep sevinçle dol-
sun benim canım kızım. Sen olmasaydın bu karanlık beni yıllar
önce içine çekerti.*

*Sevgi ve gözyaşlarımla
Seni çok seven baban*

Kate son satırları okuduktan sonra uzunca bir süre ses-
siz kaldı.

Sonunda tamamen şaşkın bir halde Rohan'a döndü-
ğünde onun sakın bir ifade takınmış olduğunu gördü.

“Yani benim büyükbabam...” diye mırıldandı. “Bir çe-
şit muhbir mi?”

“Aynen öyle. Ve benim babam da onun davasına bakan
ajandı.”

“Mektupta sözü geçen Konsey ve şu diğer şey... Teşki-
lat ne anlama geliyor?”

“Kate... Sana şu anda anlatacaklarımı kimseyle paylaş-
maman gerekiyor. Kimseyle. Sana her şeyi anlatacak ol-
mamın nedeni öncelikle bu durumun seni direkt olarak
ilgilendiriyor olması - özellikle de açık hedef haline geti-
rildiğin düşünülürse. Ayrıca soyun hakkındaki gerçeği öğ-
renmek senin hakkın. Bu yüzden anlatacaklarımı kimseye
söylemeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Bana
söz verebilir misin?”

“Elbette,” diye mırıldandı Kate gözlerini kocaman aç-
arak. “Anlatacaklarını kimseyle paylaşmayacağıma dair sana
söz veriyorum.”

“Güzel.” Hâlâ yatağın üzerinde oturmakta olan Rohan dirseklerini dizlerine yaslayıp ellerini kenetledi ve öne doğru eğilerek ona biraz daha yaklaştı. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi görünerek bir an için sessiz kalmasının ardından, “Ejderhalarla ilgili kitabı anımsıyorsunuz?” diye sordu.

Kate başını salladı.

“Haklıydın,” dedi Rohan. “O kitap ejderhalarla ilgili değil, aslında yüzlerce yıldır süregelen iyilik ve kötülük arasındaki çatışmayı anlatıyor. Gölgeler arasında süregelen bir savaşı.” Ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. “Atalarım en başından beri bu savaşın içindelerdi, bu durum Ortaçağ’a dek uzanıyor. DuMarin ailesi, yani senin Fransız soyun da bunun bir parçası.”

“Neyin bir parçası?” diye mırıldandı Kate bembeyaz kesilerek.

Rohan onu bir an için süzdü. “Özgürlük Konseyi diye bilinen çok karanlık ve çok tehlikeli bir grubun parçası. Biz onların birkaç bin kişiden az olduklarını sanıyorduk ama...”

“Biz derken?”

Rohan sözünün kesilmesi üzerine ona keskin bir bakış fırlattı. “Özgürlükçülerin liderleri soylu, zengin ve Avrupa’nın belli yerlerinde bulunan kişilerden oluşuyor. Bazıları oldukça yüksek mevkilere sahip ve kraliyet ailesi mensupları onların kuklası haline gelmiş durumda.” Omzunu silkerek sözlerini sürdürdü. “Liderler kendilerini yönetenlere hizmet ediyormuş gibi görünürler ama gerçekte donanımlı birer casusturlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendilerini gücün kaynağı olarak görürler. Bu, insanları yöneten herhangi bir güç kaynağı olabilir. Mesela general danışmanı, haznedar, yüksek kurul hâkimi, kraliyet doktoru ya da soyluların en güvenilir arkadaşı haline gelebilirler. Hatta sevilen bir artist, ressam ya da sanatçı bile olabilirler. Bu sayede istedikleri yere sızıp planladıklarını kolayca gerçekleştirebilirler. Fakat hizmet ettikleri şey bambaşkadır. Kütüphanede bulduğun kitapta dikkatini çeken bir sembol vardı anımsıyor musun?”

Kate şaşkın bir ifadeyle kafasını salladı.

“O sembol Özgürlük Konseyi’nin armasıdır. Özgürlükçülerden her erkek ve kadın, üzerinde *non serviam, hizmet etmeyeceğim* kelimelerinin yazılı olduğu bu sembolü taşır vücudunda. Bundan da anlayacağın üzere bu kişileri kötülüğe iten yalnızca politik hırslar değildir. Onların kökleri gizli ve büyümlü şeylere bağlıdır. Bu yüzden Simyacı Valerian ve onun kara büyülerine çok önem verirler.”

“Atalarım kötü taraftan mı geliyor?” diye bağırdı Kate. “Beni annemin kötü biri olduğuna asla inandıramazsın!”

“Hayır, hayır, Leydi Gabrielle’in bunlarla hiçbir ilgisi yok. Onun tamamen masum olduğunu biliyoruz,” diyen Rohan duraksadı. “Anlatmaya devam edeyim mi? Şoke olmuş haldesin, belki de bu kadarı yeterli.”

“Hayır, her şeyi öğrenmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi bilmem gerekiyor. Lütfen anlatmaya devam et.”

Rohan başını sallayıp ona şefkatle baktı. “Özgürlükçüler kendilerini asla kötü olarak görmezler ve bu da onları daha da tehlikeli kılar. Onlar evrensel iyilik yapabilmek için bu gibi kara büyümlere başvurduklarını iddia ederler.

Amaçlarını gerçekleştirmek için yaptıkları kötülükleri önemsemezler. İnsan hayatının değerine ya da bir insanın onuruna kıymet vermezler. Hedeflerine varmak için herhangi birini kolayca harcayabilirler. Ve tüm bunları dünya üzerinde mutlak bir güç kazanmak için yaparlar.” Bir an için durup onu inceledi, sonra yeniden odanın içinde gezinmeye başladı.

“Onlar insanları satranç tahtası üzerindeki birer piyon gibi görürler. Ya da bulaşıcı hastalığa yakalandığında kolayca gözden çıkarılabilir bir koyun sürüsü gibi. Ne kadar güzel konuşurlarsa konuşsunlar onları ayakta tutan tek şey kibirli üstünlükleridir ve neyse ki onlara karşı çıkan güçlü kuvvetler bulunmaktadır.” Konuşmasını sonlandırıp pencereden dışarı bakmaya başladı.

Kate kocaman açılmış gözlerle onu izliyordu.

Rohan uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra ona doğru döndü. “Ben de gizli bir gruba bağlıyım. Teşkilat adını verdiğimiz bu topluluk dünya üzerindeki tüm güçleri silip başa geçmeyi hedefleyen Özgürlükçülerin kökünü kazı-maya yemin etmiş durumda. Ve geçmişe dayanan topluluğumuz adını Başmelek Mikail’den alıyor.”

“Şapeldeki heykel...”

“Evet.” Bundan ne denli gurur duyduğu bakışlarından anlaşılıyordu. “Benim soyum Üçüncü Haçlı Seferi’ni biz-zat komuta etmiş olan Aslan Yürekli Richard’ın zamanına dayanıyor. Babam Teşkilat’ın en kuvvetli savaşçılarından biriydi. Ben de doğduğum günden beri Teşkilat’ın içinde yer almak üzere yetiştirildim.”

Kate’in aklına eski ve yeni pek çok silahla dolu olan eğitim salonu geldi.

Sonunda orada gördükleri bir anlam kazanmaya başlıyordu.

“Fransız İhtilali sırasında henüz çocuktum. Herkes Bastille’den ve kraliyet ailesinin tutuklanmasından söz ediyordu. Fakat kısa süre içinde Teşkilat liderleri bu olayda Özgürlükçülerin parmağı olduğunu ve onların kraliyet ailesindekileri birer kukla gibi oynattığını anladı... Amaçladıkları tek şey yaşanan kaostan kendi çıkarları doğrultusunda faydalanmaktı.

“Babamın ekibiyle birlikte - o zamanlar idam heyetini teşvik eden - birkaç Özgürlükçü casusu takip edip bulunduğunu anımsıyorum. O adamlar ne kadar çok kan dökülürse hedeflerine o kadar çabuk ulaşacaklarının bilincindelerdi. Neticede ortada inanılmaz bir karışıklık vardı ve insanlar takip edebilecekleri, kendilerinden üstün birilerini arıyorlardı. Bu durum Özgürlükçü’ler için inanılmaz bir fırsattı. Halkı başa iyi bir yönetimin geçeceğine inandırıp sonra da insanları kendi amaçları doğrultusunda kullanabileceklerdi.

“Kendilerine Özgürlükçü diyen bu adamlar ihtilalin temel hedefinin aksine insanların özgürlüğü ya da eşitliği ile ilgilenmiyorlardı. Yalnızca mevkileri ve görüşleri kendi saflarına çevirmede usta olduklarından hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursamaksızın güncel durumdan faydalanıyorlardı.

“Dine bağlılık adı altında yaptıkları ırkçılıkla sebep oldukları felaketler gün geçtikçe artıyordu. Yahudilerin ya da diğer ırkların sonunu getirme uğraşları dahil kendilerine yarar sağlayacak her türlü kötülüğü yapmaya hazırlardı. Vahşi pençelerini geçirebilecekleri ortamlar yaratıp amaçlarına yönelik her fırsatı değerlendiriyorlardı. Kao-

sun içinde fazlasıyla kan dökülmesine neden oluyorlar ve kaosun içindeki halkı kendi taraflarına çekmek için kullanıyorlardı.”

“Korkunç.”

“Evet. Bu stratejiyi kullanarak yüzyıllardır hedeflerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar.”

Kate ürpererek başını salladı.

“Büyükbaban Kızıl Terör zamanında onların yaptıklarının doğru olmadığını fark etti ve durumun çığrından çıktığını anladı. İşte o zaman Teşkilat’la irtibat kurmak istedi.”

“Yani senin babanla.”

“Evet. Warrington dükleri uzun yıllardır yerel kaçakçı çeteleriyle beraber çalışmaktalar. Bize çok yardımcı oluyorlar. Kont DuMarin de kızını Amerika’ya götürececek bir gemiye ihtiyaç duyunca babam ona tanıdığı en akıllı ve en cesur kaptanın ismini verdi. Kaptanın kimsenin ruhu bile duymadan kızı New Orleans’a kadar götürebileceğinden emindi. O yüzden Gerald Fox’u seçti.”

Kate’in ağzı açık kaldı. “Yani babam... Caleb Doyle’un adamlarından biri miydi?”

“Tam olarak öyle değil ama evet yıllarca onunla işbirliği içindeydi. İşte bu yüzden Caleb seni yanından bir an önce uzaklaştırmaya çalıştı. Seni bana getirdi çünkü seni saklayamayacağı gibi evine de gönderemezdi.”

“Gerald Fox denilen adamın annemi denizin öbür tarafına götürdüğünden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü o gece ben de oradaydım.”

“Ne?”

“Kont DuMarin Londra’da kalıp Teşkilat’ın ana bina-

sında saklanırken anneni Amerika'ya gitmeden önce buraya getirdiler. O zamanlar on yaşında bir çocuktum ama babamın yaptıklarını merak ettiğimden büyük salondaki toplantılarını gizlice dinlerdim ve o geceye de tanık oldum.”

“Yani annemi gördün mü?” dedi Kate başının döndüğünü hissederek. “Annem burada mıydı? Burada... Kilburn Şatosu'nda?”

Rohan başını sallayarak yatağın direklerinden birine yaslandı ve kollarını kavuşturarak sözlerine devam etti. “O gece siyahlar içindeydi. Yüzü bile örtülüydü. Sanırım tanıdığı herkesin öldürülmesi ona yas tutmaktan başka çare bırakmamıştı. Elinde de kahverengi kumaşa sarılı bir kitap tutuyordu.” Aldıkları kitabı işaret etti. “İşte annen Kaptan Gerald Fox'la o akşam tanıştı. Evleneceği adamla ve senin...”

“Babamla...”

“Evet. Burada bir süre kaldılar, sonra Fox anneni gemiye götürdü. Korkarım bu Teşkilat'ın onları son görüşüydü. Kaderlerinin nasıl şekillendiği bilinmiyor. Bu olaydan kısa süre sonra eğitimime başlamak üzere okula gönderildim. Teşkilat Özgürlükçülerin yeni planlarla ortalığı karıştırma niyetinde olduğunu öğrenince çok sayıda ajanın yetiştirilmesini emretti. Ben de eğitime çağrılanlardan biriydim. Bu arada babam büyükbabanın verdiği gizli bilgilerin peşine düşüp Özgürlükçülerin planlarını alt üst etmek üzere yola koyuldu.” Ses tonu birden üzüntülü bir hal aldı. “Babamı bu görevde kaybettim ve bu durum Teşkilat'ın en iyi avcısı olma isteğimi ikiye katladı.”

“Avcı mı? Bu ne demek oluyor?” diye sordu Kate. “Tüm bu olanların içinde asıl görevin nedir Rohan?”

Rohan uzun bir süre ona baktı. “Özgürlükçüleri takip etmek ve bulduklarımı yok etmek.”

“Onları öldürüyor musun?” diye fısıldadı Kate.

Rohan başını sakın bir edayla salladı, bakışlarında pişmanlıktan eser yoktu.

Onun bu sessiz tavrından ürken Kate, “Bu yüzden vücudunda pek çok yara izi var,” diye mırıldandı. “Ben de Özgürlükçü kanı taşıyorum. Bu beni senin düşmanın haline mi getiriyor?”

“Hayır. Annen gibi senin de masum olduğunu biliyorum.”

Kate gözlerini kısarak onu inceledi. “Bir süre bundan emin olamadın ama öyle değil mi?”

Rohan ona keskin bir bakış attı. “Seni asla incitmem Kate. Lanet olsun ya da olmasın.”

“Anlıyorum.” Düşünceli bir şekilde ona uzunca bir süre baktı. “Peki onları nasıl öldürüyorsun? Yani düşmanlarını?”

Rohan yüzünü buruşturdu. “Bilmek istemezsin.”

“Bilmek istiyorum.”

“Etkili bir şekilde,” diyerek kısaca cevap verdi Rohan.

“Ah.” Belki de gerçekleri öğrenmemesi daha iyiydi. Yine de dayanamayıp sordu: “Peki yok ettiklerinin bu sonu hak etmediğini düşündüğün oldu mu hiç?”

“Hayır, hepsi bu sonu hak ediyordu,” diye cevap verdi Rohan sert bir ses tonuyla. “İçlerinden birini öldürmek bile onlarca masum insanın hayatını kurtarmak demek. Ayrıca benim görevim soru sormak değil. Bazen istihbarat için çalışıyorum ama asıl görevim hedef gösterilen kişiyi yok etmek.”

“Yani onları öldürmek.”

“Evet. Karar en yüksek makamdan gelir. Teşkilat bana bir isim verdiğinde görevimi yerine getirmek üzere harekete geçerim.” Omzunu silkti.

“Anlıyorum.”

“Gerçekten anlıyor musun?” diye sordu Rohan onun gözlerinin içine bakarak.

“Sanırım.” Derin bir nefes aldı. “Bana bir çeşit kiralık katil olduğundan bahsediyorsun.”

“Tam olarak öyleyim.”

“Ah.” Neyse ki bu sözleri işittiğinde bayılacak tipte bir kadın değildi, buna rağmen hükümet tarafından kiralanan bir katilin metresi olduğunu algılayınca içinin çekildiğini hissetti.

Başı dönüyordu, şoke olmuştu ama daha önce tam olarak anlamadığı şeylerin yavaş yavaş yerine oturduğunun farkındaydı.

Yine de Rohan’ın gerçekleri anlatmadan bekâretini almış olmasına inanamıyordu. İncinmemişti belki ama bir yandan da kandırıldığını düşünmeden edemiyordu.

Rohan’ın sesini duyunca kendine geldi. “Bir şey söyle...”

Aklından geçenleri belli etmemeye çalışarak, “Ah kaçakçıların senden neden bu kadar çok korktuğunu şimdi daha iyi anlıyorum,” dedi gülümseyerek.

“Onlar bu konuyla ilgili bilgi sahibi değiller.”

“Yine de bu konu seninle ilgili pek çok şey anlatıyor.”

Bu sözleri nasıl yorumlaması gerektiğinden emin olmayan Rohan kaşlarını çatı.

“Teşkilat bu kadar tehlikeli bir görev için neden bir dükü seçti? Sen onlar için değerli değil misin?”

“Ülkemi korumak düşünüldüğünde tabii ki hayır,”

dedi Rohan. “Ayrıca en önemli tarafı her istediğim yere kolayca girip çıkabiliyor oluşum. Unvan sahipleri diledikleri her kapıyı zahmetsizce açarlar.”

“Ah,” dedi Kate tüm bunları anlamaya çalışarak ve ilk yemeklerinde ölümle burun buruna gelmesine dair söylediklerini anımsayarak ürperdi.

Rohan dikkatle onu izliyordu. “Dün gece yaşananlardan pişmanlık duyuyorsun.”

“Hayır,” dedi Kate hızla. “Ama Tanrım, Rohan, tüm bunları bana önceden anlatman gerekirdi.”

“Şimdi anlatıyorum işte. Sana tamamen güvenmeden bunları anlatmam imkânsızdı.”

“O yüzden mi dün gece benimle seviştin? Benim gerçekten bakire olup olmadığını anlamak için mi?” Bir anda öfkeyle ayağa fırladı. “Beni yine deniyor muydun?”

“Hayır! Sadece...”

“Ah Tanrım!”

“Kate... Sana tüm bunları anlatarak aldığım riskin ne denli büyük olduğunu anlamaya çalış lütfen. Yalnızca birkaç senatör ve kraliyet ailesi ferdi Teşkilat’ın varlığından haberdar. Herkes bunun sadece bir efsane olduğuna inanıyor. İşimizi saklı tutmamız başarılı olmamızı sağlıyor. Seni bu olayın içine soktuğumu öğrendiklerinde ekibimdeki arkadaşlarımın ne diyeceğini hayal dahi edemiyorum, özellikle de Özgürlükçü kanı taşıdığın düşünülürse.”

“Öğrendiklerinde sana ne yapacaklar?” diye mırıldandı Kate.

Rohan omzunu silkti. “Şimdi buna kafa yorma. Bilmen gereken şu ki sana tüm bunları anlatma gibi bir zorunluluğum yoktu. Anlattım çünkü senin için endişeleniyorum,

bu yüzden sakın beni zamanlama konusunda duyarsız olmakla itham etme. Dün geceye gelecek olursak... Ne yazık ki ben Lord Byron değilim. Aşk şiiri yazmaktan anlamam. Ama onurum üzerine yemin ederim ki dün gece benim için çok anlamlıydı.”

Kate ona uzun uzun baktı. “Ben aşk şiirlerinden hoşlanmam.”

“Güzel,” dedi Rohan. “Çünkü gelecekte benden böyle şeyler duymayı beklemeni istemem.”

Ah Rohan. Canavarım. Anlattıkları bir anda kabul edilebilir şeyler olmasa da giderek anlam kazanıyordu. Aynı zamanda dün geceye dek onu neden ısrarla geri çevirdiğini de ortaya koyuyordu. Rohan dün geceye dek onun bir düşman olmadığından emin olmaya çalışmıştı.

Güvensizliği sinir bozucu olsa da en azından ona karşı açıktı.

Rohan boğazını temizleyip ciddi bir ifade takındı. “Sana açıklamam gereken son bir şey daha var.”

“Ah Tanrım...” diyen Kate kendini duyacaklarına hazırladı. “Nedir?”

“O’Banyon’un Özgürlükçülerle çalışma ihtimali epey yüksek. Özgürlük Konseyi’nin en güçlü üyelerinden biri olan James Falkirk kısa süre önce Londra’da görüldü ve onun kuzenlere bahsedilen yaşlı adam olduğunu düşünüyorum.”

Kate kaşlarını çatarak olayları birbirine bağlamaya çalıştı. “Ah evet... O’Banyon’u Newgate’den çıkarıp beni kaçırmayı için görevlendiren şu isimsiz lord.”

“Evet.”

“Yani James Falkirk beni kullanarak babamın karaya

çıkmasını sağlamak istiyor olabilir?” Sakin olmaya çalışsa da kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu.

Rohan başını salladı. “Edindiğimiz bilgilere göre Falkirk kara büyü hikâyesine şiddetle inanan biri, bu yüzden Simyacı’nın mezarını bulma konusunu takıntı haline getirmiş olabilir. Babanın mezarın yerini bilen tek kişi olması da muhtemel ki bunu daha önce tartışmıştık.”

“Evet,” diye mırıldandı Kate. “Bu nedenle beni kaçırdıklarını söylemiştin.”

“Pekâlâ... Durumu biraz daha karmaşıklştırmak adına Özgürlükçüler birkaç ay önce ajanlarımızdan birini kaçırdı. James Falkirk’in Drake isimli ajanımızı esir tuttuğunu sanıyoruz, hatta işkence yaparak onu bize karşı kullanmaya çalıştığını düşünüyoruz.”

“Bu korkunç...” dedi Kate nefesi kesilerek.

“Öyle. Ama tüm bunları bir avantaja dönüştürebiliriz. O’Banyon Falkirk’e hesap veriyorsa ve Falkirk bizim ajanımızı elinde tutuyorsa, seni kaçıranlarla görüştüğümüzde Drake’in yerini öğrenebiliriz. Aldığımız bilgilere göre aşırı derecede yaralanmış olan ajanımız hafızasını yitirmiş durumda. Ne yaşadıysa adamın beyni bir anda durmuş.”

Kate solgun bir halde ona uzun uzun baktı. “Başına böyle bir şey gelirse dayanamam.”

“Endişelenme, böyle bir şey olmayacak. Drake canlı olarak ele geçirilmemeliydi ama protokole uymadı ve yapmaması gereken bir şeyi yaptı.”

“Yani bir şekilde kendi canından vazgeçmeliydi, öyle mi?”

Rohan bu soruyu duymazdan geldi. “Belki de sana tüm bunları anlatmamalıydım...”

“Bu şatonun ardında nasıl bir yaşam sürdüğünü öğren-

diğim için memnunum,” diyerek araya girdi Kate. “O insanlar fazlasıyla tehlikeliler.”

“Korkma, yanına yaklaşmalarına asla izin vermeyeceğim.”

“Buna izin vermeyeceğini biliyorum. Kendim için endişelenmiyorum ama babam... O gerçekten hayattaysa...”

Rohan ona bakarak başını salladı. “Onun hayatta olduğuna hâlâ inanamıyorsun değil mi?”

“Onu da koruyabilir misin? Ben sadece rehineyim, gerçek hedef babam. Özgürlükçülerin nasıl insanlar olduğunu öğrenmişken babama neler yapabileceklerini düşünmek dahi istemiyorum.”

“Kate... Senin baban Gerald Fox... Onun ismini duymak bile Caleb Doyle ve adamlarının titremesine yetiyor. O denizlerde terör estirmiş bir adam.”

Kate’in yüzünde özlem dolu bir gülümseme belirdi. “Ben onu daha farklı anımsıyorum.”

“Daha farklı derken?”

“O şefkatli, nazik, iyi yürekli bir adamdı.”

“Elbette. Sen onun küçük kıızıydın. Onun kimselere göstermediği tarafına bizzat şahit oldun.”

“Ona yardım edecek misin Rohan?”

“Evet. Senin hatırına bunu yapacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Kate.

Tam o anda odanın kapısı tıklatıldı.

“Majesteleri!” diye seslendi Eldred telaşla. “Caleb Doyle size beklediğiniz mektubu getirdi!”

Kate nefesi kesilerek Rohan’a baktı. “O’Banyon’un mektubu?”

Rohan gidip kapıyı açtı ve uşağın elindeki tepside mektubu aldı. “Teşekkür ederim, Eldred.”

“Bay Doyle’a vereceğiniz herhangi bir talimat var mı efendim? Kendisi aşağıda bekliyor.”

“Hayır. Sadece ona yukarı çıkıp yeğenini görebileceğini söyle.”

“Anlaşıldı efendim.”

Rohan kapıyı kapadı ve mektubu inceledikten sonra üzerindeki mührü kırdı.

O’Banyon’un iğrenç yüzünü anımsayan Kate dudaklarını büzerek, “O adam bana vurdu,” dedi birdenbire.

Rohan arkasına dönüp ona şaşkınlıkla baktı. “Ne?”

“Ah...” diye mırıldandı Kate. “Bunu sana söylemeyecektim.”

“O’Banyon sana vurdu mu?”

Kate omzunu silkti.

“Yüzüne mi vurdu?”

“Bana vurdu çünkü ona karşı koymaya çalışıyordum.”

“Anlıyorum.” Rohan kıpırdamaksızın doğruca karşıya bakıyordu. “Bir daha buna fırsat bulamayacak.”

“Ona ne yapacaksın?”

Rohan ona keskin bir bakış atmakla yetindi.

“Ah... Aslında o kadar da canım acımamıştı ve...”

“Sen bu olaya karışma Kate,” dedi Rohan nazik olmaya çalışarak ve mektubu açtı.

Kaçırıldığı günden beri giderek kuvvetlenen adaletin yerini bulacağına dair inancı yerini güvende olmanın verdiği hisse bırakmıştı. Yine de merakına yenik düşerek, “Ne yazmış?” diye sordu kâğıda bakarak.

Rohan mektubu ona uzattı. “Görünüşe bakılırsa Londra’ya gidiyoruz.”

“Londra’ya mı gidiyoruz?” dedi Kate heyecanla. “Oraya

gitmeyi hep istemiştim! Tabii başka şartlar altında.”

“Endişelenme,” dedi Rohan uzanıp onun saçlarını okşayarak. “Bu durum bir an önce sonuca bağlanacak, sonra da birlikte Londra’da gezeceğiz.”

“Bu çok hoşuma gider,” diye cevap verdi Kate onun odanın karşı tarafına doğru yürümesini izlerken.

Bakışları parlak botlarından bacaklarını saran pantolonuna kaydı. Uzun boyu, siyah saçları ve yakışıklı yüzü karşısında gözleri kamaşıyordu.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi Kate derin bir nefes alarak. Onunla ilgili tüm gerçekleri bilse de - hükümet için çalışan bir ajan, ölüm saçan bir kiralık katil olduğunu - dün akşam hissettiklerinin bir an olsun azalmadığının farkındaydı.

Tanrım diye düşündü. Oldukça kötü bir durumdaydı. Ama gerçek şu ki mümkün olsa ona binlerce kez bekâretini verebilirdi zira Rohan onun için karşı konulamaz bir hal almıştı.

Bakışlarını zor da olsa elindeki mektuba çevirdi.

Denny,

Paketi Londra’ya getir. Dikkat çekmemeye çalış, özellikle de şehre geldiğinde. Buraya vardığında karanlık çöktükten sonra Shadwell’deki fare avcısı dükkânına gel. Oradaki adam beni nerede bulacağını biliyor. Paket yanında olsun. Beni çağırdığında hemen oraya geleceğim. Ve sakın oyalanma zira yaşlı adam bekletilmekten hiç hoşlanmaz.

O.

“Paket mi?” diye homurdandı Kate. “Bana bu şekilde hitap etmeye nasıl cüret ederler!”

Rohan bu sözler üzerine tek kelime etmedi. İşe odaklanmış halde bir yandan eşyalarını topluyor bir yandan da yanına ne tür silahlar alması gerektiğini düşünüyordu.

“Ne zaman yola çıkacağız?” diye sordu Kate merakla.

“Yarın, şafak sökerken. Hazırlıklarımızı bugünden tamamlayacağız. Yılın bu zamanında hava koşullarını hesaba katarsak yolculuğumuz en az üç gün sürecek. Gecikirsek şüpheleri üzerimize çekebiliriz.”

Kate derin bir nefes aldıktan sonra onu izlemeye başladı. “Gerçekten gitmemiz gerekiyor mu? Buradan ayrılmayı hiç istemiyorum.”

“Ah gerçekten mi?” dedi Rohan gülümseyerek. “Kısa süre öncesine dek buradan gitmeye can atıyordun. Yoksa sen hain pençelerimden kurtulmak için kendini kayalar-
dan atmaya kalkan kız değil misin?”

Kate ona keskin bir bakış atsa da çenesini tutup sessiz kalmayı tercih etti. *O sana âşık olmadan önceydi.*

Aman Tanrım.

Bakışlarını yere çevirdi. Neyse ki Rohan içinden geçenleri fark etmeksizin eşyalarını toplamaya devam ediyordu.

Ah Tanrım. Korktuğu başına gelmişti işte. Dün gece yaşananlara vesile olan gerçek ortaya çıkmıştı sonunda. *Ona âşık olmuştu.*

Birdenbire içini kaplayan yalnızlık hissiyle ürperince Rohan’ın kalın sabahlığına sıkıca sarındı. Nasıl davranması gerektiğini gerçekten bilmiyordu.

Onun bu kararsız halini fark eden Rohan, “Hadi git hazırlan,” dedi gülümseyerek. “Bir adam karşısında böylesine çekici bir bayan dururken işine nasıl odaklanabilir? Sevgilim, aklımı başımdan alıyorsun.”

Bakışları Kate'in içini eritiyor, bu soğuk kış gününde bile kanının kaynamasına sebep oluyordu.

Beyni ona mantıklı olmasını söylerken kalbi ona duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu. Karşısına böylesine olağanüstü bir adamın çıkmış olması nasıl da mucizevi bir durumdu.

Birden onun yanında olmazsa ölebileceğini düşündü.

Bu da odadan bir an önce çıkması için yeterli bir nedendi.

Ne de olsa onun metresiydi ve duruma uygun davranmalıydı.

Ayağa kalkıp çıplak ayaklarını sürüyerek kapıya yöneldi. "Siz nasıl isterseniz majesteleri."

Rohan yan gözle gidişini izlerken ona yeniden sahip olmak istediğini hissetti.

Ancak Kate buna fırsat vermeksizin ona bir öpücük gönderip koridora çıktı ve hızla kendi odasına doğru ilerlemeye başladı.

Bir an durup merdivenlerden aşağı baktı ve garip bir şekilde burayı özleyeceğini düşündü.

Şatoya geri dönüp dönemeyeceğinden emin değildi.

Hosça kal Gri Leydi, her kimsen. Bilmeni istediğim tek şey seni Lord Kilburn'ün öldürmediği.

Kilburn lanetiyle ilgili fikir sahibi olabilecek kadar uzun bir süredir buradaydı ve Simyacı'nın soyundan gelse de bunun tam bir sağmalık olduğunu düşünüyordu.

Asil kanlı Warrington erkekleri lanetlenmiş olamazdı. Soydaki diğer erkekler de Rohan gibiye bu asla mümkün değildi. Lanet denen şey sadece bir halk efsanesiydi.

Gerçi Rohan'ı buna inandırmak imkânsızdı. Ama yine de... Lanete inandığı sürece evlenmeyeceği düşünülürse

Bölüm 13

Geri dönüş yolu soğuk, uzun ve sessiz geçiyordu.

Hayatının bir parçası yolculuğun diğer ucunda tamamen yok olduğu için mesafe Kate'e çok daha uzun geliyordu. Bildiği hayat artık tamamen sonlanmıştı. Yaşamında tek sağlam kalan şey paylaştığı atı yöneten adamın varlığıydı.

Gözlerini kapatıp sırtını onun sıcak göğsüne yasladı ve Rohan'ın dayanıklı bedeninin sunduğu sıcaklığı istekle kabul etti.

Dükün onu koruyacağına dair verdiği söz etkilenmesine neden olmuştu, ancak ona yük olmak da istemiyordu. Düşmanları her şeyini elinden almış olabilirlerdi ama gururu hâlâ yerindeydi. Kendini hâlâ çok kötü hissediyordu. Soğuk ve yaşadığı kayıplar damarlarına işleyip onu uyuşturmuş, yorgun düşmesine neden olmuştu.

Üç saat kadar sonra Kilburn Şatosu'na vardılar.

Yorgun atlar kapının önünde durunca Kate iki hafta

önce ilk defa gördüğü kapıyı yeniden görüp kendini inanılmaz derecede mutlu hissetti. Karşısında görkemli bir şekilde göğe uzanan şatonun rahat edebileceği tek yer haline geleceğini hayal dahi edemezdi.

Rohan aşağı indi ve eyerdeki çantadan kitabı çıkardıktan sonra Kate'e döndü. Kitabı kıza verip onu kucaklayarak aşağı indirdi. Fakat onu soğuk taşların üzerine bırakmak yerine kapıya kadar şefkatle kucağında taşıdı.

Kapı onlar oraya varır varmaz açıldı.

Eldred kapıyı onlar için açık tutarken dışarı süzülen turuncu renkli ışıklar onlara davetkâr bir sıcaklık sunuyordu.

Onlar içeri girerlerken seyislerden biri atları ahıra götürmek için harekete geçti.

“Hanımefendi yaralı mı?” diye sordu uşak endişeli bir ifadeyle.

“Fiziksel olarak değil,” diye mırıldanan dük uşağın yanından geçti Kate'i kollarının arasında sıkıca tutarak.

“Diğerleri nerede? Bir sorun mu çıktı?”

“Her şey kontrol altında. Gün doğmadan burada olurlar.”

Eldred peşlerinden aceleyle ilerledi. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı majesteleri? Ya da Bayan Madsen için? Sıcak bir içecek getireyim mi? Ya da çorba?”

“Bir şeye ihtiyacım yok,” dedi Kate dükün kollarının arasından adama doğru dönerek. “Teşekkür ederim.”

“Ona kitabı ver,” diye mırıldandı Rohan kıza. Uşağa dönerek sözlerini sürdürdü: “Eldred bu kitabı kasaya koy. Yarın senden yeniden isteyeceğiz.”

Eldred tek kelime dahi etmeden kitabı kızıdan alırken Rohan kır saçlı uşağına teşekkür edip loş koridorda ilerlemeye başladı.

SBLMRT

Kate onu hiçbir zaman başka bir kadınla paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

Hmmm. Bu bir metres için gerçekten değerli bir bilgiydi. Kate mutlu bir halde salınarak odasının yolunu tuttu.

Bölüm 15

Ocak ayının elverişsiz hava koşulları yüzünden Londra'ya yolculukları Rohan'ın tahmin ettiğinin aksine üç yerine dört gün sürmüştü. İki at arabasıyla yol alıyorlardı: Gösterişli olana Rohan ve Kate, siyah renkli olan diğerine ise Peter Doyle, Eldred ve Parker binmişti. Ayrıca şatodaki muhafızlardan birkaçı dikkat çekmemek adına kıyafet değiştirip seyis ve sürücü görevini üstlenmişti.

Arabaları zaman zaman karla kaplı yollarda durmak zorunda kalıyordu ve bu gibi anlarda hızla aşağı atlayan adamlar ellerinde küreklerle yolu atlarla araçların geçebilmesi için açıyorlardı.

Kate bu gecikmeyi önemsemiyordu. Araç oldukça konforluydu ve Rohan'la baş başa geçirdiği saatlerden memnundu. Canını almak isteyen adamlarla görüşmeye gidiyormuş gibi değil de sevgili düküyle tatile gidiyormuş gibi hissediyordu. Yola çıkmadan önce işittiklerinden sonra

Rohan'a olan güveni az da olsa sarsılmıştı, ama yine de bunu düşünmemeye ve önündeki duruma odaklanmaya çabalıyordu.

Yol boyunca sohbet ederek beraber olmanın zevkini çıkarıyorlar ve Simyacı'nın kitabında yazanları çözmeye çalışıyorlardı.

Oldukça şaşırtıcı olan kitap nesiller boyunca DuMarin'lere dair yazılar içeriyor ve Özgürlükçülerin birkaç yüzyıl boyunca ne tür faaliyetlerde bulunduklarını anlatıyordu.

Bazı sayfalar şifreli yazılmıştı, fakat sade bir dilde Fransızca olarak kaleme alınmış kısımlarda on altıncı ve on yedinci yüzyılda baş gösteren din-siyaset çatışmasından Özgürlükçülerin ne gibi faydalar sağladığı anlaşıyordu.

1666 Büyük Londra Yangını'nda bile parmakları vardı. 1700'lü yılların başlarında ise Teşkilat'ın Simyacı'nın mezarının yerini bulmaya çok yaklaştığını öğrenmişler ve mezarın yerini değiştirmek için hızla harekete geçmişlerdi.

Kitapta mezarın yerinin değiştirilme kararından sonra üyelerin büyüünün naaşı için yeraltında büyük bir yer aradıkları, bu yerin eğitim ve tören yapabilecekleri bir mekân olmasını istedikleri yazıyordu.

Uygun mekânı bulduktan sonra Simyacı'nın mezarı olarak adlandırdıkları bu yeri Aydınlanmacı üstadların yardımıyla otuz yıl içinde inşa etmişlerdi. Simyacı'nın tabutu ve gizli taslakları yeraltındaki özel bir odaya saklanmıştı. Anıtın yeri tam olarak belirtilmemişti, ancak mekânın neden artık kullanılmadığı net olarak anlaşıyordu.

Charles Edward Stuart Fransa'ya sürgün edildiğinde

Özgürlükçüler bu İskoç prensinin İngiltere tahtı üzerinde hak iddia etmesini ilgiyle izlemişlerdi. Kendilerine yarar sağlamak adına sürgündeki prene destek vererek İngiltere'nin o zamanki kralı II. George'u alaşağı etmek için planlar yapmışlar ve Fransız İhtilali sürecindeki gibi bu olaya da karışıp Rohan'ın anlattığı faaliyetlere başlamışlardı.

Fakat büyük kayıplarla sonlanan 1746 Culloden Savaşı'ndan sonra Teşkilat, kendi emelleri uğruna birçok İskoç kabilesini yok eden ruhsuz Özgürlükçülerin birçoğunu ortadan kaldırmıştı. Özgürlükçülerin teker teker öldürülmesinin ardından anıtta düzenlenen törenler ve eğitimler durdurulmuş, mekân yavaş yavaş kullanılmaz hale gelerek zaman içinde unutulmuştu.

Bunların dışında çözülmesi gereken pek çok satır vardı. Kate özellikle kimyasal bileşimlerle ilgili kısımlarla ilgileniyor, uzun ve karmaşık bir şekilde yazılmış olan bu bileşimlerin tam olarak ne olduğunu çok merak ediyordu. Acaba ataları Simyacı Valerian'ın izinden giderek yeni simya iksirleri oluşturabilmiş miydi?

Bilmiyordu. Yol boyunca bir yandan bu bileşimleri çözmeye çalışmış, bir yandan da Rohan'la baş başa olmanın tadını çıkarmıştı.

Yolculuğun en güzel kısmı konakladıkları hanların sıcacık odalarıydı. Rohan'la arzu dolu geceler geçirmişler, şömineden yansıyan alevlerin parlaklığında birbirlerinin vücutlarını ve ruhlarını keşfetmişlerdi.

Sonunda Londra'ya vardılar. Aracın düz yoldan ayrılıp sağa sola sapmasıyla Kate pencereden dışarı baktığında karşısında sıra sıra dizilmiş evlerle pek çok dükkân gördü.

Rüzgârla dövülen Dartmoor ya da teskin edici sakin-

liğıyle deniz kenarındaki şatodan oldukça uzak bir dünya sunuyordu burası. Kate sevgili dükünün elini tutarak dış dünyayı izlerken bu kadar çok insanı ilk kez bir arada gördüğünü düşünüyordu.

Satıcılar ürünlerini bağırarak satmaya çalışıyor, küçük erkek çocukları her köşe başında gazete dağıtıyor, at arabaları yolcu alıp indirirken yük vagonları dükkânlara malzeme taşıyordu.

Birden şehrin dört bir tarafında yankılanan öğle saatinin habercisi kilise çanlarının sesi duyuldu. Kate heyecanla sevgilisine baktı, Rohan ona gülümseyerek karşılık verdiğinde ise insanların tüm bu gürültülü kargaşa arasında hayatlarına nasıl devam ettiklerini merak ederek yeniden Londra sokaklarını izlemeye koyuldu.

Çok geçmeden dükkânlarla dolu sokakları arkalarında bırakıp oldukça nahif görünen şehrin batı yakasına vardılar. Kalabalık dükkânlar yerini huzur veren parklara ve görkemli evlere, yük vagonları ise yerini iyi cins atların çektiği şık at arabalarına bıraktı.

Son moda ürünler satan butiklerin sıralandığı bir sokaktan geçerken oldukça varlıklı olduğu belli olan iki bayan Rohan'ın arabasını gördüğünde donup kaldı.

Kate verilen bu ani tepkiyi fark etmekte gecikmedi.

“Ah baksana! Bu Warrington!” dedi içlerinden biri yüksek sesle. Diğeri ise aracın arkasından koşmaya yeltenecekmiş gibi mendilini sallamaya başladı.

“Majesteleri! Sevgili Warrington! Geri dön tatlım!”

Rohan at arabasının arka penceresinden bakarak, “Lanet olsun,” diye fısıldadı.

Bakışları sosyetik leydi ve Rohan arasında gidip gelen

Kate sonunda dayanamayarak, “Kim onlar?” diye sordu gülümseyerek.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Eminim yoktur,” diyen Kate sokağın ortasında duran kadınların yanlarına gelen diğer kadınlarla hararetli bir şekilde konuştuklarını gördü.

At arabası köşeyi dönüp gözden kaybolurken, “Neredeyseniz geldik,” dedi Rohan konuyu değiştirmeye çalışarak. “Sadece birkaç sokak daha geçmemiz gerekiyor.”

Kate ona dik bir bakış attı, ancak Rohan konuyla ilgili herhangi bir yorum yapmamaya kararlıydı. Birden Caleb Doyle’un majestelerine hediye olarak bir kadın vermesinin ne kadar yerinde bir tercih olduğunu anladı. Hissettiği kıskançlık kalbinin sızlamasına neden olsa da önemsememeye çalıştı zira bunun ikisine de bir faydası dokunmayacağına bilincindeydi.

Rohan’ın elini sıkıca tutup peşlerinde bekleyen hayranları düşünmemeye çalışırken arabanın muhteşem bir evin önünde durduğunu fark etti.

“İşte geldik.”

“Ah Tanrım...” diye mırıldandı Kate.

Demir kapının ardında dikdörtgen biçimli uzun pencereleri olan, Portland taşından yapılma devasa bir ev yükseliyordu.

Araba durmadan önce Parker dışarı çıkıp çoktan kapıyı açmıştı. Çok geçmeden iki araba da bembeyaz bir kemerin altından geçip evin yan tarafında durdu.

Parker ve Wilkins kimse görmeden Peter Doyle’u eve sokarken, Kate arabadan inmenin sevincini yaşıyordu. Londra havasının tadını çıkararak etrafına bakınırken bir

süre öylece durdu. Bahçedeki budanmış ağaçları ve bakımlı çimenleri hayranlıkla incelerken Rohan'ın dirseğinden tuttuğunu hissetti.

“Konuştuğumuz küçük kuralları unutma,” dedi Rohan alçak sesle.

“Evet, biliyorum. Kimseye güvenme. Parker ve Eldred'den başka kimseyle konuşma. Endişelenme, kimse burada olduğumu fark etmeyecek,” diyen Kate Cornwall'dan ayrılmadan önce duyduklarını tekrar etti.

“Güzel,” dedi Rohan kapıyı açıp onu içeri buyur ederek. “Sabrını takdir ediyorum. Bu şekilde bir yere tıklıp kalmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama bekle ve gör. Tüm bunlar sona erdiğinde hak ettiğin ilgiyi göreceksin.”

“Gerçekten mi?”

“Londra'daki her kadın senden nefret edecek,” diye cevap verdi Rohan gülümseyerek ancak Kate kaşlarını çatıyordu.

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum.”

“Merak etme, yüzüne bir şey söyleme cesaretini asla gösteremezler. Hepsi senin dizlerine kapanmakla meşgul olacak.”

“Bir metrese kim iltifat eder ki?” diye sordu Kate kuru bir sesle.

Rohan kahkaha atarak kolunu onun omzuna sardı. “Benim küçük sevgilim... Masumiyetin hayranlık uyandırıcı.”

“Neden? Ne demeye çalışıyorsun?”

“Ah kısa süre sonra sosyetedeki işlerin nasıl döndüğünü öğreneceksin.” Pişkin bir tavırla ona bakıp gülümsedi. “Hadi bakalım, komşular merak etmeden içeri girelim. Ve... Mütevazı evime hoş geldin.”

“Mütevazı mı?” diye mırıldandı Kate içeri adım atar atmaz etrafına şaşkınlıkla bakarak. Aman Tanrım, ilk defa böyle bir ev görüyordu. Sahibinin zenginliğini ve mevki-sini gösterir nitelikte olan bu binada insanı rahat ettirecek her türlü konfor düşünülmüştü.

Kate onu takip ederek ilerlemeye başladı. Siyah-beyaz taş duvarlarda ve koyu mavi-kırmızı renklerin hâkim olduğu kabul salonunda krem ve altuni dokunuşlar göze çarpıyordu. Tavan oldukça yüksekti. Sütunlar ve kaymak-taşından oyulmuş şöminelerin süslemeleri inanılmaz derecede gösterişliydi.

Dükü temsil eden bu evin dekorasyonu her anlamda onu şereflelendirecek şekilde yapılmıştı ve onun gücünü, soylu geçmişini yansıtıyordu. Her köşe o kadar mükemmel görünüyordu ki Kate mobilyalara dokunmaya dahi kıyamıyordu. Saten bir koltuğun yanında duran gül ağacından yapılma sehpanın üstündeki kristal kadehler bile kendi evinden pahalı olmalıydı.

Eşyalara dokunmaktan bile çekinir halde olması güven kırıcıydı.

Birkaç dakika önce karşılaştıkları leydiler muhtemelen burada rahatça hareket edebiliyorlardı. İçlerinden birkaçının bu eve gelip üst kattaki yatak odasını görmüş olabileceğini düşününce Kate’in yüzü asıldı.

“Pekâlâ... Kendini evinde hisset,” dedi Rohan dönüp ona gülümseyerek.

Kate karşısında duran mermer basamaklara bakarken, “Hmmm?” dedi hayal alemine dalmışçasına.

“Lütfen rahat ol. Yukarı çıkıp kendine bir oda seç ve biraz dinlen. Acıktıysan hizmetlilere haber verip bir şeyler

hazırlamalarını iste. Şimdi benim Teşkilat'la görüşmem gerekiyor.”

“Ne zaman döneceksin?”

“İşim birkaç saat sürer. O'Banyon'un bahsettiği dükkâna da bakmak istiyorum.”

Kate bu sözler üzerine yüzünü buruşturdu. “Dikkatli olacağına dair bana söz ver.”

“Merak etme, beni özlemeden yanına dönmüş olacağım.” Kate'in endişeli bir ifadeyle hiç sanmıyorum diye mırıldandığını duyunca eğilip ona veda öpücüğü verdi.

Kate kollarını onun boynuna doladı ve onu eve olabileceğine çabuk döndürebilecek bir şekilde öpmeye başladı. O an ikisi de etrafta dolaşan hizmetlileri ve muhafızları unutup kendi dünyalarına çekildi.

Rohan hafifçe geri çekilip öpüşmelerini sonlandırırken, “Çabuk dön,” diye fısıldadı Kate nefesi kesilerek. “Seni bekliyor olacağım.”

“Hmmm...” diyen Rohan ona gözlerini kısarak baktı.

Kate ona hınzırca gülümsedi. “Belki de gidip yatak odasının yolunu bulabilecek miyim diye bir bakmalıyım.”

“Lanet olsun, gitmemi zorlaştırıyorsun,” diyen Rohan arzu dolu bir ifadeyle onun dudaklarını süzdükten sonra adamlarını bilgilendirmek üzere oradan ayrıldı.

Kate onun Eldred ile konuşurken içeriye kimsenin alınmamasını tembihlediğini duydu. Rohan Parker'a dönüp Peter Doyle'un kaldığı odanın kapısının kilitli olup olmadığını sordu ve birkaç dakika içinde at sırtında evden ayrıldı.

Onun gidişini pencereden izleyen Kate birden kimselere görünmemesi gerektiğini anımsayarak camın önünden çekildi. Rohan'ın kurallarına uyup güvende kalacağını

düşünerek evin içinde küçük bir gezintiye çıkmaya karar verdi.

Elbisesinin eteklerini toplayıp pürüzsüz mermer basamaklardan çıktı ve ilk kata vardığında inanılmaz güzellikteki müzik odasını incelemeye koyuldu.

Çok geçmeden dışarıdan yükselen at arabasının ve kadının kahkahalarının sesini duyunca, “Ah şaka yapıyor olmalılar,” diye mırıldandı eve gelirken yanlarından geçtikleri bayanları anımsayarak.

Rohan ona görünmemesini emrettiyse de kendine hâkim olamayarak pencereye koştu ve perdelerin arasından aşağıda neler olup bittiğine baktı.

Bahçede bir yerine iki at arabası görünce şaşkına döndü. Her ikisinden de birkaç bayan iniyordu. Son moda kıyafetleri, özellikle de şapkaları ve kürk yakalı pelerinleri inanılmaz bir güzellikteydi.

Kate onların cilveli bir şekilde salınarak kapıya doğru yürüdüğünü ve içlerinden birinin pelerininin önünü açıp göğüs dekoltesini düzelttiğini gördü.

Dikkat çekmemesi gerektiğinin farkındaydı, ancak ne konuştuklarını merak ediyordu. Bu yüzden pencerenin kulpunu kavrayıp çevirdi ve camı açıp aşağıdaki sohbete kulak verdi.

“Ah Lucinda! Seni burada görmek ne kadar da şaşırtıcı!”

Kadınlar yapmacık bir şekilde birbirlerinin yanaklarından öptüler.

“Pauline!” dedi başka bir kadın kibirli bir edayla. “Senin evinde oturup yaşlı kocana yardımcı olman gerekmiyor muydu?”

“En azından benim kocam seninki gibi randevu evlerinde kendinden geçmiyor. Ayrıca Warrington son karşılaşmamızda onu yeniden görmem için epeyce ısrar etmişti.”

“Ah gerçekten mi?” diye sordu diğeri Kate’in aklından geçeni dile getirerek.

“Ah evet! Bilmiyor muydun? Warrington ile ben... Hep çok iyi anlaşmışsınızdır.”

“O halde iki haftadır neden burada olmadığını biliyor olmalısın.”

“Hmmm... Bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

“Bilsem bile sana söylemezdim.”

Diğerleri aynı anda gülümsediler.

“Ah hadi ama...” dedi içlerinden biri. “Hepimiz onun kimselere haber vermeden alıp başını gittiğini biliyoruz.”

“Evet haklısın.”

“Geri döndüğü için memnunum! Ayrıca herkes onun özgür ruhlu bir adam olduğunun farkında.”

“Ah evet, işte bu yüzden ona bayılıyorum.”

Kendilerinden geçmişçesine aynı anda iç çektiler.

Kate öfkeyle kaşlarını çattı.

Sekiz kadının her biri kapının önüne sihirli bir çiçeğin kokusunu almış gibi üşüşmüştü.

Kate kapı zilinin çaldığını duyunca hızla geri çekilerek merdivene doğru koştu ve sahanlıktan aşağı göz atıp konuşulanlara kulak kabarttı. Eldred’in ne yapacağını gerçekten merak ediyordu.

Eldred onları dışarıda tutmayı başarmıştı. “Özür dileirim bayanlar ama majesteleri evde değiller.”

“Baksana bana,” dedi kadınlardan biri şoke edici bir üslupla. “Onun arabasını gördük.”

“Evet hanımefendi, majesteleri şehre geldiler, ancak gelir gelmez dışarı çıkmak zorunda kaldılar.”

“Peki nereye gitti?” diye sordu bakımlı leydilerden biri.

“Peki ne zaman gelecek?” diye sordu Lucinda denen kadın.

“Hımmm...” dedi Eldred sıkıntılı bir ifadeyle. “Tam olarak bilmiyorum ama kartlarınızı bırakırsanız...”

Uşak sözlerini tamamlayamadan kadınlar bir ağızdan konuşmaya başladılar.

Kate birkaç basamak aşağı inip onlara bakmaya çalışırken birden kendini girişteki koridorda buluverdi.

Heyecandan yüksek sesle konuşan kadınlardan biri uşağın hemen arkasında dikilen şahsı görebilmek için başını eğip, “O da kim?” dedi Kate’i eliyle işaret ederek.

Olamaz! Kate kıpkırmızı kesilse de uşak arkasını dönerken omuzlarını dikleştirmeye çalıştı.

Kadınlardan biri uzanıp kapıyı ardına kadar açınca bütün kadınlar Kate’e öfkeli ve içerlemiş bir şekilde bakmaya başladı.

“Warrington! Eve çoktan birini getirmiş!”

“İçeri girmemize izin ver yaşlı adam! Onun içeride olduğunu biliyoruz!”

“Bayanlar!” dedi Kate birden kendine hâkim olamaya rak ve ellerini kenetleyip çenesini dikleştirerek küçükken annesinden öğrendiği soylu ifadeyi takındı. “Majesteleri evde değiller. Lütfen kartlarınızı bırakın, geldiğinde kendisini konuyla ilgili haberdar ederiz.”

Bu sözler üzerine kadınlar öylece kalakaldılar.

Hiçbiri tek kelime etmiyordu.

Kate onların şoke olmuş ifadelerini soğukkanlı bir

edayla süzdü. Onlara emir verdiğine inanamıyordu ama mesajının alındığı da açıktı.

Birbirine yakın duran kadınlar aralarında fısıldaşmaya başladılar ve duruma müdahale eden kişi Lucinda oldu. “Pekâlâ... Sizi rahatsız ettiğimiz için hepimiz çok üzgünüz.”

Kate başını eğerek bu özrü kabul ettiğini belirtti.

Eldred kadınların kartlarını bırakmaları için elindeki gümüş tepsiyi uzattı. Birçoğu kartını bırakmamayı tercih ederken birkaçı kapı girişinden çekilirken Kate’e bir kez daha bakmaktan kendini alamadı.

Kuralları çiğnediğim için Rohan çok kızacak, diye geçirdi içinden Kate yerinden kıpırdamaksızın. *Kimseye güvenme. Kimseyle konuşma.* Ama onuru geri çekilmesine engel oluyordu. Özellikle de onlardan çok daha fazla burada bulunma hakkına sahip olduğu düşünülürse!

Lucinda ona reverans yapınca diğerleri de aynı hareketi tekrar ettiler. Kate birden durumun farkına vardı. *Aman Tanrım! Onun karısı olduğumu düşünüyorlar! Düşes olduğumu sanıyorlar!*

Kadınlar gösterişli arabalara binip evden ayrılır ayrılmaz kapıyı kapatan Eldred onaylamaz bir ifadeyle Kate’e baktı.

Kadınları bir şekilde yola getirdiğini düşünen Kate gülümsememek için kendini zor tutarak, “Hizmetlerin için teşekkür ederim Eldred, artık çekilebilirsin,” dedi bir düşes edasıyla.

Eldred tek kaşını kaldırdı. “Bu olayı majestelerine anlatmamı ister misiniz yoksa bizzat açıklamayı mı tercih edersiniz Bayan Madsen?”

Birden öfkelenen Kate, “Ne diyeceği umrumda değil!”

diye bağırdı. Ama sonra *gerçek* onu son günlerde kurduğu hayallerden kopararak kendine getirdi.

Sersemleyerek merdivenin buz gibi mermer basamağına oturdu. Nasıl bu kadar fevri davranabilmişti?

Rohan karşısına çıkan böylesine güzel kadınları elinin tersiyle hayatından uzaklaştırırken, kendi sonunun bundan *farklı* olabileceğine nasıl da inanmıştı.

Bölüm 16

Özgürlükçü kanı taşıyan birini korumak için Teşkilat'tan bilgi saklayacağı Rohan'ın aklına bile gelmezdi, fakat ajanların merkez olarak kullandığı Dante Malikâne-si'ne doğru yol alırken Kate'i tanıdığı günden beri bunu yaptığını çok iyi biliyordu.

O'Banyon onları beklerken, meslektaşlarını Özgürlükçü kanı taşıdığı halde Kate'in tehlike arz etmediğine inan-
dıramazdı. Detaylara girebileceği uygun bir anda onlara her şeyi açıkça anlatacaktı. Bu yüzden şimdilik aldığı kara-
ra güvenmek zorundaydı.

Rohan atını ustaca şehrin kalabalık noktasına doğru sürerken Kate ile geçirdiği son iki günü düşünüyordu. Kızın anlatılanları reddetmeksizin kabul edişine hâlâ inanamı-

yordu. Neden korkuya kapılıp kaçıp gitmek istememişti? Belki de onun karanlık tarafını henüz tam olarak anlayamamıştı. Nasıl anlayabilirdi ki? O kadar masumdu ki... Bir kez olsun kan döküldüğüne bile şahit olmamıştı.

Fakat yakın zamanda buna da şahit olacaktı. O zaman ne olacaktı? Büyük ihtimalle ona dokunmamı dahi istemeyecektir, diye düşündü Rohan kederle.

Malikâneye varınca atından indi ve hayvanı bir direğe bağladıktan sonra yüksek demir kapıyı itip girişe doğru yürümeye başladı.

Dışarıdan bakımsız ve netameli görünen bu ev Cehen-nem Kulübü üyelerinin buluşma noktası olarak biliniyordu. Aslında Mikail'in Teşkilatı'nın merkeziydi.

Cam kubbeli gözlemevinin yanlara doğru uzanan boy-nuza benzer çıkıntısı yüzünden Londralılar bu devasa yapıya Şeytanın Evi diyorlardı. Korku veren bu görüntü meraklı gözleri Teşkilat'tan uzak tutarken içeri giren yüksek mevkideki kişilerin de şeytani ayinlere katıldıklarının konuşulmasına neden oluyordu.

Özgürlükçüler her zaman saygı duyulan bir görünüm-de olmak istediklerinden böyle bir yere adım dahi atmamak istemezlerdi.

Dante Malikânesi'nin gizliliği bu zamana dek oldukça işlerine yaramıştı. Ancak kuşkusuz bir zaman sonra burası da yok sayılacak ve Teşkilat'ın gizli karargâhı başka bir yere taşınacaktı.

Kapı tokmağı bir Ortaçağ bilgininin kafası şeklindeydi ve sanki ona sırtıyordu. Rohan içeri girer girmez etrafını gürültücü köpekler sardı.

Dante Malikânesi'nin koruyuculuğunu üstlenen bu

köpekler onu hep sevmişlerdi. Sanki birbirlerinin dilinden anlıyorlardı.

Rohan kulaklarına dek indirdiği şapkasını çıkarırken malikânenin kâhyası Bay Gray girişte belirdi. “Hoş geldiniz majesteleri,” diyerek onu selamladı. “Paltonuzu alabilir miyim?”

Başını sallayan Rohan paltosunu çıkarıp şapkasıyla birlikte kâhyaya uzattı ve eğilip köpeklerden birini okşamaya başladı. “Virgil burada mı?”

“Efendim?”

Rohan köpeklerle, “Sessiz olun!” diye emredince hepsi bir anda sustu. “Virgil nerede Gray?”

“Lord Rotherstone ve Falconridge ile birlikte salonda majesteleri.”

“Harika.” Zamanlaması ancak bu kadar iyi olabilirdi. Bir an durup gözlerinin içine bakan krem rengi köpeğin çenesini okşadı, sonra da ayağa kalkıp peşinde köpeklerle salona doğru yürümeye başladı.

Koridorda ilerlerken kulübün gösterişli dekorunu önemsememeye çalıştı. Kırmızı rengin hâkim olduğu rokoko tarzını yansıtan mobilyalar daha çok bir randevu evini andırıyordu - tabii bu sadece aldatıcı bir görüntü sunuyordu.

Salondan içeri girdiğini gören Max, “Ah Cornwall’dan kimler gelmiş!” diyerek ona selam verdi. “Sesleri duyunca senin geldiğini tahmin etmiştim.”

Rohan onların yanına doğru ilerlerken, “Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu. “Yoksa karın seni kapı dışarı mı etti?”

“Ben sadece yiyecekler için buradayım,” diye cevap

verdi yeni evli marki son karşılaştıklarındaki gibi mutlu bir ifadeyle.

Midas lakabıyla tanınan koyu saçlı Rotherstone Markisi Max St. Albans kanepeye oturmuş, önündeki sehpanın üzerinde duran bir çift Manton tabancasını temizlemekle meşguldü.

Üç kişiden oluşan takımlarının lideri olmasının yanı sıra Max aynı zamanda becerikli bir hesap uzmanıydı ve en belirgin yeteneklerinden biri de Özgürlükçülerin banka hesaplarını takip ederek gizli işlerini ortaya çıkarmaktı. Yaptığı mantıklı yatırımlarla gelecekteki operasyonlar için Teşkilat'ın kasasını da yıllardır dolu tutmayı başarmıştı.

Rohan takımın diğer üyesi Falconridge Kontu Jordan Lennox'u başıyla selamladı. "Jord."

Takımda şifre çözmekle görevli olan Jordan da çok değerli bir ajandı. Sessiz, temiz yüzlü bir adamdı ve fazla göze çarpmayan bir şıklığı vardı. Gizli mesajları saptamak için incelediği gazeteden kafasını kaldırıp, "Hayaletlerinle güzel zaman geçirdin mi?" diye sordu Rohan'a.

Rohan alaycı bir şekilde gülümseyip İtalyan usulü bir kol hareketiyle karşılık verdi ona. Bunun üzerine Jordan bıyık altından gülüp Times'ı incelemeye devam etti.

Virgil kızgın bir ifadeyle onları izliyordu ama buna kimse kanmazdı zira takımdaki adamları kendi oğulları gibi seviyordu.

Şu anda Teşkilat'ın Londra'daki başı olan Virgil pence-reye yaslanmış, elindeki çakıyla bir elmayı dilimleyip ağzına atıyordu. İskoçyalı bu yaşlı adamın kır saçları arasında dikkat çeken kızılık soyunu teyid eder nitelikteydi.

Virgil takımındaki adamları bizzat seçmiş ve aristokra-

tik eğitimlerini tamamlamalarının ardından onları İskoçya'daki bir şatoda Teşkilat için eğitmişti.

Rohan ona bakıp selam verdi. "Efendim."

Virgil bir dilim elmayı köpeklerle attıktan sonra direkt konuya girdi. "Kaçakçılarla ilgili sorunu çözdün mü?"

"Elbette. Her şey yolunda," diye cevap verdi Rohan. "Sahil güvenlik durumundan memnun. Gemiye batıran sersemli onlara teslim ettim. Diğerleri de ne yaptıklarını anladılar. Bir daha böyle bir şey yapmaya yeltenemezler."

"Güzel. Ölü kaçakçıların bize hiçbir faydası dokunmaz." Rohan başını sallayarak onunla aynı fikirde olduğunu belirtti ve bir an için Cornwall'da gelişen olayları açıklamadığı, kaçakçıların liderinin verdiği hediyeyi sakladığı için kendini suçlu hissetti. "Pekâlâ... Neler kaçırdım anlattın bakalım," dedi aklından geçenleri savuşturarak.

Kısa süre içinde gelişmeleri öğrendi.

Londra'dan ayrılalı bir aydan az bir zaman olmuştu ve Özgürlükçü Dresden Bloodwell hâlâ ortaya çıkmamıştı. Jordan onu cemiyet içinde araştırmakla görevlendirilmişti.

"Ondan henüz haber alamadık," dedi Jordan rapor vererek.

Bu arada Max ise Albert Carew, yeni Holyfield Dükü'nü takip etmekle görevlendirilmişti. Ağabeyinin şüpheli ölümünün ardından dük unvanını alan Carew'un Özgürlükçülerle bağlantıda olduğu düşünülüyordu.

Elbette Albert bu durumla herhangi bir ilgisinin olmadığını ispat edebiliyordu, ancak kısa bir süre önce hiçbir şeye sahip olmayan bir adamın bir anda Lordlar Kamarası'ndaki en zengin adamlardan biri haline gelmesi şüphe uyandırıcıydı.

“Carew artık oldukça yüksek mevkide olduğundan kraliyetle yakın bir ilişki içinde. Yavaş yavaş kendini Carlton Malikânesi’ne sokmaya çalışıyor. Son casuslarını yok ettiğimizden beri Konsey IV. George’a yaklaşılabilecek birini arıyordu. Carew’u yakın takibe aldığımdan emin olabilirsiniz.”

“Karından uzak durduğunu umuyorum,” dedi Rohan ona yan gözle bakarak çünkü Carew denilen adam Max’ın altın saçlı karısı Daphne ile bir zamanlar flört etmişti.

“Lanet olsun elbette uzak duruyor,” diye homurdandı Max.

Rohan Kate’in üzerinde yarattığı etkinin aklına gelmesiyle Max’ın birkaç ay önceki melankolik halini anımsadı ve onunla dalga geçmenin anlamsız olduğuna karar verdi.

Düşüncelerinin okunabileceğinden korkup Kate’i hızla aklından çıkarmaya çalıştı. Davranışlarındaki değişikliği kimse sezmemeliydi. Evet, Kate onu değiştirmişti. Rohan bile ruhundaki değişikliğin farkındaydı. Kate onu... Doğru kelime neydi? Ah evet... Kate onu mutlu ediyordu.

“Peki ya Drake?” diye sordu dün gece işittiği tutku dolu iniltileri unutmaya çalışarak. “Ondan ya da James Falkirk’ten haber var mı?”

“Her ikisinden de haber yok,” dedi Virgil.

Rohan dirseğini boş koltuklardan birinin arkasına yaslayarak, “Peki beklediğin diğer takıma ne oldu?” diye sordu.

“Beauchamp’ın takımı,” diye anımsattı ona Jordan.

“Evet. Anakaradan döndüler mi?”

“Beau ve adamları buraya varmak üzereler,” diye açıkladı Virgil. “Birkaç gün içinde burada olacaklar. Bu arada

bana oldukça ilginç haberler gönderdiler. Sonunda Tavistock'un izini bulabilmişler.”

“O Özgürlükçülerin bankacısı olan adam değil miydi?” diye sordu Rohan. “Borsaya sızan hırsız.”

“Aynen öyle,” dedi Max önünde duran silahları parlatırken. “Waterloo’dan sonra borsa çöktüğünde Özgürlükçüler adına milyonlar kazanan Richard Tavistock.”

“Peki onun hakkında ne bulundu?”

“Tavistock ölmüş,” dedi Virgil. “Adamlarımız onun izini Loire Vadisi’ne kadar sürmüşler ve oradaki köylüler onları sığ kazılmış bir mezara götürmüş. Tavistock mezarın içindeymiş, boğularak öldürülmüş.”

“Loire Vadisi Carew’un ağabeyinin öldürüldüğü yer değil miydi?” diye sordu Rohan ciddi bir ifadeyle.

“Evet öyle. Olay Malcolm’ın arka bahçesinde meydana gelmişti.”

Hepsi birden Virgil’e baktı çünkü Malcolm Banks sadece Özgürlükçülerin konsey başkanı değil aynı zamanda Virgil’in erkek kardeşiydi.

İskoçyalı hain kardeşinin adının dile getirilmesi üzerine gözlerini devirdi.

Jordan açıklama yapma gayesiyle konuya girdi. “Waterloo’dan sonra Malcolm’ın konseyi Fransa’daki şatosuna çağırdığına inanıyoruz. Beauchamp’ın anlattığına göre Tavistock o toplantıdan sağ çıkmadı.”

Rohan kaşlarını çatı. “Kasalarına onca para koyduktan sonra böyle bir sonla karşılaşması epey merak uyandırıcı.”

“Belki de izlerini kaybettirmek için adamı ortadan kaldırmak istediler,” dedi Jordan omuz silkerek. “Sebebi olursa olsun bu durum konseydeki güç dengelerinin sar-

sıldığının bir göstergesi. Malcolm büyük ihtimalle yerinin tehlikede olduğunu hissediyor.”

“Bu akla yakın geliyor,” dedi Max. “Ne de olsa en büyük yenilgiyi aldıklarında başlarında Malcolm vardı.”

“Bana sorarsanız...” dedi Virgil. “Malcolm alaşağı edilemeyeceğini ispatlamak için Tavistock’un öldürülmesine neden oldu.”

“Hmmm... Peki onu kim yerinden etmek istiyor?” diye sordu Rohan düşünceli bir ifadeyle.

Diğerleri birbirlerine sert bakışlar attılar.

“Sizce bunu yapan James Falkirk mi?” diye sordu Rohan hemen.

“Bazı kaynaklara göre ikisi hiçbir zaman geçinememiş,” dedi Max. “Falkirk’in kendi çevresinde söz sahibi biri olduğu da bilinen bir gerçek.”

Hepsi bir an durup bu konuyu düşünmeye başladı.

Rohan kollarını göğsünde kavuşturup parmaklarıyla kolunda tempo tuttu.

Bu son bilgi Falkirk’in Simyacı’nın mezarını bulmak için neden bu kadar çok çabaladığını açıklayabilirdi.

Falkirk gerçekten Malcolm’ı yerinden etme fırsatı kolluyorsa, Simyacı’nın mezarında bulacakları ona yeterince takipçi kazanma şansı sunacaktı.

Rohan bakışlarını yere çevirdi ve o mezarı bulduğunu öne sürdüğü an Drake’in serbest bırakılacağını aklından geçirdi.

Bu süreçte yapması gereken tek şey Gerald Fox’un Özgürlükçülerin eline düşmemesini sağlamaktı. Aklından pek çok şey geçiyordu, ancak hiçbir varsayım O’Banyon ile görüşmeden bir netlik kazanamayacaktı.

Birden Shadwell’deki dükkâna gitme isteği duydu. Bu

işi *bir an önce* halletmeliydi. “Demek fazla bir şey kaçırmamışım,” diyerek konuyu kapadı.

“Gerçekten pek bir şey olmadı,” dedi Jordan omuz silerek. “Beklemekten nefret ediyorum.”

“Açıkçası ben bu sessizlikten hiç şikâyetçi değilim,” dedi Max.

“Gazetede ilginç hiçbir şey yok.” Jordan Times’ı katlayıp bir köşeye koydu.

“Ben gideyim artık,” dedi Rohan kapıya yönelerek.

Max onu şöyle bir süzdü. “Sen iyi misin?”

Rohan omzunun üstünden ona baktı. “Ne?”

“Biraz... Garip görünüyorsun,” dedi Max.

“Garip mi?” Rohan şüphe çekmemek için elinden geleni yapsa da onları kandırdığı için kendinden nefret ediyordu. “Hayır! Ben gayet iyiyim!”

“Sadece sordum,” dedi Max umursamaz bir tavırla. “Ayrıca bu akşam yemeğe davetlisin. Jordan geliyor. Virgil her zamanki gibi kabul etmedi ama senin gelmeni çok isteriz.”

“Teşekkür ederim ama yokluğumda yaşanan bazı durumlarla ilgilenmem gerekiyor,” dedi Rohan.

“O halde işini hallettikten sonra bize katıl. Yemekten sonra Dresden Bloodwell ve Carew’un izini bulmak için dışarı çıkacağız.”

“Maalesef gelemem. Tabii bana ihtiyacınız varsa o başka...”

“Yok, biz hallederiz. Sen iyi olduğundan emin misin?”

Kendini daha fazla ifşa etmek istemeyen Rohan, “Elbette iyiyim, Daphne’ye selamlarımı ilet,” diyerek salondan hızla çıktı.

Vicdanının sesini bastırmaya çalışarak atına atladı ve Shadwell'e doğru yola çıktı. İhtiyatlı bir şekilde etrafı inceledi ve gece neler yapacağına dair plan yapıp yanına alması gereken malzemelerle silahlara karar vermek üzere oradan ayrıldı.

Shadwell'de birkaç günlüğüne bir oda kiraladı ve ihtiyaç duyacağını düşündüğü eşyaları, silahları, mermileri, tıbbi malzemeleri buraya yerleştirdi. Burası geçici olarak güvende kalmasını sağlayacaktı. Eldred burada kalacaktı ve gerektiği anda Peter Doyle ile Kate buraya kaçabileceklerdi. Kendisi yakalanır, yaralanır ya da öldürülürse Eldred ve Parker onları Jordan'a götürecekti. Takımın lideri Max evli bir adam olduğu için böyle bir durumda onu rahatsız etmek doğru olmazdı.

Hazırlıkları tamamladıktan sonra Kate'e söz verdiği üzere bankaya gidip onun adına bir hesap açtı.

En sonunda eve dönme vakti geldiğinde ne kadar heyecanlandığını fark etti. Kate'in bu akşam giyeceği kıyafetlerden hoşlanmayacağını bilse de gerçekte hiçbir şeyin yeşil gözlü tanrıçasını çirkinleştiremeyeceğine inanıyordu.

"Ah Katherine?" diye seslendi evinin merdivenlerini çıkarken. "Nerelerdesin?"

Bir kez daha seslendikten sonra uzaktan yükselen melodik sesin müzik odası yönünden geldiğini anladı. "Buradayım."

Rohan müzik odasının eşiğinde durup kanepede oturan çekici kadının kendi metresi olduğunu düşünerek şehvetli bir ifadeyle gülümsedi.

Kate pembe çizgili saten bir elbise giymişti, annesinin kitabı kucığında duruyordu. Topuz yaptığı saçlarının omuzlarına dökülmesine izin vermişti.

“İşte buradasın,” dedi Rohan beğeniyle onu süzerken. “Ve bir resim kadar güzel görünüyorsun.”

Kate ona ihtiyatlı bir bakış attı.

Yokluğunda epeyce düşünmüştü. Rohan’ın gerçek mesleğini öğrendiği zaman olduğu gibi bugün eve gelen kadınlarla yüzleştğinde büyük bir şok yaşamamıştı. Sonuçta Caleb Doyle onun kadınları sadece yatağını ısıtacak bir araç olarak gördüğünü söylememiş miydi?

Bu yüzden başına gelenleri bilinçsizce yaşadığı söylemezdi. Yine de gerçekleri kabul ettiği halde onun eski zaferleri - Pauline, Lucinda ve diğerleri - ile burun buruna gelince tüm hisleri altüst olmuştu.

Hissettiği ilk şey öfkeydi. Öfkenin damarlarında dalga dalga kabardığını hissetmişti. Onun geçmişte ne kadar bencil, kaba bir hovarda olduğuna şahit olmuştu. Sonra öfke yerini hayal kırıklığına bırakmış, onu değiştireceğine dair inancını yok etmişti.

Şu anda ise hissettiği tek şey korkuydu... Ve ona duyduğu arzunun bedeli olan kalp kırıklığı. Sonunda bugün buraya gelen kadınlar gibi olacağını, onun peşinde koşan bir aptal haline geleceğini düşünmeye başlamıştı. Ancak o kadınlardan çok daha berbat bir durumdaydı çünkü ona âşık olma hatasına düşmüştü.

Rohan’ın tüm öğleden sonra dışarıda olması en azından kendini toparlamasını sağlamıştı.

Yokluğu hissettiği öfkenin hafiflemesine ve cesaretini kazanmasına yardımcı olmuştu. Sakinleştikten sonra tüm

bu manasız ilişkilerin Rohan için ne ifade ettiğini fark etmişti.

İşte o an tüm düşünceleri bir anda değişmiş, her şey çok daha net görünmüştü gözüne. *Elbette.*

Rohan aslında yalnız ve sevgiye ihtiyaç duyan bir adamdı. Öyle olmalıydı. Mesleği gereği birini nasıl sevebilirdi ki? Birini sevmek istese bile hayatına nasıl birini alabilirdi?

Bu yüzden kadınları kullanıyordu ve bu gerçekten oldukça aşağılayıcı bir durumdu.

Kate bunu fark edince gerçek aşkı ona tattırmak için kendi kendine söz vermişti. Rohan hayatında *bir kez olsun* gerçek bir duygu tatmalıydı.

Bu noktada kıskançlığın ona hiçbir faydası yoktu zira Rohan'ın geçmişindeki kadınlardan çok daha fazla yol katetmişti.

Yine de bugün başına gelenler rahatsızlık veren bir sorunu aklına getirmişti: Rohan'la beraber olurken para alacak olması onu bir fahişe gibi göstermeyecek miydi?

Öte yandan Rohan gerçek bir kadınla olmayı hak etmiyor muydu? Sevgi, nezaket, şefkat ve anlayışla saklamaya çalıştığı duyguları ortaya çıkarması çok mu zordu? Gerçek bir kadın en hassas konularda bir erkekten faydalanmaya kalkışmazdı ve Kate onun aşka dair bir hassasiyet gösterdiğinden emindi.

Aşk bu savaşçı dükün en hassas noktasıydı. Belki aşkın ne olduğunu bilmediğinden belki de lanet yüzünden Rohan'ın hisleri bu yöndeydi.

Kate ona gerçeği göstermeli ve kendinden çok onu sevebilmeliydi. Alacaklarından çok vereceklerine odaklanmalıydı çünkü gerçek aşk *asla evlenmeyeceğini bilmesine karşın* ona bağlanmak demekti.

Bu aslında ne kadar da korkunç bir durumdu.

Fakat Kate umudunu yitirmeksizin onu sevecek, ona asla hükmetmeyecekti. Rohan da geçmişindeki kadınları tamamen unutacaktı.

Şu an onunlayım. Onun geleceğiyim.

Rohan müzik odasına girip gülümseyerek yanına geldi ve eğilip onu öptü. “Merhaba.”

Kate birden gerildi. Ne yapması gerektiğinden emin olsa da karar verdiği şeyi yapmaktan inanılmaz derecede korkuyordu.

Rohan’ın iyiliği için bu rahat, güvenli, konforlu ortamdan vazgeçmeye hazırdı. Aksi takdirde onu kullanan diğer kadınlardan hiçbir farkı kalmazdı ve Rohan asla gerçekten sevildiğini anlayamazdı.

Rohan en kötü anında bir anlaşma sunarak onun korkularını yenmesine yardımcı olmuştu ve şimdi sıra Kate’deydi.

Fakat içten içe sevgili dükünün bundan hoşlanmayacağını hissediyordu.

Rohan omzuna astığı deri çantayı yere bırakırken, “Sana bir şey getirdim,” diye mırıldandı. “Aslında bir sürü şey getirdim.”

Bu yumuşacık sesi duyan Kate onu yeniden arzuladı ve Rohan’ın erkeksi kokusunu içine çekti.

“Beni özledin mi?” diye sordu Rohan biraz daha yaklaşp ona şefkatle sarılırken.

Kate cevap vermedi. *Cesaretini kaybetme* diyerek kendini uyardı ve ona uzun uzun baktı. “Bana ne getirdin?”

“Ağlıyor muydun?” diye sordu Rohan gözlerinin kızarmış olduğunu fark ederek.

“Çok okumaktan,” diye cevap verdi Kate bakışlarını ondan kaçırarak.

Rohan kaşlarını çattı. “Peki bir şeyler bulabildin mi?”

Kate önünde açık olan sayfayı işaret ederek, “Bu element dizisinin... Bir şifre olduğunu düşünüyorum. Her element bir harfi simgeliyor,” dedi.

“Gerçekten mi? Peki ne anlama geliyor?”

“Henüz bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum.” Kitabı kapadı ve merak etmiyormuş gibi davranarak sözlerini sürdürdü. “Çantanın içinde ne var?”

Rohan gülümseyerek yerinden doğruldu. “İçinde sevgilim için çok değişik şeyler var. Öncelikle bu...” Üzerinde İngiltere Bankası’nın mührü bulunan bir deste kâğıdı ona uzattı. “Hesabını açtırdım, artık ne zaman istersen gidip paranı çekebilirsin. İhtiyaç duyarsın diye bir de bunu getirdim...” Çantanın içinden bu kez paketlenmiş kalın bir para destesi çıkardı.

“Rohan...” dedi Kate ancak sözü yarıda kesildi.

“Bekle... Başka şeyler de var,” dedi Rohan hınzırca gülümseyip parayı ona uzatırken.

Kate rahatsız olmuş bir şekilde desteyi ondan alıp bir kenara koydu.

Rohan gözlerinde muzip bir parıltıyla çantanın içinden bu kez uzun bir elbise çıkardı. “İşte! Bu senin için!”

Kate başını eğip kuşkuyla elbiseyi inceledi. “Bu da neyin nesi?”

“Seni biraz değiştireceğiz sevgilim.”

“Bunu gerçekten giymemi mi istiyorsun?” diye bağırdı Kate.

“Üzgünüm ama başka çaremiz yok. Bu gece güzelliğini herkesten saklamak zorundayız.”

“Biraz büyük değil mi? Vücut ölçülerimi daha iyi tahmin etmeni beklerdim... Belki de beni bir başkasıyla karıştırdın!”

“Bilerek büyük beden aldım. Ayrıca bir de bu var,” diyerek çantanın içinden tiyatro oyunlarında kullanılanlara benzer bir peruk çıkardı.

Kate huysuz bir çocuk gibi yüzünü buruşturarak, “Ben o iğrenç peruğu asla takmam!” diye karşılık verdi.

“Ah ama takacaksın. Üzerine bir de bu çirkin şapkayı geçireceksin.” Gülümsedi. “Gözlüğü de unutmamak lazım.”

“Bir kurbağa gibi görüneceğim!”

“Amacımız bu zaten. Karşınızda... Gerald Fox’un zavallı evde kalmış kızı...”

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordu Kate sıkıntılı bir ifadeyle.

“Gerekli olmasaydı seni bu duruma düşürmezdim.”

“O’Banyon nasıl göründüğümü zaten biliyor.”

“Evet ama James Falkirk bilmiyor. Onunla ya da tek gözlü korumasıyla karşılaşırsak seni hatırlamalarını istemeyiz öyle değil mi?”

“Ah anladım,” diye iç çekti Kate.

“İçini rahatlatıcaksa söyleyeyim... Ben de seninki gibi bir kıyafet giyeceğim. Denny Doyle’un yerine geçen bir kaçakçı gibi görüneceğim. O yüzden şimdi gidip Pete’e birtakım talimatlar vermem gerekiyor.” Kapıya yöneldi. “Biraz dinlenmeye çalış. Oldukça yorucu bir gece geçireceğiz.”

Kate hızla ayağa kalkıp, “Rohan... Bir dakika bekle...” diye seslendi. “Sen yokken başımıza bir şey geldi.”

Rohan hemen arkasına döndü. “Ne oldu?”

“Sanırım pek hoşuna gitmeyecek.”

Rohan gözlerini kısarak ona baktı.

“Hani bazı kurallardan bahsetmiştin ya...”

“Evet.”

“Ben o kuralları ihlal ettim,” diyen Kate korkmuyormuş gibi davranmaya çalışarak çenesini havaya kaldırdı. “Birileri beni gördü.”

“Birileri derken?” diyen Rohan ona bir adım yaklaştı. “Kim? Komşular mı?”

“Hayır, ziyaretine gelen leydiler.”

“Leydiler mi?”

Kate kollarını kavuşturup, “Lucinda, Pauline... Diğerlerinin isimlerini bilmiyorum,” dedi.

“Kate...” diye fısıldadı Rohan kaşlarını çatarak.

“Benim hatam değildi,” dedi Kate sızlanan bir çocuk gibi. “Neredeyse kapıyı kıracaklardı. Eldred’in yardıma ihtiyacı vardı! Merdivenin başında durmuş olup biteni izliyordum ama beni fark ettiler.”

“Kahretsin!” diye bağırان Rohan inanılmaz derecede sinirli görünüyordu. “Onlarla konuştun mu?”

“Çoğunlukla dinledim.” Bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı. “Ve bazılarının eşlerinden bahsettiğini duydum.”

“Onlara ne söyledin?” diye sordu Rohan.

Kate omzunu silkip masum bir ifade takınarak, “Senin evde olmadığını, isterlerse kartlarını bırakabileceklerini söyledim,” dedi. “Ama çoğu kartını bırakmadı. Sözlerimi işittikten sonra hızla buradan ayrıldılar.”

“Kate... Bunu yaptığına inanamıyorum. Güvende olman için o kuralları özellikle koymuştum.”

“Asıl ben sana inanamıyorum! Eski sevgililerin kapıya dayanıyor ve sen bana sadece...”

“Ne olmuş yani? Sırf eski sevgililerim kapıma dayandı diye öfkeden kudurup etraftaki bibloları kafama atmayı mı deneyeceksin yoksa?”

“Öfkeli bir halim mi var?” diye sordu Kate ona kararlı bir bakış fırlatarak.

Rohan’ın kafasının karıştığı belliydi. “Hayır, öfkeli görünmüyorsun.”

Kate onun durumu kabullenmesi karşısında başını salladı.

“O halde ne? Benden nefret mi ediyorsun?” diye soran Rohan ona şüpheyle bakıyordu.

“Hayır.” Ona doğru yürüdü ve yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine sevgiyle baktı. “Sadece zevklerinin iyi yönde geliştiğini görmek beni sevindirdi.”

Kendine gelmeye çalışan Rohan, “Sen ne yaptığını bilmiyorsun,” diye mırıldandı onun tutuşundan sıyrılarak.

Kate’in yüzü asıldı.

“Kate... Onlar sosyeteden!”

“Belli oluyordu zaten!”

“Bu da demek oluyor ki bu akşam Warrington’ın evindeki çekici kızdan bahsedecekler... Hem de biz böylesine tehlikeli bir durumun içine girmişken!”

“İltifatın için teşekkür ederim ama ne yazık ki durum sandığında daha kötü.”

“Daha mı kötü?”

“Sevgililerine hitap ederken sesimin tonunu ayarlayamamış olabilirim.”

“Eski sevgililerime,” diye homurdandı Rohan.

“Nedenini bilmiyorum ama sözlerimi tamamladıktan sonra hepsi birden önümde reverans yapmaya başladı.”

Rohan duyduklarına inanamıyormuş gibi ona dikkatle baktı. “Reverans mı yaptılar?”

“Evet.”

“Lucinda bir kontes. Pauline ise bir barones.”

Kate omuz silkti. “Sanırım majestelerinin evinde bulunma nedenimle ilgili bir çıkarımda bulundular.”

Rohan şoke olmuş bir halde ona baktı. “Seni benim karım zannettiler?”

“Sanırım öyle,” diyen Kate’in yanakları kızardı. “Ama bu benim hatam değil! İstersen Eldred’e sor! Her şey anlattığım gibi oldu!”

★ ★ ★

Lanet olsun, bu ne kadar da garip bir gelişme böyle!

Rohan eski sevgililerinin düştüğü yanılgıya gülmekle yaptığı saçmalıktan ötürü Kate’i sarsmak arasında gidip geliyordu.

Başını iki yana sallamakla yetindi ve “Evden iki saatliğine ayrılıyorum ve her şey bir anda ironik bir hal alıyor,” diye mırıldandı.

Kate ellerini kenetleyip başını yana eğerek ona baktı. “Bana kızgın mısın?”

Rohan onun zümrüt yeşili gözlerinin içine bakarak *nasıl kızabilirim ki* diye düşündü. “Hayır. Peki sen bana kızgın mısın?”

“İlk başta kızdım ama artık kızgın falan değilim,” dedi Kate omuz silkerek.

Rohan onun bu kadar sakin olabildiğine inanamıyordu. “Şükürler olsun.” Gerçekten onun bu rahat halinden hoşnuttu. Aksi olsaydı durum bundan çok daha farklı olabilirdi. “Hayatım boyunca kadınların bağırışlarına kaç kez katlanmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin.”

“Hayal edebiliyorum,” dedi Kate gözlerini kısıp ona baskarken. “Yine de bu sakin tavrım durumu kabullendiğim anlamına gelmiyor. Sana oyalanman için hediye olarak verilmiş biri olarak kadınlara fazlasıyla kaba davrandığını söyleyebilirim. Ve görünenin aksine iyi yürekli biri olduğumu biliyorum.”

Rohan onu temkinli bir şekilde süzdü. “Aman Tanrım, işte şimdi gerçek bir eş gibi konuşmaya başladın. Bir eş arayışında olmamam ne kadar da kötü!”

“Neden böyle bir arayışta olasın ki? Başka adamların karılarıyla yatıp kalkmakla meşgul olduğun için kendine bir eş bulma amacı gütmüyorsun tabii.”

“Bu civardaki herkes aynı durumda,” diye cevap verdi Rohan, yine de içten içe suçluluk duyduğunun farkındaydı. “Hem onlar benim peşimden geliyorlar.”

“Neyse ne... Bunun yanlış olduğunu biliyorsun. Etrafta yalnız kurt gibi dolaşmana şaşmamalı.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” diye sordu Rohan kaşlarını çatıp kollarını göğsünün üstünde kavuştururken.

“Demek istediğim... Başka insanların ailelerine el atarak hiçbir zaman medeni hayatın bir parçası olamayacaksın. Gerçekten Rohan... Otuz üç yaşında olup on yedi yaşındaymış gibi davrandığına inanamıyorum.”

“Ben de burada durmuş metresimin bana ders vermeye çalıştığına inanamıyorum.”

Kate bu lafın üzerine kalktığı kanepenin yanına gidip, “Ah evet, bu konuda...” dedi Rohan’ın verdiği kâğıtlarla para destesini eline alırken. Derin bir nefes alarak arkasına döndü ve elindekileri ona uzatırken sözlerini sürdürdü: “Bunları kabul edemeyeceğim. Lütfen geri al.”

Rohan şaşkınlıkla ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun? Neden?”

“Lütfen al.”

“Bana kızgın olduğunu biliyordum,” dedi Rohan iç çekerek.

“Değilim.”

“Kahretsin! Onlar senin Kate! Senin hakkın! İnan bana benim için hiç sorun değil...”

“Sorun da bu zaten,” dedi Kate usulca. “Benim için bir sorun.”

“Bu ne demek oluyor? Tam olarak anlayamadım. Ne istiyorsun? Daha fazla para mı?”

“Hayır! Hiçbir şey istemiyorum. Lütfen bunları geri al.”

“Alamam Kate. Biz sevgili olduk ve bir anlaşma yaptık. Sana bir şey vermem lazım.” Onun sevgi dolu bakışlarını üzerinde hissedince daha da şaşırdı.

“Vermen gerekeni verdin zaten... Demeye çalıştığım şeyi anlıyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“O halde... Zamanla anlayacaksın.”

Aklına korkunç bir fikir gelen Rohan birden karanlıklar içinde kaybolduğunu hissetti. Kate ona sırtını dönmüş elindekileri sehpanın üstüne koyuyordu. “Beni bırakıp gidiyor musun? Bunun anlamı bu mu yoksa? O aptal ka-

dınlar yüzünden mi? Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Niyetin beni cezalandırmaksa...”

“Hayır Rohan... Eve dönmeden çok önce seni affettim zaten.”

“O zaman... Anlayamıyorum... Sana karşı bir yanlış mı yaptım?”

“Hayır sevgilim,” dedi Kate onu sakinleştirmeye çalışarak. “Yanlış olan yaptığımız anlaşma ve bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Senin paranı istemiyorum. İstedğim tek şey senin saygını kazanmak.”

“Ah lütfen...”

Onun bu sabırsız mırıldanmasını duymazdan gelen Kate, “Bilmeni istediğim tek şey seninle beraber olmamın nedeni para değildi,” dedi.

“Kate bu tamamen saçmalık. Kendi başına nasıl yaşamayı düşünüyorsun?”

“Babam bana yardım edecektir... Tabii hâlâ hayattaysa...”

“Yani benden kaçmıyorsun öyle mi?”

“Tabii ki hayır!”

“Peki benden ne istiyorsun?”

“Bugün buraya gelen kadınlar gibi olmak istemiyorum. Kullanılıp bir köşeye atılmış. Ben... Ben seni kaybetmek istemiyorum.”

Rohan başını geriye atıp tükenmiş halde bir şeyler mırıldandı. “Beni kaybetmek istemiyorsun ama beni kendinden uzaklaştırıyorsun,” dedi sonunda dönüp ona uzun uzun bakarak.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum Rohan.”

“Nasıl?” diye soran Rohan aklını kaçırmak üzereydi.

“Her şeyi bir anda yok sayıyorsun, oysa seninle bir anlaşma yapmıştık.”

“Anlaşma falan istemiyorum!”

“Anlamıyorum.”

“Anlamıyor musun yoksa anlamak mı istemiyorsun?”

Rohan sessizce onu inceledi. Kate bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama nedense açıkça söylemekten kaçınıyordu ve bu onun karakterine ciddi anlamda ters düşen bir durumdu.

Ona bakmaya devam eden Rohan birden her şeyin ayırımına vardı. “Ah seni küçük akıllı...” diye mırıldandı gözlerini kısarak. “Benimle evlenmeyi planlıyorsun. Benim düşesim olmak istiyorsun. Bu fikri o kadınlar senin aklına soktu değil mi?”

Bu itham karşısında, “Hayır!” diye bağırdı Kate. “Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Kate, fakat böyle bir durum söz konusu dahi olamaz. Beni oyuna getirmene izin veremem.”

“Seni oyuna getirmeye çalışmıyorum! Sadece sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum ve bu bildiğim tek yöntem! Hissettiklerimi seni korkutmayacak şekilde dile getirmeyi deniyorum!”

“Beni korkutmak mı? Ne kadar da küstahsın! Ne demek istediğini açıkla çabuk! Tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Söylemek zorunda olduğum şeyi duymak istemeyeceksin.”

“Hayır konuş lütfen! Ne söyleyeceksen hemen söyle!”

Kate onun sabrının taşıtığını görebiliyordu. “Boş ver.

Ama bu bir oyun değil. Unvanına yakışır bir mevkiden gelmediğimi zaten biliyorum.”

“Ben böyle bir şey kastetmedim,” diye cevap verdi Rohan. “Açık konuşmak gerekirse, evliliğe karşı koymamın seninle bir ilgisi yok.”

Kate uzunca bir süre onu süzdü. “Lanetle ilgili.”

Rohan kasvetli bir ifadeyle başını salladı.

“Rohan.” Kate ağırlığını bir ayağından diğerine verirken kollarını kavuşturdu. “Sana bunu nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama lanet sadece bir efsane.”

“Kate...”

“Laneti yok saymazsan yalnız ve yaşlı bir adam olarak öleceksin.”

“Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

“Sadece kendine yalan söylüyorsun sevgilim.”

“Doğru. Annemin ölümüne neden olan bir yalan mıydı?” Öfkesini bastırmakta zorlanıyordu. “Lanet benim gerçeğim Kate... Hayatımın gerçeği. İşte bu yüzden evlenmek yerine soyumun tükenmesini tercih ediyorum. Beni anlayabiliyor musun?”

“Buna inanıyor olamazsın,” diye cevap verdi Kate onun buz gibi laflarına karşılık olarak. “Sen sadece korkuyorsun Rohan.”

“Kahretsin! Korkan ben değilim! Ben başkalarını korkutan adamım! Benim neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin! Ama ben çok iyi biliyorum... Ne olduğumu çok iyi biliyorum. İşte bu yüzden sana o teklifte bulundum... Ya benim metresim olarak kalırsın ya da çeker gidersin. Senin için yapabileceğim en iyi şey bu.”

Birdenbire tüm bu söylediklerinden pişmanlık duydu.

Kate yeşil gözlerini kısmış öfkeyle ona bakıyordu. Güzel omuzlarını dikleştirmiş, çenesini de havaya kaldırmıştı.

Lanet olsun... Rohan onun ne kadar inatçı olduğunu unutmuştu.

Kate kanepeye doğru gidip onun getirdiği kıyafetleri aldı ve “Pekâlâ,” dedi.

Rohan onu izlerken nedense üç çeşit gurur duyuyordu: Bir dükün gururu, bir askerin gururu ve bir erkeğin gururu. Ve tüm bunlar bir santim bile kılmıdamasına imkân vermiyordu. “Bana cevap verme lütfunda bulunur musun lütfen?”

“Benden bir cevap mı istiyorsun? Tabii majesteleri. İşte size cevabım!” Sehpanın üzerine bıraktığı kâğıt ve paraları alıp ona doğru fırlattı.

Fırlatılanlar Rohan’ın omzuna isabet edip yere düşerken Kate odadan çıkmak üzere harekete geçti.

İşte benim sevgilim diye düşündü Rohan içten içe. “Kate, buraya gel!”

Kate kapının önünde durup ona baktı. “Yakın zamanda pek çok ziyaretçinin olacak. Fahişelerinle iyi eğlenceler sana! Ben onlardan biri olmayacağım.” Bir adım atıp yeniden arkasına döndü. “Beni kaybettiğine pişman olacaksın Warrington.”

“Bunu her duyduğumda bir kuruş kazansaydım...”

Kate şaşkınlıkla kafasını salladı. “Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?”

“Çünkü benim bir kalbim yok Bayan Madsen! Bunu şimdiye dek anlayamadın mı? İstersen Napoli’de öldürdüğüm adama sor.”

Bu sözler üzerine bembeyaz kesilen Kate tereddütlü bir ifadeyle onun yanına gitti.

Rohan derin bir nefes aldı, ancak karanlık sırların açığa çıkma vakti gelmişti. Kate nasıl bir adamla uğraştığını bilmeliydi. “Yok etmek üzere gönderildiğim hedef. Adam evinde karısı ve üç çocuğuyla birlikteydi. Onu bahçeye çıkarırken belimdeki silahı çekmeye çalışınca son nefesini oracıkta vermek zorunda kaldı. Silah sesini duyan ailesi hızla dışarı çıktı. Çığlık seslerini duyunca durumla yüzleştiklerini anladım. Tabii o sırada çoktan kayıplara karışmıştım. Şimdi söyle bana...” Gözlerinin içine bakarak duraksadı. “Böyle bir insan nasıl âşık olabilir ya da sevgiye layık olabilir mi? Beni olamayacağım bir insana dönüştürmeye çalışma Kate.”

“Ama olabilirsin...”

Rohan ona özlemle bakarken kafese kapatılmış bir canavarı andırıyordu. Özgür olmanın özlemini çekiyor olsa da kızın yanına yaklaşması halinde onu ısırmaktan korkuyordu.

“Demeye çalıştığım da bu...” dedi Kate şefkatli bir ses tonuyla. “İhtiyacın olan tek şey sevgi ve ben...” Gözleri dolarken ona biraz daha yaklaştı. “Seni seviyorum Rohan...”

“Bu saçmalığa bir son ver lütfen!” dedi Rohan titreyişini fark etmemesi için ondan uzaklaşırken. “Sen ne dediğini bilmiyorsun!”

“Evet, biliyorum. Seni seviyorum ve bunun sen de farkındasın.”

“Bu sadece bir yanılsama Kate. Ben sevilecek biri değilim. Bu konuyu yeniden gündeme getirmezsen sevinirim,” dedi Rohan acı dolu bir ses tonuyla.

“Rohan...”

Rohan yan gözle onun yaşlı gözlerle kendisine baktığı-

nın farkındaydı. “Kate... Beni değiştirmeye çalışırsan bundan sen zararlı çıkarsın.” Gözlerini boşluğa dikerek sözlerini sürdürdü. “Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim,” diye fısıldadı başını sallayarak.

“Peki şimdi ne yaptığını sanıyorsun?”

“Beni rahat bırak,” dedi Rohan derin bir nefes alarak. “Ben sana istediğini veremem.”

Kate ona bir süre daha baktıktan sonra başını iki yana sallayarak yeniden kapıya yöneldi.

Gözlerini yuman Rohan kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarptığını hissediyordu.

Gözlerini açtığında Kate’in gitmiş olduğunu gördü.

O an içinde oluşan öfke bir anda su yüzüne ıktı. *Kahretsin!* Yakındaki duvara yumruk atıp sıvanın çatlamasına neden oldu.

Kate’i incittiğine inanamıyordu. Ama ne yazık ki hayatı boyunca birilerine hep zarar vermişti, sanki bunun için yaratılmıştı.

Orada öylece dururken elinin kanadığını fark etti ve öfkesini bastırmaya çalışarak bakışlarını yere çevirdi.

Öfkesini akşam gelişecek olaylara saklamalıydı. Zaten en iyi yaptığı şey bu değil miydi? Belki o zaman Kate sevdiği adamın gerçekte nasıl biri olduğunu görebilirdi.

Bölüm 17

Acı veriyordu. Hem de çok. Birine onu sevdiğini söylemek ve karşılığını alamamak insana ne kadar da ağır gelen bir durumdu. Fakat Kate umudunu kaybetmemeye kararlıydı. İçinde varlığını bile bilmediği bir azimle gözyaşlarını bastırdı ve ona ulaşabileceği bir yol bulana dek pes etmeyeceğine dair ant içti.

Kabul etse de etmese de Rohan'ın ona ihtiyacı vardı.

Aslında söylediği pek çok şey acımasızcaydı, ancak Kate onun tüm bunları içinden gelerek söylemediğini biliyordu. O yalnızca parası yüzüne çarpıldığı için şaşırılmıştı çünkü artık kontrol onda değildi.

Rohan kendi kurallarını koymaya alışkın bir yapıya sahipti ve onun hayatını da planlamak istiyordu, fakat ona her şeyini sunmaya hazır olan Kate bununla yetinemezdi.

Kate zaman içinde onu yumuşatabileceğine inanıyordu. Canavarı evcilleştirebilirdi. Ne de olsa onun güvenini kazanmıştı.

Rohan pençesini sallayarak onu kendinden uzak tutabileceğini ya da Napoli’de başından geçenleri anlatarak onu korkutabileceğini sanıyordu. Ama tüm bunlar sadece Kate’e ne kadar çok ihtiyacı olduğunu ortaya koyuyordu.

Korkunç hikâyelerinin hiçbir önemi yoktu zira Kate - onun da dile getirdiği üzere - asla incinmeyeceğini biliyordu.

Böylesine cömert, iyi yürekli, cesur bir adam aşka ve sevgiye layık olmadığını nasıl olur da düşünürdü? Ne yazık ki birine bağlanamayacak kadar yetersiz görüyordu kendini. Kate onun bu içsel savaşıdan vazgeçeceğini umut ediyordu. En azından bu konuda ona yardımcı olmak için sabırlı davranmaya kararlıydı.

Aralarında geçenler bu akşamki planlarını etkilememişti. Her ikisi de kendi sorununu bir kenara bırakıp mevcut duruma odaklanacak kadar olgundu.

Karanlık çöktüğünde basit görünümlü bir at arabasına binip Shadwell’deki dükkâna doğru yola çıktılar.

Parker ve Wilkins silahlanmış bir halde aracı sürüyorlardı.

Eldred ters giden herhangi bir şey olursa diye çoktan Rohan’ın kiraladığı odaya geçmişti.

Karanlık oldukça yoğun, ocak ayının soğuğu oldukça keskindi.

Rohan genç kızın yanında bir kaya gibi kıpırtısız dururken, Kate üzerindeki kıyafetlerle kendini tam bir budala gibi hissediyor ve babasının onu bu halde tanımasının mümkün olamayacağını düşünüyordu.

Gözlüğü takmış, o iğrenç peruğu kafasına geçirip eski moda fırırlı şapkayı çenesinin altından sıkıca bağlamış ve

oldukça paspal görünmesine neden olan gri elbiseyi giymişti.

Tam karşılarında Peter Doyle oturuyordu. Kate adamın güvenlerini boşa çıkarmayacağını umuyordu zira bir tuzak kurmuşsa Rohan'ın onu oracıkta öldüreceğinden emindi. Sersemlemiş görünen genç kaçakçı oldukça endişeliydi. Hakkı da vardı. O'Banyon Denny yerine onunla görüşmeyi kabul etmezse ne olacaktı?

Kate yanında oturan kaçakçı kılığındaki düke baktı. Kıyafet seçimiyle gerçekten kanunları hiçe sayan bir adama benzemişti. Yine de inanılmaz derecede çekici ve bir kızda kaçırılma hevesi uyandıracak kadar hoştu.

Rohan yüzüne tiyatro oyuncularının kullandığı bronz renkli kremden sürmüş, denizlerde gezen kaçakçılara benzemek için derisinin kırışık görünmesini bile sağlamıştı. Zeytinyağı ve toprak karışımıyla saçlarına vahşi bir hava katmış, kirli sakal bırakmış, boynuna bir de kumaş parçası dolamıştı.

Gömleği ve yeleği beline yerleştirdiği, çizmeleri ise ayak bileklerine ilaştirdiği silahları saklıyordu. Üzerine aldığı paltonun ceplerinde ise sayısız kesici alet vardı. Bu haliyle canlı bir cephanelik gibiydi ve gözleri şeytani bir ifadeyle parıldıyordu.

Kate ona bakarken birkaç saat öncesinde onu kızdırdığına inanamıyordu. Ona yanlış yapmak Aziz Peter ile cennetin kapısında buluşmanın kestirme yolu gibiydi.

Araba şehrin en berbat kesiminde ilerlerken pencereden dışarı bakan Rohan, "Neredeyse geldik," dedi. "Sorusu olan var mı? Pete... Ne diyeceğini anımsıyorsun değil mi?"

“Evet efendim.”

“Peki bizi kandırmaya kalkarsan ne şekilde cezalandırılacağını biliyor musun?”

“Sizi kandırmayacağıma dair söz verdim efendim.”

“Harika...” diye mırıldandı Kate. “Hayatımız bir kurnusuzun verdiği söze bağlı.”

“Rahat olun Bayan Madsen,” dedi Rohan ona bakmadan. “Başka çaremiz yok. Sadece kimin neyi ne kadar bildiğini belli etmemeye çalışmamız gerekiyor.”

“Charley’nin tüfeği yanımda olsaydı kendimi daha rahat hissedirdim.”

“Güven bana, ben yanımdayken buna ihtiyacın olmayacak,” dedi Rohan sevimsiz bir ses tonuyla.

Şehrin doğu yakasından geçip kasvetli limanı arkalarından bıraktılar ve güneye yönelip Thames kenarındaki Shadwell’e vardılar.

Sokaklar oldukça karanlık ve dar olsa da Parker aracı ustalıklarla yönlendiriyordu.

Dükkânın bulunduğu sokağa girdiklerinde Kate pencereden dışarı baktı ve yanan fenerlerin soluk ışığında dikkat çeken kalabalık bir tavernanın önünden geçtiklerini gördü. Köpüklü bira içerek tezahürat eden insanlarla etrafı çevrili olan kolları dövmeleli adamların bilek güreşi yaptığını, boyalı kadınların masaların üzerinde dans edip diğer müşterileri eğlendirdiğini seçebiliyordu.

Alaycı bir şeyler söylememek için kendini zor tutarak Rohan’a baktı. Dünyayı gezip görmek istemişti ve şu anda dünyanın en berbat köşelerinden birindeydi.

At arabası sokağın sonuna vardığında birden durdu. Kate etrafa göz attığında dükkânlardan birinin tabelası gö-

züne ilişti. Tabelanın üstünde elle çizildiği belli olan kafe-
se tıklımış bir fare resmi vardı. *Haşarat Temizlenir. 1784'ten*
Bugüne. Bilgi almak için içeri buyrun.

Pete kocaman açılmış gözlerle onlara baktı. “En iyisi gi-
dip geldiğimizi bildireyim.”

“Rahat ol. Al biraz iç. Bunu yapabilirsin,” diyen Rohan
ona cep şişesini uzattı.

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Pete şişeden bir yu-
dum alırken. Sonra derin bir nefes alıp şişeyi ona geri ver-
di ve başını sallayarak arabadan indi.

Kafasını kaldırıp tabeladaki fareye göz attıktan sonra
binalar arasındaki dar açıklığa doğru ilerledi. Cinayet iş-
lemeye ne kadar da elverişli bir yer, diye düşündü Kate.
Ama sonra bir katilin yanında oturduğunu anımsayarak
aklından bu fikri savuşturdu.

Çok geçmeden karanlığın içinde ilerleyen Pete'in ahşap
bir merdivenden çıkıp dükkânın kapısını çaldığını gördüler.

Aracın içine çöken sessizliğe daha fazla dayanamayan
Kate, “Şimdi bizi içeri mi alacaklar?” diye sordu fısıldayarak.

“Önce O'Banyon'u çağırmak için birini gönderecek-
ler,” dedi Rohan ciddiyetle.

Kate birden ürperdi. “Bu zamana dek böyle bir dükkâ-
nın içine hiç girmemiştım.”

“Ben de. Ama adamın haşarat temizlemekten başka bir
iş yaptığına eminim.”

“Ne gibi?”

Rohan dışarı bakarken Pete'in çaldığı kapının yukarı-
sında kalan pencerelerden birinin açıldığını gördü. Biri
aşağı eğildi ve elindeki feneri kapıya doğru tutarak gelen
ziyaretçiyi incelemeye başladı.

“Adam gemiler limana yanaştığında yardımcı olabileceği bir şey olup olmadığını sormak için denizcilerle görüşüyor. Gemi sahipleri de ambarlardaki fareleri yakalaması için onu işe alıyorlar. Bunun üzerine adamımız ambarlara girip göstermelik birkaç fare yakalıyor. Fakat asıl işi ambarlara yığılmış malların ne olduğuna bakmak ve gece çöktüğünde hırsızlara hangi gemide hangi malların olduğu ya da gemiyi kaç kişinin kolladığı gibi bilgiler vermek.”

“Şeytanca bir plan,” diyen Kate duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu.

“Gerçek dünyaya hoş geldiniz Bayan Madsen. Hadi gidelim.”

Rohan arabadan inerken penceredeki adam elindeki feneri köşede duran bir çocuğa doğru sallıyordu. İşareti alan çocuk hızla harekete geçip karanlığın içinde kayboldu, büyük ihtimalle O'Banyon'a haber vermeye gidiyordu.

“Adam içeride beklememizi söylüyor,” dedi Pete onun yanına gelerek.

Rohan döndü ve Kate'in arabadan inmesine yardım etti.

Araçtan inerken üzerindeki kıyafetlerle kimseyi kandıramayacağını düşünen Kate dükün cesaret veren bakışlarıyla karşılaşınca kendini topladı.

Kate, Rohan ve Peter merdiveni çıkarken Parker arabayı ileri sürüp planlarına uygun olan yere çekti. Wilkins gibi o da yakında beklemeye hazırды, ancak Rohan özellikle gözden uzak olmalarını tembihlemişti.

Dükkânın üst katındaki odaya çıkarken Kate üzerine bol gelen kıyafetle hareket etmekte epeyce zorlanıyordu. Peter onun hemen önünde, Rohan ise arkasındaydı.

Yaşlı fare avcısı onlarla göz göze gelmekten kaçınarak

başını eğdi ve ofis olarak kullandığı arka taraftaki odaya girmelerini işaret etti.

Kate dükün hoşnutsuz bir ifadeyle etrafı incelediğinin farkındaydı. Gerçekten de oda denilen yer bir dolaptan daha büyük değildi.

“Adam O’Banyon’un civarda bir handa kaldığını söyledi,” dedi Pete kapıyı kapadıktan sonra. “Adı Fox & Goose.”

“Daha önce buraya geldiğimde o hanı görmüştüm,” dedi Rohan. “Gelmemizi beklediklerini düşünürsek buraya varması fazla uzun sürmeyecektir.” Kate’e döndü. “Sen nasılsın?”

“İyiyim. Sadece içerisi berbat kokuyor.” Başıyla odanın köşesinde duran günlerdir boşaltılmamış tuvalet kabını işaret etti. “Bu gerçekten iğrenç!”

“Gitmeni istersem nereye gideceğini anımsıyorsun değil mi?”

Kate onaylarcasına başını salladı. Olur da panikleyip nereye gideceğini unutursa diye Rohan ona bir harita çizip vermişti.

“Şimdi... O’Banyon buraya geldiğinde söyleyeceklerine odaklan. Unutma... Bu zamana dek Cornwall’da bir mahzende kilit altında tutuluyordun.”

“Tamam,” diyen Kate etrafına bakınarak sözlerini sürdürdü. “Bunlar da ne?”

“Fare kapanları, çırılar...” diyen Pete odada duran kafeslere, kapağı kapalı kavanozlara bakmaya başladı. “Önce çıra yakıp ambarda saklanan fareleri dumanla dışarı çıkarırlar, sonra da çıkanları kafeslere tıkarlar.”

Kate fare yakalamak için kullanılan aletlere bakarken, “Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu yüzünü buruşturarak.

“Hayatım boyunca gemilerde yaşadım ve çoğunda fare vardı. Onları silahla vuramazsın, yani ahşaptan yapılma bir gemide silah çekemezsin, aksi takdirde bir yerde delik açılır ve bu geminin batmasına neden olur,” dedi Pete ve sessizliğe gömüldü.

Ortam fazlasıyla gergindi. Kate odanın arka tarafındaki pencereye gidip parmak ucuna yükselerek dışarı bakmaya çalıştı. Cam epeyce kirli olsa da nehirdeki gemileri seçebiliyordu. Babası o gemilerden birinde olabilir miydi?

Kendini inanılmaz derecede gergin hissediyordu ama kafasını çevirince Rohan’ın ne kadar sakin, kendinden emin ve rahat olduğunu gördü. Canavar gözleri parıldayarak sabırla avını bekliyordu.

Genç kızın odanın içinde dolanmaya başladığını gören Rohan, “Bir yudum al, rahatlamanı sağlar,” dedi cep şişesini ona uzatırken.

“Tanrım, hayır... Aklımın tamamen başımda olmasını istiyorum.”

“Her şey yoluna girecek Kate.”

Kate onun yeleğinin cebindeki saate bakmasını izlerken, “Peki ya çocuk hana gittiğinde O’Banyon’u orada bulamazsa?” diye sordu.

Tam o anda üçü birden ahşap basamakların gıcırdadığını duydu.

“Geldiler,” diye mırıldandı Rohan.

“Neredeler?”

Kate o iğrenç adamın sesini duyunca korkudan donup kalırken Rohan muhafızıyla birlikte hemen onun yanına geçti.

İkisinin arasında duran genç kız derin bir nefes alıp

kendine gelmeye çalışırken Rohan'ın yakınlığından cesaret buldu.

O'Banyon odaya girerken, "Nerede kaldınız?" diye sordu ve dükü görünce belindeki silahı çıkarıp onun yüzüne doğrulttu.

Kate'in korkudan nefesi kesildi.

Rohan kımıldamaksızın öylece dururken, "Hey bir dakika," dedi Pete. "Buna lüzum yok."

"Ne işler çeviriyorsun Pete?" diye sordu O'Banyon ve kızı işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Bu da kim? Yanındaki adam da kim?"

"Efendim, bu Kate Fox," dedi Pete hemen. "Dikkat çekmemek için kılık değiştirmesine yardımcı olduk."

"Kılık değiştirmesine yardımcı mı oldunuz?" diye sordu O'Banyon silahını indirmeksizin. "Neden?"

"Peşindeki adamlar yüzünden," dedi Pete.

O'Banyon ona tedbirli bir bakış attıktan sonra dükü işaret ederek, "Peki bu kim?" diye sordu.

"Diğer kuzenim Curtis Doyle. Denny'nin yerine geçti."

"Bundan haberim yoktu."

"Denny bir kavgada bacağından bıçaklandı, yürüyemiyor."

O'Banyon dükü tepeden tırnağa süzerek, "Curtis Doyle öyle mi?" diye sordu.

"Evet öyle," diye cevap verdi Rohan homurdanarak. "Ödememin altınla yapılmasını istiyorum."

"Öyle mi?"

"Silahını indir, lütfen!" diye bağırdı Kate adama.

O'Banyon kuşkulu gözlerle ona baktıktan sonra başını

sallayarak silahımı indirdi. “Pekâlâ... Ona güvenebileceğimizi söylüyorsan sana inanıyorum. Zaten bana ters düşmenin sonucunun ne olacağını biliyorsun. Yine de beni bu konuyla ilgili haberdar etmeliydin.”

“Zamanımız yoktu ve sana nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum.”

O’Banyon burnunu çekerek kıza yaklaştı. “Bu kıyafetlerin altında gerçekten sen mi varsın güzellik?”

“Evet,” dedi Kate buz gibi bir sesle.

O’Banyon kızın kıyafetlerini incelerken, “Muhteşem bedenini bu şekilde gizlemen şimdilik daha iyi,” dedi ve diğerlerine döndü. “Ama size söylemem lazım çocuklar... Hediye mi açmak için sabırsızlanıyorum. Newgate gibi bir yerde kaldıktan sonra böyle bir güzelle zaman geçirmekten inanılmaz keyif alacağım.”

Kate bu alaycı sözler üzerine ona tiksinererek bakmaya başladı. Pete ise - Rohan gibi - adama katıldığını belli edercesine gülümserken endişesini saklayamıyordu.

O’Banyon her birini teker teker süzerek, “Gitme zamanı,” diye emretti.

Kate, “Beni nereye götürüyorsun?” diye sorarken Pete ve Rohan onu kollarından tutup sürüklemeye başladılar.

“Birazdan görürsün!” diye bağırان O’Banyon odadan hızla çıktı.

Hepsi birden binadan çıktılar ve dükkân sahibinin eski püskü bir arabanın sürücü koltuğunda oturduğunu gördüler.

“Binin çabuk!” dedi O’Banyon aracı işaret ederek.

Beraberce araca bindiler ve O’Banyon yol boyunca Kate’i süzüp durdu.

Karanlık sokaklardan geçip limana vardıklarında, “Güzel... Hepsi burada...” dedi O’Banyon araçtan inerken. “Hadi bakalım güzellik... Sen bu toplantının baş konuğusun.”

“Bırak beni!”

“Mızımızlanmayı kes!” diye bağırdı Pete rolüne sadık kalarak ve onu çekiştirerek araçtan indirdi.

“Onların yanındayken ağzını açmaya kalkma. Oldukça sert tiplerdir,” dedi O’Banyon limanın yan tarafındaki karaltıları işaret ederek. Sözde adamlarına dönerek ekledi: “Buradaki işimiz bitince kızı dükkâna götürün. Ben sizi orada bulurum. Takip edilmediğinizden de emin olun.”

“Peki efendim,” diye mırıldandı Pete.

O’Banyon uzaktaki karaltılara doğru yürürken hedefinin bir sürü adam olduğu ve hepsinin omzunda tüfikle beklediği seçiliyordu.

Kate düke baktığında onun kısık gözlerle adamları saydığını fark etti.

Rüzgâr şiddetini arttırarak yüzlerine vuruyordu.

“Unutma,” diye homurdandı O’Banyon. “Konuşmak yok!”

Yürümeye devam ederlerken kilise çanının tam on kez çaldığını duydular.

Kate Rohan’ın tetikte olduğunu biliyor, bir yandan da yakın zamanda Özgürlükçülerle tanışacağını düşünüyor-du.

Soylu birinin ses tonunu işittiler. “O’Banyon... Seni görmek ne kadar güzel...”

Sesin sahibi gölgelerin arasından çıktığında onun yaşlı ve ince yapılı bir adam olduğunu gördüler.

Yanında otuzlu yaşlarda iki adam duruyordu. İri yarı ve bir gözünde bant olan O'Banyon'a aşağılayıcı bir ifadeyle bakıp Kate ve yanındakileri süzdükten sonra nehir boyunca gidip gelen adamlara bazı emirler verdi.

Nehir kıyısında gezinen adamların onun emrindeki Özgürlükçü askerler olduğu anlaşıyordu.

Yaşlı adamın yanında duran diğer adam ise oldukça yakkışıklı olsa da içe dönük bir hava taşıyordu. Ellerini palto-sunun ceplerine sokmuş halde yaşlı adamın yakınında dururken onu korumakla görevlendirilmiş gibi bir hali vardı.

Kate düşün bu sessiz adama dikkatle baktığını fark edince onun Teşkilat'ın kayıp ajanı olabileceğini düşündü.

Drake.

Şık giyimli yaşlı adam, "Kızı getirdiniz mi?" diye sordu yanlarına yaklaşırken.

"Yanımızda," diye cevap verdi O'Banyon kıza dönerek.

"Hmmm..." diyen Falkirk acıyan bir ifadeyle Kate'i süzdü.

"Peki ya siz kimsiniz?" diye sordu Kate dayanamayarak.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı O'Banyon öne çıkarak.

Ancak Falkirk kızın bu cesur hamlesinden etkilenmişti. "Büyükbabanızı tanırdım Bayan Fox. Ne yazık ki yanlışla düşünme gafletinde bulunup soyunu lekeledi."

"Yanlış kişiyi kaçırdınız," dedi Kate hemen. "Anlatmaya çalıştım. Benim adım Fox değil Madsen!"

"Hayır canım, soyu karışık baban koruma amaçlı sana değişik bir isim verdi," dedi yaşlı adam gülümseyerek. "Seni bulmamamız için böyle bir yola başvurdu ama ne yazık ki..."

"Benim babam hayatta değil!"

“Gerçekten mi?” dedi adam yumuşacık bir ses tonuyla. “O halde söyle bakalım... Şu adam kim?” Nehirden kıyıya uzanan merdiveni işaret etti. O sırada uzun boylu bir adam bir kayıktan iniyordu.

Kate gölgelerin arasındaki adama bakarken onda tanıdık bir hava hissetti. *Baba?* Ve merdivenden çıkan iri yapılı adama büyülenmiş gibi bakmaya başladı.

Babasının etrafı tüfekli adamlarla sarıldığında ise farkında olmadan çığlık attı.

İşte o zaman anladı...

Evet, artık her şey daha anlamlıydı...

Babası yaşıyordu ve onu kurtarabilmek için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.

Falkirk, “Gelin, kızı yanımızda,” diyerek onlara seslendi. Adamlar harekete geçtiğinde ise sözlerini sürdürdü. “Kaptan Fox! Talep ettiğimiz üzere buraya yalnız gelmekle doğru olanı yaptınız. Burada bulunma nedenimizi tahmin ediyor olmalısınız, yine de açıklayayım, mürettebatınızdan biri sizin çok değerli bilgilere sahip olduğunuzu bildirdi. *Simyacının mezarı*. Kızınızın güvenliğini sağlamak adına tek yapmanız gereken bizi oraya götürmek. Sonrasını bir şekilde halletmeye hazırız.”

“Kızımın elinde olduğunu mu iddia ediyorsun?” diye sordu adam. “Onu görmem lazım.”

Kate bu tanıdık ses karşısında başının döndüğünü ve gerçeklerden uzak bir rüya âlemine çekildiğini hissetti. Kendinden geçmiş halde bakışlarını Gerald Fox’a sabitlemeye çalışırken babasının hâlâ etrafındakileri tek bir yumrukla yere serebilecekmiş gibi durduğunu algıladı.

Yaklaştıkça yüzündeki kırıksıklıkların arttığını, teninin

iyice karardığını, bir zamanlar gür olan saçlarının dökülüp sakallarının beyazlamış olduğunu fark etti. Zümrüt yeşili gözlerini gördüğünde ise onun *gerçekten* babası olduğuna ikna oldu.

“Bu benim kızım değil!” dedi adam gözlerini kısarak.

“Evet baba, benim,” diye cevap verdi Kate zorlukla.

“Umarım senin kızındır,” dedi Falkirk alaycı bir ses tonuyla. “Yoksa kendisine pek ihtiyacımız olmayacak.”

Kate dikkatle babasının gözlerinin içine baktı. “Beni tanımadın mı baba?”

Adamın sert yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Katy... Benim küçük istiridyem... Bu sensin...”

Kate birden babasının boynuna atladı ve ona sıkıca sarıldı. Gözlerini yummuş, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Babasının kolunun beline dolandığını hissettiğinde ise kendini toparlamaya çalıştı. Bir şekilde babasına *yardım getirdiğini* anlatması gerekiyordu.

Kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla, “Warrington burada,” diye fısıldadı.

Bu sözler üzerine babasının bir an için kaskatı kesildiğini hissetti.

“Kavuşmanız hepimizi fazlasıyla etkiledi,” dedi Falkirk usulca. “Fakat müsaade ederseniz yerine getirmemiz gereken şeyler var.”

Kaptan Fox kızını serbest bırakarak, “Pekâlâ,” dedi. “İstedığınızı yapmaya hazırım. Beni buldunuz. Artık ona ihtiyacınız yok, kızımı bırakın.”

“Ah yapman gereken şeyi yerine getirene dek kızını hiçbir yere bırakmayacağız,” dedi O’Banyon sevimsiz bir şekilde sırtarak.

“Fırsatım olduğunda seni öldürmeliydim,” dedi Kaptan Fox ona öfkeli bir bakış atarak.

“Evet, öldürmeliydin, çünkü tüm bunlar sona erdiğinde seninle görülecek bir hesabım daha var... Elbette Newgate’le ilgili.”

“Ait olduğun yer orası zaten!”

Peter ve Rohan’a dönen O’Banyon, “Kızı söylediğim yere götürün,” diye emretti.

Göz bandı olan adam, “O kadar çabuk değil!” dedi. Silahlı adamlara dönüp sözlerini sürdürdü: “Kızı benim adamlarım götürecekler!”

“Bu da ne demek oluyor?” dedi O’Banyon. “Anlaşmamız böyle değil! Senin değil benim adamlarım kızı götürecekler!”

Tek gözlü Özgürlükçü ona soğuk bir bakış atarak, “Anlaşmamız mı? Sen anlaşmayı çoktan bozdun! Kim sana dışarıdan bir adam getirebileceğini söyledi? Korkarım sana da adamlarına da artık ihtiyacımız kalmadı!” dedi ve belindeki silahı çekip onu iki kaşının ortasından vurdu.

Şaşkınlıktan donup kalan Kate adamın silahını bu kez *O’Banyon’un adamlarına* doğrulttuğunu gördü.

Bu sırada Rohan onu kenara itti ve paltosunun içine sakladığı silahlardan ikisini çıkarıp tek gözlü adamı alnından vurdu.

Bunun üzerine kurşunlar havada uçuşmaya, nehre bakan binalardan da silah sesleri yükselmeye başladı.

Rohan tüm bunlar olurken üçüncü bir tabanca çıkarıp bu kez Falkirk’i hedef aldı. Ancak Drake’in yaşlı adamın önüne geçtiğini görünce küfrederek silahını indirmek zorunda kaldı.

Drake yaşlı adamı güvenli bir yere götürme gayesiyle peşinde sürüklerken nehir kıyısında beklemekte olan yarım düzine kadar denizci Özgürlükçülerin üzerine yürümeye başladı.

Taraflar birbirine ateş açarken Kate saklandığı yerden kafasını uzatıp olan biteni izlemeye koyuldu. Karanlığın içinde babasının silahını çıkarıp karşı tarafın askerlerinden birini sırtından vurduğunu gördü. Fakat çok geçmeden Falkirk'in onu ayağından vurduğuna şahit olunca, "Baba!" diye haykırdı.

Tabii ya... Özgürlükçülerin lideri bu kadar yolu eli boş dönmek için gelmemiştir, Gerald Fox'tan gerekli bilgileri alacaktı.

Rohan Pete'i kolundan yakalayarak, "Kızı buradan götür! Şimdi! Hemen!" diye bağırdı.

"Rohan lütfen babamı kurtar! Onu tekrar kaybedemem!"

"Tamam, halledeceğim. Şimdi ikiniz de gidin!" diye bağırarak Rohan bir yandan da Özgürlükçüleri onlardan uzak tutmaya çalışıyordu.

Kate muhafızıyla birlikte koşarken korku dolu gözlerle arkasına baktı. *Tanrım, lütfen ona bir şey olmasına izin verme!*

Bir an sonra böyle bir yakarışa ihtiyaç olmadığını anladı zira ilk kez Rohan'ı *hep* bahsettiği halde görüyordu.

Warrington karşısına çıkan adamlara inanılmaz bir hiddetle saldırıyor, düşmana korku veren bir hırsla karşı koyuyordu.

Pete onu kolundan çekerek, "Hadi yürü!" diye bağırdı.

Kate gördükleri karşısında midenin bulandığını hissetse de yerinden kıpırdınamadı. Rohan bir yandan düş-

manı paramparça ediyor diğer yandan yaralı kaptana doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Pete kolundan çekiştirerek, “Hadi! Gitmemiz gerek!” diye bağırdığında Kate dükün babasını ayağa kalktığını görüp hemen harekete geçti.

Aklı başına geldiğinde labirenti andıran karanlık sokaklarda koştuklarını fark etti. Güvende olacakları yere doğru gidiyorlardı. İki bina arasında kalan kuytu yeri geride bıraktıktan sonra zemini taş döşeli bir bahçeden geçip biraz daha koştular ve Pete ilerideki açıklığı işaret ederek, “İşte, orada. Geldik!” diye haykırdı.

Biraz ilerideki hanı rahatlıkla görebiliyorlardı.

Geri kalan yolu koşarak geçip hanın merdivenlerini çıkmalarının ardından kendilerine ayrılmış odaya ulaştılar.

Eldred hemen kapıyı açıp onları içeri alınca, “Birazdan diğerleri de burada olur,” dedi Pete nefes nefese kalmış halde.

“Bayan Madsen, siz iyi misiniz?” diye sordu uşak endişeli bir ses tonuyla.

“Babam yaşıyor!” dedi Kate.

“Evet, anlıyorum ama siz bembeyaz kesilmişsiniz.”

Kate kapının yanında duran sandalyeye oturup, “Öyle mi görünüyorum?” derken zihninde uçuşan kanlı bedenleri unutmaya çalışırken ürperdi. *Tanrım, âşık olduğum adam gerçekten bir katil.*

Pete perdelerin arasından dışarı bakarken, “Onları görebiliyorum!” diye bağırdı.

“Babam ayağından vuruldu, dışarıdaki merdiveni çıkabileceğini hiç sanmıyorum,” dedi Kate.

“O halde gidip ona yardım edelim,” dedi Pete kapıya yönelerek.

“Siz ikiniz kimselere görünmemeye çalışın,” dedi Eldred ona mani olarak. “Ben gidip majestelerinin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakarım.”

Eldred dışarı çıktığında Rohan’ın aşağı inmelerini işaret ettiğini gördü ve odaya dönüp, “Bizi çağırıyor!” dedi.

Kate ona ilaç çantasını almasını söyledi ve hızla odadan çıkıp merdivenlerden indi. “Yaralı mısın?” diye seslendi Rohan’a doğru koşarken. Dükün başını iki yana salladığını görünce içi rahatladı. “Baba? Sen nasılsın?”

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım,” diyerek yüzünü buruşturdu kaptan.

Tam o sırada Parker arabayla gelip yanlarında durdu.

Rohan aracın kapısını açarak, “İçeri gir,” dedi Kate’e, sonra da kaptanın arabaya binmesine yardımcı oldu. Eldred de elinde ilaç çantasıyla birkaç dakika içinde aralarına katıldı.

Rohan Pete’e Parker ve Wilkins’in yanına, sürücü kısmına geçmesini söyleyip araca binince atlar dörtmala koşmaya başladı.

“İkinizi de gördüğüme çok sevindim,” dedi Kate heyecanla. “Takip edildiniz mi?”

“Hayır,” diye mırıldandı Rohan.

“Kansız köpeklerin hepsi kaçtı,” dedi Gerald Fox ve Rohan’a dönerek ekledi. “Baban o halini görseydi seninle gurur duyardı oğlum.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Kate sesi titreyerek.

“Eve dönüp kitabı almalıyız,” dedi Rohan. Neyse ki Simyacı’nın Günlüğü’nü Özgürlükçülerin yakınına getirme hatasına düşmemişlerdi. “Kitabı alır almaz denize açılmamız gerekiyor.”

SBLMRT

Kate bakışlarını Rohan'dan babasına çevirerek, "Yani..." dedi endişeli bir ses tonuyla. "Simyacı'nın mezarına mı gideceğiz? Bu kadar çabuk mu?"

"Başka çaremiz yok," dedi babası fısıldayarak. "Tewkes ellerinde."

"Tewkes kim baba?"

"Charley'nin yerine geçen tayfayı anımsıyor musun? Bembeyaz saçlı gözlüklü adam?"

"Ah Yaşlı Tewkes! Tanrım o hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Kate heyecanla. "Nasıl oldu da yakalandı?"

"Eskisi gibi çevik olmadığından. Adamlarıma gemide kalmalarını söylemiştim ama silah seslerini duyunca hayatımın tehlikede olduğunu hissedip müdaha etme ihtiyacı duydular. Ve ne yazık ki Tewkes de mezarın yerini en az benim kadar iyi biliyor." Başını sallayarak sözlerini sürdürdü. "O'Banyon o lanet adamlara yanımdaki yaşlı denizcinin mezarın yerini bildiğini söylemiş olabilir."

"İşte bu yüzden bir an önce yola çıkmamız gerekiyor," dedi Rohan. "Özgürlükçülerin gemiye bindiklerini gördüm, Bay Tewkes'i de yanlarında sürüklüyorlardı. Yola çıktıklarını varsayarsak bizden hayli öndeler. Korkarım bir yarışın içine çekilmiş durumdayız... Oraya onlardan önce varmamız gerekiyor."

"Evet ama Tewkes'i zorla konuşturup mezarın yerini öğrenseler bile Gabrielle'in kitabı olmadan oradaki tuzaklardan kurtulmaları imkânsız," dedi Gerald Fox.

"Tuzak mı?" diye mırıldandı Kate.

"Evet, mezarın bulunduğu alan ölümcül tuzaklarla dolu... Annenin ölümüne neden olan tuzak gibi. Warrington'ın oradan sağ çıkabilmek için Simyacı'nın Günlüğü'ne

ihtiyacı olacak. Orası kitaptaki ipuçları olmadan bile oldukça tehlikeli bir yer.”

Kate endişeli bir şekilde Rohan’a baktı ancak dük sessizce oturuyordu.

At arabası birden sarsılınca Gerald Fox acıyla inledi.

“Baba canın çok acıyor mu? Bana doğruyu söyle,” dedi Kate babasının sargılı ayağını incelerken.

“İnan bana bundan çok daha kötüsü başıma geldi,” dedi Gerald Fox. “Bu arada Londra sokaklarının yıllardır değişmemiş olduğunu görmek de mutluluk verici.”

Kate bu sözler üzerine gülümseyerek babasına sıkıca sarıldı. “Yaşadığına hâlâ inanamıyorum!” Düke bakarak sözlerini sürdürdü: “Teşekkür ederim.”

Rohan öylece durmuş önüne bakıyordu; gözlerindeki ışıltı yitmişti ve yüzü ifadesizdi.

Bakışları lekelenmiş kıyafetine takılan Kate nefesi keşilerek onun yaralanmış olduğunu fark etti. Ancak Rohan bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

At arabası gecenin içinde ilerlerken Eldred hâlâ kaptanın yarasıyla ilgileniyordu.

Eve vardıklarında herkes yine seri bir şekilde hareket etmeye başladı.

Rohan genç kıza gemiyle Londra’dan uzaklaşana dek üzerini değiştirmesini söyleyip herkese gereken talimatları vererek odasına çıktı.

Kate de kendi odasına gidip sandığın dibine sakladığı annesinin kitabını çıkardı.

Odanın içinde gezinirken yansımasını aynada görüp yüzünü buruşturdu. O kadar berbat görünüyordu ki kendini incelemeyi reddedip hızla eşyalarını toplamaya başladı.

dı. Birden tüm bu eşyaların aslında başka birine ait olduğunu anımsayıp gözyaşlarına boğuldu.

Bu kadar önemsiz bir ayrıntı karşısında neden bu hale geldiğini anlamıyordu. Her şey bir anda oluvermişti. Onu en çok üzen babasını yıllardır görmediği gerçeği idi... Ve onun karşısına başkasına ait bir elbiseyle çıkmıştı...

Yabancı bir kadının kıyafetlerine sahip olması ona *kayıplarını* anımsatıyordu.

Ve Kate bu gece sevgili dükünü de kaybetmiş olmaktan korkuyordu.

Rohan belki de onu hiç sevmeyecekti.

Belki de ruhunu saran karanlığı aşması mümkün değildi.

Ona ne demişti? Aşkı ve sevgiyi hak etmediğini.

Kate en azından şimdi onun ne demek istediğini anlıyordu.

“İyi misin?”

Kate gözlerini kırptırarak arkasına dönünce Rohan’ı kapıya yaslanmış kendisini izlerken buldu. Ne zamandır orada durduğunu bilmiyordu. Geldiğini bile duymamıştı.

Boğazını temizleyip başını sallayarak, “Evet, elbette iyiyim,” dedi ve Rohan’ın tertemiz, tamamen siyah renkte bir kıyafet giydiğini fark etti. İşte bu renk onun ruh halini iyice ortaya çıkarıyordu.

Kate onun solgun bakışlarından tedirgin olurken sağ elindeki bandajı gördü. “Yaralanmışsın.”

“Ufak bir kesik. Önemli bir şey değil. Hissetmiyorum bile,” diye cevap veren Rohan odaya girip onun hazırladığı sandığı aldı.

Kate aralarındaki mesafeyi kapatabilmek için bir şeyler söylemek istedi. Onu daha önce de böyle görmüştü...

Uzak, kasvetli, ürkütücü. Kilburn Şatosu'ndaki eğitim salonuna izinsiz girdiği günü anımsadı... Rohan kulübeye giderken bile yol boyunca susmuş, tek kelime etmemişti.

Fakat Kate o zaman bile onu bu kadar uzağında hissetmemişti. Sanki Rohan ellerinin arasından usulca kayıp gidiyor ve gecenin karanlığına karışıyordu.

Koluna dokunarak, "Babamı kurtardığın için sana çok teşekkür ederim," dedi.

Rohan başını sallamakla yetinip elinde sandıkla odadan çıktı. "Çabuk olmalıyız."

Yüzü asılan Kate biraz mutsuz, biraz da çaresiz bir halde onun peşinden dışarı çıktı. Merdivenden inerken babasının küfrettiğini duydu ve Eldred'in tek kelime etmeksizin yaşlı adama bir baston uzattığını gördü. Belli ki Rohan'ın mesleği gereği evde her çeşit ilaç ve alet bulunuyordu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Kate yanlarına giderek.

"Her şey yolunda," dedi babası ona gülümseyerek.

Rohan kapının önünde durdu ve "Bir an önce yola çıkmamız lazım," diyerek onlara seslenip hızla gözden kayboldu.

"Hadi çıkalım," diyen Gerald Fox uşağa teşekkür etti.

"Şimdilik hoşça kal Eldred," diyen Kate babasının peşine takıldı.

Sıksa uşak, "İyi yolculuklar hanımefendi," diyerek onları uğurladı.

Parker aracın kapısını açmış onları bekliyordu. "Hadi, acele etmemiz gerek."

Kate babasının araca binmesini beklerken Rohan'ın bir köşede durmuş puro içtiğini gördü.

Onu daha önce puro içerken hiç görmemişti.

Birden koşarak yanlarına gelen Peter Doyle'un sesini işittiler. "Beni de bekleyin! Ben de sizinle geliyorum!"

Rohan alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Sen yapman gerekeni yaptın Pete," dedi. "Cornwall'a geri dönebilirsin."

"Ama buraya kadar geldim, öyle değil mi efendim?"

"Hmmm... Aslında bundan sonra yola devam edip etmemen Kaptan Fox'a kalmış... Sonuçta gemi ona ait."

Peter hemen kaptana dönüp, "Ne dersiniz?" dedi gözlerinin içine bakarak.

"Sen Caleb'in akrabalarından birisin, öyle değil mi?" diye sordu Gerald Fox.

"Kendisi amcam olur efendim."

"Bu benim için yeterli, o halde gelebilirsin."

"Teşekkür ederim efendim!" dedi Pete kocaman gülümseyerek arabaya atlarken.

Kate dükün purosunu yere atıp söndürmesini izlerken gösterişli bir at arabasının evin önünde durduğunu gördü ve birden kalbi sıkıştı.

Hayır, olamaz. Eski sevgililerinden biri olamaz. Böyle bir zamanda olamaz.

Fakat tam o anda aracın kapısı açıldı ve koyu saçlı yakışıklı bir beyefendi hızla yere atladı.

"Rohan Kilburn, Warrington Dükü! Sizinle biraz konuşabilir miyiz? Hayır, hayır, kesinlikle ısrar ediyorum. Hemen şimdi!"

Arabadan bu kez açık renk saçlı bir adam indi. "Kesinlikle katılıyorum!"

"Max... Jordan..." dedi Rohan rahatsız olmuş bir ses tonuyla.

“İşte burada!” dedi sarışın bir kadın kafasını pencereden dışarı uzatırken.

“Daphne?” diye mırıldandı Rohan şaşkın bir halde onlara bakarken.

Kate birden endişeye kapıldı. Kızgın kocalar ziyarete gelmiş olabilirdi!

“Sakın beni suçlamayın majesteleri,” dedi kızıl bir kadın dışarı bakarak. “Onlara doğru zamanı beklememiz gerektiğini söyledim ama...”

“Hain piç kurusu!” dedi koyu saçlı adam.

Kate adamın neşeli ses tonu karşısında rahat bir nefes aldı.

“Neden bahsettiğinizi anlamıyorum,” dedi Rohan.

“Sakın bize masum numarası yapma!” dedi diğer adam.

“Sabah biraz garip görüldüğünü söylemiştim sana!”

Kate birden durumu kavradı. Teşkilat’ın ajanları!

“Gözümüzün içine baka baka nasıl tüm bunları saklarsın?”

“Sen kocamın dediklerine bakma Warrington... Sizin adınıza çok mutlu olduk!” Kate’e dönüp el salladı. “Merhaba! Ben Leydi Rotherstone, bu da arkadaşım Bayan Portland! Sizinle tanışmak bizim için bir onur.”

Kate ise üzerinde böylesi bir kıyafetle yakalandığı için yerin dibine girmek üzereydi.

Fakat adamların düke söyleyecekleri henüz bitmemişti. “Ah Warrington... Seni çocukluğundan beri tanıyan bizler... Sana ailen kadar yakın olan bizler... Haberi başkalarından duymak zorunda kaldık!”

“Bu kez haberleri Bayan Portland’dan almamıza gerek kalmadı. Bütün sosyete... Senin evlendiğini konuşuyor!” İki adam da sevinçle bir ağızdan konuşuyordu.

Kate dükün sık sık kullandığı kelimeyi dile getirerek, “Kahretsin,” diye mırıldandı.

“Şanslı bayan bu mu?” dedi açık saçlı adam ve dönüp Kate’e reverans yaptı.

“Canavarın gelini... Tanrı sana yardımcı olsun zavallı şey...” dedi koyu saçlı olan gülümseyerek.

Kate bir adım geri çekilerek, “Aslında...” dedi. “Korkarım bir yanlış anlaşılma oldu.”

Rohan’ın Max diye hitap ettiği adam tek kaşını kaldırıp, “Pardon ne dediniz?” diyerek Kate’i incelemeye başladı.

Rohan bu sevimli sohbeti kesmek zorunda olduğunu hissederek, “Bizim acilen gitmemiz lazım,” dedi. “Arabaya bin Kate.”

“Ah demek adı Kate...” dedi Max alaycı bir şekilde konuşmaya devam ederek. Dönüp arkadaşına sordu: “Hayatında bir Kate olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır. En son... Neyse bırakalım şimdi bunu...” diyerek gülümsedi Jordan.

“En azından bizi tanıştıracak mısın?” diye sordu Max ısrarla.

“Başka bir zaman artık! Hadi Kate!” diyen Rohan onu arabaya binmesi için yönlendirdi.

Kate karşısındaki adamlara hafifçe gülümsedikten sonra üzerindeki kıyafetle ne kadar perişan görüldüğünü düşünerek araca bindi.

“Bu kadar acele nereye gidiyorsun?” diyerek ısrarına devam etti Max. “Ayıp ediyorsun, farkındasın değil mi?”

“Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun sanki Max,” diyerek araya girdi Jordan.

Sonunda arabaya binen Kate onların arkadaş canlısı in-

sanlar olduğunu düşündü. Yine de Jordan denen adamın başından beri kıyafetini alaycı bakışlarla süzdüğünün ve Rohan'a *bu hiç de senin tipin değil* der gibi baktığının farkındaydı.

“Üzgünüm ama gitmemiz lazım,” diyen Rohan genç kızın peşinden arabaya bindi. “Döndüğümde sizi ararım.”

“Ne zaman döneceksin?” diye sordu Max.

“Bilmiyorum,” diyen Rohan aracın kapısını hızla kapadı. “Parker! Şu lanet olası aracı sür artık!”

“Emredersiniz efendim.”

Ezilmemek için kenara çekilen Max, “Görüşmek üzere hanımefendi,” diyerek Kate’i selamladı.

“Hoşça kal Kate,” diye seslendi Jordan da.

Başını sallayarak onlara selam veren Kate kendini aptal gibi hissediyordu.

Tam o sırada kadınların da el salladığını görünce karşılık vermeden edemedi.

Dikkatini aracın içine verdiğinde ise babasının tek kaşını kaldırmış olduğunu gördü.

“Evlendiniz mi?” dedi Gerald Fox şaşkın bir ifadeyle.

Rohan tek kelime etmese de, “Tabii ki hayır,” diyerek cevap vermeye çalıştı Kate yanakları kızarak ve konuyu değiştirmek adına düke döndü. “Arkadaşlarıyla tanıştığımı sevindim.”

Rohan bu sözler üzerine kollarını kavuşturdu ve “Hmmm...” deyip donuk bir ifadeyle camdan dışarı bakmaya başladı kaptanın gemisine doğru yol alırlarken.

Bölüm 18

Özgürlükçülerin yelkenli gemisi Thames Nehri üzerinde demirlemişti. Ellerindeki tutuklu konuşana dek ilerlemeleri mümkün değildi.

Talon'un ve diğer adamların ölümünden sonra güvertedekilerin ruh hali pek de iyi sayılmazdı.

Drake Özgürlükçülerin birbirlerine fazla bağlı olmadıklarını biliyordu ama Talon saygı duyulan biriydi, dahası yenilmiş olmaları durumu daha da kötüleştiriyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Tepelerindeki gökyüzü ayı kapamaya çalışan bulutlarla kaplıydı.

Drake güvertede bir direğe yaslanmış halde sessizce dururken Talon'un ölmesine içten içe seviniyordu. Kendisine rakip olan bu adamın ölmesinden ötürü elbette mutluluk duyuyordu, yine de James'in bu kayıp karşısında üzüntülü görünmesini de anlıyordu. James onun koruyucusu olmuştu. O olmasaydı hâlâ o karanlık zindanda kalıyor ve işkencecisini bekliyor olurdu.

Her ne olursa olsun şu an kendini özgür hissediyordu. Güvertenin kenarında durmuş arkadaşının yasını tutan James'e baktı bir an için. Sonra gemicilerin seremoni yapmaksızın ölen arkadaşlarını denize attığını fark etti.

Bir kısmı ise fenerlerle aydınlatılmış kamarada, aralarına yakın zamanda katılmış olan yaşlı adamı konuşturmaya çalışıyordu. Drake o taraftan yükselen sesleri duymaya dayanamıyordu. İşkence sesleri içine bir korku salıyor, Almanya'da başına gelenleri anımsamasına neden oluyordu.

Fakat gemide gidebileceğı başka hiçbir yer yoktu, sesleri duymazdan gelse bile dışa vurulan kaba kuvveti hissetmemesi mümkün değildi. Kamaranın camına yansıyan görüntüler bile içeride neler olduğunu fazlasıyla gözler önüne seriyordu.

İçinden bir ses gidip zavallı adama yardımcı olmasını söylüyor olsa da Drake karanlık sulara bakmayı yeğleyip derin derin soluyarak sakinleşmeye çalıştı. Bir yandan da bu gece yaşananlarla ilgili bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışılıyordu. Eski hayatını bir hatırlayabilseydi...

Neden beni vurmadı? O iriyarı adam istese onu kolayca vurabilirdi. Bir zamanlar arkadaş mıydık? Ona hiç tanıdık gelmemişti. Halbuki daha önce diğeri ni hatırlamıştı: Max.

Londra'dayken Rotherstone Markisi'ni anımsadığını James'e söylememişti. Bu bilgiyi ondan neden sakladığını bilmiyordu, fakat bu akşamki kavgadan sonra James üzerlerine ölüm saçan o iriyarı adamın Teşkilat için çalışan bir ajan olduğunu belirtmişti. Yani adam bir zamanlar onun mensup olduğu taraftandı, en azından ona söylenen buydu.

Aslında zamanında böylesine vahşi bir görev üstlenmiş olduğundan emindi.

Yine de o karanlık zindana nasıl düştüğünü anımsamıyordu. Kendini kaybettiği bir kavga çıkmış olmalıydı. Fakat neden? Keşke hatırlayabilseydi...

Gözlerini yumup başını yaslandığı direğe hafifçe vurdu. Sanki unuttuklarını bu şekilde anımsayabilecekti. Etrafında gelişen olaylara anlam veremiyordu.

Özellikle de aklından hiç çıkmayan o menekşe renkli gözler... Küçük bir kızın gülümsemesi...

Bunlar en rahatsız edici, en acı verici, en kıymet verdiği görüntülerdi zihninde beliren. O kadının ve kızın kim olduğundan, gerçekten yaşayıp yaşamadıklarından bile emin değildi.

Belki de Talon'un adamlarının dediği gibi delinin tekiydi.

Artık neyin iyi neyin kötü olduğunu bile söyleyemeyecek bir hale gelmişti.

James'in dediği gibi Teşkilat kötü, Özgürlükçüler iyi tarafsız neden o iriyarı adam onu vurmamıştı? Kolayca nişan alabilecekken neden silahını indirmişti?

Drake Falkirk'in yalan söylediğini düşünmek dahi istemiyordu. O bu dünyadaki tek güvencesi, yakalandığından beri ona iyi davranan tek kişiydi.

James o aşagılık O'Banyon'u Newgate'den çıkardığı gibi onu da tek bir emriyle Almanların elinden kurtarmıştı. Tabii Drake'in O'Banyon ile benzeşen noktası sadece buydu. O'Banyon bir iş yüzünden aralarına katılmış olabilirdi, ancak Drake sebebini tam olarak anlayamasa da James için çok daha değerli olduğunu biliyordu.

Yaşlı kurtarıcısı onu kanatları altına almış, gördüğü işkenceden mahvolan bedeni iyileşene dek ona bakmış, ona

bir baba gibi davranarak hafızasını kazanmasına yardımcı olacağını söylemişti.

Drake hafızasının istediği gibi işlememesinden rahatsızlık duyuyor, James'in talep ettiği bilgileri anımsayamadığı için bunalıyordu. Öte yandan karmaşık bir zihinle yaşamaya da alışmış, kendi kendine giderek iyiye gittiğini söyler olmuştı.

Aslında fazla bir şey hatırlamıyordu ama yakın zamanda geçmiş hayatıyla ilgili belirgin görüntüler yakalamaya başlamıştı. Bunlar sadece kim olduğunu, nereden geldiğini ya da daha önce nasıl biri olduğunu anımsatacak görüntülerdi. Ancak ne zaman detaylandırmaya kalksa hepsi birden kayboluyordu.

Sanki beyni ona oyun oynuyordu.

Sanki kendinden bile sakınması gereken sırları vardı ve onların ortaya çıkmaması başkaları için çok daha sağlıklı olacaktı.

Talon'un hafızasını yitirmesine hiçbir zaman inanmadığını hatırlayınca birden kaskatı kesildi. Ah birbirlerinden nasıl da nefret ediyorlardı! James'in sevgisini kazanmaya çalışan iki kardeş gibilerdi!

Kamaradan yükselen haykırıışları duyunca buna daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayan Drake kalbinin hızla çarptığını hissetti. Yaslandığı direktan uzaklaşırken yaşlı denizcinin feryadına son vermesi gerektiğini biliyordu.

Titreyerek kamaranın aralık kapısına yöneldi. İçerideki adamların yaşlı denizciyi döverken yere düşürdüklerini görebiliyordu. Sandalyeye bağlı adam kımıdamaksızın öylece yerde yatıyor, adamlarsa ona bakıp gülüşüyorlardı.

Drake gözlerini kısarak durumu değerlendirdi. Şaşkındı. Bir yandan herhangi bir kavgaya bulaşmak istemiyor, öte yandan içinde tanımlamakta zorlandığı bir vahşet hissediyordu.

Bir an durup düşündü... Bu hayvanlara bir insandan bilgi almanın çok daha medeni bir yolu olduğunu gösterme zamanı gelmişti.

Omzunun üstünden koruyucusuna baktığında James'in hâlâ bıraktığı yerde olduğunu gördü ve duruşunu dikleştirip kamaraya adımını attı.

“Bakın kim gelmiş? Patronun köpeği mekânımıza teşrif etmiş!”

“Deli adam gelmiş.”

“Ne istiyorsun deli adam?”

Drake bu alaycı sözleri umursamaksızın Özgürlükçü askerlerin yanından geçip kamaranın ortasına doğru yürüdü.

Her biri James'in verdiği emri çok iyi biliyordu: Kimse ona dokunamazdı.

Drake yaşlı denizcinin yanına eğildi ve onu kaldırıp sandalyeye düzgün bir şekilde oturttu. Yamulmuş gözlüğünü ve ellerinin titrediğini görünce içinde derin bir acı hissetti.

Bir tabure çekip adamın karşısına oturdu ve “İsminiz Tewkes değil mi?” diye sordu usulca.

Adamlar arkasından bağırmaya başladılar: “Çık dışarı deli herif!”

Drake onlara bakmaksızın, “Onunla konuşmak istiyorum,” dedi ve sözlerine fısıldayarak devam etti. “Bay Tewkes... Sorulan sorulara cevap vermenizi şiddetle tav-

siye ediyorum. Başınıza neler gelebileceğini tahmin bile edemezsiniz... Lütfen... Simyacı'nın mezarı nerede söyleyin. Anlamıyor musunuz? Kaptan Fox'un gemisini götür görmez takip etmeye başlayacaklar ve size artık ihtiyaçları kalmayacak. Onlara istedikleri cevabı vermezseniz sizi öldürecekler."

Tewkes kocaman açılmış gözlerle ona uzun uzun baktı.

Drake'in bakışlarındaki acı dolu ifadeyi seçip samimi-yetine inanmış olmalı ki sonunda, "Tamam," dedi. Yutkundan sonra ekledi: "Orkney Adaları'nda."

Drake yavaşça başını sallayıp en yakındaki askerlerden birine James'e haber vermesini söyledi, sonra hızla yola koyuldular.

Kaptan Fox'un ağır silahlarla dolu gemisi Kuzey Denizi'ne doğru ilerliyordu. Bu noktada Özgürlükçülerden çok da uzakta sayılmazlardı.

Rohan İskoçya'nın efsanevi Orkney Adaları'na gittiklerini öğrendiğinde hem şaşırmış hem heyecanlanmıştı.

Beraberce harita odasında oturuyorlardı. Gerald mürettabatına yakın olmak adına özellikle burada toplanmayı tercih etmişti. Baba-kız masa başına geçip tavandan sarkan fenerin ışığında konuşurken Rohan gölgelerin arasında durmuş onları izliyordu.

Kate çocukluğunda ona ev olan geminin bu odasına yeniden girince şaşkına dönmüştü. Gerald ise kızının kıyafetlerini değiştirmesinden ötürü çok mutluydu.

Kaptan Fox eski yardımcısı Charley'nin bilgi verme

amacıyla yazdığı mektupları çıkarmış kızına gösteriyordu. Mektupların çoğu okunmuş halde masanın üzerinde duruyordu.

“Zavallı Charley...” dedi Gerald. “Birkaç ay boyunca ondan mektup alamayınca bir şey olduğunu anlamıştım zaten.”

“Kalbi rahatsızdı baba, çok ani oldu, hiç acı çekmedi... Sanırım bu yüzden tüm bu olaylar hakkında bana herhangi bir bilgi veremedi.”

Kaptan piposundan derin bir nefes alıp başını salladı. “Ondan mektup alamayınca seninle nasıl irtibat kuracağımı bilemedim... Neticede sana ölmüş olduğum söylenmişti.”

“Baba...”

“Tüm bunları sana bir mektupla anlatmam haince olurdu. Seni bizzat görmem de mümkün değildi... İngiltere’ye adım atar atmaz korsanlık yaptığım için hapse atılır, sonra da asılırdım. Aslında korsanlık yapmadım, bir yanlış anlaşılma sonucu bu karara varıldı...”

Babası sözlerine devam ederken Kate ona bakıp gülümsedi.

“Bir hükümet çalışanıyla aramızda bir anlaşmazlık oldu. Önemsiz bir evrak yüzünden rüşvet talep edince ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim. Sonra işimi yapmaya devam ettim tabii, bir parça kâğıt yüzünden işime ara verecek halim yoktu. O yüzden korsanlık yaptığımı söylediler... Birkaç ay önce de O’Banyon’un seni kaçırdığına dair bir mesaj aldım ve Londra’ya doğru hemen yola çıktım... Seni incitmelerine izin veremezdim.”

Kate durumu anladığını belirtircesine iç geçirirken ba-

basının ne kadar üzüntülü olduğunu hissedebiliyordu. Masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu.

Rohan eski günlerden bahsederlerken onları yalnız bırakması gerektiğini düşünse de varlığının onları rahatsız etmediğinin farkındaydı.

Aslında öfke hâlâ damarlarında gezinirken yalnız kalmak istemiyordu. Öyle bir kavgadan çıkmıştı ki sakinleşmesinin zaman alacağından emindi. Genelde hep böyle olurdu.

İçtiği puro sıkıntısının az da olsa hafiflemesini sağlamıştı, ancak şu an ihtiyaç duyduğu tek şey biriyle vahşice sevişerek yaşadığı korkunç anları unutmaktı.

Bunu becerebildiği an tam anlamıyla rahatlayacağını biliyordu.

Bakışları Kate'e kaydı. Gözlerini ondan alamıyordu.

Aslında Kate'in o kadar vahşileşebileceğine şahit olmasını istememişti. Her şeyi görmüştü, dahası başka adamların karılarına sahip olan günahkâr biri olduğunu da anlamıştı.

Rohan ne akla hizmet onun tatlılığına değer olabileceğini düşünmüştü?

Fakat yanacağını bile bile alevlere yürümekten kendini alamıyordu. Haftalardır onunla birlikteydi ama her an yeni bir yönünü keşfedip şaşıyor, ondan asla bıkkınlık duymuyordu.

Kollarını masanın üstünde birleştirip yüzünü avcuna yaslamış olan genç kızın yanakları denizden gelen soğuk rüzgârla pembeleşmişti, zümrüt rengi gözleri ise babasının anlattıklarını dinlerken zaman zaman doluyordu.

Rohan onu çok istiyor olsa da reddedilmeye dayanamayacağını da biliyordu. Şu anda kızın gözüne iğrenç gö-

rünüyor olmalıydı zira Kate canavarı gerçek ortamında görmüştü.

Elbette o adamları öldürdüğü için pişman değildi. Zaten başka bir seçeneği de yoktu. Pişmanlık duyduğu tek şey Falkirk'in sağ kolu olan Talon'un O'Banyon'u önce davranıp öldürmesiydi. O adam Kate'i kaçırmış ve onun yüzüne tokat atmıştı!

Buna sinirlenmesini aslında çok saçmaydı. Caleb Doyle'un kızı hediye olarak vermesi ona sahip olduğu anlamına gelmiyordu. Yine de barbar bir tarafı yaşadıklarını anımsayarak ona sahip olduğunu haykırıyordu. Ve Kate bunun farkındaydı.

Bu kafa yormaması gereken bir durumdu zira kısa bir süre sonra Orkney'e vardıklarında Kate artık onunla hiçbir ilgisinin kalmadığını söyleyecek ve babasının gemisinde kalmak üzere ona hoşça kal diyecekti. İşte o an Rohan bir rüyadan uyanır gibi kendini mutsuz hissedecekti.

Vereceği kararı soğukkanlılıkla karşılayacağına dair kendi kendine söz verdi. Ona nasıl veda edeceğini bilmiyordu, ancak vahşi yüzü böylesine gözler önüne serilmişken durumu kabullenmek zorundaydı. Kate ondan uzaktayken kendini daha iyi hissedecekti. Zaten Simyacı'nın mezarına girdiğinde oradan sağ çıkacağı bile şüpheliydi.

Ölecek onca yer varken Kilburn lanetini yayan adamın mezarında ölme fikrinden daha korkunç hiçbir şey olmazdı muhtemelen.

Orada onu ne gibi şeytani oyunların ve kötülüklerin beklediğini ancak Tanrı bilirdi...

Rohan bir an için durup batıl inançları geride bırakması gerektiğini düşündü.

Simyacı'nın mezarında bulacakları Kilburn lanetini bozmaya yarayacak olsa bile Kate onu yine de istemeyecekti. Bu akşam gördüklerinden sonra aksi imkânsızdı.

Gerald piposundan derin bir nefes almak için durduğunda kızının üzerindeki bakışlarını fark etti. Rohan hemen bakışlarını başka tarafa çevirdi ve babasının yanında Kate'i arzulamasından utandı.

Kendine hâkim olamıyordu. Bu gece sanki onun için açlık çekiyordu. Yaşadıklarından sonra rahatlamaya ihtiyacı vardı, tüm vücudu yay gibi gergindi ve ruhu acıyordu. Ama ona dokunmaya kalkışırса babasının elinde son nefesini vereceğinde emindi. Zaten Kate buna asla izin vermezdi. Neden izin versin ki?

Belki Kate de rahatlamaya ihtiyaç duyuyordu çünkü bir saat kadar önce babasından başka bir ailesi olduğunu öğrenmişti. Babası Avusturalyalı bir kadınla evlendiğini, dördü erkek ikisi kız altı tane çocuğu daha olduğunu açıkladığında kızın gülümsemesi solmuş, yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Gerçekten mi?" diye sormuştu Kate yutkunarak.

Rohan'ın yerinden kıpırdamamasının nedenlerinden biri de işte bu sözleri sarf ederken kızın yüzünde beliren acı dolu ifadeydi zira kalbinin nasıl sızladığını hissedebilmişti.

Elbette kaptan yeniden evlenme hakkını kendine tanımıştı. Genç bir adamken karısını kaybettiğinden bir kez daha evlenip çocuk sahibi olmak istemesi tamamen doğaldı. Neticede kimse ömrü boyunca yalnız kalmak istemezdi.

Ama ne yazık ki Gerald'ın fark edemediği şey Kate'in

bu süre zarfında ne kadar yalnız kaldığıydı. Ve onun yıllarca tek başına kaldığını bilen Rohan gülümsediğinden emin olana dek onu kollarının arasında tutmak istiyordu.

Gerçi şimdi kendini daha iyi hissettiği belli oluyordu. O tanıdığı en cesur kadındı. Yine de hâlâ acı çekiyorsa karşı koymaksızın onunla birlikte olmayı kabul edebilirdi.

Ah onu rahat bırak Rohan. Ona zaten yeterince zarar verdin.

Aklı yeniden geçmiş zamanlarda zevk aldığı kadınlara kaydı.

Kate haklıydı. Onları sadece kullanmış, onların da kendisini kullanmasına izin vermişti. Lucinda, Pauline ve isimleri bile uzun zaman önce unutulmuş olan diğer kadınlar.

Ama Kate başkaydı. Sadece o kalbine dokunmaya çalışmış ve ona yolun sonunda parıldayan ışığı göstermişti.

Aşk.

Rohan geç de olsa cesaretini toplayıp harekete geçmezse onu tamamen kaybedecekti.

Kate babasıyla konuşuyordu. “Peki Simyacı’nın mezarını bulmaya nasıl karar verdin? Altın mı ilginı çekti?”

Gerald başını salladı. “Hayatım boyunca verdiğim en kötü karardı. Ne yaptığımızı bile bilmiyorduk.” Piposunu söndürüp kenara koydu. “Annen bir süre sonra denizde yaşamaktan sıkıldı, ben de ona hak verdim. Sen doğmuş-tun ve annen daha fazla çocuk istiyordu. Çocuklarını yetiştirecek bir ev istiyor, kısacası artık karada yaşamayı arzu ediyordu.” Elindeki brendi kadehine bakarak sözlerini sürdürdü. “Yaşananlar yüzünden onu asla suçlamıyorum. Tam aksine onun ölümü yüzünden kendimi suçlu hissediyorum.”

Rohan kaptanın ne hissettiğini çok iyi anlıyordu, neticede lanetten etkilenen Warrington erkekleri de kendilerini karılarının ölümü yüzünden suçlu hissetmişlerdi.

“Annenle o kitaptan hep uzak durduk. Büyükbaban yazdığı mektupta anneni uyarmıştı. Kont DuMarin o yerin kötü ve tehlikeli olduğunu yazmıştı, yazdıkları doğru çıktı. Ama mecbur kaldık... Simyacı’nın Günlüğü’ndeki ipuçlarını harfiyen takip edersek mezarın içine girebileceğimizi ve oradaki hazineyi alabileceğimizi düşündük. Sonrasında hazineyi satıp hayatımız için gerekli olan şeyleri alabilecektik. Ben daha önce hazine avına çıkmıştım... Tabii sadece eğlence amaçlı... Fakat bunun gibi bir yeri hayatımda görmemiştim.” Bir an için sessiz kaldı. “Gabrielle’in oraya gitmeyi istemesinin başka bir nedeni daha vardı.”

“Ne gibi?”

“Ah Katy... Bilmek senin de hakkın tabii. Tabii senin de Warrington zira orada Teşkilat için yararlı olabilecek pek çok şey var.”

Kate ve Rohan yıllar önce annesinin Gerald’a Özgürlükçüler ve Teşkilat hakkında tüm bildiklerini anlattığını öğrenmişlerdi. Geri kalan bilgileri birbirine eklediklerinde ise o zamanki Warrington Dükü’yle nasıl işbirliği yaptıklarını anlamışlardı. Fakat görünüşe bakılırsa ortada başka bir durum daha vardı.

“Bana ne anlatmaya çalışıyorsun baba?” diye mırıldandı Kate.

“Annen çok nazik bir kadındı ve çok güzeldi. Bu dünyaya ait olmayan bir melek gibiydi ya da daha doğrusu kanadı kırık bir kuş gibi. Tanrı biliyor, benimle birlikte olduğu süre boyunca onu her kötülükten korudum. Ama

onu kendi öfkesinden koruyamadım. Tabii böyle olmasının geçerli nedenleri var...”

“Tam olarak anlayamıyorum.”

Gerald bir an için sessiz kalıp bakışlarını ondan kaçırdı. “Annen bana küçük bir kızken tam iki kez Özgürlükçülerin ayinine katıldığını anlatmıştı.”

Kate nefesini içine çekerek, “Ayin mi?” diye sordu.

“Bir çeşit kara büyü seremonisi. Hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeytani törenler. Anladığım kadarıyla tüm yüksek mevkideki Özgürlükçüler çocuklarının bu ayinlere katılmasını istiyormuş. İşte annen daha altı yaşındayken bu akıl almaz ayinlere katılmak zorunda kalmış.”

“Aman Tanrım,” diyen Kate kafasını çevirdiğinde dükün gözlerini öfkeyle kısmış olduğunu fark etti.

Altı yaşındayken mi? Teşkilat’takiler Özgürlükçülerin bazı ayinlerinden haberdarlardı ama öz çocuklarını böyle bir şeye maruz bıraktıklarını bilmiyorlardı.

“Ne kadar da kötü...” dedi Kate iç çekerek.

“Anlaman gereken tek şey onların eline düşmemen için seni neden saklamak zorunda kaldığım. Bir yemin etmiştim. Karıma bunu yapan zalimler kızıma asla dokunmayacaklardı. Bu yüzden senin adını değiştirdim ve kimselerin olmadığı bir bölgede yaşamam için gereken tüm hazırlıkları yaptım. Başına bir şey gelmesi halinde yardım alabilmen için Warrington Dükü’ne yakın bir yer seçmem gerekti...” Rohan’a göz ucuyla baktı. “Tabii babanın o kadar çabuk ölmesini beklemiyordum.”

“Ben de...” diye mırıldandı Rohan kederle.

“Yani durumlar değişik olsaydı Rohan’la yıllar önce tanışabilirdim öyle mi?” diye fısıldadı Kate.

Kaptan evet anlamında başını salladı. “Charley herhangi bir aksilik yaşanırsa majestelerine götürölmen gerektiğini biliyordu. Sen de Teşkilat tarafından koruma altına alınacaktın.”

Rohan ve Kate şoke olmuş bir halde birbirlerine baktılar. Rohan’ın bu konuyla ilgili hiçbir bilgisi yoktu. Belli ki bu anlaşma babası tarafından yapılmıştı.

Gerald uzanıp kızının elini tuttu. “Katy, bana inanmalısın. Seni asla bırakmak istemedim. Bu hayatımda verdiğim en zor karardı. Özgürlükçüler hakkımdaki her şeyi öğrenmişlerdi, yıllarca tehlike altında kaçıp durdum, öldüğümü öğrenene dek peşimi bırakmadılar. Tanrı’ya şükür senin varlığından haberdar değillerdi. Tabii O’Banyon bana ihanet edene dek.”

“Ah baba...”

“Benim yanımda çalışırken O’Banyon sürekli bana mezarın bulunduğu yere gitmemiz için yalvardı. Oraya gidip altınları almak istiyordu. Bütün bilgileri mürettebattan öğrenmişti. Oraya gitmeyi reddettiğimde durumu kendi idare etmeye çalıştı. Geminin içinde isyan çıkarmak istedi. İşte bu yüzden onu gerekli otoritelere teslim etmek zorunda kaldım. Özgürlükçülerin onu Newgate’den çıkarabilecekleri aklıma bile gelmedi. Meselenin bu noktaya geleceğini tahmin etseydim onu kendi ellerimle öldürürdüm. Onu öldürmek istemedim çünkü zamanında bana bir oğul kadar yakın olmuştu. Fakat seni takip ettiğini ve kaçırdığını öğrendiğim zaman...”

“Yapma baba... Kendini suçlamaktan vazgeç. Gördüğün gibi gayet iyiyim,” diyen Kate sakın bir ses tonuyla babasını ikna etmeye çalışıyordu. “Ben annem gibi kırıl-

gan değilim. Aynı zamanda...” Yan gözle düke baktı. “Beni koruması gereken adamı bir şekilde buldum.”

“Birbirinizi nasıl bulduğunuzu merak ediyorum doğrusu,” dedi Gerald tek kaşını kaldırarak. “Bana kaderin sizi birleştirdiğini söylemeyeceksiniz herhalde.”

Rohan söze nereden başlayacağını bilmiyor olsa da Kate hemen duruma müdahale etti. “Caleb Doyle’un yardımıyla,” deyip hemen konuyu değiştirdi. “Annem sana *tüm* Özgürlükçü çocuklarının bu kara büyü seremonisine katılması gerektiğini mi söyledi?”

“Evet.”

“Anladım,” diyen Kate manalı bir şekilde Rohan’a baktı.

Rohan bakışlarındaki manayı kavramıştı. Kate ona dün öğrendiği Napoli’deki olayı hatırlatmaya çalışıyordu. O masum çocukları babasız bıraktığı için ona öfkeli olabilirdi, ancak yeni edindiği bilgi doğrultusunda onları özgür kıldığı da bir gerçektir.

Rohan bir anda kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarpıştığını hissederek yalnız kalmak istediğini fark etti ve ayağa kalkıp onlara iyi geceler diledi. “Bayan Fox... Kaptan Fox... İzninizle.”

“İyi geceler,” dedi Kate ona şefkatle bakarak.

Rohan onun bu bakışlarına bir anlam veremedi. Neden öyle bakıyordu? Daha birkaç saat önce onlarca adamı paramparça ettiğine şahit olmamış mıydı?

Gerald Fox ona iyi geceler diledikten sonra, “Bu gece çok iyi işi çıkardın Warrington,” diyerek ona teşekkürlerini sundu.

“Bunun için yaratılmışım,” diyen Rohan ağır adımlarla harita odasından çıkıp kamarasının yolunu tuttu.

Karanlık ve dar koridordan odasına doğru ilerlerken yalpalamasının nedenini geminin sallanmasına yormak istedi. Fakat gerçekte bir şeylerin anlamının değişmesi denmesini bozmuştu. Sırtında koca bir yük gibi taşıdığı duyguların bağları yavaş yavaş sökülmeğe başlamıştı sanki.

Gerald Fox'un gemisinde kendisine ayrılan kamaraya girdiğinde karşısındaki dar sedire oturdu ve derin bir nefes alıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir süre öylece durup *bana neler oluyor* diye düşündü. Dikiş yerlerinden ayrılmaya başlayan bir giysi gibi bedeninin parçalandığını hissediyordu gecenin sessizliğinde.

Bunun sebebi Kate'di. O hayatına girmeden önce kimseyi önemsememeyi o kadar iyi becermişti ki...

Kızın ruhunda yarattığı değişiklik cehennem azabından farksızdı. Hiç alışık olmadığı şeyleri hissediyordu. Neden kendine böyle eziyet ediyordu ki? Yakın zamanda herkes kendi yoluna gidecekti, bundan emindi.

Hem de onun için yaptıklarından sonra.

Bir anda elleri yumruk halini aldı. *Kahretsin*. Çektiği acıya karşılık onunla bir gece daha birlikte olmaya hak kazanmamış mıydı? Oysa bacaklarının arasında yine zevkin doruğuna çıkmak için yanıp tutuşuyordu...

★ ★ ★

Yaşadıklarından sonra karmakarışık hisler içinde olan Kate iyi geceler dileyerek babasına sarıldı ve onu yanağından öptü.

Babasının hayatta olduğuna hâlâ inanamıyordu. Yaşıyordu, sağlığı yerindeydi ve her zamanki gibi yanındaydı.

On yedi senelik ayrılıktan sonra bıraktıkları yerden başlayabilmişlerdi... Sanki hiç ayrı düşmemişler gibi.

Kate onun yeni bir aile kurduğunu öğrendiğinde herhangi bir tepki vermeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti zira onun sağ olması bile yeterince büyük bir hediyeydi.

Babasının annesiyle ilgili anlattığı çocukluk anısı ise midelerini bulandırmış, inanılmaz derecede öfkelenmesine neden olmuştu. Özgürlükçü çocuğu olmak kötü bir cezadan başka hiçbir şey değildi.

Yemiden babasının gemisinde olmak ise annesini daha da çok özlemesine sebep olmuştu. Nereye baksa bir yerden annesi çıkıp gelecekmiş gibi hissediyordu. Gıcırdayan zemin, sarsıcı dalgalar, tuz ve vernik kokusu kadar annesinin varlığı da bu geminin bir parçasıydı ve her şeyi eskisi gibi bulmuş olsa da annesi yoktu.

Buraya geri dönmüş olması çok garipti.

Şalına sarınarak harita odasından çıktı ve oradaki denizcilere iyi geceler dileyip gülümsedi.

Merdivenden indikten sonra Rohan'ı düşünerek karanlık koridorda ilerlemeye başladı. Babasının bu gece anlattıklarının ona biraz huzur verdiğini umuyordu. Sorumlulukları yeterince ağırdı ancak rahat bir uyku çektikten sonra sabah kendini daha iyi hissedecekti. En azından Kate onun bugünkü kadar mesafeli olmayacağını ümit ediyordu.

Birden koridorun ortasında devasa bir gölge fark etti. Demek Rohan kamarasından çıkmış onu bekliyordu...

Kate gömleğinin düğmelerini çözmüş olduğunu görünce o kaslı göğse dokunma isteği duydu birdenbire.

Tutkulu varlığını içinde hissetmeye başlamıştı bile. Fakat ateşli bakışlarıyla karşılaşınca birden durdu ve “Ben... Çoktan uykuya daldığını sanıyordum,” dedi.

“Uyuyamadım.”

Kate *neden* diye sorma gereği duymaksızın, “Babamın anlattıkları hakkında ne düşünüyorsun?” dedi.

“Konuşmak istemiyorum,” diyen Rohan uzanıp onun yanağını okşadı.

Kate bu dokunuş karşısında nefesinin kesildiğini hissetti.

Rohan elini aşağılara kaydırıp onun boynunu okşadı, ardından saçlarından kavrayarak onu kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarına bastırdığında artık ona kaçışı olmadığını haykırıyor gibiydi.

Kate onun bir anda *seni istiyorum* diye fısıldaması üzerine irkilerek kendine geldi. “Ciddi olamazsın,” diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Ben artık senin metresin değilim.”

“Bana beni sevdiğini söyledin, ispat et,” diye mırıldanan Rohan ne kadar istekli olduğunu anlaması için elini tutup erkekliğine götürdü.

Kate alt dudağını ısırp hislerine karşı koymaya çalışarak elini hızla geri çekti. “Rohan...” diyerek yeniden ondan uzaklaşmayı denedi.

“Bu geceyi benimle geçir,” diyen Rohan ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

Kate onun alev alev yanan gözlerinin içine bakınca neye ihtiyaç duyduğunu net olarak anladı: Rohan bu gece ona çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

Usulca uzanıp elini gömleğin açık yakasından içeri sok-

tu ve hızla çarpan kalp atışlarını hissetti. Sonra da büyülenmiş bir halde parmaklarını karnına doğru kaydırды.

Rohan'ın zevkle inlediğini duydu ve ne olduğunu anlamadan kendini onun kamarasında buldu. İçten içe karşı çıkması gerektiğini bilse de bir yanı artık çok geç olduğunun farkındaydı. Onun bu bakışını çok iyi biliyordu. Bu onun savaşçı bakışıydı. Onu elde edecekti ve Tanrı şahit Kate'in de istediği buydu.

Tanrım. Onuru nereye gitmişti? Şimdiden ıslanmıştı ve daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Gözlerini yumup kendini onun kollarına bıraktı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Ateşli bir şekilde öpüşmeye devam ederlerken Rohan uzanıp elbisesinin düğmelerini çözdü ve eğilip dudaklarını göğsüne bastırduğında Kate zevkten haykırmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Rohan yerinden doğrulduğunda titriyordu. Bir anda pantolonunu çözüp erkekliğini serbest bıraktı ve sabırsızca elbisenin eteğini toplayıp kızı kucağına alarak duvara yasladı.

Her ikisi de karanlığın içinde nefes nefese kalırken Kate bacaklarını onun beline dolayıp kendini ona teslim etti.

Rohan'ın inleyişi onu ne kadar çok istediğini ortaya koyuyordu. Bundan cesaret bularak kendini daha iyi hissedene Kate, "Evet, senin neye ihtiyacın olduğunu sadece ben biliyorum," diye mırıldandı.

Rohan içinde hızla gidip gelirken Kate acıyla karışık bir zevkle ürpererek hafif bir çığlık attı ve çok geçmeden sevgili dükünün *özür dilerim* diyen sesini işitti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Rohan durup bir kez daha. "Çok üzgünüm Kate. Beni affet. Her şey için. Sana

dokunamadan duramadım. Hâlâ da duramıyorum. Sürekli seninle beraber olmak istiyorum.” Geri çekilmeksizin onun gözlerinin içine baktı. “Bana yardım et Kate, boğuluyorum.”

“Ah sevgilim, biliyorum,” diyen Kate ona sıkıca sarıldı. “Ben buradayım. Her şey yoluna girecek.”

“Hayır, hiçbir şey yoluna girmeyecek. Seni hiç istemem de incittiğimi biliyorum. Ben yapamam... Ben... Ben lanetliyim.”

“Bu doğru değil,” dedi Kate onun yanağını okşayarak. “Bu karanlıkla savaşmak zorundasın. Sakın pes etme. Senin için hâlâ umut var.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Şüphe ediyor olabilirsin ama ben inanıyorum,” dedi Kate başını arkasındaki duvara yaslayarak. “Bana bakmaya devam et Rohan...” Bakışları birbirine kenetlenmiş halde sevişmeye devam ettiler. “Seni seviyorum. Tanrım seni seviyorum.” Onun duygu yoğunluğuyla titrediğini hissetti, istediği tek şey bunun basit bir birliktelik olmadığını anlamasıydı.

Rohan bu kez onu çok seven biriyle birlikteydi. Ve bu kadın onun için savaşacak, yeri geldiğinde onun için korkusuzca canını verecek, onu her koşulda mutlu edecekti.

“Evet,” diye mırıldandı Kate. “Hadi kendini bana bırak. İçindeki tüm hırsı bana bırak. Senden gelecek her şey kabulüm. Ben senin kim olduğunu biliyorum.”

Kate onun gözlerinde beliren acı dolu zevki görebiliyordu. Tüm bu karmaşık duygular içinde Rohan onu da beraberinde sürükleyerek zevkin zirvesine tırmandı. Her ikisinin de bedeni artık bir bütündü.

Rohan dakikalarca onu öylece kollarının arasında tuttu. Kate kafasını onun göğsüne yasladı ve nefes alıp verişinin düzene girmesini bekledi.

Rohan başını onun saçları arasına gömerken her şeyden, herkesten saklanmak istiyor gibiydi. Çok geçmeden kafasını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Kate tatminkâr bir şekilde iç çekip onun yüzünü okşadı ve Rohan içinden çıkarken dengesini korumaya çalıştı.

Rohan pantolonunun düğmelerini iliklerken Kate'in elbisesini düzeltmesini izledi, sonra da onu kollarının arasına alıp saçlarını okşamaya başladı. "Ben kötü biri miyim Kate?" diye sordu. "Buna sen karar ver. Ben artık hiçbir şey düşünemiyorum."

"Hayır, sen kötü ya da lanetli biri değilsin ama kalbini yok saymaya devam edersen kaybolacaksın."

"Olmayan kalbimin," diye cevap veren Rohan'ın sesi umutsuz çıkıyordu. "Kalbim bu dünyanın karanlığında paramparça oldu."

"Bırak ben tamir edeyim o halde."

"Küçücük bir çocukken babam bana kötülükle nasıl savaşağımı öğretti ve kötülükten sakınmayı her zaman başardım."

"Biliyorum sevgilim."

"Biliyor musun?" diye soran Rohan geri çekilip endişeli bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. "Bu gece gördüklerin benim her zaman yaptığım şeyler."

"Anlayabiliyorum. Düşündüğün kadar saf değilim. Sen bir savaşçısın, Rohan. Sen savaşçı bir soydan geliyorsun. Bu senin kanında var ve beni hiç korkutmuyor."

“Ama korkutmalı Kate... Ben bir katilim.”

“Hayır. Senin gibi insanlar olmazsa kötülerle kim sava-
şacak? Ayrıca ben senin ne kadar onurlu biri olduğunu çok
iyi biliyorum.”

“Sana sahip olabilmek için şeytani bir anlaşma öne sür-
meme rağmen?”

“Ah Rohan...” Gülümseyerek sözlerini sürdürdü. “O
anlaşmayı öne sürmenin nedeni beni korumaktı.” Kafasını
sallayarak ekledi: “Şimdi gitmeliyim.”

“Kate...” diye fısıldadı Rohan.

Kate eli kapının kulpunda duraksadı ama arkasına dön-
medi. *Lütfen Tanrım, beni sevdiğini söylesin.*

“Öteki kadınlar... Onlar hiçbir zaman beni tanımadılar.
Yani senin beni tanıdığın gibi.”

Kate omzunun üstünden ona baktı ve hissettiği hayal
kırıklığını saklamaya çalışarak gülümsedi. “Gerçek Ro-
han’ı görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim,” dedi
sonunda.

“Benden kaçmadığına inanamıyorum,” diye karşılık
verdi Rohan ellerini ceplerine sokarak.

“Belki de kaçmam gerekirdi,” dedi Kate hınzır bir şe-
kilde. “Ama ne yazık ki o şatoda kalmam gerekti. Sonra
sana alıştım ve o kadar da kötü biri olmadığını anladım. İyi
geceler aşkım. Bu gece rahat bir uyku çekeceğinden emi-
nim.”

Rohan ona gülümseyerek baktı. “Bir bebek gibi uyuya-
cağım.” Kolunu okşayarak sözlerini sürdürdü. “İyi geceler
tatlım.”

Kate omzunun üzerinden ona bakarak dışarı çıktı ve
koridorda babasıyla karşılaşınca donup kaldı.

Gerald Fox korkunç bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş onlara dik dik bakıyordu.

Kate bir şeyler söylemeye çalıştı ama bu nafile bir çabaydı.

“Warrington!” diye gürledi kaptan.

“Şey... Kaptan...”

Rohan önü açık gömleği ve darmadağınık saçlarıyla biraz önce ne yaptığını açıkça ortaya koyuyordu.

“Buna nasıl cüret edersin?” diye bağırdı Gerald Fox. “Sen ne kadar alçak bir herifsin!”

Kate kavga edeceklerinden korkarak, “Baba...” dedi.

“Burnumun dibinde kızımı nasıl kirletirsin?” Gözleri ateş saçıyordu. “Kendinden utanmalısın! Buna asla müsaade edemem! Bu kabul edilebilir bir durum değil!”

“Baba... Lütfen... Her ikimiz de yetişkin insanlarız... Lütfen durumu abartıp...”

“Kes sesini!” diye bağırdı Gerald Fox. “Annen tüm bunlara şahit olsaydı utancından kahrolurdu. Böyle... Böyle hafif bir kadın gibi davranmana çok kızardım!”

Kate gözlerini kırptırdı ama babasının dikkati yeniden düke çevrilmişti.

“Bu yaptığından utanmalısın Warrington! Sen benim kızımı korumakla görevlendirilmişsin! Onu bir fahişe gibi kullanman affedilemez!”

Kate’in yanakları kıpkırmızı kesildi. “Baba...”

Kaptan parmağını dükün yüzüne doğru sallayarak sözlerini sürdürdü. “Baban hayatımı mahvetti ama sen kızımın hayatını mahvedemeyeksin! Unvanın umrumda bile değil! Kızımın evleneceksin! Beni anladın mı?”

“Baba!”

“Sen bu işe karışma!”

“Hayır, asıl sen karışma!” diye bağırdı Kate birdenbire. Gerald Fox ona uzun uzun baktı ama artık çok geçti. “Onu rahat bırak! Bu kadar zamandır babasız ayakta kalmayı başardım, bu yüzden sakın şimdi hayatıma karışıp kiminle evleneceğimi bana söylemeye kalkma!”

“Ah sen bana karşı mı geliyorsun?” diye bağırdı Gerald Fox. “Bana kızgın olduğunu biliyordum!”

“Sen beni yapayalnız bırakıp denize açıldın ve beni unuttun!”

“Ben seni unutmadın!”

“Kendine yeni bir hayat kurdun! Yeni bir aile edindin. Ben de kendi hayatımı yaşamaya çalıştım,” diye bağıırırken Kate kendini ne kadar kaybettiğinin farkında değildi. “Warrington benim sevgilim. Ne olmuş yani? Yeni dünyaya hoş geldin.”

“Ona ne yaptın?” diye sordu kaptan düke dönerek.

Rohan, “İnanın bilmiyorum,” diye mırıldanmakla yetindi.

“Ah ben yatmaya gidiyorum!” dedi Kate ve hızla babasının yanından geçip koridorda ilerlemeye başladı.

“Kate... Belki de baban haklıdır...”

Genç kız birden durdu ve gözlerini yumup Rohan’ın sözlerini anlamlandırmaya çalışırken yavaşça arkasına döndü. Yanına gelen dükün ifadesini gördüğünde ise kalbinin bir kez daha sızladığını hissetti.

Rohan ölüm fermanını duymuş bir tutuklu gibi görünüyordu. “Belki de evlenmemiz en doğrusu...”

“Gerçekten bunu söylüyor olamazsın,” dedi Kate. “Bana böyle mi evlenme teklif ediyorsun? Tam olarak şu

an mı benimle evlenmeye karar verdin? Babam seni zorladığı için mi? Ben senin neler hissettiğini bilmiyorum muyum sanıyorsun? Hayır majesteleri. Çok teşekkür ederim ama sizinle asla evlenmem!”

“Kate...”

“Hayır. Kesinlikle hayır!” Öfkeden titriyordu. Dönüp yoluna devam etmeye çalıştı ancak gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulandırdığından dengesini kaybedip duvardaki can simitlerinden birini yere düşürdü.

“Kate!” diye bağırdı Rohan arkasından.

“Benden uzak dur!” diye cevap veren Kate can simidini yerden alıp ona doğru fırlattı. “Sadece... Sadece beni yalnız bırak! Senin yardımına ihtiyacım yok! Sana gelince baba... Charley bana senin öldüğünü söylediğinde kiminle evleneceğime karar verme hakkını kaybettin! İkiniz de ne yaparsanız yapın artık umrumda değilsiniz!” Her iki adamı da orada öylece bırakıp öfkeli bir şekilde oradan koşarak uzaklaştı.

Bölüm 19

Ona ne yapmıştı? Aradan günler geçmişti. Rohan Simyacı'nın mezarına gitmeye hazırlanırken kendine bu soruyu soruyor ve cevabın kaçınılmaz bir gerçeği ortaya koyduğunu biliyordu. Dartmoor'dan gelen sevimli bir kızı dünyaya meydan okuyan bir kadın haline getirmişti.

Görev icabı yaptığı evlilik teklifinin duygusal yönden hiç de tatmin edici olmadığını biliyordu, yine de Kate'in bu kadar çılgınca bir tepki vermesine şaşırmıştı.

O günden beri doğru dürüst konuşmamışlardı bile. Bunu normal karşılıyor olsa da onunla konuşmadığında ne yapacağını bilmez biri haline geliyordu. Eğer bu onsuz bir hayatın nasıl olacağına dair bir ipucu veriyorsa böyle bir hayatı istemiyordu. Bazı şeyleri düzeltme zamanı çoktan gelmişti.

İyi ya da kötü, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Rohan izleyeceği yolun farkındaydı. O mezara girecek, üzerinde-

ki laneti kaldıracak ve Kate'i geri kazanıp onu güvenli bir şekilde kendine ait kılacaktı... Sonsuza dek.

Bu uğurda sakın bir şekilde ilerlemesi gerektiğini düşünerek lanetin içinde uyandırdığı hisleri bastırmaya çalıştı ve silahlarla donanıp boynuna bir atkı bağladıktan sonra Gerald'ın ona verdiği fok derisinden yapılmış paltoyu üzerine geçirdi.

Su geçirmez ve sıcak tutan bir paltoydur. Orkney Adaları kuzey kutup dairesinin yalnızca altı derece aşağısında kalıyordu. Gün ışığı yılın bu zamanı dünyanın bu bölümünde sadece birkaç saat görüldüğünden bölge inanılmaz derecede soğuk oluyordu.

Rohan bir-iki malzeme daha alıp hazırladığı çantanın içine koydu. Ölmüş bir büyücü ve onun sayısız ciniyle savaşmak için yanında tam olarak ne götürmesi gerektiğini nereden bilebilirdi ki?

Kahretsin! Düşünme artık! Rohan kendine kızmaya başlamıştı zira bu hiç de ona yakışır bir durum değildi. Fakat gerçek şu ki kendini oldukça rahatsız hissediyordu. Aklını başına toplayıp soğukkanlı olamazsa canından olabilirdi.

Simyacı'nın Günlüğü'nü Kate'den alması gerektiğinin farkındaydı. Cep saatini çıkarıp bakınca şafağın sökmek üzere olduğunu anladı.

Harekete geçme zamanı gelmişti.

Kaptan Fox'un tecrübesi sayesinde iki gün kadar önce Özgürlükçüleri geride bırakmışlardı, yine de aralarındaki mesafe çok da fazla değildi.

Çok hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Gün doğmadan önceki karanlıkta işi gerçekten zordu, ancak Simyacı'nın mezarının bulunduğu mağaraya girerken görülme riskini göze alamazdı. Bay Tewkes mezarın hangi mağarada oldu-

ġunu unutmuşsa bile ġun ıřıġında dikkatleri üzerine ġekip Falkirk'i yönlendirmek istemiyordu.

"Bu işi yapmayı hiç istemiyorum," diye homurdanan Rohan kafasına y n bir şapka geçirip eldivenlerini taktıktan sonra yüzü asık bir halde çantayı alıp ġ verteye  ıktı.

K rkl  kap şonu soġuk r zg ra karşı başına çekerken Kate'in babasıyla birlikte olduġunu gördü.

Kate de fok derisinden yapılma bir palto giyip kapüşonunu çekmişti. Babasının teleskopundan denizin  otesine bakıyordu.

Rohan onu görünce bedenine bir sıcaklıġın yayıldıġını hissetti. Kızın onu geçirmek için dışarı çıkmasına sevinmişti ama onu bir daha g r meme ihtimalinin olduġunu da biliyordu.

Ve bir ġ n onunla birlikte olma şansına sahip olmak istiyorsa bu görevi layıkıyla yerine getirmeliydi.

Keskin soġuġun içinde ilerleyen Rohan bir an için bakışlarını karşılarında duran sarp kayalarla çevrili kara parçasına dikti. Kayalıkların  st  deniz kuşlarıyla doluydu, bazıları ortalıkta gezinirken bazıları yemek bulmak için suya dalıyordu. Bu kısımda penguenler görülmezdi ama kutup martıları ve deniz kırlangı ları dikkat çekerdi.

Ay okyanusa gümüşi ışıklarını yansıtırken bir yandan da kayalıklarının kenarından denize girip çıkan fokların parlak derilerini aydınlatıyordu.

Kate'in fokları izlerken g l msediġini gören Rohan - böyle gergin bir zamanda bu kadar keyifli olmasına anlam veremese de - buna sevindi ve onların yanına gidip denize bakmaya başladı.

 zerine ayı postundan bir palto geçirmiş olan Gerald'a

başıyla selam verip bakışlarını genç kıza çevirdi. Kendine ait hâlâ tek bir kıyafeti olmasa da Kate soğuğa karşı önlemini almıştı.

Derin bir iç çeken Rohan daha önce onu nasıl şımartacağına dair verdiği sözü anımsadı.

“Sabah sabah neden yüzünüz bu kadar asık majesteleri?” diye sordu Kate teleskopundan bakmaya devam ederek.

İç çekişimi duymuş olmalı diye düşündü Rohan parmaklığa yaslanırken. Yaşadığı müddetçe onun gibi espri yapan bir kadın görmemişti ve görmeyeceğinden de emindi.

“Ölümlle burun buruna gelmekten hoşlandığınızı sanıyordum,” dedi Kate ona dönerek.

“Öyle,” diyen Rohan onunla konuşuyor olmasının içinde uyandırdığı sevinici belli etmemeye çalıştı. “Hatırlattığın için teşekkür ederim. Sen de erken kalkmışsın.”

Kate teleskopa uzanarak, “Bak, balinalar geçiyor,” dedi.

Bunun üzerine Rohan başını sallayıp, “Ben daha çok Özgürlükçülerin gemisiyle ilgileniyorum,” dedi. “Neredeler?”

“Biraz önce görüş alanımıza girdiler,” diye cevap verdi Gerald.

“O halde gitme zamanım geldi.”

“Sandal hazır Warrington.”

“Orkney Adalarını’nın Viking gemilerinin sıkça durduğu bir bölge olduğunu biliyor muydun?”

“Kitap kurdumuz yine iş başında,” dedi Rohan belli belirsiz gülümseyerek.

Gerald eliyle ilerideki tepeyi işaret ederek, “Orası senin için bir işaret olsun,” dedi. “Ejderha Çemberi. Mağaranın girişi o girintinin tam ortasında.” Gösterdiği yerde tepeleri karla kaplı çember şeklini almış devasa kayalar duruyordu.

Göge doğru uzanan kayaların esrarengiz bir havası vardı. “Dikkatli ol, etrafta bu kadar çok fok varken köpekbalığı olma riski epeyce yüksek. Mağaranın ağzına geldiğinde dalganın vurma anını kolla ve suyun itişiyile içeri girmeye çalış, sonrasında rahat edeceksin, içeride su çok durgundur. Zifiri karanlığa karşın feneri hemen yakmayı unutma. Köpekbalığı ağzıyla ilgili anlattıklarımı anımsıyorsun değil mi?”

Rohan başını salladı.

“Güzel. O halde sen içeri girer girmez ben de gidip şu adamları ortadan kaldıracam. Yelkenlilerini havaya uçurmak çok hoşuma gidecek.”

Rohan kaptanın Özgürlükçülerin gemisini ortadan kaldıracığından emindi. “Peki ya Tewkes?”

“Geminin ana direğini indirdikten sonra adamlarımı sandalla gönderip onu kurtarmaya çalışacağım.”

Rohan başını sallayarak durumu anladığını ifade etti. “Fox... Bu adamlar ajanlarımızdan birini kaçırdılar. İsmi Drake. O gece limanda Falkirk ile beraber olan adam. Onu hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Adamların Tewkes’i kurtarmaya gittiklerinde onu da bulabilirlerse minnettar olurum.”

“Onu tutuklamak mı istiyorsun?”

“Şimdilik en doğrusu bu. Onu yakalama fırsatı bulursanız buraya getirip kilit altında tutun. Dikkatli olun... Lütfen. Drake de benim gibi bir eğitimden geçti ve sorun yaratabilir. Ayrıca bana bir şey olursa uşağım Eldred’e haber gönderin, o gerekli kişilere haber verecektir.”

“İsteklerini yerine getirmeye çalışacağım ama söz veremem.”

Rohan yine başını salladı. Öyle olsun. Bir tarafı zaten Drake'in ölmesinin en hayırlısı olacağını söylüyordu. Limandaki kavgada gördüğü kadarıyla Drake artık Falkirk'e hizmet ediyor ve onu korumak için hayatını riske atmadan hiç çekinmiyordu. Belli ki taraf değiştirmişti ve geri dönüşü olmayan bir durumdaysa yakalansa bile ortadan kaldırılması gerekecekti. Ve Rohan onu dün gece öldürmediği için pişmanlık duymak istemiyordu.

Kate karşısındaki vahşi görüntüye bakarak, "Yeniden burada olduğuma inanamıyorum," dedi. "Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum."

Rohan içi sızlayarak ona baktı. Ona artık hoşça kal deme vakti gelmişti. "Macera isteyen sen değil miydin?"

"Evet, bendim," diye mırıldanan Kate elindeki teleskopu babasına verdi. "O yüzden ben de seninle geliyorum."

"Ne?"

"Ben de seninle geliyorum," diye tekrar etti Kate.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun!" diye haykırdı Gerald ve Rohan aynı anda.

"Elbette gidiyorum!" diye cevap verdi Kate. "Buraya kadar gelmişken aksini düşünemem!"

"Kate, benimle oraya gelemezsin."

Genç kız onun kızgın bakışlarının farkında olsa da, "Bana orada ihtiyacın var, bunu her ikimiz de çok iyi biliyoruz," dedi.

"Bu olacak şey değil!" diyerek araya girdi Gerald Fox. "Dinle beni kızım... Oradaki kötülük anneni benden aldı. Şimdi seni de kaybedemem!"

"Baba... Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Bana engel olamazsın. Bu benim kararım!"

“Bu delilik!” diye bağıran kaptanın sesi titriyordu. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Anneni geri getiremeyeceğinin farkında değil misin?”

“Farkındayım. Ama en azından aklımdaki sorulara cevap alabilirim. Bir erkek çocuğu gibi yetiştirildim, bunu yapabilirim baba...” diyen genç kız Rohan’a döndü. “Seni sandalda bekliyor olacağım.”

“Sen burada kalıyorsun,” diye cevap verdi Rohan.

Kate’in yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi. “Her ikiniz de şimdiye kadar anlayamadınız mı? Benim yerime ikiniz de karar veremezsiniz! O yer annemi benden aldı. Benim de orada olma hakkım var. Neticede Simyacı’nın soyundan gelen benim, siz değilsiniz! Ayrıca oradaki tuzaklardan kaçınmak için yardımına ihtiyacın olacak.”

“Kate... O mağaranın içinde nasıl bir kötülükle karşılaşacağımı ben bile bilmiyorum. O yüzden burada kal. Ne olacağını bilmediğim için orada seni koruyamayabilirim.”

“Saygısızlık yapmak istemem majesteleri ama sanırım bu kez sizi ben koruyacağım.” Gülümsedi. “O kitabı baştan sona okuyup inceledim ve tüm ipuçlarını biliyorum. Bir savaşçı olsan da bensiz orada hiçbir şey yapamazsın.”

“O halde ipuçlarını bana anlat.”

“Hayır! Ben de seninle geliyorum. O mağaranın ardındaki şeytani engelleri aşmak istiyorsan benimle tartışarak vakit kaybediyorsun çünkü fikrimi değiştirmeyeceğim. Unutma ki Özgürlükçüler yakında burada olacaklar, bu yüzden bir an önce gitmemizde fayda var! Hadi!” Bu sözlerin ardından topukları üstünde dönüp sandala doğru yürümeye başladı.

Gerald Fox ve Rohan şoke olmuş halde öylece ardından bakakaldılar.

“Çok kararlı,” diye mırıldandı Rohan sonunda.

“Annesine çekmesini ne de çok isterdim... Ama damarlarında akan kan tamamen bana ait.”

Rohan ona içten bir ifadeyle gülümsedi.

Gerald ona kaşlarını çatarak baktıktan sonra, “Warrington... Onu bana sağ getir,” dedi yalvarırcasına.

“Getireceğim,” diye söz verdi Rohan.

“Lütfen dikkatli olun,” dedi Fox bu kez ona elini uzatarak.

Rohan onun elini sıkıp endişeli bir şekilde sandala doğru yürümeye başladı. Bu gerçekten kötü bir fikir diye söylendi içten içe. Fakat bir yandan da kalbinin sevinçle dolduğunu inkâr edemeyecek haldeydi. Kate’in babasıyla kalmak yerine onunla birlikte ölüme yürüdüğüne inanamıyordu.

Gerald peşlerinden gidip kızına sarıldı ve alnına küçük bir öpücük kondurdu. “Tanrı seni korusun canım kızım,” diye fısıldadı.

“Endişelenme baba... Bize hiçbir şey olmayacak. Hadi şimdi git ve şu topları ateşle,” diyen Kate babasına bir kor-san gibi sırtarak baktı.

Rohan’ın sandalda kızının karşısına oturduğunu gören Gerald Fox adamlarına seslendi. “Sandalı indirebilirsiniz!”

“Sıkı tutun,” diye uyardı Rohan onu ve beraberce sandalın karanlık sulara indirilmesini beklediler. “Bunu neden yaptığını biliyorum.”

“Seni yalnız bırakacağımı mı sandın?” dedi Kate kaşlarını kaldırarak.

Sandal dalgalarla buluşur buluşmaz Rohan var gücüyle mağaraya doğru kürek çekmeye başladı. Kayaların üzerindeki foklar geçişlerini izliyor olsalar da daha çok köpüren dalgaların arasına atlamamanın peşindelerdi.

Kate birden, “Onu gördün mü?” diye haykırdı su yüzeyini işaret ederek.

Rohan onun gösterdiği tarafa bakınca su yüzeyinde kocaman bir yüzgecin belirdiğini gördü. “Kahretsin,” diye fısıldarken tecrübeli bir katilin bile kocaman bir köpekbalığı karşısında sorun yaşayabileceğini biliyordu.

“Tanrım, umarım sandalı devirmez,” diye mırıldandı Kate gözlerini kocaman açarak.

“Merak etme, onlar daha çok foklarla ilgileniyorlar, bizimle değil,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı Rohan ama kendisi de pek ikna olmuşa benzemiyordu. Özgürlükçüler büyük ihtimalle köpekbalıklarının varlığını bildiklerinden mezar için özellikle bu bölgeyi seçmişlerdi. Köpekbalıkları dilsiz bekçiler gibi mezara ulaşmaya çalışanları avlıyorlardı.

Sandalı mağaranın girişine yaklaştıran Rohan dengesini korumakta zorluk çekse de içeri girmek için doğru anı beklemek zorunda olduğunu biliyordu. “İçeri girer girmez feneri yakman gerekiyor,” diye hatırlattı Kate’e.

“Tamam.”

“Sıkı tutun!”

Kate onun gözlerinin içine baktı ve ona ne kadar güvendiğini anlatırcasına gülümsedi.

Bu gülüşle cesaretlenen Rohan küreklere asıldı ve mağaranın girişine yöneldi. “Başını eğ!”

İkisi de aynı anda başlarını eğerken sandal kabaran bir dalganın gücüyle hızla içeri süzüldü.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpan Rohan Kate’in feneri yakmasını bekledi. Kaptanın söylediği gibi su burada durgundu.

Kısa süre içinde sandalın insan eliyle yapılmış bir düzlüğe çıkmasıyla her ikisi de büyük bir rahatlamayla birbirine baktı.

“Neyse ki şimdilik her şey yolunda,” dedi Kate neşeyle.

Rohan kürekleri bırakırken ona memnuniyetle gülümsemi. “Kate... Benimle geldiğin için çok mutluyum.”

“Biliyorum,” dedi Kate gülümseyerek. “Babam köpekbalığı ağzı derken neyi kastediyordu?”

“İşte bunu,” diyen Rohan feneri alıp kaldırdı ve kayaya oyulmuş devasa köpekbalığı kafasını gösterdi.

“Ah...”

Beraberce sandaldan indiler ve Rohan az ileride dikkat çeken tahta bir kolu çevirmeye gitti.

“Baban bunun nasıl çalıştığını bana anlattı. Biraz daha geride durursan iyi olur,” diyen Rohan kolu çekti.

Birdenbire mağaranın içinde taşların birbirine sürtmesinden kaynaklanan bir ses yankılandı ve köpekbalığının ağzının tam ortasında altı metrelik bir tünel ortaya çıktı. Tünelin sonunda da bir duvar vardı ve o da usulca açılıyordu.

Tam o anda köpekbalığının bıçak keskinliğindeki dişleri aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Bu öyle bir manzaraydı ki köpekbalığı ağzını açıp kapıyor gibi görünüyordu.

Rohan birdenbire işleyen bu düzeneği incelemeye başladı. İlk sıradaki dişler aşağı yukarı, ikinci sıradaki dişler ise yanlara doğru hareket ediyordu. Gerald bu düzeneği aşmaya çalışan bir insanın öncelikle dengesini sağlaması gerektiğinden bahsetmişti.

“Lütfen bana annemi bunların öldürdüğünü söyleme,” diye inledi Kate birden.

“Hayır, onlar zamanında bu bölümü geçip daha da ileri

gidebilmişler. Şimdi, tünelin sonundaki kolu çevirip mekanizmayı kapamak için önden gideceğim ve seni orada bekleyeceğim. Ama hızlı olman gerekiyor çünkü mekanizma durduktan otuz saniye sonra kapılar yeniden kapanacak.”

Kate endişeyle kaşlarını çatarak başını salladı.

Rohan çantasını yere koyup atkısıyla paltosunu çıkardı ve dönüp dişlerin ritmik hareketlerinin zamanlamasını anlamaya çalıştı.

“Ne kadar da güzel bir karşılama,” diyen Kate dönüp onun gözlerinin içine baktı. “Lütfen dikkatli ol...”

Bu anı ömrü boyunca unutmayacak olan Rohan, “Endişelenme,” diyerek gülümsedi. Gerçek şu ki bugün ölmeye hiç niyeti yoktu. “Sen hiçbir şeye dokunma. Sadece feneri yukarıda tut ki etrafımı rahatlıkla görebileyim.”

Kate başını salladı ve feneri ondan alıp havaya kaldırdı.

Rohan mekanizmanın önünde durup bıçak keskinliğindeki dişleri bir kez daha inceledi. Mağaraya girerken yaptığı gibi her şey doğru zamanlamaya bağlıydı.

Derin bir nefes alıp ellerini ovuşturdu ve omuzlarını esneterek kendini toparlamaya çalıştı. Kesici dişlerden biri geri çekilir çekilmez tünele adımını attı ve aradaki boşluktan faydalanarak durup ikinci hamlesini düşündü.

“İyi misin?” diye bağırdı Kate endişeli bir ses tonuyla.

“İyiyim!” diye cevap veren Rohan son hamlesine odaklandı. Bu kez işi daha zordu zira dengesini kaybettiği an paramparça olacağından emindi.

“Nasil görünüyor?” diye seslendi Kate arkasından.

“Çok çekici!” Kalbinin hızla attığını hissediyor olsa da soğukkanlı olmaya çalışarak hızla ileri atılıp güvenli bölgeye doğru yuvarlandı.

“Rohan?” diye bağırdı Kate.

“Geçtim!”

“Evet!” diyerek sevincini dışa vuran Kate’in göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

Bu sırada Rohan ikinci kolu bulup çevirdi ve köpekbalığının hareket eden bıçak keskinliğindeki dişleri bir anda geri çekildi.

“Çabuk ol Kate! Otuz saniye!”

Kate çantayı ve paltoyu alıp güvenli bir şekilde tünelden geçmeyi başardı. “Hazır mısın?” diye sordu sevgili dükkünün yanına vardığında ikinci tüneli işaret ederek.

Rohan başını sallayarak paltosunu üzerine geçirdi ve çantayı ondan aldı.

Birbirlerine rahatlamış bir şekilde bakıp tünelde yürümeye başladılar.

Kate tünelin ortasında durup bir an için sağ tarafa baktı. “Oradan ışık sızıyor. Gün ağarmış olmalı,” dedi. Zemindeki bir yeri işaret ederek sözlerini sürdürdü: “O bir ayna mı?”

“Hmmm... Feneri biraz kısılabirsen...”

Fenerin ışığını kısınca yukarıdaki bir kaya çatlağından süzülen incecik bir ışık tabakası gördüler. Işık zeminin üzerinde duran ayna sayesinde ileride akan küçük bir şelaleye yansıyor.

“Bir saniye... Bu bana günlükteki bir ipucunu hatırlattı... Sanırım o tarafa gitmemiz gerekiyor.”

Rohan ona inanmaz gözlerle baksa da beraberce ışığın yansıdığı şelaleye doğru ilerlediler. Su geçirmez paltolarının kapüşonlarını kaldırıp yukarıdan akan buz gibi suyun altından geçtiler.

Şelalenin ardındaki küçük alanın pek bir özelliği yoktu.

Sadece taş duvarlardan birinin üzerinde pirinçten bir levha duruyordu ve tam ortasında bir kadran vardı.

Rohan merakla levhayı incelerken üzerinde Yunanca harfler olduğunu fark etti. “Bu bir çeşit şifre.”

“Yer ne kadar eğimli,” diye mırıldanan Kate etrafa bakılırken bir köşede yığılı duran kaya parçalarını gördü.

“Evet fazlasıyla,” diyen Rohan onun bir anda sessizliğe gömüldüğünü hissetti.

“Burası annemin öldüğü yer... Bu kayalar...”

“Çok üzgünüm,” diyen Rohan ona levhayı işaret etti. “Baban şifrenin yanlış girilmesi halinde yukarıdan bir kapak açıldığını ve insanı öldürecek büyüklükteki kayaların aşağı yuvarlandığını söylemişti.”

Kate annesinin ölümüne neden olan kayalara bir kez daha baktı. Yüzü acıyla gölgelenirken başını eğdi ve “O halde hata yapmamaya çalışalım,” diyerek Simyacı’nın Günlüğü’nü çantasından çıkarıp açtı.

Rohan onun kitabı rahatça incelemesi için feneri alıp havaya kaldırdı. Ancak annesini kaybettiği yerde olmanın verdiği kederden ötürü Kate’in ifadesi durgundu.

Genç kız ona bakmadan sayfaları çevirirken, “Babam ve adamları onu nasıl buradan dışarı çıkarabilmişler?” diye mırıldandı.

“Baban bana halatlar ve çekiçler kullanarak aynaya yansıyan ışığın geldiği yerden çıktıklarını anlatmıştı.”

“Anladım,” dedi Kate zorlukla yutkunarak. Bir an sonra ekledi: “Ah işte buldum. Gümüş peçeyi geçtikten sonra aynaya bakarak yemini söyle.”

“Hmmm... Aynayı zaten geçtik. Gümüş peçe de geçtiğimiz şelale olmalı. Peki şimdi ne yapacağız?”

“Yemin... Özgürlükçülerin yemininden bahsediyor olmalı. Hizmet etmeyeceğim. Latincesi non serviam. Ama levhada sadece Yunanca karakterler var. O halde bu sözleri Yunancaya çevirmemiz gerekiyor.”

“Bekle! Aynaya bakarak yemini söyle derken...”

“O halde yeminin tersten söylenmesi lazım,” dediler aynı anda.

“Doğru,” diyen Kate sağ elindeki eldiveni çıkardıktan sonra kadrana uzandı.

“Şey... Yunanca dersinde iyiydin, öyle değil mi?”

“Merak etme,” dedi Kate ona yan gözle bakarak.

Kate kadranı harflerin üzerinde ileri geri döndürerek kendi kendine mırıldanırken Rohan etrafa kulak kesildi, yukarıdan bir yerden herhangi bir gürültü duyduğu anda kızı kurtarmak için harekete geçecekti.

“Neredeyse... Bitmek üzere...” diye mırıldanan Kate tamamen yaptığı işe yoğunlaşmıştı. “*Theta, nu, epsilon...*”

“Şimdi ne olacak?”

“Emin değilim ama anlamak üzereyiz. Ve işte *delta...*”

Kate kadranı son harfe getirir getirmez ikisi de küçücük alanda yankılan gürültüyle irkildi.

Mağaranın derinlerinden köpekbalığı ağzını andıran yeni bir mekanizmanın sesi yükseliyordu. Fakat bu ses çok daha güçlüydü.

“Ah...” diye mırıldandı Kate.

Başlarının üzerinden kayalar yağmadı ama bulundukları alanı çevreleyen duvarlardan biri ikiye ayrılıp gizli bir tüneli görünür kıldı.

İçeride yıllardır sıkışıp kalmış kötü kokulu hava karanlığın içinden burunlarına kadar gelirken mekanizmanın sesi de giderek yükseliyordu.

“Orada ne var acaba?” diye bağırdı Kate.

“Hiçbir fikrim yok, hadi gidip bakalım,” diyen Rohan derin bir nefes alıp kolunu kızın omzuna doladı ve beraberce tünele yöneldiler.

İlk görebildikleri aşağı inen taş merdivenlerdi, ancak biraz ileride taştan oyulmuş kocaman bir odanın bulunduğu da seçiliyordu.

Tünele adım atıp merdivenlere yönelmişlerdi ki arkalarındaki taş duvar kapanmaya başladı. Kapandığında ise feneri söndürüp onları zifiri karanlıkta bıraktı.

Hiçbir şey göremiyorlar ama keskin bir koku hissediyorlardı. Ayrıca değirmenlerdeki ya da fabrikalardaki çarkların sesini andıran yüksek bir ses duyuyorlardı.

“Nefes alınmıyor,” diye bağırdı Kate sesini duyurabilmek için. “Bu keskin koku da neyin nesi?”

“Terebentin olabilir mi? Ya da yağ?” diyen Rohan feneri yeniden yakıp olabildiğince yukarı kaldırdı. “Bekle bir dakika... Galiba ne olduğunu anladım.” Bir-iki adım ilerleyip beline kadar gelen duvarın kenarına gitti ve iç taraftaki oluğa göz attı. “Tahmin ettiğim gibi. Bir parça kâğıda ihtiyacım var. Kitaptan bir sayfa kopar, önemli olmayan sayfalardan birini.”

“Kitaptan mı? Sen aklını mı kaçırdın? Not aldığım defterden bir sayfa vereyim sana,” diyen Kate defterinden bir sayfa koparıp ona verdi.

“Bir şeyi tutuşturmam lazım,” diyen Rohan fenerin kapağını açıp rulo haline getirdiği kâğıdı tutuşturdu. Kâğıt alev alınca duvarın üzerinden oluğun içine attı.

Oluğun içindeki yağ bir anda alev aldı.

Alevler duvar boyunca ilerleyerek kendine bir yol çizi-

yordu. Dikdörtgen şeklindeki duvarların her tarafı aydınlanırken alevler sonunda bir meşaleyi tutuşturdu.

Meşale iki büyük heykelin kemer gibi birleştiği noktayı aydınlatıyordu. Her iki heykel de kolon görevi görerek bir odanın girişini ayakta tutuyormuş gibi görünüyordu.

Sol taraftaki Prometheus'tu ve elindeki meşaleyi Herkül'e benzeyen diğer heykele uzatıyordu.

Kate ve Rohan meşaleyi tutan heykellerin altından geçip ilerlediler.

"Sanırım Ateş Odası'nı bulduk," diye mırıldandı Kate.

"Sanırım," diye cevap verdi Rohan.

"Günlükte bu odadan bahsediliyordu. Tanrım... Şunlara bak... O'Banyon haklıymış!"

Ateş Odası hazinelerle doluydu. Odanın içine doğru ilerlerken etraflarını saran zenginliğin farkındalardı. Yığınlar halinde duran altın külçeler, eski zamana ait paralar, mücevherler, taşlar, asalar, kılıçlar, altın ve gümüşten zırhlar, antika vazolar ve kaplar, klasik heykeller ve daha binlerce değerli şey önlerinden akıp gidiyordu. Az ileride eski bir savaş arabası bile vardı ki büyük ihtimalle Büyük İskender'e aitti.

"Hiçbir şeye dokunma," dedi Rohan. "Eminim hepsi ölümcül bir düzeneğe bağlıdır."

Kate etrafına bakarken, "Şu da ne?" diye sordu merakla. "Devasa bir astronomi saatine benziyor."

"Zaman Çarkı," diye mırıldandı Rohan nefret dolu gözlerle alanın bir köşesinde vagon tekeri gibi dönen çarka bakarken. "Ejderhalarla ilgili kitapta gördüğün armayı anımsıyorsun değil mi?"

Kate gözlerini kısarak, "Evet," diye mırıldandı. "Peki bununla ne yapmamız gerekiyor acaba?"

“Emin değilim, hadi gel, anlarız şimdi.”

Yaklařtıķķa çarkın zerindeki Roma rakamlarını gördüler. Ayrıca zerindeki astronomik semboller, ayın halleri ve değişik figürler de dikkat çekiyordu. Dönen çarkın üzerinde bulunan dar köprüyü gören Rohan o an ne yapmaları gerektiğini anladı. “Kollardan birine tutunarak çarkın bizi şu köprüye çıkarmasını sağlayacağız,” diyerek parmağıyla işaret etti.

“Ah anladım,” dedi Kate. “ark tamamen metalden yapılma değil mi? Ortasındaki ateş yüzeyini ısıtmış olmalı.”

“Ben daha çok çarkın iki rakamına denk gelen kısmından endişe ediyorum.”

“Hmmm, evet, o kısımdaki dişliler çok daha büyük.” Kate kollarını kavuşturup dişlileri incelemeye başladı. “Köprüye doğru zamanda ıkamazsak paramparça olmamız kaçınılmaz. Gerçi köprü de pek sağlam görünmüyor, tutunacak yer yok gibi.”

“Ben nden gideceğim,” dedi Rohan. “Belki de orada düzeneği durdurabilecek bir kol falan vardır.”

“Ama sen yukarı çıkıp düzeneği kapatırsan ben burada kalırım. Bunu ben de yapabilirim Rohan. Her dakika beni deli gibi korumaya çalışmana gerek yok.”

“Bugünlerde seni korumak yaşamımın tek nedeni haline geldi, bunu daha fark edemedin mi? Benim için dünyalara bedelsin Kate.”

Kate kararsız bir şekilde gülümsedi. “nden git o halde. Ben burada beklerim. Merak etme.”

“Birazdan seninle yukarıda buluşacağız,” diyen Rohan arkasına döndü ancak böyle bir durumda ondan bir an bile uzak kalma düşüncesi uzun zamandır hissetmediği duyguları su yüzüne çıkarmıştı.

“Hadi git,” dedi Kate cesaret verici bir ses tonuyla onun aklından geçenleri sezmiş gibi. “Git ve bana gösterini yap.”

Rohan dönüp ona baktı ve kızın göz kırptığını görünce *Tanrım ben bu kadına tapıyorum diye düşündü.*

Silkinip kendine gelmeye çalıştı ve tüm dikkatini çarka vermek üzere yeniden arkasına döndü. Hangi kola tutunacağına karar verdikten sonra derin bir nefes aldı. *Hadi bakalım!*

Koşarak birkaç adım attıktan sonra havaya zıpladı ve çarkın kollarından birine tutundu. Neyse ki kol fazla ısınmamıştı.

Aşağı bakmamaya çalışarak doğru zamanı bekledi ve tam zamanında kolu bırakıp köprüye atlamayı başardı.

Köprü oldukça dengesizdi, ağırlığı altında sallanıyordu ve çarkı durdurabilecek herhangi bir koldan yoksundu. Başının döndüğünü hisseden Rohan derin bir nefes alıp soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Şu anda tek amacı Kate’i bulunduğu yere çıkarmaktı.

“Bravo!” diye seslendi Kate ancak istemeden de olsa sesinin titrediğinin farkındaydı zira sıra ona gelmişti.

“Atladığın kola sıkıca tutun ve sakın oyalanma!” diyerek onu yönlendirmeye çalıştı Rohan.

“Eldivenlerimi çıkarmasam mı acaba?”

“Bana kalırsa çıkar,” dedi Rohan. “Ellerinin kaymasına neden olabilirler. Hadi çabuk ol, burada kendimi çok yalnız hissetmeye başladım.”

“Geliyorum!” Eldivenlerini çıkarıp günlükle birlikte çantasına yerleştirdi, sonra da feneri söndürüp çantanın kenarına astı.

Rohan kalbinin hızla attığını hissediyor olsa da, “Yapa-

bilirsin Kate!” diye bağıarak ona cesaret vermeye çalıştı ve onu yakalamak için çömelip beklemeye başladı.

Çok geçmeden kızın tıpkı kendisi gibi derin bir nefes alıp koşarak havaya sıçradığını gördü. Kate metal kola tutunduğunda sıcaktan ötürü küçük bir çığlık attı. Kolun epeyce ısındığı belli oluyordu. Ama yine de elini bırakmadı ve çarkın köprüye yaklaşmasını bekledi.

“Sıkı tutun! Sakın aşağı bakma!” diye bağırdı Rohan. “Çok iyi gidiyorsunuz! Neredeyse geldin!” Elini uzatıp onu yakaladı. “Tuttum seni, artık kolu bırakabilirsin!”

Kate son bir hamleyle kendini köprünün üzerine attı. “Teşekkür ederim!” dedi nefes nefese ve gözlerini açarak Rohan’ın arkasına baktı. “Çarkı çalıştıran sistem bu demek!”

Rohan onun neden bahsettiğini anlamak için başını çevirip arkasına baktı. Ne kadar nefret ederse etsin Özgürlükçülerin tasarladığı düzenekler insanda hayranlık uyandırıyordu. Karanlık boşluğun üzerinde devasa bir saati andıran bir güneş sistemi modeli vardı. Ahtapota benzer kolların üzerindeki gezegenler ve uyduları güneşi temsil eden ışığın etrafında hızla dönüyordu, fakat modelin işletim sistemi karanlık boşlukta saklıydı. Ve sistemin arka tarafında üç katlı bir ev boyutunda bir piramit göze çarpıyordu.

Birden tüm bunların ne anlama geldiğini kavramış gibi bir ifade belirdi Rohan’ın yüzünde.

Kate onun karanlık boşluğa odaklandığını fark ederek, “Ne oldu?” diye sordu.

Rohan modele bakarak başını iki yana salladı. “Tüm bunlar mekanikle ilgili. Her biri akla dayalı bir düzenek. Hiçbiri kötü ruhlarla, lanetle alakalı değil! Hiçbiri!”

Kate şaşkın bir halde ona baktı. “Evet, biliyorum.”

Rohan Simyacı’nın mezarına dair gerçeği keşfettiğini hissediyordu. Bu zamana dek korktuğu hayaletler ve ruhlar aslında hiç yoktu; onlar sadece yanlış şeylere inanmaya meyilli aklının bir ürünüydü. Gerald’ın Özgürlükçülerin çocuklarıyla ilgili anlattıklarıyla başlayan uyanma evresi karşısındaki aygıtı görmesiyle tamamlanmıştı.

Gördükleri karşısında şaşkındı. “Haklıymışsın,” diye mırıldanarak karanlık boşluğa bakmayı sürdürdü. “İnandığım her şey kaçmak için bir nedenmiş. Kilburn laneti diye bir şey yok değil mi? Hiçbir zaman da olmadı. Bunca zaman sadece lanet fikrinin ardına saklanmaya çalışmışım.” Yutkundu. “Aslında ben sadece beni kimsenin gerçekten sevebileceğine inanmamışım.”

“Sen sadece yanıldın,” dedi Kate yumuşak bir ses tonuyla ve Rohan’ın dönüp gözlerinin içine baktığını görünce cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

“Kendimi aptal gibi hissediyorum,” diye mırıldanan Rohan elini saçlarının arasından geçirdi. “Oysa sen bana anlatmaya çalışmıştın...”

“Artık bu konuda endişelenme,” dedi Kate onu sakinleştirmeye çalışarak. “Hadi buradan nasıl kurtulacağımızı bulalım.”

Şefkatle dile getirilen anlayış dolu bu sözler Rohan’ın aklındaki şüphe kırıntılarını o an yok etti. Kate’in ona olan sevgisi gerçektir. Burada bile olmaması gerekiyordu ama onun için hayatını riske atmayı göze almıştı. Burada olma nedeni varlığıyla onun hata yapmayacağını düşünmesiydi. Şimdi ise hayaletlere olan inancının sarsılmasıyla yüzünde alaycı bir *ben sana demiştim* ifadesi belirmişti.

Kate ona bakarak beklerken her zamanki gibi ona güveniyor, hâlâ onu vahşi bir adam değil de bir kahraman olarak görüyordu. Ve Rohan artık tüm benliğiyle onun sevgisine layık olduğunu göstermek istiyordu.

Rohan başını sallayarak kendini toparlamaya çalıştı ve Kate'i alnından öpüp yeni hedefine odaklandı. "Bekle burada."

Köprünün öbür tarafına geçince bir sandık içinde tırmanma gereçleri ve bir halat buldu.

Mesleği sayesinde çok geçmeden yerine getirmesi gereken görevde zorluk çekmeyeceğini biliyordu. Halatı nasıl kullanacağıyla ilgili etrafa göz gezdirirken güneş sisteminin üzerinde siyah renkli bir kol gördü ve ucunda çengel olan halatı gerip o tarafa doğru fırlattı.

Hedefini tutturunca kızın yanına dönüp onu kendine çekti. "Gezegenlerden birine çarpmadan bu işi halletmemiz gerekiyor. Şimdi bana sıkıca tutun! Merak etme, düşmene izin vermeyeceğim!"

Kate söylenenleri yerine getirip aşağıdaki dipsiz karanlığa baktı. Onu kolları arasına alan Rohan halatı sıkıca tuttu ve gezegenlerin dönüşlerini hesapladı.

"Hazır mısın?" Şimdi!" dedi ve zıplayıp havalandı.

Kate çığlık atarken beraberce Venüs ve Mars'ın arasından geçip piramidin dibine varınca kendilerini aşağı bıraktılar.

"İyi misin?" diye sordu Rohan onun yerden kalkmasına yardım ederken.

"Yaşıyoruz..." diye mırıldandı Kate başını onun göğsüne yaslayarak.

"Yaşamamız gerekiyor..." diye cevap verdi Rohan ve geri çekilip onun gözlerinin içine baktı.

“Ah başım dönüyor ve dizlerim titriyor, biraz oturmam lazım,” diyen Kate piramidin en alt basamağına oturdu ve ağırlığının etkisiyle tuğla sırası çökerken hızla ayağa fırladı. “Hey!” Üzerindeki tozları silkelerken karşısındaki piramide dikkatle baktı. “Bu hiç de hoş değil!”

“Belli ki piramit görüldüğü kadar sağlam değil. Ama baksana... Tuğlalardan biri hâlâ orada,” diyen Rohan kaşlarını çatmıştı.

Kate dikkatle bakınca ilk sıradaki tuğlaların biri hariç toz haline geldiğini gördü. “Sence ne yapmamız gerekiyor? Yukarı tırmanmalı mıyız?”

“Evet, piramidin ağzından içeri gireceğiz. En tepede bir açıklık var, on üç sıra yukarıda,” dedi Rohan. “Bütün tuğlaların üzerlerinde numara olduğunu fark ettin mi?”

Kate başını salladı. “Bu numaralar bir tür şekil ya da sıralama olabilir.”

Piramidin etrafında dolaşp bütün sayılara baktılar ve herhangi bir şekil oluşup oluşmadığını anlamaya çalıştılar. Bu arada Ateş Odası’ndan gelen ışıqla aydınlanan güneş sistemi modeli hâlâ dönüp duruyordu.

Kate Rohan’a dönerek, “En tepedeki üçgen tuğlanın üzerindeki numarayı okuyabiliyor musun?” diye sordu.

“Bir yazıyor,” dedi Rohan en üstte aralık halde duran üçgen tuğlaya gözlerini kısıp bakarken.

“Hmmm... Peki en üstteki sırada bir numarası var mı?”

“Evet, var.”

“İkinci sırada iki rakamını görüyor musun?”

Rohan ikinci sırayı gözden geçirdi ve “Evet,” dedi. “Ayrıca üçüncü sıradaki üç rakamını da görebiliyorum. Yine de bunun bu şekilde çözülebilecek bir bilmece olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, elbette değil. Ama dördüncü sırada beş rakamını görebiliyorsan o zaman ne yapmamız gerektiğini sanırım biliyorum.”

Rohan dördüncü sıraya baktı. “Evet görebiliyorum. Bu senin çok hoşlandığın Alcuin’in kitabındaki bilmecelerden biri mi?”

“Hayır ama onun yakın arkadaşlarından biri olan Fibonacci’nin. On üç sıra ve bir rakamı en tepede... Bu da yine tersten çalışacağımız anlamına geliyor.”

Rohan onun mırıldanarak hesap yapmasını hayranlıkla izledi.

“Üç yüz yetmiş yedi! Hayır, bir saniye, bu benim oturduğum sıra... Sen de şu anda ikinci sırada duruyorsun. O halde iki yüz otuz üç!”

Rohan piramidin etrafında bir kez daha dönerek üzerinde iki yüz otuz üç rakamı yazan tuğlayı bulup, “Buldum!” diye seslendi.

“Üzerine basmak ister misin?”

“Başka çaremiz yok,” diyen Rohan tuğlanın üzerine bastı. “Sabit duruyor. Bundan sonraki hangisi?”

“Hmmm... Yüz kırk dört!”

Rohan tuğlalara bakarken, “Yanıma gelsen iyi olur, yardıma ihtiyacım olabilir,” dedi ve son söylenen rakamı da buldu. Kate yanına gelince onu hemen kendine çekti. “Sıradaki?”

“Seksen dokuz.”

Rohan işaret ederek, “İşte, orada!” dedi.

Bu sistemle devam ederek elli beş, otuz dört, yirmi bir rakamını buldular. Amaçları yanlış bir hamle yapmaksızın bir mekanizmayı çalıştırmaktı.

Birden uzaklardan gök gürültüsünü andıran bir ses yükseldi. Ses mağaranın içinde yankılanırken ikisi de durup birbirine baktı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Kate.

“Top ateşi,” diye cevap verdi Rohan.

“Babam Özgürlükçülerin gemisini topa tutuyor!”

“Aynen öyle!”

“O halde biz de buradaki işimizi bir an önce bitirelim,” dedi Kate ona göreve dönme zamanının geldiğini anlatırcasına.

“Neredeyse yolu yarılдық. Bir sonraki numara nedir? On üç olması lazım, öyle değil mi? İşte şurada... Oldukça uzakta... Dikkatli ol...”

Top atışı devam ederken Rohan ve Kate denklemi tamamlayıp piramidin tepesindeki açıklığa vardılar, sonrasında kahverengi-yeşil yılan derisiyle kaplı bir borudan kendilerini aşağı bıraktılar.

Piramidin dibine indiklerinde kumlu bir zemin ve dört kemerli duvarla karşılaştılar; kemerler onları mağaranın derinlerine götürecek tünellere açıyordu.

“Korkutucu...” diye mırıldandı Kate.

“Tünellerden birini seçmemiz gerekiyor sanırım.”

“Evet ama hangisini? Hepsi birbirine benziyor.”

Rohan başını sallayarak ona katıldığını belli ettikten sonra tünellerden birini inceledi. “Ve muhtemelen hepsi birbirinden tehlikeli.”

“Muhtemelen. Yanında pusula var mı?”

“Beni bilirsin, her şeye hazırlıklıyım.”

Kate bu sözler üzerine kaşlarını kaldırarak ona baktı. Rohan ise masumane bir şekilde çantasından pusulayı çıkarıp hınzırca gülümseyerek ona uzattı.

Kate yanakları pembeleşerek pusulanın kapağını açtı. “Burayı inşa edenlerin dört ana elementi kullanarak birtakım şifreler oluşturduğunu biliyoruz. Şelale su, Ateş Odası ateş, köprü hava elementine karşılık geliyor. O halde bu da toprak. Ve toprak elementi kuzeyi ifade eder.”

Rohan ona yine hayranlıkla baktı. “Bu konuda gerçekten çok iyisin.”

“Belki de taşıdığım Özgürlükçü kanı yüzünden,” diye mırıldanan Kate pusulayı ona geri verdi.

Rohan pusulayı çantasına yerleştirdikten sonra, “En iyisi ben önden gideyim,” dedi ve kuzeydeki tünele doğru yürümeye başladı. “İçerisinin güvenli olup olmadığına bakacağım, sonra gelip seni alırım.”

“Hayır, gitme,” dedi Kate.

“Ne oldu?” diye sordu Rohan ona doğru dönerek.

“Ayrılmamız gerekiyor. Ya içeride bir şey olursa? Ya birbirimizden haber alamazsak? Karşımıza ne çıkarsa çıkarsın bir arada olmalıyız!”

Rohan onun gözlerinin içine bakarken yüreğinin sızladığını hissetti ve “Tamam,” dedi içten bir şekilde gülümseyerek. “Ama yanımdan sakın ayrılma.”

Kate yüzünde hoşnut bir ifade belirirken ona gülümseyerek karşılık verdi ve Rohan çantadan feneri çıkarıp yaktıktan sonra tünelde ilerlemeye başladılar.

Tünel labirent gibiydi. İlk başta deniz seviyesinin altına indiler, sonra en tepeye çıktılar.

Yol zorlu olsa da Rohan karanlığın içinden herhangi bir şey çıkmadığı ya da kafalarına taş yağdıran bir mekanizmayla karşılaşmadıkları için memnundu. Neredeyse iki kilometre kadar yürüdükten sonra tünelin bir anda genişlediğini fark ettiler.

Rohan elindeki feneri havaya kaldırıp etrafa bakındı. Geniş bir girişte duruyorlardı ve karşılarında üzerinde - daha önce gördüklerine benzer - kadrana bulunan demir bir kapı vardı.

“Tanrım... Yine çözülmesi gereken bir bilmeceyle karşı karşıyayız.”

“Dur!” diye bağırarak Rohan kızı durdurmak için elini uzattı.

Fakat Kate kadrana incelemek için çoktan bir-iki adım atmış ve bu sırada başka bir mekanizmayı çalıştırmıştı.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Kate şaşkın bir ifadeyle.

Rohan birden tavanın yavaş yavaş aşağı inmeye başladığını fark etti. Ve tavadan aşağı sarkan sivri uçlu kazıklar vardı!

Kate hızla kadrana yöneldi. “Hadi! Bu kapıyı açmamız lazım! İpucunu biliyorum!”

“Kahretsin!” diye bağırarak Rohan onun yanına gitti ama aklından geçen tek şey Kate’e bir şey olmasına izin veremeyeceğiydi. Tavan üzerlerine geliyordu ve aradaki fark üç metreye inmişti.

Kate kitabını açıp sayfaları çevirmeye başladı. “Ah nerede bu bilmecenin cevabı?”

“Kate!” diye bağırdı Rohan. “Çabuk çekil oradan!”

“Hayır! Cevabı biliyorum! İşte... Hikmette, zenginlikte ve güçte aslan payını alabilmişti ama sevdiğini kaybedince en büyük üzüntüyü edindi.”

“Kate!”

“Simyacı’nın gelini kimdi Rohan? Valerian’ı vurmak isterken Lord Kilburn’un yanlışlıkla öldürdüğü kadının adı neydi? Hadi Rohan!”

“İsmi mi? Hiçbir fikrim yok!”

“Rohan! Hadi! Senin soyuna ait bir hikâye bu. Bilmen lazım. Hatırlamaya çalış!”

“Ah Tanrım! Neydi?”

“Çabuk ol!”

“Mary... Maria... Ah hayır, daha uzun bir isimdi. Margaret!”

Kate hemen kadrının üzerindeki harflere yöneldi.

“Kate! Sana diyorum! Lütfen Kate... Senin için ufacık bir anlamım varsa lütfen çekil oradan!”

“Bir de bana sevgiden anlamadığını söylüyorsun,” diyen Kate son hamlesini yapmak üzere kadrana odaklandı. Ya bu işi çözecekti ya da ikisi de ölecekti. “R. E. T!”

Tavan birden durdu ve tam o anda demir kapı açılarak Simyacı’nın mezarını gözler önüne serdi.

Rohan nefes nefese kalmış bir halde başını öne eğdi. “Bu kez lütfen beni bekle!”

“Özür dilerim,” diyen Kate demir kapıdan geçmek için onu beklemeye koyuldu.

O sırada başka bir mekanizma devreye girdi ve tavan yükselmeye başladı.

“Baksana başardık!” dedi Kate dayanamayarak. “Valerian’ın mezarını bulduk! İşte orada!”

Derin bir nefes alan Rohan kafasını kaldırıp onun işaret ettiği tarafa baktı. Üzerinde Simyacı’nın heykeli bulunan dikdörtgen tabut epeyce alçak tavanlı odanın ortasında duruyordu ve bir köşeye türlü aletler yığılmıştı.

“Ama hiçbir yerde parşömen tomarı göremiyorum,” dedi Kate ve Rohan’a döndü. “İyi misin? Lütfen bana kızma sevgilim! Yapılması gereken şeyi yaptım. Beni koru-

maya çalıştığını biliyorum ama bu kadar yol katetmişken geri dönemezdik.”

“Sana kızgın değilim,” dedi Rohan. Şu anda aklından geçen tek şey Kate’in o anda söyledikleriydi. *Bir de bana sevgiden anlamadığını söylüyorsun.*

Belki de hâlâ kurtulma şansı vardı. Özgürlükçü çocukların babasını öldürdüğü için kendini artık suçlamıyor ve Kilburn lanetinin tam bir saçmalık olduğunu düşünüyor-du artık. Onu sevebilmesine ne mani olabilirdi ki?

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordu Kate sabırsız bir ses tonuyla. “O tomarları bir an önce bulmamız lazım.”

Rohan aklından geçen fikirden sıyrılmaya çalışarak odayı inceledikten sonra kıza içeri girmesini işaret etti.

Kate parmak ucuna basarak odaya girdi ve hemen eski aletleri karıştırmaya başladı. “Burada değil!”

“Belki de tabutun içindedir,” diye mırıldandı Rohan. “Belki de o tomarları büyücünün bedeniyle aynı yere koyarak korumak istemişlerdir.”

Kate ona bakarak, “O halde açıp bakalım,” dedi.

Rohan ona emin olmayan gözlerle bakıyordu. Kısa süre önce batıl inançlarından kurtulmuş olması büyücü olarak bilinen birinin mezarını kolayca açması için yeterli değildi.

Ne de olsa bir ölüyü rahatsız edeceklerdi.

Üstelik kara büyüyle bilenen bir ölüyü.

Yine de tabutun üzerinde yatay halde duran heykele bakarken bunun başka bir yolu olmadığını farkındaydı.

Tabutun kapak kısmını itmeye çalıştı ancak mermer ciddi anlamda ağırdı.

Kate ne kadar zorlandığını algılayıp onun yanına gitti ve kapağı itmesine yardım etmek üzere eğildi.

“Bir, iki, üç...” dedikten sonra kapağı var güçleriyle ittiler.

Tabutun kapağı inanılmaz bir gürültü çıkararak kayıp yere düşerken, “O da ne?” diye bağırdı Kate çünkü tam o sırada başka bir ses duyulmuştu.

Sesin geldiği tarafa baktıklarında odanın demir kapısının kapandığını gördüler. Oda bir anda sarsılmaya, tavan-dan üzerlerine ince kum taneleri yağmaya başladı.

“Bu hiç de hoş değil!” diye homurdanan Kate sevgili dükünün tabutun içine baktığını gördü.

Valerian’ın iskeletiyle çürümüş büyücü kıyafeti rahatlıkla seçiliyor ve göğsünde birleşmiş elleri arasında antika bir anahtar dikkat çekiyordu.

“Rohan tavan çöküyor!”

“Biliyorum. Bir saniye.” Rohan iğrenerek uzanıp anahtarını eline aldı.

“Onun neyi açtığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu Kate endişeli bir ses tonuyla zira tavandan kopan kaya parçasından kıl payı kurtulmuşlardı. “Buradan nasıl çıkacağız?”

Sarsıntı giderek şiddetlenirken bu bilmecelerle dolu labirenti çözmeye çalışanların kaderinde Simyacı’nın mezarını paylaşmak yazılıydı demek.

Rohan tavandaki çatlaktan sızan ışığı işaret ederek, “İşte buradan!” dedi ve anahtarı belindeki kemere taktıktan sonra kolundan tutarak kızı kendine çekti.

Odanın içine düşen kayanın üzerinden tavanda açılan deliğe doğru tırmanırken tozdan ötürü artık hiçbir şey göremiyorlar ve nefes almakta zorlanıyorlardı.

Rohan iri bedeniyle daracık delikten nasıl geçeceğini

düşünürken yüzüne vuran temiz havayı hissedip var gücüyle kendini yukarı itti. Bir eliyle tutunuyor diğer eliyle Kate'i yukarı çekmeye çalışıyordu. Sonunda beline kadar yukarı çıkmayı başardı ve tek bir hamleyle Kate'i de beraberinde sürükleyerek kendini dışarı attı.

Etrafı karla kaplı bir zeminde olduklarını fark ederlerken odanın çöktüğünü gördüler.

“İyi misin?” diye sordu Rohan öksürerek.

Kate başını sallayarak ona iyi olduğunu belirtti. Sarsılmış görünüyor olsa da her ikisi de sağ salım mağaradan çıkabilmişti, üstelik Rohan anahtarı da almıştı.

Kate dizlerinin üzerinde sürünerek Rohan'ın yanına gitti ve kollarını onun boynuna dolarken gözyaşlarına boğuldu. “Seni neredeyse kaybediyordum.”

Rohan da bir an için öleceğini düşünmüştü ama bunu ona belli edemezdi. Kızın elini tutup, “Buradayım,” dedi zorlukla nefes alarak. “Her şey bitti. Artık her şey yolunda. Ağlama sevgilim...” Etrafına bakındı. “Neredeyiz?”

Karla kapı araziye inceleyip şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Ejderha Çemberi'ndelerdi ve etrafları yüzyıllık devasa kayalarla çevriliydi.

Bölüm 20

Rohan'ı kaybetme düşüncesine bile katlanamayan Kate titreyerek ona sarıldı ve gözyaşlarını bastırarak onun tozlu saçlarını okşadı.

Rohan, “Ben iyiyim,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı ve bir-iki adım ötelerinde çöken kısmın meydana getirdiği boşluğa baktı. “Hadi toparlanalım. Ah kahretsin çantam aşağıda kaldı!”

Bu sözler üzerine bir anda kendine gelen Kate, “Kitap!” diye inledi. “Yok! Simyacı’nın Günlüğü’nü kaybettim! Mezarın içinde kaldı!”

“Kate... Önemli değil, sakın ol,” dedi Rohan ona bakarak. “Önemli olan ikimizin de hayatta olması. Değerli olan tek şey bu. Hem anahtar hâlâ bende.”

“Açacağı şey aşağıda kaldığı sürece o anahtarın bize hiçbir faydası yok! Tomarlar aşağıdaki bir sandığın ya da bir kutunun içinde olmalı! Ah tüm yaptıklarımız boşa gitti!”

“Sakin ol,” dedi Rohan onu sakinleştirmeye çalışarak. “Aradığımız sandığın ya da kutunun aşağıda bir yerde olduğunu nereden biliyorsun?”

“Sence başka bir yerde mi gizli?” diye sordu Kate.

“Hadi ama bunu bana sormayacak kadar akıllısın sen,” dedi Rohan alaycı bir tavırla. “Kitapta kullanmadığın bir ipucu kalmış mıydı?”

“Bir tane daha vardı ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Yardımcı olabilirim belki. Nasıl bir şeydi?”

“Sırlar hırsızların bulamayacağı bir yere saklandı, hikmet paranın olduğu yerde aklandı,” dedi Kate omuz silerek.

“Paranın olduğu yerde...” diye tekrar etti Rohan.

“Saçma sapan bir şey değil mi?”

“Hayır, ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi Rohan başını sallayarak. “Kahretsin, bunu tahmin etmem gerektirdi.”

“Ne anlama geliyor?” diye sordu Kate.

“Londra’ya geri dönmemiz gerektiği anlamına geliyor.”

“Tomarlar nerede?”

Rohan ona hınzır bir şekilde gülümseyerek baktı.

“Bana cevap ver!” diye bağırdı Kate sonunda dayanamayarak.

“Westminster Manastırı’nda,” dedi Rohan ona merhamet ederek.

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Hadi gel, harekete geçmemiz lazım. Yolda sana ayrıntıları anlatırım. Fakat şimdi yapmamız gereken ilk şey tekrar medeniyete dönmenin bir yolunu bulmak.

Aşağıda bir kasaba görüyorum sanırım,” diyen Rohan ayağa kalkıp kıza elini uzattı. Kate’in yerinden doğrulurken yüzünü buruşturduğunu gördüğünde ise, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Mağaradan çıkarken ayağımı burktum sanırım. Çok kötü değil. Tanrım, ikimiz de korkunç görünüyoruz...” Üzerlerindeki paltolar tozla kaplanmış, yüzleri ve saçları kapkara olmuştu. O anda bulundukları çemberi yüzyıllar önce inşa eden puta tapan barbarlara benzedikleri kesindi. “İkimiz de eskiden mağaralarda yaşayan ateşi bulamamış insanlara benziyoruz.”

“Kendi adına konuş,” dedi Rohan gülümseyerek. “Ben gayet iyi görüyorum.” Saçlarını sallayınca yüzünün önünde tozlar uçuşmaya başladı. Kate’e göz kırpıp karlık zeminde yürümeye başladı. “Hadi. Kaybedecek vaktimiz yok.”

Kate bir an için durup içindeki bulundukları ortamı, devasa taşlarla çevrili tepeyi zihnine kazımaya çalıştı.

İngiltere’de yaşayan kimse bu yapıtın nasıl oluştuğunu bilmiyordu. Miladı Merlin zamanından bile önceye dayanıyor, hatta Eski Roma İmparatorluğu’ndan bile önce var olduğu söyleniyordu. Şu anda bembeyaz bir kar örtüsüyle kaplı Ejderha Çemberi civardaki en yüksek tepe olarak yüzyıllardır bu bölgeye hükmediyordu.

Birden uzaklardan bir yerden bir ses yükseldi. Sesin geldiği tarafa bakan Kate heyecanla, “Rohan bak! Babam dediğini yaptı! Özgürlükçülerin gemisi batıyor!” diye bağırdı.

Rohan gözlerini kısarak denizin ötesine baktı.

“Bizi bırakıp gidiyor! Bizi beklemeyecek mi?”

“Son atışı yapan babanın gemisi değildi! Biraz öteye bakarsan sahil güvenliği görebilirsin.”

“Sahil güvenlik mi?” diyen Kate kaçakçıların sahil güvenlikle olan sorununu anımsadı.

“Merak etme,” dedi Rohan. “Tutuklanmamak için babanın bir an önce buradan uzaklaşması gerekiyor, biz de hemen Londra’ya gitmeliyiz, onunla sonra buluşabiliriz.”

“Umarım babam Bay Tewkes’i kurtarabilmiştir.”

“Babanı biraz tanıyorsam onu kurtardığına eminim. Keşke teleskopumu düşürmemiş olsaydım en azından ne olup bittiğini görebilirdik.”

“Sanırım şu anda yapabileceğimiz tek şey her şeyin yolunda gideceğini umut etmek olacak... Hoşça kal babacığım... Yeniden...” diyen Kate ellerini gözlerine siper ederek uzaklara bakmaya başladı. Gemi ufka doğru ilerlerken gözden kaybolmak üzereydi.

“Onu yeniden göreceğiz,” dedi Rohan ona söz vererek.

Bu şefkat dolu sözler Kate’in tek dayanağıydı. Rohan tanıştıkları ilk gün onu kayalardan düşmekten nasıl kurtardıysa şimdi de aynı şeyi yapıyor ve hayata tutunmasını sağlıyordu.

“Ah aşağı baksana,” dedi Kate birden gülümseyerek.

Bir koyun sürüsü aşağıdaki kumluk alana vurmuş deniz yosunlarını kemiriyordu.

Gerçekten de - birkaç saattir neler yaşadıkları düşünülürse - Orkney’in pastel tonlu dingin güzelliği karşısında gülümsemek elde değildi.

“Burası çok güzel bir yer,” diye mırıldandı Kate dağlara doğru uzanan yeşillik alanda otlayan uzun yelesi siyah midedilliye bakarak.

“Güzel mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Sen aksini mi düşünüyorsun?”

“Sevimsiz, boş ve zorlu,” dedi Rohan omuz silkerek.

“Olabilir ama yine de buradaki ışık insana farklı bir enerji veriyor.” Etrafa bakındı. “Buranın soylu bir görüntüsü var. Dokunulmamış bir yer olabilir ama sade, olduğu gibi...” Gülümseyerek ona baktı. “Burada yaşamak isterdim.”

Rohan bu sözlerin sadece Orkney ile ilgili olmadığını anlamışçasına ona uzun uzun baktı.

Onun bu sessiz bakışlarıyla içi inanılmaz hislerle dolan Kate üzerinde tozlu erkek kıyafetleri olmasına rağmen kendini dünyanın en güzel prensesi gibi hissetti.

Rohan birden bakışlarını çevirip, “Gitmemiz lazım,” dedi ve dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Kate ayağını fazla zorlamamaya çalışarak usulca onu takip etmeye başladı. “Kasabaya inmek için daha ne kadar yolumuz var biliyor musun?” diye sordu bir süre sonra.

Rohan birden durup arkasına döndü ve kızın topalladığını görünce, “Senin canın acıyor...” dedi. “Kahretsin Kate, neden bana söylemiyorsun? Çok mu kötü?”

“Sadece bileğim biraz ağrıyor.”

“Seni taşıyabilirim.”

“Saçmalama! Kendi başıma yürüyebilirim.”

Rohan etrafına bakınarak, “Burada bekle,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Sadece bir dakika burada bekle. Aklıma bir fikir geldi.”

Ağırlığını ağrımayan ayağının üzerine veren Kate onun midillinin yanına doğru gittiğini gördü.

Rohan ata yaklaşırken kendi kendine bir şeyler mırıldanarak belindeki ipi çözdü.

Midillinin kulaklarını diktiğini gören Kate mutlulukla gülümsedi. Rohan'ın ikna edici kadife gibi sesi karşısında hayvanın şanslı olmadığını biliyordu. Zaten hayvan başını çevirip burnunu uzatarak çoktan ona bakmaya başlamıştı bile.

Rohan biraz daha yaklaşıp atın burnunu okşadı, sonra da ipi boynundan geçiriverdi.

Onu büyülenmiş bir halde izleyen Kate çok geçmeden Rohan'ın atla birlikte yanına geldiğini gördü.

“Bak ne buldum,” diyerek kolunu Kate'in omzuna attı Rohan.

Kate ona bir kat daha hayranlık duyarak kalbinin hızlı atmaya başladığını hissetti. Tek kelime bile edemiyordu ama hava bu kadar soğuk olmasaydı onu yere yatırıp karların üzerinde sevişmek isterdi.

Rohan onu kucaklayıp midillinin üzerine oturttu - eyer olmadığı için kızın atın uzun yelesine tutunması gerekecekti - ve ipi çekip atı beraberinde kasabaya doğru yönlendirdi.

On-on beş dakika kadar hiç konuşmadan yol aldılar. Tepeyi geçip kasabaya yaklaştıklarında karşılarına küçük bir kilisesi çıktı.

Rohan birden durdu.

Kate kaşlarını çatarak, “Ne oldu?” diye sordu.

Rohan onun gözlerinin içine bakarak, “Evlen benimle,” dedi.

“Ne?” dedi Kate gözleri kocaman açılarak.

“Evlen benimle,” diye tekrar etti Rohan yutkunarak. “Senin hayatımda olmana ihtiyacım var. Lütfen. Bana benim düşesim olacağını söyle.”

“Rohan...”

Rohan ona bir adım daha yaklaşıarak, “Biliyorum,” dedi. “O gün müzik odasında saçma sapan şeyler söyledim. Ama sen haklıydın. Çok korkuyordum. Şimdi ise her şeyin farkındayım. O akşam babanın gemisinde benimle evlenmeni isterken saygısızca davrandım. Yaptığım çok yanlıştı.”

Kate başını salladı. “Hayır, bana ihtiyacın vardı.”

“Evet vardı. Hâlâ da var. Her zaman sana ihtiyacım olacak. Teklifimi kabul etmezsen ne yapacağımı bilmiyorum,” diyen Rohan başını öne eğdi. “Endişelenmen için pek çok sebep var, biliyorum. Geçmişimde birçok kadınla beraber oldum ama Tanrı biliyor artık onları hiç arzulamıyorum. En önemlisi de... Geçmişim kanla dolu. Çok insan öldürdüm ama sadece ülkemi korumak için. Bunlarla yaşayabilirsen...” Kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Sana karşı hayatımın sonuna kadar dürüst olacağıma, seni sonsuza kadar seveceğime dair söz veriyorum.”

Kate konuşma yetisini kaybetmiş gibiydi. Nefes bile alamıyordu ve gözleri yaşlarla dolmuştu.

Romantik yazar Lord Byron bile bu kadar muhteşem sözler söyleyemezdi.

“Benim için artık senden başkası olamaz, Kate. Sadece sen varsın.”

Kate onun bakışlarının derinlerinde kaybolabilirdi. Rohan’ın birden özgürlüğü tadan ruhu sevginin gerçek olduğuna inanıyordu artık.

“Sen bana... Hayatta hissedemeyeceğim şeyleri hissettirdin. Bana hep sabırlı davrandın, hem de ne yapmış olursam olayım.”

Kate ona şaşkınlıkla bakıyordu. Tüm bunlar bir rüya olabilir miydi?

Rohan güven veren bir sesle, “Her zaman benimle kal,” diye fısıldadı. “Ve hep beni sev... Benim seni sevdiğim gibi...”

“Sen... Beni seviyor musun?” dedi kulaklarına inanamayarak. Utanç verici bir şekilde titriyordu.

“Hem de bütün kalbimle,” diye cevap veren Rohan uzanıp onun saçlarını okşadı. “Kate, sen ve ben beraber olmak için yaratılmışız. Sen benim kaderimsin. Sen benim lanetimi ortadan kaldırırsın.”

“Senin artık lanete inanmadığını sanıyordum,” dedi Kate yumuşacık bir ses tonuyla.

“Sen olmasaydın ben hâlâ o inancın içinde acı çekiyor olacaktım. Bana cevabını ver, Kate. Benim gelinim ol.”

“Hâlâ bana emir veriyorsun...” diye fısıldayan Kate hınzır bir şekilde gülümseyerek ona baktı.

Rohan alçakgönüllü bir ifadeyle başını önüne eğdi ve “Lütfen,” dedi gülümseyerek.

Kate titrek bir sesle, “Tabii ki senin gelinim olurum,” diye cevap verdi. “Sen benim her şeyimsin!” Kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. “Ah Rohan sana öyle âşığım ki buna kendim bile inanamıyorum.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” diye cevap veren Rohan kollarını onun beline sıkıca sardı. “Ben de aynı şekilde hissediyorum. İnsanı deli eden bir duygu, değil mi?”

Kate başını sallarken bir yandan gülüyor bir yandan ağlıyordu.

“Bu duyguyu hafifletmenin bir yolu var mıdır acaba?”

“Evet,” diye cevap verdi Kate burnunu çekerek. Hafifçe geri çekilip gözlerinin içine baktı. “Beni öpmen lazım. Bunun mutlaka faydası olacaktır.”

Rohan kızın kirli yanağından süzölen yaşı parmağının ucuyla silip, “Memnuniyetle,” diye fısıldadı.

Dudaklarını dudaklarının üzerinde hissedince içi inanılmaz bir istekle dolan Kate, “Rohan... Seninle sevişmek istiyorum...” diye inledi.

Rohan bu sözler üzerine hınzır bir şekilde gülümseyerek, “Evlenden önce mi?” diye fısıldadı. “Şoke oldum Bayan Madsen.”

“Sen gerçekten bir canavarsın.”

“Ve sen buna bayılıyorsun.”

“Evet. Bütün kalbimle,” diye cevap veren Kate mutluktan titriyordu. Rohan gerçekten zor bir adamdı ama onu bu haliyle seviyordu.

Rohan alnını onunkine yasladı. Bir süre dünyadan kopmuş halde öylece kaldılar.

Kate aslında o kadar çok şey yaşadıkdan sonra ne kadar yakınlaştıklarını fark etmemişti, ancak şimdi bunu hissedebiliyordu.

Karşılıklı aşk onları tamamen sarıyor, görünmez bağlar ikisini birbirine bağlıyordu.

Her ikisi de mutluydu ve orada birbirlerine sessizce sadakat sözü veriyorlardı.

Kelimelere gerek yoktu ve sadece rüzgârın, deniz kuşlarının uzaktan gelen sesleri duyuluyordu.

“Seni çok seviyorum,” dedi Kate sonunda yeniden ve Rohan’ın kokusunu içine çekti.

Birbirlerine sarılmış dururlarken, “Ah Kate...” dedi Rohan. “Sensiz kayıp gibiyim. Tüm ruhumu ele geçirdiğini bilmen lazım.”

Gözlerini yuman Kate’in yanaklarından yaşlar süzölü-

yordu. “Aşkım,” diye fısıldadı ve Rohan’ın önce dudaklarını sonra alnını öptü.

“Her zaman yanında olacağım,” diye söz verdi Rohan.

“Ben de senin yanında olacağım.”

“O halde...” diyen Rohan’ın sesi birden kararlılıkta dolmuştu. Onu biraz geriye doğru iterek sözlerini sürdürdü: “Hadi yapalım o zaman ne dersin? Gidip evlenelim.”

Kate birden oturduğu yerden doğrulup, “Ne? Şimdi mi?” diye şaşkınlık içinde sordu.

“Elbette! Bir dakika bile beklemek istemiyorum. Kasabaya varınca orada seninle Tanrı huzurunda evleneceğim.”

“Gerçekten mi?” diye haykırdı Kate.

“İskoçya’dan elimizden geldiğince yararlanmamız lazım, öyle değil mi?” diyerek göz kırpan Rohan mutlulukla gülümsedi.

Kate kahkaha atarak, “Böyle, bu halde evlenmek istiyorsun öyle mi? İkimiz de ilkel insanlara benziyoruz,” dedi.

“Ah hadi ama düşesim... Bundan böyle büyük salonlar ve harika kıyafetler içinde olacaksın zaten.”

Kate ona şaşkınlıkla baktı ve “Evet, gerçekten öyle olacak değil mi?” dedi gülümseyerek. “O halde sevgili dükküm, yolu siz gösterin, hemen gidip kasabanın demircisini bulalım.”

“İşte benim kadınıml!” diyen Rohan atı çekerek ilerlemeye başladı.

Yılın bu zamanında dışarıdan gelen yabancıları gören kasabadaki insanlar normalde kendi aralarında konuşmaya

başlarlardı, fakat üstü başı toz içindeki Kate ve Rohan'ı görünce yanlarına gidip toplanmaya başladılar.

O kadar berbat görünüyorlardı ki kiliseye girmeye cesaret edememişler, bunun yerine İskoçya geleneklerine uygun evlenebilmek için başka bir yere doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Kasabanın demircisine doğru.

Dar yollardan ilerlemişler ve sonunda demirciyi bir at nalını şekillendirmeye çalışırken bulmuşlardı.

“Günaydın,” dedi Rohan turuncuya çalan bıyığı olan göbekli adama ve atı duman kaplı açık alana doğru ilerletti. “Meşgul değilseniz bizi evlendirmenizi istiyoruz efendim.”

Demirci onlara endişeli bir ifadeyle baktıktan sonra elindeki büyük çekici kenara bıraktı. “Denizde yaşanan karmaşayla ilişkiniz var mı?” diye sordu başıyla sahili işaret ederek.

Rohan kaşlarını masum bir ifadeyle kaldırarak, “Ne gibi bir karmaşa?” diye sordu.

Dev İskoç homurdanarak önüne baktı ama sonra seremoniyi gerçekleştirmeye ikna oldu. Ellerindeki her şeyi mağarada bıraktıklarından ötürü Rohan'ın üzerinde altın bile yoktu, o yüzden kıyafetlerinin içinde taşıdıklarını takas etmesi gerekiyordu. En sevdiği kamayı belindeki kılıftan çıkarıp demirciye sundu.

Adam kamayı ondan alırken attan inen Kate'in gözleri umutla parıldadı. Bir süre boyunca kamayı inceleyen demirci takası kabul etti ve “İki şahidiniz var mı?” diye sordu.

Rohan arkasını dönüp merakla onları izleyen kalabalığa göz gezdirdi. “Sen. Ve sen. Şahidimiz olma onurunu bize

bahşeder misiniz?” diye sordu insanların arasından iki kişiye.

Üstü başı dökülen bir çoban gözleri ışıldayarak, “Ben mi?” diye sordu.

Kate gülmemek için kendini zor tutarken Rohan’la göze geldi ve tam o sırada seçilen iki şahit yanlarına geldi.

Kalabalığın içinden yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek yanlarına yanaşıp, “Al bakalım güzel kız,” diyerek Kate’e mor renkli küçük bir çiçek uzattı.

“Ne kadar nazıksınız,” diyen Kate çiçeği kabul etti.

“Sıska gelininin parmağına takacağın bir yüzük var mı? Olması gerekiyor,” diyen demirci soran gözlerle Rohan’a baktı.

“Ah evet... Hmmm... Ben... Buralarda yüzük alabileceğim bir yer yok mu?” diye mırıldanan Rohan garip bir ifadeyle Kate’e göz attı.

Kate elindeki çiçeği ona uzatarak, “Sapını parmağıma sarabilirsin,” diye önerdi.

Demirci, “Ondan daha iyisini yapabiliriz sanırım,” diyerek karşısına hazırlıksız gelen adama onaylamaz bir bakış atsa da gülümsemesinden halinden hoşnut olduğu anlaşılıyordu. Kalabalığın üzerine bir düğün havası çökmüştü. Büyük ihtimalle kasabalılar aylardır ilk defa bu kadar heyecanlı bir olayla karşılaşıyorlardı.

Demirci masanın üzerinde duran eski kutuların içine bakarak uzun ince bir çivi seçti. Çiviye oradaki ateşin üzerinde kor hale getirip örsün üzerinde dövmeye başladı, dümdüz ettiğinde ise eline küçük bir alet alıp yuvarlak bir şekil verdi.

Rohan ve Kate gördükleri karşısında açıkça şaşkınlardı.

Demirci iki ucu birbirine bağladıktan sonra çiviye parlatıp kenarlardaki çıkıntıları eliyle düzelitti ve soğuk su dolu bir kabın içine batırıp çıkardı.

Artık yüzük olarak kullanılabilecek bir çiviye sahiplerdi.

“Bu sadece geçici bir yüzük,” dedi Rohan Kate’e dönerek.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpan Kate, “Hayır, çok hoşuma gitti,” dedi yüzüğü parmağına takarken.

“Ama o bir çivi sevgilim.”

“O benim evlilik yüzüğüm!” diyerek karşı çıktı Kate. “Altın olmaması umrumda bile değil. Kocam benim için özel olarak yaptırdı. Benim için her zaman değerli olacak.” Rohan’ın koluna girip kocaman bir gülümsemeyle ona baktı.

“Herkes hazır mı?” diye sordu demirci.

“Ben hazırım!” diye bağırdı Rohan hemen.

“Ben de!” dedi Kate.

Şahitler de hazır olduklarını belirtir belirtmez, “Pekâlâ öyleyse,” dedi demirci ve seremoni başladı.

Kate gözlerini kısıp adamın her bir sözünü can kulağıyla dinlemeye başladı. Demircinin ağır aksanı ve hızlı konuşması karşısında söylenenleri anlamaya çalışırken seremoninin sonunda Rohan ile beraber olmayı kabul edeceğini biliyordu.

Onu bütün varlığıyla seviyordu ve onunla hayatını birleştirmekten başka hiçbir isteği yoktu. Dünyanın bir ucunda birbirlerine yemin ediyorlardı. Etraflarında tanıdık kimse olmadan. Bundan daha güzel hiçbir şey olamazdı.

“Peki her ikiniz de birbirinizle bir yıl ve bir gün evli kalacağınıza dair söz veriyor musunuz?”

“Hayır!” diye bağırdı her ikisi de aynı anda.

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Kate gülümseyerek.

Her ikisine de uzun uzun bakan demircinin gözleri ışıldamaya başladı. Karşısında duran çift gerçekten ciddiydi. Bu İskoçların genelde yaptıkları gibi bir deneme evliliği ya da bir oyun değildi.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı demirci. “Aşkınız bitene kadar evli kalacağınıza dair söz veriyor musunuz?”

Rohan gelinine bakarak, “Hayır,” dedi. “Sonsuza dek sana bağlı kalacağım Bayan Kate Fox.”

Demirci Kate’e döndü. “Peki ya sen genç bayan?”

“Evet, söz veriyorum, sonsuza dek!” dedi Kate bir nefeste.

“O halde ben de sizi karı koca ilan ediyorum.”

Şahitler ve kasaba halkı neşeye el çırpmaya başlayınca Rohan onu kollarının arasına alıp uzun uzun öptü. Kate öylesine mutluydu ki ona karşılık verirken kıkırdıyordu.

Çok geçmeden onu yere indiren Rohan gözleri ışıltıya bürünerek gelinine taparcasına baktı.

Kalabalığın içinden biri yerel bir içki ve küçük kadehler çıkarınca insanlar yeniden el çırpmaya başladılar. Kadeh tokuşturken onlara mutluluk ve sağlık dilediler.

Kate bu neşe ve sevgi dolu ortamın yirmi iki yıllık yaşamının en renkli günü olduğunu farkındaydı.

Bir süre sonra Rohan kasabalılara kalabilecekleri bir han olup olmadığını sorunca insanlar yeniden gülmeye başladılar. Yanakları hem kuzey rüzgârının hem de içtiği viskinin etkisiyle pembeleşmiş olan Kate utançtan biraz daha kızardı.

Bunu fark eden Rohan onu kendine çekip bir kez daha öptü ve demirciye teşekkür ettikten sonra kasaba halkıyla birlikte hana doğru yürümeye başladılar.

Hana varınca kasabalılarla vedalaşıp içeri girdiler.

Han sahibi kalabalığı ve mutlu yüzleri görünce tam olarak ne olduğunu anladı. Karısı ise içeri taşıdıkları tozu toprağı fark edip paltolarını dışarıda çıkarmalarını rica etti. Tabii sonrasında Kate'in bir erkek gibi giyindiğini görüp açıkça şoke oldu.

Rohan tüm bunları hiç umursamadan hemen takas yapıp yapamayacağını sordu ve bir gecelik oda, yemek, sabah kalkacak araba ücreti karşılığında adama en iyi tabancasını verdi. "Ayrıca banyo hazırlanmasını da istiyoruz," diye ekledi.

Hancı onları tepeden tırnağı süzerek, "İhtiyacınız var gibi görünüyor," dedi alaycı bir ses tonuyla ve ona oda anahtarını uzattı.

Bir saat kadar sonra her ikisi de büyük bir küvetin içinde üzerlerindeki kirden arınmakla meşguldü.

Küvet hanın ikinci katında yer alan odaya şöminenin hemen yanına kurulmuştu. Temiz havlular yatağın üzerinde onları bekliyordu. Ayrıca bir tepsi içinde çay, peynir ve yerel ekmek de getirilmişti.

Kate kirden arınmış bir halde başını küvetin kenarına dayayarak, "Sanırım bir süre macera arayışım olmayacak," dedi.

"Düşes olmaya mı odaklanacaksın?" diye soran Rohan ona hınzırca gülümseyerek elindeki sabunu kaslı kollarında gezdirdi.

"Sanırım alışmam biraz zaman alacak," diye itiraf etti

Kate. “Üzerinde çalışmam lazım. Umarım sana layık bir düşes olabilirim.”

“Fibonacci denklemi? Tersten Yunanca çeviri? Elementlere dayanan şifreli bilmeceleler? Kate sen bunları yapabilen birisin... Arada bir düzenlenen balolarda ya da çay partilerinde bayanlara ne sunacağını öğrenmenin fazla zamanını almayacağına eminim. Ayrıca bir sorun yaşarsan Daphne’ye sorabilirsin.”

“Daphne... Londra’dan ayrılırken karşılaştığımız bayanlardan biri değil mi?”

“Evet. Ayrıca ikisi de sosyete de oldukça tecrübelidir.”

“O adamlar da Teşkilat’tan arkadaşların sanırım,” dedi Kate merakla.

“Sana unutmmanı tavsiye edeceğim bir gerçek ama evet.”

“Tamam,” dedi Kate mırıldanarak. “Hep böyle olacak, öyle değil mi? Yani işinle ilgili sırlar saklamak zorunda kalacaksın. Olsun... En azından sana güvendiğimi ve içinde olduğun durumu anladığımı biliyorsun.”

“Biliyorum ve ben de sana güveniyorum,” diye karşılık verdi Rohan. “Sana karşı her anlamda açık olmayı tercih ederim ama bu her zaman mümkün olmayabilir. Yine de anlayışın için teşekkür ederim.”

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi Kate. “Fakat Teşkilat’taki arkadaşların Özgürlükçü kanı taşıyan biriyle evlendiğini öğrenince ne düşünecekler?”

“Yarı-Özgürlükçü,” dedi Rohan omuz silkerek. “Ne düşüneceklerini zaten yakında öğreneceğiz. Onlara yıllar önce Kont DuMarin’in bize yardımları yüzünden ağır bir bedel ödediğini hatırlatmam gerekecek. Büyükbabanın onlar tarafından affedildiğine eminim. Zaten sen de baş

düşmanımız Falkirk'in torunu değilsin. Sorularına cevap aldıktan sonra sana güveneceklerdir. Ve sen artık benim karımsın. Biz artık ayrılmaz bir ikiliyiz. Bu da demek oluyor ki beni istiyorlarsa seni de kabul etmek zorundalar. İşte bu kadar.”

Kate ona inanmaz gözlerle baktı. “Peki ya benim için Teşkilat'ı bırakman gerekirse?”

“Senin için onlara zaten yalan söyledim. Ama emin olabileceğin ki Simyacı'nın kayıp tomarlarını ortaya çıkardığımızda bizi kabullenmekte zorluk çekmeyeceklerdir.”

“Ve sen o tomarların Westminster Manastırı'nda olduğunu düşünüyorsun?”

“Yakın zamanda orada olduğuna kendi gözlerinle şahit olacaksın. Yarın sabah arabayla Londra'ya gitmek üzere yola çıkacağız.”

Kate suyu dalgalandırarak ona yaklaşp kollarını onun boynuna doladı. “Peki o saate kadar ne yapacağız kocacığım?”

Rohan usulca gülümseyerek ona hınzır bir bakış attı, sonra da onu kucaklayıp yatağa taşıdı. Onu tutkuyla öperek örtülerin üzerine yatırdı ve kulağına, “Seni seviyorum,” diye fısıldayıp bacaklarının arasına yerleşti.

Kate bu sözleri sonunda duyduğuna hâlâ inanamıyor, kendini cennette hissediyordu. Rohan'ın muhteşem bedenine teslim olurken ona kendine ait ne varsa vermek istiyor, mutluluktan gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

Zevkin doruğuna beraberce ulaştıktan sonra yüzlerinde ne kadar mutlu olduklarını ortaya koyan hafif bir tebessümle yan yana uzandılar.

Kate onun elini tutarak gözlerini yumunca, “Mutlu

musun?” diye sordu Rohan dudaklarını onun boynuna gömerek.

“Ah Rohan... Hem de çok. Peki ya sen?”

“Kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok. Hadi biraz dinlenmeye çalışalım bir tanem.”

“Ama henüz geceyarısı bile olmadı. Ne zaman yola çıkacağız?”

“Amacım o değil...” diye fısıldadı Rohan. “Seni yakında yine isteyeceğim.”

Kate güldü ve uzanıp onun yüzünü okşadı.

Canavar ise usulca onun omzunu ısırdı.

★ ★ ★

Sabah olduğunda hanın önünde bekleyen at arabasına binip Orkney kıyısına gittiler. Oradan gemiyle Aberdeen’e geçtiler. Oradan da bir kargo gemisiyle Great Yarmouth’a ulaştılar.

İngiltere topraklarına dönünce kendilerine bir at arabası kiraladılar ve güney batıya doğru yol aldılar. Cambridge’in güzel sokaklarından geçerek şehre ilerlediler ve akşam Londra’ya varıp hemen Westminster Manastırı’nın yolunu tuttular.

Rohan manastıra girer girmez papaza haber gönderdi. Westminster Manastırı kraliyet mülküne aitti ve papaz sadece krala ya da krallığa cevap verirdi - tıpkı Teşkilat gibi.

Teşkilat’ın varlığından haberdar olan yüksek mevkideki papaz kısa süre içinde bir haberci gönderip onların manastırın karanlık bölgesinde kalan Ayar Odası’na gidebileceklerini bildirdi.

“Peki sence neden Özgürlükçüler tomarları buraya gizlediler?” diye sordu Kate elinde mumla önlerinden ilerleyen haberciyi takip ederlerken.

“Burası Londra’nın en güvenli binalarından biridir,” diye mırıldandı Rohan. “Özellikle de Ayar Odası.”

Hızlı adımlarla her biri birbirinden gösterişli küçük ibadet odalarının önünden geçerlerken Kate ay ışığıyla aydınlanan vitray camlara hayranlıkla bakıyordu.

“Ayar Odası yüzyıllarca krallık ve hazine görevlileri tarafından bir kasa gibi kullanılmıştır,” diye açıkladı Rohan onun elini tutarak. “Birazdan duvarlarının ne kadar kalın olduğunu göreceksin. Ayrıca kapısı on birinci yüzyıldan beri sağlam.” Duraksadı. “Şimdi buradan aşağı ineceğiz, basamaklara dikkat et.”

Rohan öne geçip manastırın en eski bölümüne uzanan basamaklardan inmeye başladı.

Haberci gotik bir kapının önünde durup kilidi açmak için eğildi.

Kapı açılır açılmaz içeri girdiler. Burası alçak tavanlı, eski taşlarla kaplı bir zemini ve tonozlu duvarları olan bir odaydı. Kalın kemerler, pürüzsüz sütunlar ise göz dolduruyordu.

Habercinin taşıdığı mumun ışığında Kate duvarlara sıralanmış ahşap rafları gördü. Her bir rafa üzerinde rakamlar olan küçük sandıklar konmuştu.

“İşte bunlar ayar sandıkları,” diye açıkladı Rohan. “İçlerinde bugüne kadar İngiltere’de basılmış olan madeni paraların bir örneği var. Her yıl sayım yapılır ve basılmış paraların bu sandık içindeki örneğine uygun olup olmadığı kontrol edilir. Bu sayede paraların değerinde bir yanlışlık olmaması sağlanır.”

“Aklanan para!” diye bağırdı Kate Simyacı’nın Günlüğü’ndeki tekerlemeyi anımsayarak.

“Aynen öyle,” dedi Rohan. “O tomarlar burada bir yerde saklı.” Etrafa bakındı. “Tomarlar burada yer alan paha biçilmez bir şeyde saklı. Kraliyet taşları. Anlaşmalar. Yani değerli şeylerin hepsi sarayda ya da Londra Kulesi’nde tutulmuyor.” Eliyle başka bir duvarda duran çeşitli ebatlardaki sandıkları ve kutuları işaret etti.

“Burada o kadar çok şey var ki... Tomarları nasıl bulacağız?”

“Tomarların sığabileceği kutulara ya da sandıklara bakacağız,” dedi Rohan omuz silkerek. “Sonra da anahtarın hangisine uyduğuna bakacağız. Hemen başlasak iyi olur.”

Kate başını sallayarak onunla aynı fikirde olduğunu belirtti.

Rohan sandıkları ve kutuları raflardan indirmeye, Kate de içlerinden birine anahtarın uyup uymadığını kontrol etmeye başladı.

Aradan iki saat geçmişti ki Rohan en üst raflardan birinden eski bir kutu indirip kızın önüne bıraktı. Boyut olarak kesinlikle doğru bir seçimdi.

Birbirlerine kararlı bir şekilde baktıktan sonra Kate Simyacı’nın tabutunun içinden aldıkları anahtarı kutuya yerleştirdi ve nefesi kesilerek anahtarın kilitte döndüğünü hissetti. “Açıldı!”

“Bırak kapağı ben açayım... Her ihtimale karşı...” dedi Rohan.

“Dikkatli ol,” diyen Kate bir adım geri çekildi ve mağara karşılaşmalarına benzer bir şeyle karşılaşma ihtimaline karşı hazırda bekledi.

Rohan da biraz geride durarak kutunun kapağını usulca kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Ne bir patlama, ne kutunun kenarından çıkan bıçaklar, ne de zehirli dumanlar... Hiçbir şey olmadı.

Bunun üzerine Rohan kapağı tamamen kaldırdı.

Beraberce kutunun içine baktılar.

İçinde kurdeleyle bağlanmış parşömen tomarları duruyordu.

Kazandıkları zaferin sevinciyle dönüp birbirlerine baktılar.

Rohan en üstteki tomarı eline aldı ama üzerindeki garip sembolleri, eski harfleri görünce açmak istemedi. “Bunlar olduğu kesin,” demekle yetindi.

“İnanılmaz,” diyerek başını salladı Kate. Kara büyücü olarak bilinen bu karanlık düşmanın Özgürlükçülere ait belgeleri buraya koyma küstahlığında bulunmuş olmasına ciddi anlamda şaşırmıştı.

Rohan kutuyu kapayıp yeniden kilitledi. “Bunun için gelmiştik,” diyerek haberciyi bilgilendirdi.

Haberci başını sallayınca Rohan peşinde Kate ile Ayar Odası’ndan ayrılıp manastırın karanlık koridorlarından geçerek sokağa çıktı. Bir elinde kutuyu tutarak bir araba çağırdı ve kızın binmesine yardımcı olup sürücüye Dante Malikânesine gideceklerini bildirdikten sonra hızla araca atladı.

Yolda sessizlik içindelerdi. Cehennem Kulübü diye anılan yere vardıklarında yüzleşecekleri gerçeğin farkındalardı. Ayrıca Kate sorgulanacağını bildiği için biraz da heyecanlıydı, fakat Rohan yanında olduğu müddetçe hiçbir şeyden korkmuyordu, zaten saklayacağı hiçbir şey yoktu.

Bir süre sonra araba gıcırdayarak durdu. Rohan sürücüye beklemesini, kâhyanın çıkıp ona ödeme yapacağını belirtti.

Kate araçtan inerken kafasını kaldırıp esrarengiz görünümlü Dante Malikânesine baktı. Fakat Simyacı'nın mezarını gördükten sonra bu yer ona hiç de korkutucu gelmemiştir.

Rohan'la birlikte ön kapıya doğru ilerlemeye başladılar ve kapı açılır açılmaz köpeklerin havladığını duydular.

Kate köpeklerin havlayarak üzerlerine geldiğini görünce irkildi, ancak Rohan'ın emriyle köpeklerin hepsi durup sesini kesti, sadece içlerinden biri genç kıza hırlayarak bakmayı sürdürdü.

“Sorun yok,” diyen Rohan onu içeri davet etti ve kâhyaya bakıp sözlerini sürdürdü. “Gray, sürücüye parasını verir misin lütfen? Kusura bakma, sana sonra öderim.”

“Elbette majesteleri. Şey... Efendim Virgil yanınızda bir misafir getirdiğinizi biliyor mu?”

“O bir misafir değil,” diye cevap veren Rohan uzanıp Kate'in elini tuttu. “O benim karım.”

Şaşkınlığını saklamayı başaran kâhya ifadesiz kalmaya özen göstererek Kate'in önünde eğildi ve “Hanımefendi,” diyerek selam verdi.

“Ah lütfen bu hiç gerekli değil,” dedi Kate.

“Bu tür selamlamalara alışman gerekiyor,” dedi ona Rohan. Kâhyaya dönüp sordu: “İçerideler mi?”

“Büyük salondalar efendim,” diyen Grey elini uzatarak onlara yolu gösterdi, sonra da çekilip sürücüye ödeme yapmaya gitti.

Rohan Kate'e dönerek, “Hazır mısın?” diye sordu.

Kate derin bir nefes alıp verdikten sonra başını salladı ve kalbi hızla atarak kırmızı rengin hâkim olduğu koridor-da Rohan'ın peşinden gitti.

Londra'dan ayrılırken karşılaştıkları adamlar ve onlardan daha yaşlı olan bir İskoç büyük salonda oturuyordu.

Salona adımlarını attıkları anda, "Warrington!" diye bağırdı genç olan iki adam aynı anda.

Adı Max olan adam, "Hangi cehennemdeydin?" diye sordu.

Kumral saçlı olan ona doğru bir adım atıp, "Gerçekten evlendin mi yoksa?" dedi.

İskoç olan, "Bu da kim?" diye sordu her bir kelimeyi vurgulayarak. Bu muhtemelen Rohan'ın grubun başı olduğunu söylediği Virgil denilen adamdı.

Adama bakan Kate'in aklına Orkney'deki demirci geldi.

"Efendim bu bayan..." dedi Rohan elini Kate'in sırtına koyarak. "Bu bayan benim düşesim."

Kate ürkek bir ifadeyle elini sallayıp, "Merhaba ben Kate," diyerek adama selam verdi. Kendini bu iriyarı savaşçı adamların arasında etrafı kocaman ağaçlarla sarılı küçücük bir çalı gibi hissediyordu.

"O halde söylentiler doğruymuş," dedi Max birden.

"Son gördüğümden biraz daha değişik görünüyorsunuz," dedi Jordan Kate'e bakarak.

Virgil sonunda kuşkuyla gözlerle onlara bakarak, "Karın mı?" diye sordu. "Ve sen hiç düşünmeden onu buraya getirdin öyle mi?"

Kate'in irkildiğini fark eden Rohan adama hemen karşılık verdi. "Kate bizim ne olduğumuzun farkında. Kendisi Kont DuMarin'in torunu."

Bu sözler üzerine İskoçyalı hariç herkes bir yere oturdu. Her zamanki gibi pencerenin pervazına dayanmış duran Virgil şaşkınlıkla onlara bakıyordu. İki saat süresince bir sürü soru sorup durdu ve Rohan ona tüm hikâyeyi anlattı. Kate'in kaçırılmasından mezardaki ipuçlarını çözmelerine, anahtarı bulup Ayar Odası'na girmelerine, tomarları almalarına kadar her bir detayı tek tek açıkladı.

"Simyacı'nın tomarlarının bulunmasının ve Özgürlükçülerin eline geçmemesinin nedeni Kate'dir," dedikten sonra Valerian'ın tabutundan aldıkları anahtarı çıkarıp önlerinde duran kutuyu açtı.

Jordan ayağa fırlayıp hemen yanlarına geldi.

"İşin çok zor," dedi Max ona.

"Hepsi kodlanmış durumda," diyerek söze başladı Kate. "Ama annemin kitabının yardımıyla bazı şifreleri anlayabiliyorum. İsterseniz yardımcı olabilirim."

Hepsi ona bakakaldı. Virgil ise ona karşısında nehirden çıkmış bir sıçan varmış gibi inanmaz gözlerle bakıyordu.

Kate sonunda onun bu aksi haline daha fazla dayanamadı ve kaşlarını çatarak, "Özgürlükçü kanı taşıdığımı ve Özgürlükçü soyundan geldiğimi biliyorum efendim, ama yine de iyi bir insanım!" dedi kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken. "Ayrıca Rohan'ı seviyorum ve ona yardım edebilmek için elimden geleni yapmaya hazırım. Tıpkı büyükbabamın yaptığı gibi. Annem sadece Özgürlükçülerin iğrençliklerinin kurbanı oldu. Şüphelerinizi anlıyorum ama en azından bana bir şans tanımanızı da hak ediyorum!"

Max ona inanmaz gözlerle bakarken yüzünde durumu onayladığını ortaya koyan bir gülümseme belirdi. Kate'in

aşağılanmaya karşı koyması çok hoşuna gitmişti. “Kesinlikle bir Warrington gibi konuşuyor!”

Rohan ona kederli bir şekilde gülümsedi.

“Hadi beyler,” dedi Max. “Hanımefendiye yeterince kaba davrandık. Yeni evli çifti tebrik etmemizin zamanı geldi.” Sevecen bir gülümsemeyle ayağı kalkıp Rohan ile Kate’in oturduğu kanepeye doğru gitti, sonra da eğilip kızın yanağını saygılı bir şekilde öptü. “Ömür boyu mutluluklar.” Rohan’ın omzuna vurarak sıırttı. “Çok iyi bir seçim arkadaşım. Daphne ile birlikte evliliğinizi kutlamak adına bir balo vermek isteriz.”

Kate heyecanla, “Balo mu?” diye sordu. “Çok kibarsınız ama...”

Rohan araya girerek, “Ama ne Kate?” diye sordu.

“Bu zamana dek hiç baloda bulunmadım.”

Herkes güldü ama ifadeleri alay etmenin çok uzağındaydı.

“O halde yeni hayatında yapman gereken bir sürü şey olacak!”

“Teşekkür ederim Max!” diyen Rohan onun elini sıktı.

Jordan yanlarına giderek, “Tebriklerimi kabul edin,” dedi ve eğilip genç kızın elini nazik bir şekilde öptü. “Ancak belirtmeden edemeyeceğim, bu hamlenizle beni grubun tek bekârı haline getirdiniz.”

Kate ona bakarak, “Sosyetedeki çoğu bayanın sizi bu sorundan kurtarabilecek nitelikte olduğuna eminim lordum,” diye cevap verdi.

Herkes gülümserken Jordan Rohan’a dönerek, “Onun karşısında hiç şansın olmadı değil mi?” diye sordu.

“Hem de hiç,” dedi Rohan ama grubun başı olan İskoçyalı henüz tek kelime dahi etmemişti.

Kate ona endişeyle bakıyordu. Virgil ise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş öylece duruyordu. Kısa süre sonra Rohan'a dönerek, "Sen şimdi bana kızın babası Falkirk'in gemisini batırırken Drake'in o gemide olduğunu mu söylüyorsun?" dedi düşünceli bir ifadeyle.

Rohan birden ciddileşerek, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

"Peki Drake'in öldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Virgil keskin bir ses tonuyla.

"Kaptan Fox'a gemiyi batırmadan önce onu kurtarmasını rica ettim, o da bana söz veremeyeceğini ama elinden geleni yapacağını söyledi. Fakat gemi battıktan sonra adamların suda onu aramaları için çok zamanları olduğunu sanmıyorum. Onları son gördüğümüzde sahil güvenlik yaklaşıyordu ve Fox oradan ayrılmak zorundaydı. Onu aramak için fazla zamanları olmamıştır." Başını sallayarak sözlerine devam etti. "Suyun soğukluğu donma derecesindeydi ve orada köpekbalığı gördüğümüzü de söylemem lazım. Yine de o koşullarda içlerinden biri hayatta kalmışsa ancak bizim adamımız olabilir." Duraksayıp başını salladı. "Virgil... Söylediklerimi anlamak zorundasın. Falkirk'i vurabilirdim ama Drake onun önüne geçip bedenini ona siper etti. Acı gerçeği kabullenmemiz gerekiyor sanırım çünkü Drake'in saf değiştirmiş olması muhtemel."

Virgil derin bir nefes alıp verdi. "Bunu kabul edemem," dedi başını iki yana sallayarak.

"Ben de," diyerek ona katıldığını belirtti Max.

Jordan ve Rohan birbirlerine baktılar. Her ikisi de Drake'i Max kadar iyi tanı mıyordu, fakat Rohan gördüklerini başka nasıl bir sonuca dayandırması gerektiğinden emin değildi.

“Kaptan Fox bizimle irtibata geçecek,” dedi sonunda Rohan omzunu silkerek. “Ondan bir haber alırsam size hemen bildireceğimden emin olabilirsiniz. Drake’i kurtarmayı başarmışlarsa bana mutlaka bildirecektir. Biz de gidip onu hemen alırız.” Kate’in esnediğini fark etti ve kaşlarını çatarak şöminenin üzerindeki saate baktı. “Geceyarısı olmuş. Biz gidelim artık, bütün gün yoldaydık.”

Onun ayağa kalkıp kızın elini tuttuğunu gören Max ve Jordan birbirlerine baktılar zira Rohan’ın bir kadına böylesine önem verdiğine ilk kez şahit oluyorlardı.

“Beyler, sizi tanımaktan mutluluk duydum,” dedi Kate esneyerek. “İngiltere uğruna yaptıklarınız için de size ayrıca teşekkür etmek isterim.”

Rohan’ın arkadaşları bu sözler karşısında şaşkınlıkla ona baktılar ve ayağa kalkıp her ikisine de iyi geceler dilediler. En sonunda Virgil de tebriklerini homurdanarak dile getirdi.

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Rohan onun elini sıkarak.

“Onu bir daha buraya getirme. Bu çok tehlikeli!” diyerek onu uyardı Virgil alçak bir ses tonuyla ve kâhyaya arabayı hazırlatmasını emretti.

Virgil’in at arabası bir süre sonra Rohan’ın Mayfair’deki evinin önünde durduğunda Kate derin bir nefes alarak rahatladığını hissetti. “Bu işin de bittiğine o kadar çok sevindim ki...” diye mırıldandı.

Onların araçtan indiğini gören Eldred hemen kapıyı açıp, “Majesteleri! Bayan Madsen! Geri döndünüz demek!” dedi.

“Merhaba Eldred,” dedi Kate uyukulu bir sesle.

Rohan içeri girerken, “Bayan Madsen değil Bayan Fox,” dedi uşğa. “Sana Warrington Düşesi’ni takdim etmek isterim.”

“Yani beni...” dedi Kate uşğın aldığı habere ne kadar şaşırdığını fark ederek.

“Ah majesteleri... Bu ne kadar da mutluluk verici bir haber!” dedi Eldred.

Kate’i kucağına alan Rohan, “Biz de çok mutluyuz!” dedi. “Ama halledilmesi gereken bir sürü iş var!”

Kate kollarını onun boynuna dolayarak sevinçle kıkırdadı.

Eldred arkalarından, “Ne gibi işler efendim?” diye sordu.

“Terzi Eldred! Yarın buraya Bond Caddesi’ndeki en iyi terziyi çağırmanı istiyorum. Ayrıca en iyi ayakkabıcıyı. Ve şapkacıyı. Bayanların ihtiyaç duyduğu ne varsa hepsini.”

“Kuaför de olabilir efendim.”

“Kesinlikle. Kuaförleri de çağır.”

“Saçlarımın nesi var?” diye sordu Kate kaşlarını çatarak.

“Ve kuyumcuyu!” diye bağırarak Rohan genç kıza bakarak gülümsedi.

“Ama ben yüzüğümü çok seviyorum,” dedi Kate parmağına bakarak.

“Daha iyisini yaptırabiliriz. Seni şımartacağıma dair söz vermiştim unuttun mu?” diyerek ona göz kırptı Rohan.

“Peki öyleyse,” diyen Kate’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Yarın işe koyulacağız ve Dartmoor’lu vahşi kızımı bir düşes haline getireceğiz. Hayır, tartışmak yok. Hayatın boyunca erkek kıyafetleriyle ortalıkta gezinip duramazsın

Kate. Buna izin veremem. Yeni hayatında sana yeni bir gardırop hazırlamamız gerekiyor. Sen gerekli hazırlıkları yaparsın değil mi Eldred? Bizim başka işlerle ilgilenmemiz gerekiyor.”

“Elbette efendim,” dedi uşak Rohan’ın gelinini merdivenlerden çıkarmasını gülümseyerek izlerken. “İyi geceler efendim. Size de düşesim.”

“Sana gelince leydim...” dedi Rohan Kate’e dönerek.

“Hmmm?” diye mırıldandı Kate hınzır bir ifadeyle.

“Yorgun değilsin değil mi?”

“Asla!” dedi Kate nefesi kesilerek.

Rohan aç bir şekilde dudaklarından öperek onu yatak odasına taşıdı ve içeri girince ayağıyla kapıyı çarparak kapadı.

Sonsöz

Birkaç hafta sonra

Salon kapısının önünde duran uşak, “Warrington Dükü ve Düşesi geldiler,” diye ilan edip kenara çekilince içerideki parıldayan kalabalık bir anda kapıya dönüp dikkat kesildi.

Kate hâlâ ilgi odağı olmaya alışamamıştı ama Rohan ile gizlice evlenmesinin sosyete de merak uyandırdığının da bilincindeydi.

Sosyete gazeteleri onun zevkli gardırobundan söz ediyor, aristokrat ev sahipleri onun soylu Fransız kanını takdir ediyordu. Birkaç hafta önce Rotherstone’ların düzenlediği baloda onu ilk defa gören sosyetenin en kibirli üyeleri bile onun güzelliğinden, keskin zekâsından ve ortama hemen uyum sağlayabilmesinin ender rastlanan bir özellik olduğundan bahseder olmuştu.

Kısacası Kate yakın zamanda edindiği unvanı layıkıyla taşıyordu.

Bu arada sosyetedeki bazı simalardan tedirgin olmamaya da kararlıydı. Zaten aksi olsa bile kocasının onların kafasını koparacağını çok iyi biliyordu.

Bunun yanı sıra yeni hayatını çok seviyordu. Artık yalnız değildi. Hayatını paylaşacağı arkadaşları ve ait olduğu bir yer vardı. En önemlisi de Rohan yanındaydı. Her gün birbirlerine daha da âşık oluyorlardı.

Tabii bundan herkes memnun değildi.

Salona girip ilerlemeye başladıklarında kocasının koluna girmiş olan Kate o gün eve gelen bayanların bakışlarını üzerinde hissetti. Pauline, Lucinda ve diğerleri bu gece kendilerine flört edecek yeni bir arkadaş bulmuşlardı.

Şu anda Teşkilat'ın diğer bir grubunun lideri olan Vikont Beauchamp, Sebastian'ın etrafını sarmışlardı.

Rohan Kate'e Virgil'in Amerika'dan dönecek grubu beklediğini anlatmıştı.

Kısaca Beau olarak bilinen bu uzun boylu adam balo salonunun sütunlarından birine yaslanmış halde etrafındaki hoş bayanları süzüyor ve bundan oldukça memnun görünüyordu.

Rohan Beau'nun etrafındaki kalabalığı süzüp Kate'e alaycı bir bakış attı. Kate ise Pauline ve Lucinda'nın bakışlarını hâlâ üzerinde hissederek başını salladı.

Beau'nun etrafını sarmış olan bayanlar Kate'i fark edince selam vermek zorunda kaldılar. Canavar'ı kaybettikleri için memnun olmayabilirlerdi ama Kate'e yanlış yapmama çalıştıkları da açıkça belli oluyordu.

“Max ile Daphne orada,” diye mırıldandı Rohan onun dikkatini başka tarafa çekmeye çalışarak.

Kate yeni edindiği arkadaşlarına elini sallayarak selam

verdi ve onlara doğru yürürken bir an için duraksayıp altın varaklı aynada hem kocasına hem kendine baktı.

Sosyetenin en üst tabasının bir parçası gibilerdi. Siyah ve beyaz renklerde bir takım giymiş olan Rohan her zamanki gibi kadınların ağzını sulandıracak derecede çekici görünüyordu.

Kate ise kalp şeklinde göğüs dekoltesi olan pembe bir elbise giymişti. Boynundaki açıklık mavi taşlı yüzüğüyle uyumlu olan pırlanta kolyeyle göz dolduruyordu. Ve tüm bunlar Rohan'ın onu şımartacağına dair verdiği sözün karşılığıydı.

Yine de Kate o inanılmaz mavi taşlı yüzüğün altına hâlâ demircinin şekillendirdiği yüzüğü takıyor ve onu gördüğü her an toz içindeki hallerini anımsayarak gülümsüyordu.

Aslında içten içe acaba bir daha ne zaman başka bir macera yaşayacağız diye düşünmüyor değildi.

“İşte buradasınız!”

Daphne ve Max ile selamlaştılar. Kate kocasının kolunu bırakıp altın saçlı arkadaşına sıkıca sarıldı.

Kate, Daphne ve onun en yakın arkadaşı Bayan Carissa Portland ile arkadaş olmaktan ötürü inanılmaz derecede mutluydu. Onları kız kardeşleri, Max ve Jordan'ı da erkek kardeşleri gibi görüyordu.

“En sonunda babamdan haber aldık!” dedi Kate heyecanla. “Bugün mesaj geldi!”

“Ne haberi?” diye sordu Max Rohan'a dönerek.

“Drake yaşıyor,” diye cevap verdi Rohan. “Sahil güvenlik onu bulmuş, fakat ne yazık ki Drake Falkirk'i de kurtarmayı başarmış.”

“O şerefsiz adamı yine mi kurtarmış?” diye sordu Max gözlerini kısarak.

“Öyle görünüyor, ancak Kaptan Fox nerede olduklarını bilmiyor.”

Carissa ile birlikte yanlarına gelen Jordan da gelişmeleri öğrendi.

Son günlerde onları sık sık beraber gören Kate Max’ın kolunu dürterek, “Gördün mü? Yine beraberler,” diye fısıldadı.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi Max. “Onlar ağabey kardeş gibiler ve Jordan için bugüne dek sadece tek bir kadının söz konusu olmuştur.”

“Kim? Çıkıyorlar mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Max. “Birbirlerinden nefret ediyorlar. Ayrıca Carissa’nın başka biriyle ilgilendiğinden eminim.”

Bu sırada Rohan Cornwall’daki kaçakçılar için balıkçılık ruhsatı çıkardığını, onların artık şerefli bir şekilde çalışmalarını istediğini açıkladı arkadaşlarına.

Bu sözlerin üzerine kadınlar ve erkekler rahatça konuşabilmek için gruplara ayrıldılar.

Kate’in yanında duran Carissa suratını asmış balo salonunun karşı tarafındaki birine bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Kate arkadaşına. “Kime öyle kötü kötü bakıyorsun?”

“Ah o dünya üzerindeki en iğrenç insan olmalı,” dedi Carissa öfkeyle.

“Kim?” diye sordu Kate merakla.

“Sanırım ben biliyorum,” diyerek araya girdi Daphne gülümseyerek. “Carissa kafayı Beau’ya takmış durumda.”

“Şaka yapıyor olmalısın!” dedi Carissa. “Adam soytarının teki! Üstelik tam bir aptal!”

Daphne ona takılarak, “Ama yakışıklı bir aptal,” derken Kate kollarını kavuşturup gülümseyerek ikisine baktı.

“Şuna baksana, kadınların bütün dikkatini üzerinde toplamaya çalışıyor. Hiç utanması yok!”

“Birkaç akşam önce seni dansa kaldırmamış mıydı?” diye sordu Daphne.

“Davetini asla kabul etmemeliydim,” dedi Carissa gözlerini devirerek. “Onun kadar can sıkıcı bir insanla hiç tanışmamıştım. Akıllı olduğunu sanıyor ama bazı insanların ona güldüğünü bile anlamıyor.”

“Hadi ama yapma,” dedi Kate gülümseyerek.

“Seni niye bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyorum,” dedi Daphne onun üzerine gidercesine. “O kadar da fena biri değil!”

“Züppenin teki!” dedi Carissa. “Neden Falconridge gibi biri karşıma çıkmıyor? Yani Jordan’a baksana... Kadınların üzerine düşmesine müsaade etmeyecek kadar beyefendi biri.”

Kendisinden bahsedildiğini duyan Jordan, “Benim dedikodumu mu yapıyorsunuz Bayan Portland?” diye sordu ve Carissa’ya kardeşçe gülümseyince Kate Max’ın haklı olduğunu anladı. Onlar sadece iki yakın arkadaştı.

“Hayır, lordum,” diye cevap verdi Carissa. “Ben sadece sizin ne kadar beyefendi biri olduğunuzdan bahsediyordum.”

Max, “Hah!” diyerek buna inanmadığını ortaya koyarken Jordan ceketinin yakasını düzelterek durumun tadını çıkarmaya başladı. “Beyler duydunuz mu? Ne kadar beyefendi olduğumdan bahsediyorlarmış.”

Rohan kaşlarını kaldırdıktan sonra, “Tomarlardan bir haber var mı?” diye sordu.

Jordan başını sallayarak, “Maalesef,” dedi.

“Unutma, sana yardım eli uzattım,” diyen Kate birden Jordan’ın gözlerini kısarak balo salnunun diğer tarafına baktığını fark etti. Belki de *o kadını* görmüştü.

Jordan, “Müsaadenizle,” diyerek hızla arkadaşlarının yanından ayrıldı.

Max ve Rohan endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar.

Rohan mırıldanarak, “Bloodwell’i mi gördü?” diye sordu.

Max başını sallayarak soruyu yanıtladıktan sonra ciddi bir ifadeyle Jordan’ın peşinden gitti.

Daphne derin bir iç çekerek kocasının arkasından bakakaldı.

“Merak etme,” dedi Rohan onu teskin edercesine.

Carissa kafası karışmış bir halde, “Neler oluyor?” diye sordu zira Cehennem Kulübü’nün gerçek amacının ne olduğunu bilmiyordu.

“Jordan şifre adamı, onun yerine benim iş üstünde olmam gerekiyordu!” diye söylendi Rohan alçak sesle. Virgil protokole uymadığı için ona sahada çalışmama cezası vermiş ve Özgürlükçülerin yok edilmesi ile ilgili göreve Jordan’ı atamıştı.

Kate ona cesaret verici bir bakış atarak, “Eminim Lord Falconridge de görevini yerine getirebilecek kapasitede biridir,” dedi.

Daphne tam o anda yanlarına yaklaşan başka birine dikkat kesildi.

“Leydi Rotherstone,” diye seslendi bir adam.

Kate arkadaşının kaskatı kesildiğini hissetti ve birden karşısında Holyfield Dükü Albert Carew’u buldu.

“Majesteleri,” diyerek adama selam verdi Daphne.

“Ne kadar da resmisin. Hadi ama canım, nişanlı olduğumuz zamanlardaki gibi bana Alby diye hitap edebilirsin.”

“Bu sadece hayal gücünüzün yarattığı bir şey. Hatırlarsanız hiçbir zaman sizinle nişanlanmayı kabul etmemiştim.”

Albert sırtarak kapıya doğru baktı. “Geldiğimi fark edince kocanızın kaçtığını gördüm.”

Rohan tek kaşını havaya kaldırıp adama kötü kötü baktı.

“Warrington!” dedi Albert ona dönerek. “Kendine gerçekten çok hoş bir kısrak bulmuşsun.”

Neler olabileceğinin bilincinde olan Kate kocasının gözlerinin içine bakıp başını salladı. *Hayır aşkım. Balo salonunda kimsenin kafasını koparamazsın.*

Rohan bir şey yapamamanın verdiği çaresizlikle sadece homurdanmakla yetindi.

Tehlikenin farkında olmayan Albert saçma sapan konuşmaya devam ederek, “Gerçekten harika bir kadın,” dedi. “Kendime onun gibi birini bulmalıyım. Onu nereden buldun?”

“Bana hediye olarak verildi diyelim,” dedi Rohan ona keskin bir bakış atarak.

Albert kahkahalara boğuldu. “Hediye demek? Gerçekten mi? Ah işte prens geliyor!” Gözleri birden parladı. “Majesteleri arkadaşlığıma ihtiyaç duyarlar şimdi. Müsaa-denizle.” Reverans yaparak yanlarından ayrıldı.

“Memnuniyetle,” diye mırıldandı Daphne.

Albert kalabalığın arasına karışınca Kate kocasının yanına gidip kolunu onun beline doladı.

Daphne Rohan’a bakarak başını salladı. “Hediye olarak verildi demek,” diyerek gülümsedi. “Bu gibi şakalar yapmamalısın. Birazdan bütün salon bunu konuşuyor olacak, biliyorsun değil mi?”

Kate gülerek, “Konuşurlarsa konuşsunlar! Biz birbirimizden o kadar memnunuz ki istediklerini söyleyebilirler,” dedi.

Rohan eğilip onu alnından öperek, “Kesinlikle öyleyiz,” dedi ve alçak sesle sözlerini sürdürdü. “Hayatımda aldığım en güzel hediye.”

Tam o sırada Max geri geldi, fakat Jordan yanında değildi.

Daphne ona bakarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Max kolunu onun beline sararak başını salladı.

“Jordan’ın yardıma ihtiyacı var mı?” diye mırıldandı Rohan.

“Yardıma giden oldu,” diye cevap verdi Max. “Beauchamp.”

Vikontun adını duyan Carissa, “Neden ona yardım etmeye gitmiş?” diye sordu merakla.

“Etrafındaki kadınlardan kurtulmak için tabii ki,” dedi Rohan hemen bir yalan uydurarak.

Kate yüzünü buruşturup *eski hareminden mi söz ediyorsun* der gibi ona baktı. Fakat Rohan’ın bakışlarını görünce onun hayatındaki tek kadın olduğuna bir kez daha inandı.

Rohan onun ellerini tutup öptü ve genç kızı dans pistine yönlendirerek, “Bana bir vals sözün vardı,” dedi.

Bu arada dışarı çıkmış olan Jordan’ın gözleri karanlıkta parlıyor, nefesi bembeyaz bir bulut gibi soğuk havaya ka-

rışıyordu. Yavaşça eğildi ve ayak bileğine bağlı olan hançeri çıkarıp eline aldı.

Beau sessiz bahçenin diğer köşesinden ona işaret verdi ve beraberce Dresden Bloodwell'in gittiği tarafa doğru yürümeye başladılar...

*Londra'nın aristokrat çevreleri için **Cehennem Kulübü** iyi yetişmiş hiçbir genç hanımefendinin hoş bakmayacağı erkeklerin oluşturduğu rezil bir topluluktur... Fakat bu adamlar düşünülebiyecek her türlü ahlaksızlığın peşine düşmekle nam salmış olsalar da aslında kralı ve ülkelerini korumak için her şeyi yapabilecek güçlü birer savaşçıdırlar...*

Nesillerdir atalarının yaşamını etkileyen lanete inanan Warrington Dükü Rohan Kilburn kimseye bağlanmayacağına dair ant içmiş ve kendini Cehennem Kulübü'ne adamıştır. Fakat ansızın evine getirilen davetsiz misafiri görünce buz tutmuş kalbinin sızladığını hisseder.

Gerçeklerin ortaya çıkmasıyla hayatı bir anda karmakarışık olan Kate Madsen'in Canavar olarak bilinen düke güvenmekten başka hiçbir seçeneği yoktur. Kısa süre içinde onun aslında nasıl biri olduğunu keşfettiğinde ise hislerine karşı koyamaz ve bu vahşi adamın sevgisini kazanmak için elinden geleni yapmaya karar verir.

“Bir solukta okuyacağınız hayranlık uyandıran bir hikâye.”

Romance Reviews Today

ISBN 978-9944-82-715-7

₺22

9 789944 827157

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

SBLMRT